

การศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียน
กวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครเขต 1

นางสาววิภา ไขวิไล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A STUDY OF GUIDELINES FOR ACADEMIC COLLABORATION BETWEEN UPPER
SECONDARY SCHOOLS AND TUTORING SCHOOLS IN BANGKOK EDUCATIONAL
SERVICE AREA 1

Miss Vinita Khamvilai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational
Administration Department of Education Policy, Management and
Leadership
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

วินิชา ข้าวิไล : การศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1. A STUDY OF GUIDELINES FOR AN ACADEMIC COLLABORATION BETWEEN UPPER SECONDARY SCHOOLS AND TUTORING SCHOOLS IN BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE AREA 1

อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปองสิน วิเศษศิริ, 310 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการโรงเรียนกวดวิชา (2) ศึกษาแนวทางของความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 โดยมีกรอบแนวคิดในการทำการวิจัยแนวทางการร่วมมือทางวิชาการ 5 ด้านคือ (1) การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ (2) การทำวิจัย (3) การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ (4) การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (5) การจัดทำรายงาน มีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 สังกัด คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า

สภาพความร่วมมือทางวิชาการในปัจจุบันมีความร่วมมือด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร ส่วนแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการพบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาเห็นความเป็นไปได้ของความร่วมมือด้านการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ การทำวิจัย และการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ ส่วนโรงเรียนกวดวิชามองเห็นความเป็นไปได้ในทุกด้าน

ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในส่วนของแนวทางพบว่าความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้จากการกำหนดเป็นนโยบายที่ชัดเจนภาครัฐ และต้องพัฒนาบุคลากรผู้สอนอย่างจริงจังเพื่อการนํานโยบายไปปฏิบัติใช้จริงอย่างยั่งยืน

ภาควิชา...นโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำ..... ลายมือชื่อนิสิต.....
 ...ทางการศึกษา.....
 สาขาวิชา...บริหารการศึกษาศึกษา..... ลายมือชื่อ อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
 ปีการศึกษา.....2555.....

5283345827 : MAJOR EDUCATIONAL ADMINISTRATION

KEYWORDS : PROPOSED GUIDELINES / ACADEMIC COLLABORATION / HIGH SCHOOLS AND TUTORING SHCOOLS

VINITA KHAMVILAI: A STUDY OF GUIDELINES FOR AN ACADEMIC COLLABORATION BETWEEN UPPER SECONDARY SCHOOLS AND TUTORING SCHOOLS IN BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE AREA 1 . ADVISOR: ASST. PROF. PONGSIN VISESSIRI, Ph.D., 310 pp.

The purpose of this research is to present the concept of an academic collaboration between high schools and tutoring schools in Bangkok Educational Service Area 1. The objectives of this research are as follows: (1) to study the state and prospect of collaboration in academic between high schools and tutoring schools (2) to propose academic collaborative guidelines between high schools and tutoring schools in Bangkok Educational Service Area 1. The research's frameworks are constructed in 5 categories: (1) Planning learning process (2) Academic research and development (3) Delegation and time management (4) Educational networking (5) Reporting academic results. The population and sampling in this research are school administrators from 3 educational office commissions (Basic, Private, and Higher education) and school administrators from tutoring schools, in Bangkok Educational Service Area 1. The tool in this research is an interview with constructive questions from research's framework and is analyzed by using content analysis method. Findings are as follows:

The state of collaboration in academic between high schools and tutoring schools exist only in educational networking. Therefore, prospects of high schools in academic collaboration are planning learning process, academic research and development, and delegation and time management. On the other hand, tutoring schools have all prospects of possibilities in all 5 categories. A collaborative academic guideline is to establish government policy on academic collaboration which will be enforced and used in both Upper Secondary School and Tutoring school and in order to make this policy sustainable, teacher's development is required.

Department : Educational Policy ,Management and Leadership Student's Signature

Field of Study : Educational Administration Advisor's Signature

Academic Year : 2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้หากไม่ได้รับความเมตตา ความช่วยเหลือ และความอนุเคราะห์ จากผู้ที่มีพระคุณหลายท่าน โดยผู้วิจัยมีความซาบซึ้ง เคารพ และรำลึกถึงพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และสามีที่คอยให้ความเข้าใจอกเข้าใจ ความเป็นห่วง ความรัก กำลังกาย กำลังใจ และเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัยเสมอ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปองสิน วิเศษศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้นอกจากจะให้ความรู้แก่ผู้วิจัยแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงอุดมการณ์ที่เป็นแก่นแท้ของการศึกษา และเป็นแบบอย่างของผู้ที่มีจิตวิญญาณความเป็นครู ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งถึงความเข้าใจ และความเมตตาที่ได้มอบให้แก่ผู้วิจัย และการดูแลเอาใจใส่ในงานตั้งแต่แรกเริ่มจนเสร็จสิ้นด้วยความห่วงใย

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่มีความเมตตาในการให้ความรู้ คำปรึกษาแนะนำ และความช่วยเหลือต่อผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ปิยพงษ์ สุขเมตติกุล ประธานกรรมการสอบ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาวิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย รวมทั้งเป็นแบบอย่างของครูอาจารย์ที่ดีงาม

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้กรุณาช่วยตรวจสอบ แก้ไข และให้คำแนะนำในการทำเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกวดวิชา และผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ที่ให้ความรู้ และร่วมมือในการให้การสัมภาษณ์อย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และเจ้าหน้าที่ประจำภาควิชาที่คอยสร้างความสุข เสียงหัวเราะเป็นกำลังใจและสนับสนุนช่วยเหลือผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ให้ความรัก การดูแลและนำทางให้ผู้วิจัยให้คงอยู่ในความถูกต้องและดีงาม โดยการเป็นที่พึ่งทางใจและอวยพรให้ผู้วิจัยพบกับสิ่งที่ดี และความหมายที่แท้จริงในชีวิตเสมอ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
ขอบเขตการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์.....	8
กรอบในการวิจัย.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
ระเบียบวิธีการวิจัย.....	11
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
การบริหารงานวิชาการ.....	13
ความหมายและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ.....	13
การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	16
การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชา.....	25
ความร่วมมือทางวิชาการ.....	38
ความหมายและความสำคัญของความร่วมมือทางวิชาการ.....	38

	หน้า
ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและ โรงเรียนกวดวิชา.....	41
กรอบแนวคิดความร่วมมือทางวิชาการ.....	70
วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ.....	71
ความสำคัญของการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	71
ความหมายของการวิจัย.....	72
การออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	73
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	78
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชน.....	78
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานแบบร่วมมือและแบบมี ส่วนร่วม.....	80
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	82
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	82
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	84
การดำเนินการเก็บข้อมูล.....	86
การจัดทำข้อมูล.....	88
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	90
สภาพความร่วมมือทางวิชาการ.....	95
แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการ.....	136
สรุปผลการวิเคราะห์สภาพและแนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการ.....	205
แนวทางความร่วมมือทางวิชาการ.....	223
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	236
สรุปผลการวิจัย.....	236
สรุปผลการวิจัยสภาพและแนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการ.....	236
สรุปผลการวิจัยแนวทางความร่วมมือทางวิชาการ.....	241
อภิปรายผลการวิจัย.....	245

	หน้า
อภิปรายผลการวิจัยสภาพและแนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการ.....	245
อภิปรายผลการวิจัยแนวทางความร่วมมือทางวิชาการ.....	258
ข้อเสนอแนะ.....	273
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	273
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	277
รายการอ้างอิง.....	279
ภาคผนวก.....	286
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ.....	287
ภาคผนวก ข. แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย.....	289
ภาคผนวก ค รายชื่อกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ศึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ.....	308
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	310

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงลักษณะเฉพาะของโรงเรียนกวดวิชา.....	36
2	สรุปจำนวนประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูล จำแนกตามสังกัด.....	84
3	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศของผู้ให้สัมภาษณ์.....	90
4	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอายุของผู้ให้สัมภาษณ์.....	91
5	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์.....	91
6	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวุฒิการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์.....	92
7	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์.	93
8	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบันของผู้ให้ สัมภาษณ์.....	94
9	การวิเคราะห์สภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลายและโรงเรียนกวดวิชา.....	95
10	การวิเคราะห์แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา.....	136

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
2	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาทำให้ประเทศเกิดความก้าวหน้า เนื่องจากการศึกษาสร้างคุณค่าและคุณภาพชีวิตให้กับทรัพยากรมนุษย์ในการพัฒนาพื้นฐานความคิด สติปัญญา จิตใจและพฤติกรรมของบุคคลเพื่อสร้างประสบการณ์ และทักษะการใช้ชีวิต อันจะสืบเนื่องเป็นปัจจัยความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยที่กำลังจะก้าวเข้าเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบในปี 2558 การศึกษาจึงมีความสำคัญมากในการที่จะเตรียมพร้อมเยาวชนไทยสำหรับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ โดยการพัฒนาและยกระดับการศึกษาต้องมีความร่วมมือในทุกกระดับและหน่วยงาน ในการก้าวสู่ระดับนานาชาติ

โดยนายชินวรณ์ บุญยเกียรติ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในการบรรยายพิเศษเรื่อง "การเตรียมพร้อมด้านการศึกษาของไทย เพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ปี พ.ศ. 2558" เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2553 กล่าวว่าต้องมีการร่วมมือกันในด้านคือ ด้านพัฒนาคุณภาพการศึกษา การขยายโอกาสทางการศึกษา ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริการและจัดการศึกษา เพื่อการขับเคลื่อนประเทศไทยในก้าวหน้าอย่างเข้มแข็ง และมั่นคง (ชินวรณ์, 2553: ออนไลน์)

การลงทุนการศึกษาจึงเป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาศักยภาพของเยาวชนไทยให้สามารถพึ่งพาตนเอง พัฒนาตนเอง ชุมชน และสังคม ความมุ่งหมายที่สำคัญของการศึกษาคือการสนองตอบความต้องการของสังคมและบุคคลเพื่อการพัฒนาประเทศชาติ ในปัจจุบันประชาชนมีความตระหนักถึงในคุณค่าทางการศึกษานี้ จึงมีความต้องการ และความพยายามที่จะส่งบุตรหลานของตนให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาในระดับที่สูงที่สุด และดีที่สุด ตามสติปัญญา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจะเอื้ออำนวย (ไพฑูริย์ สีนลาร์ตัน, 2545)

อย่างไรก็ตามการศึกษาภาคบังคับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มีการแข่งขันสูง ด้วยสาเหตุที่เป็นก้าวสุดท้ายที่ต้องไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา งานวิชาการในชั้ระดับการเรียนรู้จึงเป็นช่วงที่มีความกดดันสูง และต้องมีการอัดฉีดอย่างเข้มข้น การปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานวิชาการควรมีการประสานงานกันในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยการร่วมกันพัฒนา แก้ไข ปรับปรุง หาจุดอ่อน จุดแข็ง อุปสรรคและโอกาส ในการร่วมกันสร้างเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้รับกระบวนการเรียนรู้ที่มีประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเอง คุณภาพ และประสิทธิภาพที่ สามารถนำไปใช้ได้ ในชีวิตจริง

งานวิชาการในมิติของการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และปรับปรุงใหม่ พ.ศ. 2545 หลังการปฏิรูปการศึกษานั้นการกระจายอำนาจการบริหาร และเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ควรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ การจัดการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาตนเองสูงสุด ตามกำลังหรือศักยภาพของตน โดยมีสาระสำคัญคือ การจัดการโดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน และการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพสูงสุดที่แต่ละคนสามารถจะเป็นได้ อันปรากฏตามมาตรา 24 เรื่องการจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยให้สถานศึกษาที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังนี้ (1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันแก้ไข ปัญหา (3) การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้คิดได้ คิดเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อมสื่อการสอน และอำนวยความสะดวก รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ (6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ และมาตรา 26 ว่า ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา อย่างไรก็ตามพบว่า สภาพจริงในปัจจุบันการจัดกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นภาระหนัก ซึ่งไม่สามารถทำให้บรรลุตามเป้าหมายตามที่วางไว้ได้ภายในสามปีการศึกษาได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ ครูผู้สอนไม่มีเวลาเตรียมการสอน เนื่องจากมีภาระงานสอนและงานอื่นๆ มากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาปรับปรุงการสอน ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว ขาดกิจกรรมการปฏิบัติ เน้นการบรรยายมากเกินไป และอธิบายไม่ชัดเจน อุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนไม่มีคุณภาพ และไม่เพียงพอ จำนวนผู้เรียนมากเกินไปให้การวัดและประเมินผลทำได้ยากและการวัดประเมินผลนั้นเกี่ยวข้องกับ

ความจำมากกว่าการนำไปใช้ ส่วนปัญหาของผู้เรียนคือ การไม่มีความพร้อม ขาดความมุ่งมั่นในการเรียน ขาดความรับผิดชอบ และความอดทน (นายทวัช บุญแสง, 2554)

ปัญหาดังกล่าวของผู้เรียนที่เกิดขึ้นก็เนื่องจากการจัดการศึกษาในประเทศไทยในมหาวิทยาลัยในภาครัฐในระดับอุดมศึกษาไม่สามารถจัดการศึกษาให้เพียงพอได้เมื่อเทียบกับจำนวนเยาวชนไทยที่ต้องการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าเรียน ประกอบกับ ค่านิยมของประชาชนที่ยึดติดกับชื่อของสถาบัน รวมทั้งความต้องการของตลาดแรงงานเฉพาะสาขาบางวิชา ทำให้การสอบเข้าศึกษาในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยบางแห่งมีการแข่งขันสูง (กวดวิชาเลนส์ขยายปัญหาการศึกษาไทย, 2546 เมษายน - พฤษภาคม) ส่วนระบบการสอบเข้าของมหาวิทยาลัยหรือระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นรูปแบบการสอบคัดเลือก (Entrance Examination) หรือปัจจุบันเปลี่ยนระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาในระบบกลาง หรือ แอดมิชชั่น (Central University Admission System: CUAS) รวมถึงการสอบความถนัดทั่วไป (GAT) และการทดสอบความถนัดทางวิชาการและวิชาชีพ (PAT) (วนิดา ธนากรกุล, 2553 : 2) โดยที่ขยายไปถึงขั้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งการจัดการเรียนรู้ทางวิชาการของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีความเพียงพอเพียงแคในห้องเรียนเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจว่าสิ่งที่ตนได้รับสามารถทำให้ผ่านการคัดเลือกในการสอบเข้าได้ ความไม่มั่นใจดังกล่าว เกิดขึ้นจากปัญหาที่ทางหลักสูตรการเรียนการสอนในห้องเรียนไม่สอดคล้องกับการประเมินผลของสถานศึกษาที่ผู้เรียนต้องการจะเข้าศึกษาต่อ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในห้องเรียน และปัญหาความไม่สอดคล้องของเนื้อหาวิชาในแต่ละโรงเรียน ผู้เรียนจึงเกิดค่านิยมในการหาทางเลือกเพื่อการพัฒนาตนเองบนความเชื่อที่ว่า การเรียนกวดวิชาจะทำให้ผลการเรียนนั้นดีขึ้น และสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ตนต้องการได้ การเรียนในห้องเรียนกวดวิชาจึงเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่สามารถที่จะตอบสนองการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนทางวิชาการได้อย่างเต็มที่ ตามที่ผู้เรียนต้องการในการพัฒนาตนเองทางด้านวิชาการได้อย่างเพียงพอ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจึงมีการแข่งขันกันอยู่ในระดับสูง ทำให้ผู้เรียนต้องมีความสามารถถึงขีดสุดเพื่อที่จะสามารถผ่านการคัดเลือกได้ ผู้ที่รู้มากกว่าย่อมมีโอกาสมากกว่า ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรงเรียนกวดวิชาขึ้น (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2545) โรงเรียนกวดวิชาเดิมที่เคยถือเป็นแค่ตัวช่วยในการเรียนเสริมความรู้ในสมัยก่อน ปัจจุบันกลายเป็นขนบปฏิบัติ หรือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปแล้ว เนื่องจากเป็นปัจจัยความรู้สึทางด้านจิตวิทยาของผู้ปกครองและตัวผู้เรียน คือการสร้างความอุ่นใจนอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยทางด้านสังคมคือการสร้างโอกาสให้ตนเองในการศึกษา และประการสุดท้ายเป็นปัจจัยทางด้านวิชาการ (นาวิ ชันศิริ, 2549)

สำหรับประเทศไทย การเรียนกวดวิชานั้นไม่ได้เป็นการรับประกันการเข้าศึกษาต่อในระดับก่อนอุดมศึกษา หรือระดับอุดมศึกษาได้แต่อย่างใด ซึ่งการกวดวิชาในต่างประเทศจะมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกับการกวดวิชาแบบไทยโดยการที่การกวดวิชาในต่างประเทศนั้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพื่อสนับสนุนผู้เรียนเพื่อให้ก้าวสู่จุดหมาย ผู้เรียนจะต้องสำรวจความบกพร่องของตน ต้องผ่านกระบวนการ คิด วิเคราะห์ ตั้งคำถาม ประมวลผลความเข้าใจ ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ โดยผู้สอนมีหน้าที่คอยตั้งคำถาม ติดตามห่างๆ และประเมินผลผู้เรียนเพื่อให้แน่ใจว่า องค์ความรู้ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ในการใช้งานได้จริง ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ต้องจัดให้ผู้เรียนฟังจากผู้สอนให้น้อยที่สุด พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ได้ให้คำนิยามของโรงเรียนกวดวิชาว่า เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เสริมความรู้บางรายวิชาตามหลักสูตรพื้นฐาน ซึ่งเป็นโรงเรียนนอกระบบที่เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและการประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการศึกษา แต่ในปัจจุบันการกวดวิชาแม้ทางกฎหมายจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กำหนด แต่กระบวนการในการดำเนินงานบริหารวิชาการส่วนใหญ่ มีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้สอบผ่านเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น มิได้เป็นไปเพื่อการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนทางด้านความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ เสริมสร้างทักษะ สะสมให้เกิดเป็นทุนมนุษย์ เพื่อสร้างคุณค่าในตนเองในการพัฒนาที่จะอยู่ติดตัวผู้เรียนตลอดไป ตามวัตถุประสงค์ของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2544 – 2559 การบูรณาการเชื่อมโยงที่เน้น “คน” เป็นศูนย์กลางการพัฒนา ซึ่งจะเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน มีคุณภาพ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม มุ่งไปสู่ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยทั้งปวง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ) หากแต่จะเป็นไปเพื่อจุดมุ่งหมาย 3 ประการ คือ โรงเรียนกวดวิชาเพื่อเรียนซ่อมเสริม โรงเรียนกวดวิชาเพื่อเรียนลัด และโรงเรียนกวดวิชาเพื่อนำไปสอบเข้าแข่งขันศึกษาต่อระดับสูง (กานทิพย์ ชาติวงศ์, 2539) ซึ่งแตกต่างจากการเรียนเสริมทักษะในระดับประถม และมัธยมต้น

อย่างไรก็ตามบทบาทของโรงเรียนกวดวิชามีมากขึ้นในวงการการศึกษาไทย ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ดีที่การศึกษาได้รับความสนใจมากขึ้น แต่ในทางกลับกันนั้น การเรียนกวดวิชาในระดับมัธยมปลาย ไม่ได้เป็นการเรียนเนื้อหาใหม่ เพิ่มพูนความรู้ หรือทักษะแต่อย่างใด แต่เป็นการเน้นเนื้อหาในบางเรื่องบางตอนของทั้งหมดที่ได้ศึกษาในโรงเรียนอยู่แล้ว มีการย่อเนื้อหาการเรียนรู้ให้เข้าใจง่ายขึ้น มีเทคนิคการทำข้อสอบเก่า คำบรรยายประกอบการทำข้อสอบไม่ต่อเนื่องกับเนื้อหาวิธีการจดจำที่ง่ายกว่า และเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างความเพลิดเพลิน ซึ่งผู้เรียนจะไม่ได้รับ

การชี้แจงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเนื่องจากขาดการประเมินผลที่ถูกต้อง นอกจากนั้นการเรียนกวดวิชายังส่งผลกระทบต่อสังคม คือ สร้างระบบการเรียนรู้ที่ไม่เป็นธรรมชาติ เพราะเป็นระบบที่มีส่วนเสริมให้ความแตกต่างทางฐานะเศรษฐกิจ และสังคมที่มีมากอยู่แล้วให้ขยายขึ้น ส่วนผลกระทบต่อการศึกษา คือ การลดคุณค่าในความหมายของการค้นหาความรู้ เนื่องจากระบบกวดวิชาเป็นเพียงระบบเทียบความรู้ (อภิชาติ พันธุเสน, 2530) ส่วนในโรงเรียนนั้น ผู้เรียนจะสนใจหลักสูตรของผู้เรียนน้อยลง ผักใฝ่แต่วิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือก ซึ่งในที่สุดแล้ว ผลลัพธ์แห่งการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้ศึกษาทั้งจากการศึกษาภาคบังคับในระบบระดับมัธยมปลาย คือ โรงเรียนสามัญ และนอกระบบ คือ โรงเรียนกวดวิชานั้น เป็นการสับสน เสียเวลา สิ้นเปลือง และสูญเปล่าแก่ผู้เรียน เนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาส่วนมากเกิดขึ้นเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจมากกว่าทางการศึกษาอย่างแท้จริง ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของวนิดา ธนากรกุล (2553) ว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดและปัจจัยทางจิตวิทยามีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในงานวิจัยของมนชยา อรุณศ และศิวพงศ์ ธีรอำพน 2548 ได้ศึกษาการกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ และสรุปได้ว่า การกวดวิชาเป็นสิ่งที่สำคัญต่อเศรษฐกิจไทย เนื่องจากตัวเลขการหมุนเวียนของเงินในธุรกิจกวดวิชาประมาณ 1,000 ล้านบาทต่อภาคเรียน เมื่อรวมกับค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าเดินทาง คิดได้เป็นประมาณ 3,200 ล้านบาทต่อปี เท่ากับว่าประชาชนใช้จ่ายไปกับกวดวิชาถึงกว่าหนึ่งในสิบของรายจ่ายโดยภาคเอกชน (ไพฑูริย์ สิ้นลารัตน์, 2545) และมีแนวโน้มที่จะเป็นตัวเลขที่สูงขึ้นไปอีก เนื่องจากเกิดผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ธุรกิจสถาบันกวดวิชาทุกปี ในปีพ.ศ.2555 มีสถาบันกวดวิชาเพิ่มขึ้นทั้งหมด 1,078 แห่ง และมีนักเรียนทั้งหมด 353,060 คน ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาประมาณ 6,039 ล้านบาท (สำนักบริหารคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2555) และตลาดที่มีการเติบโตมากที่สุดจะเป็นตลาดสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย โดยมีอัตราการเติบโตเกือบร้อยละ 10 หลังจากที่ผู้ประกอบการรายใหญ่มีการชะลอการลงทุนใหม่ และชะลอการเปิดสาขาเพราะต้องพิจารณาสถานการณ์หลังระบบแอดมิชชั่นที่เริ่มนำร่องมาให้ปีพ.ศ.2548 และปฏิบัติจริงในปีพ.ศ.2549 โดยปีพ.ศ. 2551 มูลค่าตลาดของธุรกิจอยู่ในระดับ 5,900 บาท (ศูนย์วิจัยธนาคารกรุงไทย, 2552) จึงแสดงให้เห็นว่า การกวดวิชายังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่อไป

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมพ.ศ.2545 สนับสนุนให้มีการพัฒนาความร่วมมือในการจัดการศึกษาทางด้านวิชาการอย่างมาก หากแต่การจัดการศึกษาของไทยยังไม่มีความร่วมมือ (Collaboration) และมีส่วนร่วม (Participation) ในงาน

วิชาการมากนัก เนื่องจากมุมมองของการบริหารงานวิชาการของแต่ละฝ่ายมีความขัดแย้ง แยกส่วนและสวนทางกัน การที่จะดำเนินการให้เกิดความร่วมมือในการมีส่วนร่วมนั้น ต้องกลับมาย้อนมองให้เห็นปัจจัยความร่วมมือที่จะก่อให้เกิดการมีส่วนร่วม คือบทบาท และหน้าที่ของตนเอง การสร้างเครือข่าย ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อบุคคล ฝ่ายต่อฝ่าย และองค์กร อย่างชัดเจนก่อนที่จะทำการบริหารงานวิชาการอย่างมีส่วนร่วมให้เกิดขึ้น โดยสิ่งแรกที่จำเป็นคือ ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงให้เกิดการเรียนการสอนที่สร้างประสิทธิภาพสูงสุดให้แก่ผู้เรียน ความสอดคล้องความคิดริเริ่ม การคำนึงทิศทางการดำเนินการในการบริหารงานวิชาการอย่างมีส่วนร่วม และการทำงานที่มีการประเมินผล (Slater, 1996) แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการก็ได้ โดยมีการระบุบทบาท และแผนผังการทำงานอย่างเป็นระบบ ซึ่งต้องมีความยืดหยุ่นมากพอในการเอื้อการทำงานของทุกฝ่ายที่ทำงานร่วมกัน ในการร่วมกันสร้างแผนกลยุทธ์ ความมีส่วนร่วมในวิสัยทัศน์ (เพิ่มการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน) มีส่วนร่วมของทรัพยากร (ความรู้และเวลา) และ มีส่วนร่วมของผลประโยชน์ที่ได้รับ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะเป็นประโยชน์ต่อรายบุคคล ต่อฝ่ายที่แต่ละฝ่ายทำงานร่วมกัน และต่อผู้เรียน ส่งผลทำให้องค์กรได้รับความก้าวหน้าในการทำงานเพิ่มขึ้นและเป็นผู้เชี่ยวชาญในระดับมืออาชีพ ซึ่งโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ควรจะมีความร่วมมือทางวิชาการระหว่างกันเพื่อเพื่อหาข้อเท็จจริงในสภาพปัจจุบันของงานวิชาการ ด้านการกระบวนการจัดการเรียนรู้ พร้อมทั้งร่วมหาแนวทางแก้ไขความขัดแย้งในการจัดการเรียนรู้ของการศึกษาไทยในโรงเรียนสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา เนื่องจากปัญหาดังกล่าวได้สร้างภาระในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้เรียนต้องพัฒนาตนเองทางด้านวิชาการอย่างเดียวนั้นไม่มีเวลาพัฒนาตนเองทางด้านอื่นๆ ส่งผลทำให้ผู้เรียนไม่มีทักษะในการใช้ชีวิต และการแก้ปัญหาในชีวิตที่จะเกิดขึ้นจริงในอนาคตได้ ดังนั้นทัศนคติและความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอนของทั้งสองโรงเรียนจึงต้องมีความเชื่อมโยงกันบนพื้นฐานการพัฒนาผู้เรียนคนเดียวกัน ไม่ใช่ต่างฝ่ายต่างนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแบบของตน ซึ่งเป็นการทำงานที่แยกส่วนกันโดยสิ้นเชิง โดยที่ไม่คำนึงถึงจังหวะของการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระ และกิจกรรมของผู้เรียน

ความร่วมมือดังกล่าวสามารถนำมาแก้ไขปัญหาดังกล่าวในการบริหารงานวิชาการระหว่างการศึกษาภาคบังคับในระบบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทยที่ยังคงสวนทางกันในเรื่องของการขยายงานวิชาการได้ดี ในการบริหารเนื้อหา หลักสูตร วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การประเมินผล แหล่งการเรียนรู้ โดยการสร้างความพึงพอกัน

(Interdependency) นำจุดเด่นของความแตกต่างทางด้านวิชาการของแต่ละฝ่ายมาใช้บริหารอย่างมีส่วนร่วม (Participate) เพื่อสร้างจุดแข็งให้แก่งานวิชาการ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากแก่ทั้งสองฝ่าย และผู้เรียนเอง

ผู้วิจัยจึงเห็นควรที่จะมีการศึกษาและสำรวจความเป็นไปได้ในการสร้างความร่วมมือทางงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา การวิจัยครั้งนี้จะช่วยทำให้ผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาเข้าใจถึงสถานการณ์ ปัญหา และปัจจัยต่างๆที่จะทำให้การเรียนรู้อันของเยาวชนไทยดีขึ้น เนื่องจากการศึกษาอาศัยความสอดคล้องต่อเนื่อง เกื้อกูลในการเพิ่มพูนความรู้ และสร้างทักษะ ไหวพริบ ปฏิภาณในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาและจากความรู้ความเข้าใจดังกล่าว เมื่อมีการนำมาแก้ไข พัฒนาให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันก็จะทำการเรียนรู้อันของเยาวชนไทยดีขึ้น

คำถามการวิจัย

1. สภาพ และแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 เป็นอย่างไร
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 มีแนวทางความร่วมมือทางวิชาการอย่างไรได้บ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1
2. เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1

ขอบเขตการวิจัย

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เปิดสอนระดับชั้นมัธยมปีที่ 4, 5, และ 6 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 ประกอบด้วยเขต 17 เขต ได้แก่ สาทร บางนา วัฒนา ราชเทวี คลองเตย บางคอแหลม พระนคร บางซื่อ ดินแดง พญาไท สัมพันธวงศ์ บางรัก ดุสิต ป้อมปราบศัตรูพ่าย ยานนาวา พระโขนง และปทุมวัน

2. โรงเรียนกวดวิชา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 ที่มีการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระใดสาระหนึ่งใน 5 กลุ่ม สาระ ได้แก่ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ (ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ) คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและ วัฒนธรรม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

นิยามศัพท์

ความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมและโรงเรียนกวดวิชามีส่วนร่วม ซึ่งกันและกันในการดำเนินกิจกรรมต่างๆที่มุ่งสู่ความสำเร็จและการพัฒนาคุณภาพการจัดการ เรียนรู้เพื่อผู้เรียน

กิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการจัด กระบวนการเรียนรู้ การทำวิจัย การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและ แลกเปลี่ยนทรัพยากร การจัดทำรายงาน เป็นต้น

แนวทางความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและ โรงเรียนกวดวิชา หมายถึง การที่โรงเรียนทั้งสองประเภทร่วมกันทำกิจกรรมเกี่ยวกับการ พัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นงานวิชาการในงานวิจัยเล่มนี้ มีขอบข่ายครอบคลุมในเรื่อง (1)การ วางแผนกระบวนการเรียนรู้ (2) การทำวิจัย (3) การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ (4)การสร้าง เครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (5) การจัดทำรายงาน

การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและ โรงเรียนกวดวิชา ร่วมกันวางแผนเกี่ยวกับเนื้อหาสาระและรูปแบบการสอนแบบเสริมสร้างกันและ กัน ได้แก่ การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน การสอนเสริมสร้างกันและกัน การจัดการเรียนรู้ แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต และการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

การทำงานวิจัย หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ร่วมกันค้นคว้าความรู้ ความจริง อย่างเป็นระบบและวิเคราะห์และตีความ ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ได้แก่ การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทาง วิชาการของผู้เรียน การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของ ผู้เรียน และการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหา

การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและ โรงเรียนกวดวิชา ร่วมกันการคิดและดำเนินงานเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในเวลาที่มีอยู่ให้เกิด ประโยชน์สูงสุด ได้แก่ การกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียน การกำหนด

ระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ และการสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา

การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีการสร้างเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มคนหรือกลุ่มหน่วยงานของกันและกัน ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข่าวสารร่วมกัน การกิจกรรมต่างๆร่วมกันเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายบุคคลากร นวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน การจัดการความรู้ทางงานวิชาการ และแหล่งการเรียนรู้เพื่อการพัฒนางานวิชาการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การจัดทำกรรณายงาน หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาจัดทำเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรและแลกเปลี่ยนแบ่งปันข้อมูลที่ทำซึ่งกันและกัน ได้แก่ การจัดทำรายงานผลการสอนของครูผู้สอน รายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน รายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน รายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้น

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง โรงเรียนในระบบที่เปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, และ 6 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 ประกอบด้วยอำเภอ 17 อำเภอ ได้แก่ สาทร บางนา วัฒนา ราชเทวี คลองเตย บางคอแหลม พระนคร บางซื่อ ดินแดง พญาไท สัมพันธวงศ์ บางรัก ดุสิต ป้อมปราบศัตรูพ่าย ยานนาวา พระโขนง และปทุมวัน

โรงเรียนกวดวิชา หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, และ 6 จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการเสริมความรู้บางรายวิชาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ที่อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 ที่เปิดสอนวิชาใน 5 กลุ่มสาระ กลุ่มสาระใดกลุ่มสาระหนึ่ง ได้แก่ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ (ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ) คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สภาพของความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง สภาพที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่มีลักษณะความเป็นอยู่โดยธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งสู่ความสำเร็จและพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียนระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

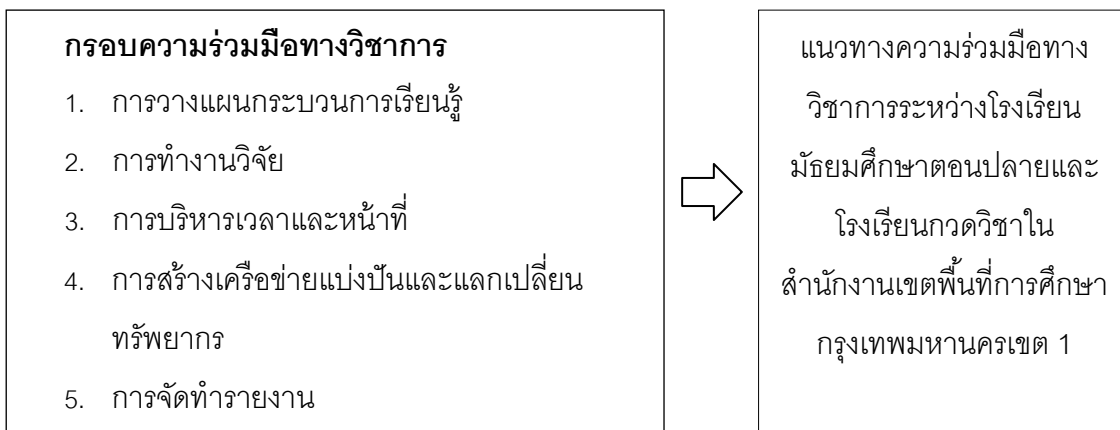
แนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ คือ ความน่าจะเป็นไปในทางใดทางหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งสู่ความสำเร็จและ

พัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียนระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียน กวดวิชา

ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง ผู้อำนวยการ และ/หรือ รองผู้อำนวยการฝ่าย วิชาการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ในโรงเรียนระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 1

ผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชา หมายถึง ผู้รับใบอนุญาต หรือ ผู้อำนวยการ หรือ ผู้จัดการใน โรงเรียนกวดวิชา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักวิชาการและผู้สนใจศึกษาในเรื่องการบริหารการศึกษา โดยเฉพาะการบริหารงาน วิชาการได้องค์ความรู้และข้อมูลในเรื่องความร่วมมือทางวิชาการถึงสภาพ แนวโน้ม และของ ความร่วมมือทางวิชาการเพื่อนำไปใช้ศึกษาและพัฒนาศาสตร์ด้านนี้ต่อไป

2. กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานระดับนโยบายที่เกี่ยวข้องอาจนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการ พัฒนานโยบายที่เกี่ยวข้อง โดยนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนานโยบายที่จะก่อให้เกิด ความร่วมมืออย่างจริงจังระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

3. ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาได้ข้อมูลเพื่อนำไปพัฒนา และไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างกัน และการศึกษาข้อมูลยังอาจช่วยในการปรับ ทัศนคติที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

4. ประชาชนผู้สนใจได้ข้อมูลเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจและสร้างทัศนคติใหม่ในเรื่องงานวิชาการโดยเฉพาะการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่อาจเกิดขึ้น

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบเชิงคุณภาพโดยผู้วิจัยใช้จากการสัมภาษณ์โดยมีแบบโครงสร้าง (Structured interview) เป็นเครื่องมือเพื่อศึกษาความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1 ที่สังกัดองค์กรต่างๆ ดังนี้ (1) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (3) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ โรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในงานวิจัยครั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สรุปสาระสำคัญในแต่ละประเด็นคำตอบ แล้วนำเสนอเป็นความเรียงเชิงพรรณนา เพื่อสร้างข้อสรุปแนวทางการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอเนื้อหาออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การบริหารงานวิชาการ

- 1.1 ความหมายและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการ
- 1.2 การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 1.3 การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชา

ตอนที่ 2 ความร่วมมือทางวิชาการ

- 2.1 ความหมายและความสำคัญของความร่วมมือทางวิชาการ
- 2.2 ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
- 2.3 กรอบแนวคิดความร่วมมือทางวิชาการ

ตอนที่ 3 วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

- 3.1 ความสำคัญของการวิจัยเชิงคุณภาพ
- 3.2 ความหมายของการวิจัย
- 3.3 การออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชน
- 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานแบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วม

ตอนที่ 1 การบริหารงานวิชาการ

1.1 ความหมายและความสำคัญ

ในตอนนี้อยู่วิจัยขอเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของการบริหารงานวิชาการที่รวมถึงบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง เช่น ผู้บริหารสถานศึกษาตลอดจนขอขยายของงานวิชาการและกิจกรรมการบริหารที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งโดยทั่วไปเกิดขึ้นกับสถานศึกษาทุกประเภท

การบริหารงานวิชาการ เป็นงานที่สำคัญสำหรับผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากการบริหารงานวิชาการเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา โดยเฉพาะเกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษา และเป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จ และความสามารถของผู้บริหาร ดังที่นักวิชาการไทยและต่างประเทศได้ให้ความหมาย ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543) ให้ความหมายว่าการบริหารงานวิชาการว่าเป็นการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุงการพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

กมล ภูประเสริฐ (2544) ให้ความหมายว่า การบริหารงานวิชาการเป็นการบริหารที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอันเป็นเป้าหมายสูงสุด และภารกิจของสถานศึกษา

สมาน อิศวภูมิ (2549) ให้ความหมายว่า การบริหารงานวิชาการเป็นกระบวนการดำเนินงานเพื่อพันธกิจด้านวิชาการ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน และการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามความมุ่งหมายที่การศึกษากำหนดไว้

ปองสิน วิเศษศิริ (2555) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการมีความสำคัญยิ่งและมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการให้เกิดการเรียนการสอนตามเป้าประสงค์ของหลักสูตร ครอบคลุมการบริหารจัดการในเรื่อง การจัดครูผู้สอน การทำแผนการสอน การกำหนดวิธีและกิจกรรมการสอน ตลอดจนการพัฒนาครูผู้สอน โดยที่ผู้นำทางวิชาการจะต้องรู้เทคนิควิธีการสอนที่ทันสมัย เข้าใจปัญหาการสอนอย่างแท้จริง และรู้ถึงปัญหาที่เกิดในห้องเรียนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วย นอกจากนี้ยังต้องจัดหาแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีต่างๆ และบริหารจัดการเวลาในการเรียนการสอนให้ครอบคลุมตามเนื้อหาที่กำหนดให้ครบถ้วนอีกด้วย

Sergiovanni, et al (1980) ได้ระบุถึงการบริหารงานวิชาการว่าผู้บริหารควรดำเนินการ ดังนี้

1. การกำหนดปรัชญาและจุดมุ่งหมาย
2. การจัดโครงสร้างโปรแกรมการเรียนการสอน
3. การประเมินผลการเรียนการสอน
4. การสร้างบรรยากาศในการศึกษา
5. การจัดหาสิ่งสนับสนุนและวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

Kimbrough and Nunnery (1988) ได้กำหนดองค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการ คือ

1. การกำหนดนโยบายและหลักการให้ชัดเจน
2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา
3. การจัดระบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเป้าหมาย
4. การจัดองค์การของการเรียนการสอน
5. การประเมินผล

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543) ได้สรุปไว้ว่า ขอบข่ายของงานด้านวิชาการจะครอบคลุมตั้งแต่การวางแผนเกี่ยวกับงานวิชาการ การจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน การจัดบริหาร การสอน และการจัดการวัดและประเมินผล รวมทั้งการติดตามผล โดยจะประกอบด้วยงานดังต่อไปนี้

1. การวางแผนเกี่ยวกับงานวิชาการ เป็นการวางแผนเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดการล่วงหน้าเกี่ยวกับการเรียนการสอน มีรายละเอียดของงานดังนี้

1.1 แผนปฏิบัติงานวิชาการ ได้แก่ การประชุมเกี่ยวกับหลักสูตรการจัดปฏิทินการศึกษา ความรับผิดชอบงานตามภาระหน้าที่ การจัดชั้นตอนและเวลาในการทำงาน

1.2 โครงการสอน เป็นการจัดรายละเอียดเกี่ยวกับวิชาที่ต้องสอนตามหลักสูตร

1.3 บันทึกรายการสอน เป็นการแสดงรายละเอียดของการกำหนดเนื้อหาที่จะสอน ในแต่ละคาบเวลาของแต่ละวันหรือสัปดาห์ โดยการวางแผนไว้ล่วงหน้า และยึดโครงการสอนเป็นหลัก

2. การจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนสถานศึกษาดำเนินไปด้วยดี และสามารถปฏิบัติได้ จึงต้องมีการจัดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ดังนี้

2.1 การจัดตารางสอนเป็นการกำหนดวิชา เวลา ผู้สอน สถานที่ ตลอดจนজনผู้เรียนในแต่ละรายวิชา

2.2 การจัดชั้นเรียน เป็นงานที่ฝ่ายวิชาการต้องประสานกับฝ่ายอาคารสถานที่ รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆในห้องเรียน

2.3 การจัดครูเข้าสอน การจัดครูเข้าสอนต้องพิจารณาถึงความพร้อมของสถานศึกษา และความพร้อมของบุคลากร รวมถึงการเชิญวิทยากรภายนอกมาช่วยสอน

2.4 การจัดแบบเรียน โดยปกติสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จะใช้แบบเรียนที่กระทรวงกำหนด นอกจากนั้น ครูอาจใช้หนังสืออื่นเป็นหนังสือประกอบ หรือจากเอกสารที่ครูเตรียมเอง

2.5 การปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นการพัฒนาครูผู้สอนให้ก้าวหน้า วิทยาการเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการ ความก้าวหน้าของสังคม ธุรกิจ อุตสาหกรรม เป็นต้น

3. การจัดการเกี่ยวกับการเรียนการสอน เป็นการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และการส่งเสริมการจัดหลักสูตร และโปรแกรมการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพ ได้แก่งานเครื่องมือและกิจกรรมให้ครูได้เลือกใช้ในการสอน

3.1 การจัดสื่อการเรียนการสอน เป็นสิ่งที่เอื้อต่อการศึกษานักเรียน นักศึกษา เน้นเครื่องมือและกิจกรรมให้ครูได้เลือกใช้ในการเรียนการสอน

3.2 การจัดห้องสมุด เป็นที่รวมหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ และวัสดุอุปกรณ์ ที่เป็นแหล่งวิทยาการ ให้นักเรียนนักศึกษาได้ศึกษาและค้นคว้าเพิ่มเติม

3.3 การนิเทศการสอน เป็นการช่วยเหลือแนะแนวครูให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน

4. การวัดและประเมินผล กระบวนการเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในด้านการตรวจสอบและวิเคราะห์ผลการเรียน

จากข้อมูลที่เป็นความหมายของคำว่าการบริหารงานวิชาการข้างต้น จะเห็นได้ว่าการบริหารงานวิชาการเป็นการดำเนินการกิจกรรมต่างๆที่มุ่งสู่ความสำเร็จ หรือคุณภาพของการเรียนรู้ ดังนั้นในวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงขอใช้ความหมายของการบริหารงานวิชาการ โดยเน้นไปยังมิติของการทำกิจกรรมต่างๆที่มุ่งสู่ความสำเร็จและการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียน ซึ่งได้มุ่งศึกษาเรื่องราวของงานวิชาการที่สามารถก่อให้เกิดบริบทร่วมระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชาเพื่อการสร้างความร่วมมือในการดำเนินการในรูปแบบเกื้อหนุนกันและกันเพื่อความสำเร็จทางวิชาการของผู้เรียน

1.2 การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะขอนำเสนองานวิชาการในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีทั้งกฎหมายและนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ได้กล่าวถึงไว้ ดังนี้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขปรับปรุงพ.ศ.2545 ที่มีเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้หรืออีกนัยหนึ่งคือการจัดการงานวิชาการ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ถือว่าเป็นการปฏิรูปการศึกษาครั้งสำคัญที่โรงเรียนจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ พัฒนาตนเองสูงสุด ตามกำลังหรือศักยภาพของตน ซึ่งจำเป็นต้องดำเนินการจัดขึ้นด้วยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายการเมือง ข้าราชการ ครูอาจารย์ บุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนประชาชน องค์กร และสถาบันต่างๆ สาระสำคัญ 2 ประการคือ การจัดการโดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน และการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพสูงสุดที่แต่ละคนจะมีและเป็นได้ จะเห็นได้ว่า ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขปรับปรุงพ.ศ.2545 นี้ได้สนับสนุนการความร่วมมือในงานวิชาการซึ่งในงานวิจัยนี้ก็จะเน้นในเรื่องการความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา

Kinbrough and Nunnery (1988) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ไว้ 5 ด้านคือ การวิเคราะห์และทำความเข้าใจหลักสูตร การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดระบบการเรียนรู้การวัดผลประเมินและการจัดสิ่งสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ส่วนกิติมา ปริดีติลก (2532) ได้เสนอแนวคิดว่าเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารที่จะทำการจัดการเรียนรู้ โดยมีการสอนที่ถูกต้องตลอดจนมีการอำนวยความสะดวกเพื่อการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ หลักที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้ ควรจัดความรู้และคุณสมบัติอื่นที่ต้องการให้แก่ผู้เรียนอย่างถูกต้องเหมาะสม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเนื้อหาที่ยืดหยุ่นตามเหตุการณ์ และท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียน นอกจากนี้ยังกล่าวถึงขอบเขตงานการจัดการเรียนรู้ไว้ 7 เรื่อง คือ การจัดแผนการเรียน การจัดตารางสอน การจัดชั้นเรียน การจัดครูเข้าสอน การจัดสอนซ่อมเสริม การจัดแบบเรียน และการจัดห้องสมุด โดยเรื่องการเรียนการสอนจะถูแยกออกมาให้เป็นฐานะงานหนึ่งของงานวิชาการ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขปรับปรุงพ.ศ.2545 มาตรา 24 เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ได้กล่าวไว้ว่า สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังนี้

1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์จริงและประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา

3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้คิดได้ คิดเป็นทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

4. จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆอย่างได้สัดส่วนสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อมสื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนรู้

6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

จึงอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้หรือการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจึงเป็นการจัดบรรยากาศ กิจกรรม สื่อ สถานการณ์ และกิจกรรมทางการเรียนรู้อื่นๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ และสามารถทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมทางด้านต่างๆดังแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ดังนี้

1. ส่วนร่วมด้านร่างกาย (Physical Participation) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อช่วยให้ประสาทการเรียนรู้ของผู้เรียนตื่นตัว พร้อมทั้งจะรับข้อมูลและเรียนรู้สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น การรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อม แม้จะให้ความรู้ที่ดี ผู้เรียนก็ไม่สามารถรับได้ กิจกรรมที่จัดขึ้นจึงควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะๆตามความเหมาะสมกับวัยและระดับความสนใจของผู้เรียน

2. ส่วนร่วมทางด้านสติปัญญา (Intellectual Participation) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเคลื่อนไหวทางสติปัญญาที่ท้าทายความคิด กระตุ้นสมองและต้องเป็นเรื่องที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปทำให้ผู้เรียนสนุกที่จะคิด

3. ส่วนร่วมทางด้านสังคม (Social Participation) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากมนุษย์จำเป็นต้องอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ ต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและสภาพแวดล้อมต่างๆ การให้ผู้เรียนได้มีกิจกรรมนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางสังคม

4. ส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotional Participation) เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดความหมายต่อตนเอง โดยกิจกรรมดังกล่าวควรเกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง

การจัดการเรียนรู้จึงทำให้ผู้เรียนจะมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล สื่อ และสิ่งแวดล้อมต่างๆ โดยใช้กระบวนการต่างๆ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ตามจริง การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจึงควรคำนึงถึงรายวิชาที่มีเนื้อหามุ่งให้ผู้เรียนรู้กฎเกณฑ์ และการนำเอากฎเกณฑ์ไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ โดยการสอนแบบนิรนัย การเรียนรู้จึงจะยั่งยืนเพราะผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองค้นคว้า และอภิปรายโดยใช้หลักเหตุผล ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่หลากหลาย สร้างให้เกิดความคิดเห็นในการดำเนินชีวิตในสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ที่เชื่อมโยงกัน เป็นต้น รายวิชาดังกล่าวจะก่อให้เกิดจินตนาการ และการสร้างสุนทรียภาพผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ได้รับ การออกแบบมาโดยยึดผู้เรียนเป็นหลัก

การจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจึงสามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการสอน ขั้นดำเนินการสอน และขั้นประเมินผล

1. ขั้นเตรียมการสอน การเตรียมการสอนเป็นการวางแผนการสอนก่อนการเข้าสอน

1.1 การเตรียมการสอน ต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายในรายวิชา เพื่อครูผู้สอนจะได้ทราบว่ากำลังจะสอนอะไร รวมทั้งเป็นแนวทางในการเลือกและกำหนดเนื้อหาวิชา และการจัดกิจกรรมเนื้อหาให้ต่อเนื่องกันได้

1.2 ควรพิจารณาพื้นฐานของผู้เรียน ว่ามีพื้นฐานความรู้เดิมเป็นอย่างไร อาจใช้วิธีการสอบถามหรือทดสอบก่อนการสอน เพื่อจะได้เตรียมเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.3 การกำหนดเนื้อหา เป็นการเตรียมเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย มีความกว้างขวางสมบูรณ์ถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะงาน

1.4 การกำหนดเวลาให้เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรมการสอน ซึ่งการปฏิบัติจะใช้เวลาในการฝึกอย่างไร ใช้ระยะเวลาสั้นหรือยาวจะต่อเนื่องกันอย่างไร

1.5 การกำหนดวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอน โดยการเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และการฝึกในวิชานั้น

2. ขั้นตอนการดำเนินการ เป็นการดำเนินการระหว่างสอน เป็นกระบวนการต่อเนื่องกัน

2.1 ชั่วโมงแรกเป็นชั่วโมงสำคัญ เพราะถ้าเริ่มต้นด้วยดีก็จะเป็นโอกาสดีในชั่วโมงถัดไป ชั่วโมงแรกเป็นการแนะนำตัวเอง ทำความรู้จักกับผู้เรียน แนะนำรายวิชา แจ้างรายละเอียดของรายวิชา พร้อมทั้งการอธิบายถึงวิชาที่เรียน วิธีการเรียน การจัดกิจกรรม การวัดผล โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการให้ข้อคิดและเสนอแนะ

2.2 ชั่วโมงต่อ ๆ ไป การเริ่มการสอนในแต่ละชั่วโมงควรทบทวนการสอนที่ผ่านมา เพื่อจะได้เป็นการฟื้นความจำและความต่อเนื่องของบทเรียนอย่างเหมาะสม เปิดโอกาสให้ซักถามระหว่าง

3. ขั้นตอนประเมินผล เป็นขั้นสุดท้ายของการสอนว่าได้ผลตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนที่เสร็จสิ้นลงไปแล้วว่า เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ โดยกำหนดการผ่านเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้

กระบวนการการจัดการเรียนรู้จะดำเนินไปด้วยดี โดยคำนึงถึงการจัดการเรียนการสอนอย่างมีระบบดังนี้

1. ตัวป้อน (Input) คือ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาวิชา สื่อการสอน สิ่งอำนวยความสะดวก เป็นต้น
2. กระบวนการ (Process) หมายถึง กระบวนการจัดการสอนเป็นการวางแผนและการเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการสอนและการประเมินผลการสอน
3. ผลผลิต (Product) เป็นผลสมบูรณ์ของผู้เรียนจากการวัดและประเมินผล การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปทางที่ปรารถนาของผู้เรียน เป็นไปตามความคาดหวังของหลักสูตร เป็นต้น

บทบาทผู้บริหารในงานวิชาการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

การจัดการศึกษาจะประสบผลสำเร็จได้ดีและมีคุณภาพต้องมีผู้บริหารที่ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา เข้าใจบทบาทหน้าที่อย่างถ่องแท้ และลงไปปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่องในการจัดการเรียนรู้ ตามบทบาท ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยและเอกสารต่อไปนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541: 80-83) ได้เสนอบทบาทผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนรู้ที่เป็นผู้เรียนว่า ผู้บริหารโรงเรียนต้องจัดทำแผนงานโครงการ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การ

พัฒนาครู และบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ จัดเตรียมสิ่งสนับสนุน บริหารและบริการหลักสูตรให้มีความหลากหลาย เพื่อสนองตอบความต้องการของผู้เรียน ดำเนินการประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับชุมชนและจัดการเรียนการสอน จัดระบบการนิเทศภายในเพื่อช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ครู จากนั้นประเมินผลการปฏิบัติงาน เพื่อดูความก้าวหน้า ปัญหาและอุปสรรค แล้วนำมาปรับปรุง พัฒนา

กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 27) ได้กำหนดบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ไว้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตร ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมเทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาช่วยกันจัดการเรียนรู้ สนับสนุนให้มีการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ส่งเสริมการจัดบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ พัฒนาครู และบุคลากรให้รู้และเข้าใจในการจัดการเรียนรู้ ประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับชุมชนในการจัดการเรียนรู้ ประเมินผลการจัดการเรียนรู้ และพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้

ผู้บริหารจึงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนครูซึ่งเป็นบุคลากรหลักและมีบทบาทสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้เรียนที่สมบูรณ์ ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขปรับปรุง พ.ศ. 2545 ได้กำหนดไว้ในความมุ่งหมายและหลักการซึ่งต้องการให้คนไทยมีความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย จิตใจและสติปัญญา มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้กระบวนการเรียนรู้อย่างปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนเกี่ยวกับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเอง การใฝ่รู้อยู่เสมอ การเห็นความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ การเห็นความสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

การปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการบริหารจัดการจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงไป โดยที่ผู้บริหารต้องเป็นผู้นำในการบริหารจัดการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งต้องคำนึงถึงความแตกต่าง ความต้องการมีส่วนร่วม ของบุคคลากรทุกคน โดยบทบาทของผู้บริหารมีดังนี้

1. บทบาทในการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

1.1 การพัฒนาหลักสูตร ให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับปัจจุบันและเป็นหลักสูตรบูรณาการ และสามารถนำหลักสูตรที่เรียนไปใช้ได้ในชีวิตจริง ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองจากกิจกรรมที่หลากหลาย

1.2 การจัดหาแหล่งการเรียนรู้ เนื่องจากการเรียนรู้ต้องตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงจำเป็นต้องมีกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนเลือกเรียนรู้ตามความสนใจ

1.3 การวิจัยในชั้นเรียน ผู้บริหารควรส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของครูให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ทำให้เกิดความท้าทายของความสามารถครูในการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ และนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนต่อไป

1.4 การจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ เป็นการเตรียมการบริการให้แก่ครูผู้สอน ได้แก่ การจัดระบบการผลิต การยืม การเก็บรักษา การซ่อมแซมให้ทันสมัย อยู่เสมอ รวมทั้งสำรวจความต้องการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวางแผนดำเนินการต่อไป

1.5 การจัดสรรงบประมาณสนับสนุน

1.6 การเผยแพร่ผลงาน เป็นการช่วยชักจูงให้ครูเกิดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

1.7 การให้ขวัญกำลังใจ

2. บทบาทในการสนับสนุนการนิเทศการจัดการเรียนการสอน

ผู้บริหารสถานศึกษาสามารถจัดกิจกรรมการนิเทศเพื่อพัฒนาครู ให้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้

2.1 ปรีกษาหารือและสร้างความตระหนักในความสำคัญของการนิเทศการจัดการเรียนรู้

2.2 การวางแผนการนิเทศการจัดการเรียนรู้

2.3 การดำเนินการนิเทศการเรียนรู้ ซึ่งครอบคลุมการจัดปฐมนิเทศครูใหม่ บริการด้านการสอน การสังเกตการณ์สอนของครูในชั้นเรียน การสาธิตการสอนกิจกรรมกลุ่มโรงเรียน กิจกรรมทางวิชาการ เป็นต้น

2.4 การประเมินผลการนิเทศการจัดการเรียนรู้

3. บทบาทในการกำกับ ติดตาม และประเมินผล ผู้บริหารต้องมีหน้าที่ในการสร้างความตระหนักในความสำคัญของการกำกับ ติดตาม และประเมินผล นอกจากนี้ยังต้องมีการวางแผน ดำเนินการ และสรุปผลการดำเนินการ

ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารในการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 51 ตลอดจนเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้องเพื่อการขับเคลื่อนกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1. ร่วมมือกับคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นรูปธรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. ดำเนินการประชาสัมพันธ์ผู้ปกครอง ชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ได้เข้าใจแนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ด้วยวิธีการและรูปแบบต่างๆ อย่างเหมาะสม

3. ส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรจัดทำหน่วยการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา ความต้องการท้องถิ่น เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ ตลอดจนคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

4. ระดมทรัพยากรในชุมชน พร้อมทั้งแสวงหาความร่วมมือจากทุกภาคส่วนเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

5. ส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรในสถานศึกษาพัฒนาหลักสูตร แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนเทคโนโลยีที่เหมาะสมต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่องส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรในสถานศึกษาใช้กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

6. เป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงให้บุคลากรในสถานศึกษามีการนิเทศภายในอย่างเป็นระบบ โดยเน้นการนิเทศแบบกัลยาณมิตร เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

7. ส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรในสถานศึกษาวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย พร้อมนำผลการวัดและประเมินมาพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นระบบ

8. จัดให้มีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในสถานศึกษา ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น ประชุมสัมมนา ประชุมปฏิบัติการ ศึกษาดูงาน เพื่อการพัฒนาบุคลากรครูให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

9. ส่งเสริม สนับสนุนให้สถานศึกษาเป็นแหล่งเรียนรู้เพื่อบริการเครือข่ายและชุมชน

บทบาทครูผู้สอนในงานวิชาการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในการจัดการเรียนรู้ ผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดคืออีกผู้หนึ่งก็คือครูผู้สอน ดังนั้นครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีบทบาทในประเด็นสำคัญดังนี้

1. บทบาทในฐานะผู้จัดการและผู้อำนวยความสะดวกต่างๆ

บทบาทในฐานะผู้จัดการ ซึ่งกำหนดเป้าหมายในการจัดการว่า “ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามศักยภาพของตนเอง” ดังนั้น ครูจะต้องมีข้อมูลของผู้เรียนแต่ละคนรอบด้าน เพื่อนำมาวิเคราะห์และจัดการอย่างเหมาะสมเป็นงานหลักที่สำคัญ เพื่อ

1.1 การวางแผนอำนวยความสะดวก ประกอบด้วย การจัดการด้านแหล่งการเรียนรู้ จัดกิจกรรมสนับสนุน การให้การส่งเสริม หรือสร้างความสัมพันธ์กับหน่วยงานอื่น ชุมชน บุคคลอื่นเพื่อเอื้อการเรียนรู้

1.2 การวางแผนการเรียนรู้ รวมถึงการบริหารชั้นเรียนให้สอดคล้องกับรูปแบบหรือวิธีการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง

1.3 ขั้นตอนการวางแผนการจัดการเรียนรู้ คือ กำหนดจุดประสงค์ ประเมินพฤติกรรมหรือความสามารถของผู้เรียน กำหนดวิธีการสอน และประเมินผล

1.4 กำหนดบทบาทตนเอง โดยเฉพาะการเป็นตัวกลางที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกกับผู้เรียน การเป็นแบบอย่างที่ดี การสร้างสภาพแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อการเรียนรู้ และการประพฤติปฏิบัติของผู้เรียน สร้างระบบและการสื่อสารกับผู้เรียนให้ชัดเจน การสร้างระบบควบคุมกำกับดูแลด้วยความเป็นธรรมและเป็นประชาธิปไตย

2. บทบาทในฐานะผู้จัดการเรียนรู้

บทบาทนี้ เป็นบทบาทเพื่อพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ ครูมีบทบาทที่สำคัญ ดังนี้

2.1 การเตรียมการสอน ครูควรเตรียมการสอนดังนี้

2.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียน เพื่อจัดกลุ่มผู้เรียนตามความรู้ความสามารถ และเพื่อกำหนดเรื่องหรือเนื้อหาสาระการเรียนรู้

2.2.2 วิเคราะห์หลักสูตร เพื่อเชื่อมโยงกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเฉพาะการกำหนดเรื่องหรือเนื้อหาสาระในการเรียนรู้ ตลอดจนวัตถุประสงค์สำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นสากล

2.2.3 เตรียมแหล่งการเรียนรู้ เตรียมห้องเรียน

2.2.4 วางแผนการสอน ควรเขียนให้ครอบคลุมองค์ประกอบ

ดังต่อไปนี้

2.2.4.1 กำหนดเรื่อง

2.2.4.2 กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน

2.2.4.3 กำหนดเนื้อหา ครูควรมีรายละเอียดพอที่จะ
เติมเต็มความรู้ของผู้เรียนได้ ตลอดจนมีความรู้ในเนื้อหาของศาสตร์นั้นๆ

2.2.4.4 กำหนดกิจกรรม เน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถ
ลงมือคิดและปฏิบัติ

2.2.4.5 กำหนดวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

2.2.4.6 กำหนดสื่อ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือการ
ประเมิน

2.2 ในการสอน ครูควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรม การจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแผน การให้การเสริมแรงหรือให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้ข้อสังเกต และประเมินผลการเรียน ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานของผู้เรียนว่าได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ไว้หรือไม่

ครูผู้สอนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญที่สุดที่ส่งผลให้การนำหลักสูตรไปสู่ห้องเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในหลักหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ศึกษา ทำความเข้าใจเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และการออกแบบการจัดการเรียนรู้

จัดทำหน่วยการเรียนรู้โดยเน้น ความรู้ ทักษะ กระบวนการตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

2. ศึกษาวิเคราะห์ให้ผู้เรียนเป็นรายบุคคล พร้อมนำข้อมูลมาใช้ในการออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่มุ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียนความแตกต่างของผู้เรียน และพัฒนาการทางสมองเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญด้วยวิธีที่หลากหลายเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

3. จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้
4. จัดเตรียมและใช้สื่อการเรียนรู้ต่างๆ ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยี และแหล่งการเรียนรู้ในชุมชนได้อย่างเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียน
5. ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ อย่างหลากหลาย ทั้งนี้มุ่งเน้นการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงเป็นสำคัญ นอกจากนี้แล้ว ควรเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผู้ปกครอง ตลอดจนความสอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา และพัฒนาการของผู้เรียน
6. นำผลการประเมินการผู้เรียนมาใช้เพื่อสอนซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน ตลอดจนปรับปรุงการจัดกิจกรรมการสอนของตนอย่างเป็นระบบ
7. ใช้กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

สรุปได้ว่างานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น เป็นกิจกรรมการพัฒนากิจการการเรียนรู้ที่สร้างให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ทางกายภาพ สติปัญญา สังคม และทางอารมณ์ กิจกรรมการพัฒนากิจการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้บริหารมีการบริหารงานที่ผลักดันการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูได้มีความเข้าใจถึงบทบาทและหน้าที่ที่ตนเองจำเป็นต้องทำ โดยเน้นความสำคัญที่ผู้เรียนให้มีการเรียนรู้ที่เกิดจากการคิดและปฏิบัติจริง ที่เกิดการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายหรือเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่นทั้งในและนอกโรงเรียน เป็นความรู้แบบองค์รวม เพื่อการปลูกฝังคุณธรรมความดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผู้เรียนจึงสามารถเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ ก่อให้เกิดเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาคือการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ และเป็นคนเก่ง คนดี มีความสุข ดังนั้น การศึกษาความร่วมมือในการบริหารงานวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมและโรงเรียนกวดวิชาจึงเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของทั้งกฎหมายและหลักการในการจัดการศึกษา

1.3 การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชา

งานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชาเป็นการเน้นการจัดการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างระหว่างผู้สอนและผู้เรียนที่มุ่งไปสู่การเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเจาะจง โดยที่ผู้สอนจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการจัดให้การกวดวิชาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถเริ่มต้นได้จากวินิจฉัยผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และติดตาม

ความก้าวหน้าของผู้เรียน การทบทวนวิชานี้จะได้ผลมากขึ้นหากมีการประสานงานร่วมกับทางโรงเรียน (Gordon et al, 2004; Gordon 2009)

การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนทบทวนวิชามีความแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้ทั่วไปคือ การเรียนรู้ในโรงเรียนทบทวนวิชานั้น จะมีความเฉพาะเจาะจงมากกว่าการสอนในโรงเรียน ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ต้องมีบทบาทเป็นส่วนใหญ่ ในการแก้ปัญหา การค้นคว้า โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำทาง และวางขีดจำกัดให้ การเรียนรู้จึงเป็นในรูปแบบ การเรียนรู้จากการกระทำ (Learning by doing) ซึ่งจะนำมาให้ผู้เรียนได้รับความท้าทาย สร้างความสงสัย ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ได้ สิ่งสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบทบทวนวิชาคือ การที่จะให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องในการเรียนของตน โดยที่ผู้สอนต้องอำนวยความสะดวกในการหาทางแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน โดยชี้แนะให้ผู้เรียนหาทางออกเอง

การแยกแยะรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนทบทวนวิชานั้น นักวิชาการได้กล่าวไว้ว่าเป็นการยากในการแบ่งประเภทเนื่องจากการทบทวนวิชาได้ผลที่แท้จริงนั้น ออกจะเป็นอุดมคติเกินไป ซึ่งต้องเป็นการทบทวนวิชาแบบหนึ่งต่อหนึ่งเท่านั้น ซึ่งผู้สอนจะให้ทักษะและเนื้อหาแก่ผู้เรียนที่ได้เลือกและจัดสรรมา นอกจากนั้นประสิทธิภาพสูงสุดจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้สอนมีทักษะ ความรู้ และประสบการณ์ที่แท้จริงในสาระของวิชานั้นๆ อย่างไรก็ตามรูปแบบในการทบทวนวิชาอาจแบ่งได้ดังนี้ (Hock, 1998)

1. การทบทวนวิชาแบบชี้แนะ (Instructional tutoring) การเรียนการสอนที่มุ่งไปยังการชี้แนะทักษะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การเขียน การคำนวณ การฟัง และการพูด
2. การทบทวนวิชาแบบเป็นผู้ช่วย (Assignment-assistance tutoring) การเรียนการสอนแบบเป็นกลุ่มที่ส่วนใหญ่แล้วผู้เรียนจะนำงานที่ได้รับมอบหมายมาแบ่งปันและช่วยเหลือกันทางวิชาการ โดยได้รับการอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือจากผู้สอน
3. การทบทวนวิชาแบบใช้กลยุทธ์ (Strategic tutoring) การเรียนการสอนที่ประยุกต์ทั้งสองรูปแบบที่กล่าวข้างต้น โดยสร้างกลยุทธ์เพื่อชี้แนะผู้เรียนในการเรียนรู้ ขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือผู้เรียนในงานที่ได้รับมอบหมายมาด้วย โดยกลยุทธ์ที่ผู้สอนมอบให้ผู้เรียนนั้น เป็นกลยุทธ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ด้วยตนเองเมื่อเผชิญกับสภาพปัญหาที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว กลยุทธ์ที่ผู้เรียนควรทำคือ (1) กำหนดและระบุปัญหา (2) วิเคราะห์ปัญหา (3) ดำเนินการแก้ปัญหา (4) ตรวจสอบคุณค่าตอบที่ได้

รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวสะท้อนให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้นว่า เป็นอย่างไร ปัญหาในการเรียนอยู่ที่ไหน ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนสร้างการเรียนรู้ด้วยตัวเองได้

(Cognitive Apprenticeship) ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องสร้างโครงสร้างของการสอนที่มีการวางแผน เสริมสร้างความรู้จากความรู้เดิมก่อให้เกิดความรู้ใหม่ได้ การย้อนกลับของข้อมูลการเรียนรู้ต้อง เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีการสนับสนุนผู้เรียน ดังที่Walker and Lambert(1995) ได้กล่าวไว้ เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้เช่นนี้ว่า

1. การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ให้ความสำคัญกับความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับประสบการณ์หรือข้อมูลชุดใหม่ ผู้เรียนจะ ประยุกต์ความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อดูตบข้อมูลใหม่ หรือปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับข้อมูล ใหม่
2. ผู้เรียนสร้างความหมายของข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ด้วยตนเอง
3. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นการจัดประสบการณ์ ความรู้ ความเชื่อที่เปิดโอกาส ให้กับผู้เรียนแปลความหมายเอง โดยการจัดประสบการณ์ใหม่นั้นต้องเชื่อมโยงกับความรู้ ความ เชื่อ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
4. ทำให้ผู้เรียนตระหนัก และเรียนรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนกำหนด เป้าหมายการเรียนรู้และนำผลประเมินการเรียนรู้มาใช้วางแผนการเรียนรู้ในระยะต่อไป ส่วนผู้สอนใช้ การประเมินเพื่อตรวจสอบ ติดตาม และวินิจฉัยการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงกิจกรรมการเรียน การสอน
6. ผลผลิตการเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกัน เนื่องจากเป็นการสร้างความรู้และ ศักยภาพของผู้เรียน

การเรียนกวดวิชาจึงเป็นการเรียนรู้ที่มีความเชื่อมโยงกับการกระทำเป็นส่วนใหญ่ Watkins, Carnell, Lodge, & Whalley(1996)

การจัดการเรียนรู้ของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในการกวดวิชา เป็นการทบทวนประสบการณ์ของ ผู้เรียน เรียนรู้โดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์สิ่งที่ได้ทบทวนมา วางแผนการเรียนรู้ขั้นต่อไป เพื่อ เชื่อมโยงกับกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่จะได้ผลนั้น ใน หนังสือ The Master Tutor: A Guidebook for Effective Tutoring (1994 : ออนไลน์) ได้กล่าวว่่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 8 อย่างคือ

1. การประเมินความจำเป็นในการกวดวิชาของผู้เรียนหมายถึงการประเมินข้อมูล ที่ผู้สอนควรมีเพื่อประเมินว่าผู้เรียนสมควรที่จะได้รับการกวดวิชาหรือไม่ ได้แก่ ข้อมูลที่เกี่ยวกับ

ผลสอบของผู้เรียนในวิชาที่ต้องการจะกวด ประวัติของผู้เรียนจากครอบครัว หรือครูผู้สอนในโรงเรียน จุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียน ข้อมูลที่ได้รับนั้นจะทำให้ผู้สอนสามารถวางแผนการจัดการเรียนรู้ และจะทำให้ผู้สอนสามารถบริการการสอนให้ผู้เรียนได้อย่างตรงจุดที่ต้องได้รับเติมเต็มความรู้ให้แก่ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องได้รับการกวดวิชาจริงๆ การจัดการเรียนรู้จึงสามารถจะสร้างทักษะ กิจกรรม ความน่าสนใจ ที่ทำประโยชน์ให้กับผู้เรียนอย่างสูงสุดได้

ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ข้อมูลที่โรงเรียนกวดวิชาควรใช้นี้ นอกจากจะได้ประโยชน์กับตัวผู้เรียนและผู้ปกครองแล้ว การได้ข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ก็มีผลสำคัญยิ่ง เนื่องจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นโรงเรียนที่ผู้เรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ที่ผู้บริหารและครูผู้สอนก็มีความรับผิดชอบดูแลผู้เรียนเป็นอย่างมาก

2. กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย หมายถึง เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ของกวดวิชานั้นควรมีความกระจ่าง เช่น กำหนดว่าทำไมต้องมีการกวดวิชา ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นว่าการวิชานี้เกิดเพราะผู้เรียนต้องการอะไร คิดว่าตนขาดอะไร ต้องการความรู้เพิ่มเติมตรงไหน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า แลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนนั้น ทำให้ได้ข้อมูลและความร่วมมือจากโรงเรียนสามัญการศึกษาภาคบังคับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้เรียนเรียนอยู่ ก็จะมีส่วนช่วยในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชาให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นเป้าหมายและวัตถุประสงค์ต้องสามารถวัดและประเมินได้โดยที่ผลลัพธ์จะต้องขึ้นอยู่กับความสำเร็จทางวิชาการของผู้เรียนโดยยึดหลักดังนี้

2.1 การวางแผนที่ก่อให้เกิดความสำเร็จทางวิชาการที่ไม่เกินความเป็นจริง ควรคำนึงถึงความบ่อย และระยะเวลาให้การกวดวิชาที่เอื้อให้แก่ผู้เรียน

2.2 ระบุผลลัพธ์ในการกวดวิชาเป็นปี เนื่องจากการเรียนรู้ที่ยั่งยืนนั้นไม่สามารถทำได้เพียงรายเดือน จึงควรมีการจัดการเรียนรู้ที่เป็นแผนระยะยาว

2.3 แผนควรมีความยืดหยุ่นในช่วงการดำเนินการ

2.4 แผนที่จัดทำขึ้นไม่ควรเป็นการทำงานซ้ำซ้อน เนื่องจากสิ่งที่จัดทำนั้นอาจมีการจัดทำแล้วในโรงเรียนที่ผู้เรียนได้เรียนอยู่แล้ว ทำให้เสียเวลาและไม่ก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่

3. หาความร่วมมือจากผู้ที่สามารถให้ความช่วยเหลือ หรือสนับสนุนการจัดตั้งโปรแกรมการกวดวิชา หมายถึง การหาความร่วมมือดังกล่าวก็เพื่อทำให้การกวดวิชานั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจากการร่วมกันแบ่งปันข้อมูล แหล่งการเรียนรู้ การระดมความคิดต่างๆ เช่น

การวางแผน การดำเนินการ และการติดตาม ที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการพัฒนาการเรียนรู้ทางวิชาการให้ดีขึ้น

4. การออกแบบโปรแกรมการกวดวิชา หมายถึง ขั้นตอนของการทำตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้แต่ต้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามเพื่อให้ได้รับผลลัพธ์ที่ผู้เรียนต้องการ และต้องมีการติดตามผลการเรียนรู้ด้วย

5. การเลือกหรือปรับเปลี่ยนหลักสูตรในการสอน หมายถึง ผู้สอนจำต้องออกแบบโปรแกรมการสอนเองจากการค้นคว้าหลักสูตรในการสอน ที่ได้พิสูจน์ถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนแล้ว ซึ่งโครงสร้างในการสอนที่ดีนั้น ทำให้การจัดการเรียนรู้มีระบบ มุ่งไปยังเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทำให้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้เรียน และควรมีความยืดหยุ่นให้ตรงกับทักษะรูปแบบ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน

6. การพัฒนาและสนับสนุนผู้สอนในด้านต่างๆ หมายถึง ผู้สอนที่มีคุณภาพคือหัวใจในการกวดวิชา ดังนั้นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจึงควรให้การสนับสนุนโดยการวางแผนการจัดการเรียนรู้ของการกวดวิชาว่ามีสาระและทักษะในการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จทางวิชาการได้หรือไม่ การมีส่วนร่วมนี้เกิดขึ้นก่อนที่ผู้สอนจะปฏิบัติการสอนผู้เรียน โดยที่ความช่วยเหลือและการสนับสนุนดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาผู้สอนเป็นผู้ที่มีความรู้ และทักษะทางวิชาการอย่างแท้จริง

7. ดำเนินการตามแผน และประเมินผลหมายถึง การที่ผู้สอนและผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียดำเนินการตามบทบาทในการปฏิบัติและประเมินการจัดการเรียนรู้ โดยการให้คำแนะนำ หรือการเป็นที่ปรึกษา การสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินการในขั้นตอนนี้ เนื่องจากเป็นการส่งต่อของแผนจากผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียมายังผู้สอน เพื่อให้ผู้สอนถ่ายทอดไปสู่ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนรู้ ดังนั้นต้องมีการสื่อสารที่กระจ่างในทุกขั้นตอนและวิธีการ นอกจากนั้นการดำเนินการยังต้องมีความยืดหยุ่นตามบริบทของผู้เรียนอีกด้วย

8. การจบบทเรียนด้วยการสรุปรายงานในเชิงบวก หมายถึง หลังจากการเรียนรู้จบสิ้น ผู้สอนควรมีรายงานการเรียนรู้ของผู้เรียน ว่ามีความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นเพียงใด เป็นการให้กำลังใจผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนรู้สึกดีในการเขียน หรือแนะนำในเชิงบวก เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการในการเรียนรู้ต่อไป

การดำเนินการในกิจกรรมทั้ง 8 เรื่องข้างต้นจะสำเร็จเป็นประโยชน์แก่ทั้งผู้เรียนและโรงเรียนกวดวิชาได้อย่างเต็มที่ก็เมื่อเกิดจากการร่วมมือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย อันได้แก่ผู้เรียน ผู้จัดการเรียนรู้ คือทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชานั้นเอง

สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2530) ได้จำแนกลักษณะในการกวดวิชานั้นเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการเรียนซึ่งได้มีผู้จำแนกไว้เป็นกลุ่มใหญ่ 8 กลุ่ม คือ

1. การเรียนซ่อม ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูให้แก่ผู้เรียนที่เรียนตามปกติแล้วหรือเรียนไม่ทันผู้อื่น ด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น มีความสามารถไม่เพียงพอ เวลาไม่เพียงพอ หรือเพราะขาดเรียน เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนนั้นสามารถเรียนได้ทันคนอื่นหรือเรียนให้ผ่านวัตถุประสงค์ขั้นต่ำในโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ได้กำหนดได้

2. การเรียนเสริม ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่เรียนตามปกติแล้วเรียนได้เก่งกว่าผู้อื่น ด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น มีเวลาเรียนมากกว่า มีสติปัญญามากกว่า

3. การเรียนปรับสภาพ ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางวิชาการ หรือความพร้อมไม่เพียงพอที่จะไปเรียนร่วมกับผู้อื่นได้ จึงต้องมีการเรียนเพิ่มเติมหรือปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านี้ก่อน

4. การเรียนแก้ไข ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชา หรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อแก้ไขความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนบางอย่างให้ถูกต้องในเมื่อสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ นั้นคลาดเคลื่อน หรือไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง

5. การเรียนเร่งรัด ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่ฉลาดยิ่งขึ้น เรียนรู้เนื้อหามากขึ้น และเรียนได้ในชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งการเรียนประเภทนี้ จุดหมายหลักมักได้แก่ การเรียนเพื่อเรียนลัด

6. การเรียนเฉพาะ ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ อย่างใดอย่างหนึ่งที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการหรือความสนใจเฉพาะของผู้เรียน

7. การเรียนตัว ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครูหรือเพื่อนร่วมชั้น หรือเพื่อนรุ่นพี่จัดให้แก่ผู้เรียนสำหรับเนื้อหาบางอย่างเป็นครั้งคราว มักนิยมจัดทำกันเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือเป็นการส่วนตัว

ผู้วิจัยเห็นว่า ในการกวดวิชาทั้ง 7 ประเภทนั้น เป็นกิจกรรมเดียวกันกับกิจกรรมทั้ง 8 กิจกรรมข้างต้นก่อนหน้านี้ที่ควรจะเกิดจากการร่วมมือกันของทั้งโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

บทบาทครูในงานวิชาการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชา

ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาจะมีความเชี่ยวชาญทางวิชาการเป็นพิเศษตามรายวิชานั้นๆ ความแตกต่างของการสอนแบบกวดวิชาและการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเริ่มตั้งแต่การฝึกฝนผู้สอน ขีดความรับผิดชอบในการจัดการเรียนรู้ เงื่อนไขการจ้าง สถานะ และความสัมพันธ์กับโรงเรียน

ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้เรียนในด้านการพัฒนาหลักสูตร การบ้าน การเตรียมตัวสอบ การเก็บสถิติการเรียน ฯลฯ แต่บทบาทหน้าที่ของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาจะแคบกว่านั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นบทบาทเฉพาะที่ดึงความเชี่ยวชาญของตนมาใช้เพื่อพัฒนาผู้เรียนในส่วนที่ผู้เรียนบกพร่อง ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาจึงต้องมีบทบาทที่สอดคล้องกับผลลัพธ์ ของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิด โดย The Master Tutor: A Guidebook for Effective Tutoring (1994: ออนไลน์) ได้จำแนกบทบาท ดังนี้

1. ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ (Promote Independent Learning) เป้าหมายแรกของบทบาทผู้สอนกวดวิชาคือการส่งเสริมและเคารพอิสระในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยที่ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการช่วยเหลือ ทำให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และพึ่งตนเองได้ในที่สุดโดยไม่ต้องการผู้สอนอีกต่อไป
2. การชี้แนะที่มีความแตกต่าง (Personalize Instruction) การชี้แนะผู้เรียนตามความเชี่ยวชาญของตนด้วยวิธีการหรือเทคนิคเฉพาะให้เข้าใจง่ายและสามารถจดจำได้นาน การแก้ปัญหาที่สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์เดียวกันหรือคล้ายคลึง
3. นำเสนอมุมมองความคิดเห็นผ่านสายตาผู้เรียน (Provide a Student Perspective) ในฐานะที่ผู้สอนเคยเป็นผู้เรียนมาก่อน จึงมีบทบาทที่จะต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้เรียน เข้าใจถึงปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้เข้าถึงผู้เรียนได้มากขึ้น และสามารถช่วยแก้ปัญหาให้ผู้เรียนได้โดยการใช้ความรู้และทักษะของตนแนะนำผู้เรียน
4. เคารพความแตกต่างของผู้เรียน (Respect Individual Differences) ด้วยสาเหตุที่ผู้เรียนมีความหลากหลายและมาจากหลายที่ ผู้สอนจึงต้องมีความสามารถในการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณค่าและให้คุณประโยชน์ให้กับผู้เรียนทุกคนที่มากวดวิชา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการที่ผู้สอนต้องตระหนักว่า ผู้เรียนที่มาเรียนนั้นไม่ได้มีข้อบกพร่องประการใด และหน้าที่หลักคือการชักจูงให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน

5. นำเสนอแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ (Information Sources) ผู้สอนเป็นผู้มีทักษะความรู้และความเชี่ยวชาญงานวิชาการนั้นๆ กระบวนการในการจัดการเรียนรู้จึงต้องเสาะแสวงหาแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ที่ได้จากหนังสือ แบบฝึกหัด การจดโน้ต เว็บไซต์คอมพิวเตอร์ แหล่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จได้ โดยที่ผู้สอนต้องคำนึงว่าตนเป็นผู้สอนไม่ใช่แหล่งการเรียนรู้

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ครูผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาจะปฏิบัติตามบทบาทข้างต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็น่าจะเกิดขึ้นได้จากการที่ได้เรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนจากแหล่งต่างๆ คือ จากผู้เรียน ผู้ปกครอง และจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเกิดจากความร่วมมือระหว่างสองโรงเรียนนี้

โรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทย

การกวดวิชาตามธรรมดาหมายถึง การเรียนเพิ่มเติมจากการเรียนปกติในชั้นเรียน ซึ่งการเรียนจากครูในโรงเรียนเองหรือผู้สอนภายนอกหรือครูจากโรงเรียนกวดวิชาเฉพาะก็ได้ โดยมีเป้าหมายเพื่อการสอบแข่งขันศึกษาในสถานศึกษาต่างๆ เป็นหลัก แต่ปัจจุบันการกวดวิชามีเป้าหมายครอบคลุมไปถึงการเรียนเพื่อเสริมความรู้ในชั้นเรียน การเรียนเพื่อเตรียมตัวลงหน้าในชั้นต่อไป และการเรียนเพื่อทำเกรดให้มากขึ้นอีกด้วย (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2545)

การเรียนกวดวิชาเริ่มมีขึ้นในช่วงระยะเวลาการปฏิรูปการศึกษาในสมัยพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าอยู่หัว โดยมีการก่อตั้งโรงเรียนหลวงสำหรับสามัญชนตามพระอารามต่าง และยังมีโรงเรียนราษฎร์ชื่อ โรงเรียนเซนต์คึกคัก เป็นโรงเรียนที่มีการสอนภาษาอังกฤษอยู่ใต้การดูแลของกระทรวงธรรมการ (นาวิ ชันศิริ, 2549)

ในรัชสมัยของสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว การศึกษาเริ่มมีการขยายมายังประชาชนมากขึ้น ประกอบกับการใช้พระบัญญัติประถมศึกษากำหนดการศึกษาภาคบังคับ โดยมีการให้ทุนเล่าเรียนหลวงแก่ประชาชนทั่วไป หากแต่จะมีจำนวนจำกัดเพียงปีละ 3 ทุน และต้องมีการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ในเวลานั้น โรงเรียนรัฐทั่วไปไม่มีการสอนภาษาอังกฤษแบบโรงเรียนราษฎร์ จึงทำให้นักเรียนที่ต้องสอบชิงทุนเล่าเรียนหลวงมีความจำเป็นที่ในการหาความรู้เพิ่มเติมทางด้านภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดโรงเรียนสอนพิเศษที่เปิดสอนเป็นเฉพาะวิชาโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเกิดขึ้น เช่น โรงเรียนสอนพิเศษแกรมมารีในเวลากลางวัน แต่บางแห่งสอนในเวลากลางคืน เนื่องจากใช้สถานที่ของโรงเรียนเป็นที่เปิดสอน ดังนั้น การเรียนกวดวิชาอาจกล่าวได้ว่า มีสาเหตุ

มาจากการที่ผู้เรียนเรียนตามวัตถุประสงค์ของตน การเรียนซ่อม เรียนเสริม หรือเรียนลัด โดยแยกสายการเรียน เนื่องจากมีจุดอ่อนในการเตรียมตัวเพื่อสอบเข้าแข่งขัน (นาวิ ชันศิริ, 2549)

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 โรงเรียนต่างๆต้องปิดตัวลง เนื่องจากภาวะสงคราม ทำให้เยาวชนไม่มีที่เรียนหนังสือ และตกค้างจากการเลิกเรียนกลางคัน กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เปิดสอบเทียบให้แก่บุคคลภายนอก เป็นผลให้มีการตั้งโรงเรียนกวดวิชาขึ้นอีกครั้ง โดยในปีพ.ศ. 2497 มีประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งมีสาระสำคัญคือ ระบุให้โรงเรียนกวดวิชาเป็นหนึ่งในการศึกษาแบบพิเศษ นับเป็นจุดเริ่มต้นการกวดวิชาอย่างเป็นทางการในประเทศไทย

จะเห็นว่า โรงเรียนกวดวิชาเป็นทั้งแหล่งที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ในส่วนที่ผู้เรียนขาด และช่วยเสริมความรู้ความสามารถทางวิชาการให้แก่ผู้เรียน

ประเภทของการกวดวิชา

การจำแนกประเภทโรงเรียนกวดวิชาเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย โดยที่เดิมทีโรงเรียนกวดวิชามีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรวิชาสามัญของกระทรวงศึกษาธิการ เปลี่ยนเป็นโรงเรียนลักษณะการศึกษาพิเศษ อาจจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ(ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2545)

1. ประเภทเรียนลัดโรงเรียนประเภทนี้ ผู้เรียนต้องการเรียนเพื่อที่จะไปสมัครสอบเทียบความรู้ เช่น สอบเทียบ ทำให้ให้ผู้เรียนสามารถประหยัดเวลาและประหยัดเงินได้มาก เพราะใช้เวลาเรียนน้อยและเสียค่าใช้จ่ายน้อย

2. ประเภทเฉพาะกาลโรงเรียนประเภทนี้ เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเวลาหรือเฉพาะกิจ ส่วนใหญ่จะเปิดเรียนภาคฤดูร้อน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ไม่มีโอกาสเรียนเพื่อเพิ่มเติมความรู้ ทั้งนี้เนื่องจากว่าโอกาสในการเลือกสถานที่เรียนของนักเรียนมีไม่เท่ากัน เมื่อโรงเรียนที่มีมาตรฐานไม่ดีก็เกรงว่าจะสอบแข่งขันเพื่อเข้าเรียนต่อในสถาบันชั้นสูงขึ้นไปไม่ได้ ฉะนั้นผู้เรียนจึงจำต้องหาที่เรียนเพิ่มเติม เพื่อความมีโอกาสที่จะสอบแข่งขันต่อไป

3. ประเภทกวดวิชาตลอดปีโรงเรียนประเภทนี้เปิดสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนเสริมในวิชาที่ตนเรียนอ่อนหรือไม่เข้าใจดีพอ เพื่อจะเป็นพื้นฐานการเรียนโรงเรียนสามัญ และเพื่อเป็นความรู้สะสมที่จะใช้สอบแข่งขันต่อสถาบันชั้นสูง

ความต้องการในการเรียนกวดวิชาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากการแข่งขันกันเข้ามหาวิทยาลัยเริ่มมีระบบที่ชัดเจนตั้งแต่ปีพ.ศ. 2505 การเรียนของโรงเรียนกวดวิชาจึงเป็นการเรียนที่เน้นการแก้ไขข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย และได้รับความนิยมมากขึ้น (นาวี ชันศิริ, 2549)

การเรียนกวดวิชาเป็นการเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ความเชื่อมั่น และมีขวัญกำลังใจมากขึ้น สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชาสามารถแยกได้ 3 ประการดังนี้ (นาวี ชันศิริ, 2549)

1. ทางวิชาการ เนื่องจากผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาและบทเรียนในโรงเรียน ด้วยเหตุผลที่โรงเรียนไม่มีเวลามากพอในการจัดการเรียนการสอน การขาดบุคลากรที่มีความสามารถ หลักสูตรการเรียนการสอนในห้องเรียนไม่สอดคล้องกับการประเมินผลของสถานศึกษาที่ผู้เรียนต้องการจะเข้าศึกษาต่อ หรือโรงเรียนขาดความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนเองต้องสอน และยึดตนเองเป็นหลักในการสอน ทำให้ผู้เรียนต้องออกไปแสวงหาความรู้ทางวิชาการจากภายนอกเพิ่มเติม

2. ทางสังคม คนไทยมีค่านิยมในการเรียนระดับสูงในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม จึงส่งเสริมให้บุตรหลานเรียนกวดวิชาโดยไม่คำนึงถึงสติปัญญาและผลกระทบทางจิตใจที่อาจนำไปสู่ความล้มเหลวทางการศึกษา

3. ทางจิตวิทยาความกดดันทางสังคมจากการต้องการสอบเข้าในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของรัฐ ทำให้ผู้เรียนต้องการเรียนกวดวิชาเพื่อสร้างกำลังใจในการสอบแข่งขัน ประกอบกับการสร้างความมั่นใจว่าตนเองไม่ได้พลาดการเรียนรู้อะไรๆ ทั้งนั้น หากตนเองมีเพื่อนที่เรียนกวดวิชา

จากการที่ระบบการศึกษาไทยเปลี่ยนไปตามยุคสมัย บทบาทของโรงเรียนกวดวิชาจึงมีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกวดวิชาเพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยซึ่งมีแนวโน้มเป็นการกวดวิชาที่มีขนาดใหญ่ และครอบคลุมในพื้นที่เมืองหลวงเป็นส่วนใหญ่ เป็นเปิดโรงเรียนกวดวิชาของตนเอง ซึ่งในปัจจุบันมีความสำคัญต่อการศึกษาไทยอย่างมาก ด้วยระบบการศึกษาแบบสอบคัดเลือก (Entrance Examination) หรือการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระบบกลาง หรือ แอดมิชชัน (Central University Admissions System: CUAS) รวมถึงการสอบความถนัดทั่วไป (GAT) และการทดสอบความถนัดทางวิชาการและวิชาเฉพาะ (PAT) โดยมีการขยายไปถึงระดับชั้นของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเป็นการศึกษาหาความรู้ในส่วนที่ขาด การเรียนเสริมเนื้อหา และทักษะในระดับชั้นเรียนที่ผู้เรียนศึกษาในปัจจุบันและรวมไปถึงการเตรียมการล่วงหน้าในชั้นเรียนต่อไป โดยการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชา มีระบบแผนการสอนหลากหลายรูปแบบวิธีการทั้งสอนแบบปกติโดยผู้สอน หรือใช้สื่อผสม (วนิดา ธนากรกุล, 2553)

ในเชิงทฤษฎีนับว่ามีประโยชน์ แต่เมื่อพิจารณาสภาพปัจจุบันของโรงเรียนกวดวิชาแล้ว วิธีการดำเนินการเรียนการสอนวิชาในทางปฏิบัติ ประกอบกับความจำกัดทางโอกาสในการศึกษา ผลของการเรียนกวดวิชายังสูญเปล่าทางการลงทุนของผู้เรียน เพราะได้ผลน้อยมาก และไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ผู้เรียนมักได้แต่เทคนิควิธีการทำข้อสอบเก่า คำบรรยายประกอบการทำข้อสอบที่ไม่ต่อเนื่องกับเนื้อหา ไม่ได้รับการชี้แจงแก้ไขข้อบกพร่องตนเองการแข่งขันก็ยังคงมีสูงเหมือนเดิม สิ่งที่โรงเรียนกวดวิชาให้คือความมั่นใจในการสอบเท่านั้นโดยไม่ได้มีการรับประกันว่าจะสอบผ่าน อ้างอิง

ความคิดเห็นของประชาชนโดยทั่วไป คือ กวดวิชาสามารถช่วยการเรียนของบุตรหลานได้ แต่ในความเป็นจริงผู้เรียนได้เรียนเกินกว่าความสามารถของร่างกายและจิตใจของผู้เรียนจะรับได้ อาจทำให้เกิดความเครียดและไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใดทำให้ผู้เรียนหมกมุ่น สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย สร้างลักษณะนิสัยการแข่งขัน นำไปสู่ความเห็นแก่ตัว เป็นปัญหาด้านจริยธรรมทั้งผู้เรียนและผู้สอน

ในปัจจุบันจำนวนนักเรียนและความต้องการที่จะเข้าเรียนกวดวิชาเพิ่มมากขึ้นโดยลำดับ ทำให้การจัดระบบการกวดวิชาที่มีลักษณะมุ่งเพื่อประโยชน์ทางด้านการค้ามากกว่าประโยชน์ทางการศึกษาอย่างแท้จริงส่งผลกระทบต่อระบบการเรียนการสอนของครูและนักเรียนในโรงเรียน ทำให้นักเรียนสนใจการเรียนในหลักสูตรน้อยลง ผักไม่เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกเท่านั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า จะทำอย่างไรให้ทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาสามารถร่วมกันพัฒนาผู้เรียนได้เต็มที่และคุ้มค่า ในการจัดการเรียนรู้ให้ดีที่สุด ซึ่งความร่วมมือของทั้งสองโรงเรียนจะมีส่วนช่วยในปัญหาดังที่กล่าวมานั้นได้

งานวิจัยของอภิชาติ พันธุเสน (2530) ได้กล่าวไว้ว่า ระบบกวดวิชามีส่วนเสริมให้ความแตกต่างทางฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีมากอยู่แล้วขยายขึ้น เพราะกวดวิชาเป็นผลดีต่อการแข่งขันสำหรับผู้ที่มีความได้เปรียบในการแข่งขันอยู่แล้วนอกจากนั้นยังเป็นการลดคุณค่าของการศึกษาในความหมายของการค้นคว้าหาความรู้ ระบบกวดวิชาเป็นเพียงระบบ “เทียบความรู้” ซึ่งเป็นการทำลายนวัตกรรมใหม่ๆทางการศึกษา

อย่างไรก็ตามข้อดีของการกวดวิชา คือ สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้มากขึ้น เกิดขวัญกำลังใจ ส่งเสริมเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ลดภาระผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนวิชาที่ตนต้องการได้ แก้ไขข้อบกพร่องได้เป็นรายๆ เปิดโอกาสให้มีการเรียนเพิ่มเติมความรู้ พบปะเพื่อนต่างสถาบัน

การเรียนกวดวิชาไม่ได้เป็นการเรียนเนื้อหาใหม่ หากเป็นการเน้นเนื้อหาในบางเรื่องบางตอนของทั้งหมดที่ได้ศึกษาในโรงเรียนอยู่แล้ว โดยมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างแน่นอนในเวลาจำกัดไม่ได้เพิ่มพูนความรู้อย่างกว้างๆ ดังนั้น โรงเรียนกวดวิชาจึงต้องมีกลยุทธ์และวิธีการสอนที่แตกต่างออกไปที่เรียกว่าเป็นจุดขายในการจัดการเรียนการสอนเพื่อดึงดูดผู้เรียนโดยสามารถสรุปจากการอ้างอิงได้ดังนี้ (นาวิ ชันศิริ, 2549)

ตารางที่ 1 ตารางแสดงลักษณะเฉพาะของโรงเรียนกวดวิชา

ลักษณะเฉพาะของโรงเรียนกวดวิชาที่ดึงดูดผู้เรียน	เปอร์เซ็นต์
1. การย่อเนื้อหาการเรียนรู้อให้เข้าใจง่ายขึ้น	53
2. เทคนิคการสอน และวิธีในการจดจำ	18.03
3. กิจกรรมการเรียนรู้อที่ผลิตเพลิด	14.21
4. กฎระเบียบที่ยืดหยุ่น	24.44

การเรียนกวดวิชาจึงเป็นการเรียนเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความสามารถของต้นซึ่งมีผลต่อการรับคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ทำให้บุคคลนั้นได้เลื่อนสถานะจากแรงงานระดับมัธยมศึกษาเป็นแรงงานระดับบัณฑิตที่ได้ค่าจ้างสูงกว่า เพื่อปรับสถานะอาชีพในอนาคต แต่ผู้เรียนกวดวิชาคือผู้ที่มีความสามารถเริ่มต้นค่อนข้างสูง และเป็นผู้ที่น่าจะได้เข้าศึกษาต่ออยู่แล้ว นอกจากนั้น การกวดวิชาสามารถเพิ่มความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้โดยผ่านการยกระดับความสามารถขั้นต่ำของผู้ที่ได้รับคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการสะสมทุนมนุษย์(มนชยา อูยยศ, 2548)

การเรียนกวดวิชาสามารถจำแนกได้ สองระดับคร่าวๆ คือ ก่อนอุดมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โดยการสอบคัดเลือกจะมีที่นั้งค่อนข้างจำกัด โดยการสอบวัดความรู้หากสอบผ่านผู้ปกครองและผู้เรียนจะรู้สึกความภาคภูมิใจและความสำเร็จในชีวิต ทำให้แนวโน้มการเรียนกวดวิชามีมากขึ้น (ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์, 2545)

โรงเรียนกวดวิชาในแง่เศรษฐกิจนั้น ในงานวิจัยของไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์ (2545) กล่าวไว้ว่าเงินหมุนเวียนในธุรกิจกวดวิชาเป็นส่วนสำคัญในเศรษฐกิจไทย โดยคิดเป็นเงิน 1,000 ล้านบาทต่อภาคเรียน และเมื่อรวมกับค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าเดินทาง คิดได้ ประมาณ 3,200 ล้านบาทต่อปี จึงเห็นได้ว่าประชาชนใช้จ่ายกับการกวดวิชาว่าหนึ่งในสิบของรายจ่ายเพื่อการศึกษภาคเอกชน

แนวโน้มของธุรกิจสถาบันกวดวิชา มีแนวโน้มตลาดขยายตัวมากขึ้นทั้งในแง่ของเด็กนักเรียนและผู้ประกอบการ(ผู้สอน) ทำให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ธุรกิจสถาบันกวดวิชาทุกปีทั้งที่เป็นผู้สอนเองและไม่ได้เป็นผู้สอน ผู้ปกครองมีการเสียค่าเรียนพิเศษเทอมละหลายหมื่นบาท โดยส่วนใหญ่แล้ว อัตราค่าเรียนพิเศษจะคิดเป็นรายวิชา เฉลี่ยวิชาละ 2,500-5,500 บาท ทำให้มีการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการโดยอาศัยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนแบบยืดหยุ่นและหลายหลายของแต่ละโรงเรียน การใช้วีดีโอหรือถ่ายทอดผ่านระบบดาวเทียม เป็นต้น ด้วยความนิยมการกวดวิชาของผู้เรียน ทำให้สถาบันกวดวิชาบางแห่งมีการขยายสาขาไปยังต่างจังหวัด และยังมีบริการหอพักเพื่อรองรับนักเรียนที่มาเรียนจากจังหวัดใกล้เคียงในช่วงปิดภาค

จากปีการศึกษา 2545-2550 พบว่าแนวโน้มสถาบันกวดวิชาและจำนวนนักเรียนที่เรียนกวดวิชา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยในปี 2550 มีสถาบันกวดวิชาเพิ่มขึ้นทั้งหมด 1,078 แห่งและมีนักเรียนเข้าเรียนทั้งหมด 353,060 คน ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดประมาณ 6,039 ล้านบาท โดยมีการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนจาก 66,302 หลักสูตร เป็น 294,147 หลักสูตร หรืออัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 18 ต่อปี (หลักสูตรที่จัดโดยสถาบันกวดวิชาที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน) หลังจากที่ผู้ประกอบการรายใหญ่มีการชะลอการลงทุนใหม่ และชะลอการเปิดสาขา เพราะต้องพิจารณาสถานการณ์หลังระบบแอดมิชชั่นที่เริ่มนำร่องมาในปี 2548 และปฏิบัติจริงในปี 2549 โดยปี 2551 มูลค่าตลาดของธุรกิจสถาบันกวดวิชาจะอยู่ในระดับ 5,900 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 6.8 (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2551)

การพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาทางด้านวิชาการของผู้เรียนนับว่าเป็นไปได้ยาก หากโรงเรียนกวดวิชายังมีการดำเนินการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบธุรกิจมากกว่าการจัดการเรียนรู้เพื่อเยาวชนอย่างแท้จริง ประกอบกับการที่การศึกษาภาคบังคับในโรงเรียนไม่มีคุณภาพ และไม่สามารถสร้างความมั่นใจอย่างเต็มที่ในการให้ความรู้แก่ผู้เรียนได้ครบและเพียงพอในการแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นหรือคู่แข่งทั่วประเทศ หลักสูตรการสอนไม่สอดคล้องกับการวัด การประเมินผลของสถานศึกษาที่ผู้เรียนต้องการจะทำการศึกษาต่อไป เช่น ในกรณีของการกวดวิชาภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ที่ปัจจุบันซึ่งเน้นทางการเรียนการสอนเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative approach) แต่ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยยังเน้นที่การทดสอบแบบเดิมอยู่ คือ แบบโครงสร้างนิยม (Structuralism) จึงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ประกอบจากแรงเกื้อหนุนสำคัญจากค่านิยมของผู้ปกครองและนักเรียนส่วนใหญ่ที่มองว่าการเรียนกวดวิชาเป็นการเตรียม

ความพร้อม และเพิ่มโอกาสในการสอบเข้าเรียนต่อในระดับต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นเส้นทางที่นำไปสู่ออนาคตที่ดีต่อไปในอนาคต

แนวโน้มในการเรียนกวดวิชา และการเพิ่มขึ้นของโรงเรียนกวดวิชาจะมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นธุรกิจที่ให้บริการทางการศึกษาใช้กลยุทธ์โดยการรวมกลุ่ม (Clustering) เพื่อเป็นศูนย์กลางใหญ่ เป็นสถาบันกวดวิชาครบวงจร หลักสูตรการเรียนการสอนมีความยืดหยุ่น หลากหลายวิชา รวมถึงการใช้สื่อผสมในการเรียนการสอนและตรงกับความต้องการของนักเรียน (on demand) เช่น การเรียนพิเศษผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีการให้บริการ นอกจากนี้ยังมีอาจารย์มีความพร้อม คุณภาพ ประสบการณ์ และมีความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอนตลอดจนแนวความคิดในการหาวิธีที่จะทำให้ นักเรียนสามารถจดจำ เทคนิควิธี สูตรลัดและวิธีคิดที่ง่าย ทำให้เกิดความสนุก โรงเรียนกวดวิชาจึงกลายเป็นวัฒนธรรมของผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ทางด้านวิชาการต่อไป แต่ทั้งนี้ ผู้ประกอบการ หรือผู้สอนควรแข่งขันกันพัฒนาหลักสูตรและการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงเห็นว่า โรงเรียนกวดวิชาควรมีการประสานงานกับโรงเรียนของผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อคุณภาพในการจัดการเรียนรู้ให้มีความน่าเชื่อถือ และนำเทคโนโลยีที่หลากหลายมาช่วยสนับสนุนการสอนควบคู่ไปด้วย

ตอนที่ 2 ความร่วมมือทางวิชาการ

2.1 ความหมายและความสำคัญ

การพัฒนาการงานวิชาการเป็นหัวใจสำคัญของการทำให้ผู้เรียนได้รับมาตรฐาน มีความเท่าเทียมกันตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 นโยบายด้านการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งความรู้ และเพื่อให้คนไทยทั้งปวงได้รับโอกาสเท่าเทียมกันทางการศึกษา พัฒนาคนได้อย่างต่อเนื่องหากแต่ในปัจจุบัน การเรียนรู้ของผู้เรียนมิได้เรียนเพียงแคในโรงเรียนอย่างเดียว แต่มีการกวดวิชานอกโรงเรียน จึงเป็นเหตุสมควรที่ทั้งสองโรงเรียนควรมีความร่วมมือกันในการพัฒนาผู้เรียนให้ไปในทิศทางเดียวกัน และมุ่งไปสู่ความสำเร็จทางการแก่ผู้เรียน

อย่างไรก็ตามรูปแบบงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาการจัดการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ตั้งแต่กระบวนการเรียนการสอน บทบาทของผู้สอนและผลลัพธ์ที่ความต้องการจากผู้เรียน งานวิชาการของทั้งสองโรงเรียนนี้จะอยู่มีความ

เกื้อหนุนกันอยู่เพื่อการพัฒนาผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ หากแต่ในประเทศไทย การประสานงานของทั้งสองฝ่ายยังไม่เกิดขึ้นและยังคงมีความสวนทางกันในการจัดการเรียนรู้ที่ยังไม่เอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง ทำให้สภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนในปัจจุบันซ้ำซ้อน และนอกเหนือความจำเป็น ดังนั้น การประสานความร่วมมือ และช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ระหว่างสองโรงเรียนจึงอาจเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความสำเร็จเพื่อการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ และ มาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูงและทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีเอกภาพ จึงจะสามารถทำให้เกิดการต่อยอดพัฒนาผลผลิตของทั้งสองฝ่ายได้อย่างต่อเนื่อง และมีคุณภาพ ในทางการศึกษาความร่วมมือจะทำให้การบรรลุผลทางวิชาการของนักเรียนนั้นประสบความสำเร็จ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการศึกษา

ความหมายของความร่วมมือทางการศึกษานักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

Kayser (1994) กล่าวว่าความร่วมมือหมายถึงความพยายามในการทำงานระหว่างกลุ่มคนแบบเป็นทีมอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในการสร้างผลผลิตเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายร่วม

Lucas (1998) การร่วมมืออาจหมายถึง ความต้องการในการแบ่งปัน การมีความรับผิดชอบ การมีผู้เข้าร่วมมากขึ้นจะสร้างเครือข่ายและการทำงานแบบเป็นทีมได้

Dettmer, Thurtson and Dyck (1996) ได้อธิบายการร่วมมือว่า เป็นการให้คำปรึกษา (Consulting) การร่วมมือทำงาน (Cooperation) และการประสานกันทำงาน (Coordination) และสรุปว่าสามสิ่งนี้คือองค์ประกอบของการให้ความร่วมมือ (Collaboration) การให้ความร่วมมือนั้นไม่ได้เป็นแค่การให้คำปรึกษา แต่เป็นการเชื่อมโยงการทำงานของบุคคลแต่ละคน หรือหน่วยงานแต่ละหน่วยงานเพื่อการแบ่งปันกันทางด้านกิจกรรมและทรัพยากร โดยความทุ่มเทในการที่จะบรรลุเป้าหมาย และผลประโยชน์ส่วนบุคคล กลุ่มคนและองค์กร

Sharon F. Cramer (1997: 9 – 13)

1. การทำงานที่เน้นการร่วมมือในการสร้างบรรยากาศสนับสนุนให้นักศึกษابรรลุศักยภาพสูงสุด
2. การร่วมมือเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา
3. การร่วมมือเป็นกระบวนการในการสร้างคณะทำงานที่มีความแตกต่างกันทางด้านความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ให้สามารถทำงานร่วมกันได้ในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาต่างๆ
4. การร่วมมือถูกนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหา

Small(2002) การสร้างความร่วมมือทำให้เกิดทีมที่หลากหลาย มีความหลากหลายในแง่ของทักษะ ความรู้ และสามารถสร้างชุมชนได้ โดยการที่มีทีมที่สามารถทำงานร่วมกันเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนได้

การสร้างความร่วมมือทางวิชาการจึงเป็นการส่งเสริมให้หน่วยงานต่างๆร่วมมือทางการทำงานเพื่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการมีการประสานงานแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลรวมทั้งการจัดกิจกรรมทางวิชาการส่งเสริมให้มีมาตรฐานและวิธีการจัดการการศึกษาสร้างความร่วมมือทางวิชาการและพัฒนางานการศึกษาค้นเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้น

ดังนั้นความร่วมมือทางวิชาการเป็นกระบวนการที่เกิดจากกลุ่มคนที่มีความสามารถเฉพาะรวมทั้งทรัพยากรทางการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างหนทางแก้ไขปัญหาในงานวิชาการของผู้เรียนช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Idol, L., Nevin and Paolucci-Whitcomb, P, 1994) อาจทำได้โดยการให้ความร่วมมือทางด้านการศึกษา การร่วมสอน หรือการให้บริการแบบ team – based หรือ community practice จากการเป็นเอกเทศมาเป็นสาธารณะ ซึ่งจะให้ผลประโยชน์ 3 อย่างดังนี้

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาสามารถสร้างแนวโน้มให้เกิดการทำงานร่วมกัน
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาสามารถสร้างโอกาสในการทำงาน ด้วยการเรียนรู้ถึงอุปสรรคในการทำงานของผู้ที่มีส่วนร่วม และลดความโดดเดี่ยวและแบ่งแยกในการทำงาน
3. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาสามารถสร้างบริการให้แก่ผู้เรียนที่ไปในทิศทางเดียวกัน

ความร่วมมือระหว่างสองฝ่ายต้องยืนอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจในเป้าหมายและวัตถุประสงค์เดียวกัน ระหว่างคนในแต่ละฝ่าย โดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. ความเท่าเทียมกัน (Parity) หมายถึง การที่สมาชิกมีความเท่าเทียมในส่วนของ การได้รับปัจจัยต่างๆที่เป็นองค์ประกอบของการมีส่วนร่วม เช่น ข้อมูล ความรู้ แหล่งที่มาของทรัพยากร และเสมอภาคในการออกความคิดเห็น ถกเถียงหลักการของกลุ่มเพื่องานที่มีประสิทธิภาพ
2. จุดประสงค์ร่วม (Mutual Goal) แสดงให้เห็นถึงการมีจุดประสงค์ร่วม และการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มที่ต้องการจะบรรลุเป้าหมาย แม้ว่าจะเป็นการยากในการบรรลุ

3. การแลกเปลี่ยน แบ่งปัน (Share) สามารถเป็นไปได้ในหลายรูปแบบ เช่น การแบ่งปันแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรับผิดชอบ ความคิดเห็น หรือแม้แต่การเงิน การมีเป้าหมายร่วมเพื่อการทุ่มเทให้กับงานเพื่อให้เกิดการดำเนินการขึ้น (Implement) ตามแผนงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ส่วนความเท่าเทียม หรือการมีอำนาจร่วม เพื่อที่จะให้สมาชิกในองค์กรสามารถนำเสนอความคิดได้ทุกระดับ เพื่อแบ่งปันทรัพยากร และเพื่อสร้างข้อมูลเพิ่มขึ้น

ความร่วมมือทางวิชาการนี้ส่งผลทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนเกิดการพัฒนาดังนี้

1. คุณภาพมาตรฐานในการบริหารงานวิชาการ
 2. ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการบริหารงานวิชาการให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้
 3. การสร้างเครือข่ายในการบริหารการศึกษาอย่างเป็นระบบ ในการสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการ
 4. แนวทางในการพัฒนาความเป็นผู้นำ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของชาติ
- ผู้วิจัยจึงเห็นว่าความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา จะทำให้ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกันและทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางวิชาการได้อย่างแท้จริง

2.2 ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

ความร่วมมือทางวิชาการ หมายถึง การที่โรงเรียนมัธยมและโรงเรียนกวดวิชามีส่วนร่วมซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรมต่างๆที่มุ่งสู่ความสำเร็จและการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อผู้เรียนได้แก่ การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ การทำวิจัย การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร และการจัดทำรายงาน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การวางแผนการกระบวนการเรียนรู้
 - 1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน
 - 1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน
 - 1.3 การวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต
 - 1.4 การวางแผนเกี่ยวกับประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน
2. การทำวิจัย

- 2.1 การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน
- 2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการ
- 2.2 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน
- 2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ
- 3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่
 - 3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน
 - 3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้
 - 3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน
- 4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร
 - 4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร
 - 4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการสอน
 - 4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางงานวิชาการ
 - 4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้
- 5. การจัดทำรายงาน
 - 5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน
 - 5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน
 - 5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
 - 5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ

1. การวางแผนการกระบวนกรเรียนรู้

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 โดยเน้นเนื้อหาสาระและรูปแบบการสอนแบบเสริมสร้างกันและกัน มีรายละเอียดดังนี้ การที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พิจารณาและกำหนดแนวทางปฏิบัติงาน โดยการสร้างกิจกรรมการพัฒนาแนวความคิด ปรัชญาหรือ การร่วมออกเสียง การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆระหว่างสองโรงเรียน เพื่อการตัดสินใจเลือกแนวทางที่ดีที่สุดสำหรับทั้งสองฝ่ายในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุผลที่ปรารถนา การวางแผนร่วมกันดังกล่าวทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย พัฒนาแรงจูงใจ ส่งเสริมนวัตกรรมและการสร้างสรรค์ได้

การวางแผนกระบวนการเรียนรู้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความต้องการบนทรัพยากรที่มีอยู่ โดยการกำหนดวัตถุประสงค์ พัฒนากลยุทธ์ กำหนดหน้างาน เนื่องจากทั้งสองโรงเรียนมีหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน แต่ขอบเขตในหน้าที่ต่างกันนั้น การวางแผนกระบวนการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ผู้บริหารและผู้สอนควรมีการสื่อสารระหว่างโรงเรียนเพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประโยชน์อย่างแท้จริง โดยคำนึงถึงการวางแผนในเรื่องการจัดการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหาสาระและรูปแบบการสอนแบบเสริมสร้างกันและกัน ดังนี้

1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน

เนื่องจากบุคลากรในแต่ละโรงเรียนจะมีทักษะความรู้ความสามารถเฉพาะด้านต่างกันไป แต่ละโรงเรียนมีเทคนิคและวิธีการสอนไม่เหมือนกัน เมื่อจัดทำกลยุทธ์เกี่ยวกับเทคนิคการสอนร่วมกัน ทำให้เกิดการกระจายความทั่วถึงของการจัดการเรียนรู้เป็นไปได้อย่างมีคุณภาพและมาตรฐาน วิธีการเรียนรู้ในรูปแบบเดียวกันจึงขยายในวงกว้างขึ้นได้ การร่วมกันจัดทำกลยุทธ์เกี่ยวกับเทคนิคการสอนดังกล่าว อาจกระทำได้ผ่านการจัดกิจกรรมเพื่อปรึกษาหารือ ออกความคิดเห็น การสัมมนาเชิงปฏิบัติ หรือการนิเทศแบบกัลยาณมิตร

นำรูปแบบที่เกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา โดย Center of Excellence in Learning and Teaching, Iowa State University ได้กล่าวถึงเทคนิคการสอนไว้ดังนี้ ได้แก่

1. เทคนิคการสอนแบบทำงานรับผิดชอบร่วมกัน (Co – operative Learning) เป็นการจัดการประสบการณ์เรียนรู้ที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันในระดับเรียน ซึ่งจะสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน สร้างความภาคภูมิใจให้ผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนที่มีจุดบกพร่องจะได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม

2. เทคนิคการสอนแบบอุปนัย (Inductive Method) เป็นการสอนจากรายละเอียดปลีกย่อยไปหากฎเกณฑ์หลักการข้อเท็จจริงหรือข้อสรุปโดยการให้นักเรียนทำการศึกษาค้นคว้าทดลองเปรียบเทียบแล้วพิจารณาค้นหาองค์ประกอบที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันจากตัวอย่างต่างๆเพื่อนำมาเป็นข้อสรุป

3. เทคนิคการสอนแบบนิรนัย (Deductive Method) เป็นการสอนที่เริ่มจากกฎหรือ หลักการต่าง ๆ ให้นักเรียนหาหลักฐานเหตุผลมาพิสูจน์

4.เทคนิคการสอนแบบระดมพลังสมอง (Brain-storming) เป็นวิธีสอนที่ใช้ในการอภิปรายโดยทันที กลุ่มผู้เรียนเพื่อหาคำตอบหรือทางเลือกสำหรับปัญหาที่กำหนดอย่างรวดเร็ว ในระยะเวลาสั้นโดยไม่มี การตัดสินว่า คำตอบหรือทางเลือกใดดีหรือไม่อย่างไร

5.วิธีการสอนโดยการลงมือปฏิบัติ (Practice) เป็นวิธีสอนที่ให้ประสบการณ์ตรงกับผู้เรียน โดยการให้ลงมือปฏิบัติจริง เป็นการสอนที่มุ่งให้เกิดการผสมผสานระหว่างทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

6.วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองสถานการณ์จริงมาไว้ในชั้นเรียนมีการกำหนดกติกาหรือเงื่อนไขทำให้เกิดการเรียนรู้จากการเผชิญกับปัญหาจะต้องมีการตัดสินใจและใช้ไหวพริบ

7.วิธีสอนแบบสาธิต (Demonstration Method) ครูมีหน้าที่ในการวางแผนการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่โดยมีการแสดงหรือการกระทำให้ดูเป็นตัวอย่างนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตการฟังการกระทำหรือการ

8.วิธีสอนแบบโครงการ (Project Method) เป็นการสอนที่สอดคล้องกับสภาพชีวิตจริงเด็กจะทำงานนี้ด้วยการตั้งปัญหา ดำเนินการแก้ปัญหาด้วยการลงมือทำจริง

9.เทคนิคการอภิปรายแบบอ่างปลา เป็นการแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม นั่งเป็นวงกลม 2 วงซ้อน กลุ่มวงในจะมีจำนวน 5 – 10 ได้รับมอบหมายงานจากผู้สอนให้ทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งกลุ่มวงนอกจะมีจำนวนมากกว่ากลุ่มวงใน หรือบางครั้งอาจเท่ากันหรือน้อยกว่าก็ได้เป็นผู้ให้ข้อคิดเห็นหรือข้อวิเคราะห์กลุ่มในว่า จากการสังเกตได้เห็น/ฟัง/พบ อะไรบ้าง

10.วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่างเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนการเผชิญคิดวิเคราะห์และเรียนรู้และแก้ปัญหาโดยไม่ต้องรอให้เกิดปัญหาจริงช่วยให้ผู้เรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น

11.วิธีสอนโดยใช้เกมเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องต่างๆอย่างสนุกสนานและทำลายความสามารถโดยผู้เรียนเป็นผู้เล่นเองทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง

12.การเรียนรู้โดยใช้แผนที่ความคิด (Mind Map) การเรียนรู้วิชาต่างๆใช้แผนที่ความคิดช่วยในการศึกษาเล่าเรียนทุกวิชาได้เด็กเล็กจะเขียนแผนที่ความคิดได้ตามวัยของตนส่วนในชั้นที่โตขึ้นความละเอียดซับซ้อนจะมากขึ้นตามเนื้อหาและวัยของตน

ด้วยสาเหตุที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีข้อจำกัดทั้งในเรื่องภาระงาน มีบุคลากรไม่เพียงพอ เวลาในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาผู้เรียนไม่มากพอที่จะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้การจัดการเรียนรู้จึงเป็นในรูปแบบทั่วไป ไม่มีความเจาะจง หรือชี้ชัดในด้านการเรียนรู้ และการประเมิน หากแต่บทบาทของโรงเรียนกวดวิชาสามารถเข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระใน

ส่วนนี้ให้กับโรงเรียนได้ โดยการเสริมเทคนิคการสอนให้กับบุคลากร เพื่อความว่องไวในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ตามที่ Damodharan and Rengarajan (2010) ได้กล่าวถึง Innovative Teaching ซึ่งมีความสอดคล้องกับเทคนิคการสอนในโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้

1.เทคนิคการสอนแบบการใช้มัลติมีเดีย (Multimedia Learning Process) เป็นการนำอุปกรณ์ เช่น ตัวอักษร รูปภาพ ออดิโอ วิดีโอ มาผสมเข้าด้วยกันโดยนำมาเสนอประกอบการสอนให้กับผู้เรียนเพื่อการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ให้กว้างมากขึ้น บนการเรียนการสอนแบบ Problem-based learning

2.เทคนิคการสอนแบบ Mindmap เป็นการใช้ key words และรูปภาพในการสอน และเชื่อมโยงคำดังกล่าวตามหัวข้อเรื่อง และองค์ประกอบ ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพ และสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.เทคนิคการสอนแบบการใช้อารมณ์ขัน (Teaching with Sense of Humor) การเรียนรู้เป็นสิ่งที่ท้าทาย การมีอารมณ์ขันกับผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเปิดใจกว้างมากขึ้น สบายใจในการเรียนรู้ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนกระชับขึ้น

4.เทคนิคการสอนแบบอธิบายแนวคิด (Z to A Approach) เป็นการอธิบายแบบย้อนกลับ โดยผู้สอนอธิบายแนวคิดส่วนใหญ่เข้าไปหาส่วนย่อย เมื่อผู้เรียนมองภาพใหญ่ออก ทำให้เกิดความเข้าใจ มีความสนใจที่จะเรียนรู้ และเกิดการจำได้ดีกว่า

5.เทคนิคการสอนแบบวิเคราะห์จากการสวมบทบาท(Role playing & Scenario analysis based teaching) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจในสภาพแวดล้อมที่ผู้สอนจัดให้ โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทและวิเคราะห์ความคิด การแก้ปัญหาของบทบาทนั้นๆ

6.เทคนิคการสอนแบบโสเครติส (Socrates) เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชาเป็นกระบวนการที่มีความเจาะจง จึงมุ่งเน้นไปที่ผู้เรียนโดยตรงและให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการ โดยอาศัยการสอนแบบการตั้งคำถาม (Socratic Questioning) การทดสอบการคิดวิเคราะห์หรืออย่างเป็นตรรกะที่ทำให้ทราบถึงความถูกต้องของความคิดนั้นๆ เมื่อผู้เรียนตอบคำถาม ทำให้ผู้เรียนสามารถทราบถึงความไม่เข้าใจ และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้ ทำให้เกิดองค์ความรู้ที่น่าเชื่อถือ โดยผู้สอนเป็นผู้ตั้งคำถาม ควรเป็นคำถามปลายเปิด และไม่บอกข้อมูลของคำตอบ โดยหลักการมีดังนี้

6.1 Monitor ให้ผู้เรียนบอกความรู้ตนเองว่ามีองค์ความรู้อะไรบ้าง โดยให้เล่าจนถึงจุดที่ผู้เรียนสับสนและไม่เข้าใจในเนื้อหา

6.2 Say-back พูดในสิ่งที่ผู้เรียนเล่ามา ให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องของตน

6.3 Verify understanding so far แสดงให้ผู้เรียนได้รับทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียน เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน

6.4 Application of knowledge นำสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วมาแก้ปัญหากับโจทย์หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

6.5 Model an incorrect answer ผู้สอนแสดงคำตอบที่ผิด เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขผู้สอน ทำให้ผู้เรียนสามารถยืนยันความรู้อย่างมั่นใจได้

6.6 Strengthen ผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนพร้อมในการให้ความคิดเห็นเพิ่มหรือให้ตัวอย่างเพิ่มจากเนื้อหาที่ได้เรียนไป

ความแตกต่างของเทคนิคการสอนของโรงเรียนกวดวิชาจะเป็นการสอนที่มีความเจาะจงและดึงดูดผู้เรียนมากกว่าในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาอยู่ในรูปแบบธุรกิจเพื่อการศึกษาด้วยทำให้มีต้นทุนในการจัดสรร ในแง่ของค่าใช้จ่าย และเวลา การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้จึงมีความทันสมัย ทั้งนี้เทคนิคการเรียนรู้ดังกล่าวก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องมีผู้สอนคอยช่วยเหลือตลอดเวลา

ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนระหว่างโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรมีหลักการดังนี้

1. ร่วมกันศึกษา วิเคราะห์ ค้นคว้ารูปแบบการสอนในเรื่องของเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในปัจจุบัน

2. ร่วมกันกำหนดแนวทางของเทคนิคการสอนโดยยึดหลักการการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยเน้นกระบวนการหาข้อบกพร่องของตน คิด วิเคราะห์ และประมวลผลเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่ยั่งยืน

3. ร่วมกันกำหนดทรัพยากรที่ต้องการในการดำเนินการใช้เทคนิคการสอนที่ได้จากการร่วมวางแผนด้วยกัน

4. ร่วมกันประเมินวางแผนเทคนิคการสอนจากการวางแผนร่วมกันว่าเป็นอย่างไรได้ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า จนบรรลุถึงเป้าหมายในการทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยการทบทวนการวางแผน กำหนดตัวชี้วัด กำหนดเครื่องมือ รวบรวมข้อมูลการมีส่วนร่วม วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินผล

1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน

การสอนเสริมสร้างกันและกันเป็นการสอนเพิ่มเติมจากเนื้อหาที่ได้เรียนแล้วในโรงเรียน การพิจารณา กำหนดแนวทางการปฏิบัติงานให้เป็นระบบในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้ไม่ซ้ำซ้อน ไม่ทำให้ผู้เรียนเสียเวลา ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้ทราบว่าอะไรที่ได้ดำเนินการสอนไปแล้วล่วงหน้า และมีเนื้อหาอะไรบ้างที่สามารถนำมาเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับเนื้อหาการเรียนรู้อีกก่อนหน้า เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และสร้างประสบการณ์ในสาระเพิ่มมากขึ้น

ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนการสอนเสริมสร้างกันและกันเป็นการเรียนในรูปแบบการเสริมหรือซ่อม สำหรับผู้ที่เรียนอ่อนในในแต่ละระดับชั้นทำการสอนภายในโรงเรียน นักเรียนมักจะเรียนในโรงเรียนตน และผู้สอนจะเป็นครูในโรงเรียนนั้น การเรียนเป็นการเรียนในตอนเย็นหลังเลิกเรียนปกติ ส่วนการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เป็นการสอนเฉพาะบางวิชาที่มีความสำคัญในการนำไปสอบเพื่อศึกษาต่อในระดับสูง เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความชำนาญยิ่งขึ้น ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มเติมความรู้ในโรงเรียนกวดวิชาเป็นอย่างมาก เพียงแต่โรงเรียนกวดวิชาจะมีการเจาะลึกมากกว่า เนื่องจากเป็นการการสอนให้ผู้เรียนมีความชำนาญในวิธีการคิดวิเคราะห์ และสอนเทคนิคในการเรียนรู้ที่มีความเจาะจงมากขึ้นเพื่อมุ่งไปสอบข้อสอบนอกโรงเรียน หรือสอบในโรงเรียน ที่มักออกข้อสอบนอกจากเนื้อหาในหนังสือ(ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2545)

จากการสัมภาษณ์ ปองสิน วิเศษศิริ และไพฑูรย์ สีนลารัตน์ วันที่ 14 มกราคม พ.ศ.2556 ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่า การสอนเสริมสร้างกันและกันเป็น ควรมีการวางแผนดังนี้

1. ร่วมกันศึกษา วิเคราะห์ ค้นคว้าเนื้อหาสาระของการเรียนรู้ ระยะเวลาที่ต้องใช้ในการสอนเนื้อหาสาระนั้นๆ
2. ร่วมกันกำหนดแนวทางของการสอน โดยกำหนดว่าในขณะที่โรงเรียนมัธยมปลายไม่สามารถทำหน้าที่การสอนได้ให้ครอบคลุมทุกเนื้อหาสาระ มีส่วนใดบ้างที่โรงเรียนกวดวิชาสามารถสอนเสริมได้ในส่วนใด หรือ ในเนื้อหาสาระใดที่โรงเรียนกวดวิชาได้สอนไปแล้ว จำเป็นต้องให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจัดกิจกรรมใดเพื่อช่วยในการเรียนรู้ที่ได้มีการปฏิบัติด้วย เป็นต้น
3. ร่วมกันกำหนดทรัพยากรที่ต้องการในการดำเนินการใช้ การสอนเสริมสร้างกันและกัน
4. ร่วมกันประเมินการสอนเสริมสร้างกันและกันเป็นจากการวางแผนร่วมกันว่าเป็นอย่างใด ได้ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า พัฒนาการของผู้เรียนเป็น

อย่างไร โดยการทบทวนการวางแผน กำหนดตัวชี้วัด กำหนดเครื่องมือ รวบรวมข้อมูลการมีส่วนร่วม วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินผล

1.3 การวางแผนการเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาร่วมกันศึกษา วิเคราะห์ หาความต้องการของผู้เรียนทางวิชาการที่เกิดขึ้นและต้องใช้ในชีวิตรจริง เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่จำลองโลกภายนอกให้อยู่ในสถานศึกษา เป็นการเรียนรู้ที่สนับสนุนการค้นคว้า ส่งเสริมการพัฒนาของผู้เรียนด้วยตนเองให้ผู้เรียนริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสนใจ ความต้องการ และความถนัด มีเป้าหมาย รู้จักแสวงหาแหล่งทรัพยากรของการเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้ จนถึงการประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตน โดยจะดำเนินการด้วยตนเองหรือร่วมมือช่วยเหลือกับผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ จนทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการใช้ชีวิต

วัตถุประสงค์การจัดการเรียนการสอนรู้ด้วยความร่วมมือดังกล่าวถูกจัดขึ้นก็เพื่อสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหาและมีทักษะการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตจริง โดยที่ผู้สอนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะอำนวยความสะดวก เป็นผู้กระตุ้นการระดมความคิดกับผู้เรียนในการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นปัญหาทั่วไป เช่น ปัญหาในการปรับตัว ปัญหาสังคม และ สิ่งแวดล้อม ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะถูกตั้งคำถามให้ผู้เรียนเพื่อท้าทายองค์ความรู้ของผู้เรียน และมีการติดตามอย่างใกล้ชิด จุดประสงค์ในการเรียนได้สร้างจากการยินยอมของผู้เรียน เนื่องจากข้อมูลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้เกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสิ้นสุดด้วยการอภิปราย และประเมิน ซึ่งการเรียนรู้ในรูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนได้รับทักษะในการวิเคราะห์ แก้ปัญหา เช่น การพัฒนาการให้เหตุผล ทักษะการแก้ปัญหา และการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน ในทางกลับกันโรงเรียนกวดวิชาเป็นการรู้ในรูปแบบสั้นๆ ไม่มีความต่อเนื่องหลายชั้นปีแบบโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการแก้ปัญหาจะทำได้โดยที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนแสวงหาทางเลือกในการแก้ปัญหาที่ครอบคลุมได้หลายชั้นปี ที่ผู้เรียนได้เรียน หรือมีประสบการณ์มาแล้วหรือไม่ก็ตามในการจัดทำกรเรียนรู้ เป็นการพัฒนาการเรียนรู้จากเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้แล้วจากมัธยมปลาย ซึ่งเน้นการประยุกต์ใช้กับรูปแบบปัญหาที่คล้ายคลึงกับรูปแบบปัญหาเดิมที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มา รูปแบบการจัดทำการเรียนรู้ในการแก้ปัญหาดังกล่าวเป็นการเพิ่มองค์ความรู้มากขึ้นจากการต่อยอดเพื่อการเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาต่อไป โดยหลักการในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการแก้ปัญหามีดังนี้

1. ร่วมกันศึกษา วิเคราะห์ ค้นคว้าเนื้อหาสาระ และปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตที่สามารถเกิดขึ้นได้กับผู้เรียน
2. ร่วมกันกำหนดแนวทางของการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นการเสริมสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้หาทางแก้ไขด้วยตนเอง
3. ร่วมกันกำหนดทรัพยากรที่ต้องการในการดำเนินการใช้การเรียนรู้ในรูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต
4. ร่วมกันประเมินการวางแผนจัดการการวางแผนการเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต ว่าได้ผลบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ผู้เรียนสามารถเผชิญอุปสรรค หาแนวทางแก้ปัญหา และเกิดองค์ความรู้ใหม่ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับปัญหาอื่นๆที่คล้ายคลึงกันได้หรือไม่ โดยการทบทวนการวางแผน กำหนดตัวชี้วัด กำหนดเครื่องมือ รวบรวมข้อมูลการมีส่วนร่วม วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินผล

1.4 การวางแผนเกี่ยวกับประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

การประเมินผลผู้เรียนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นมาหลังจากกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้น การประเมินผลทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถบรรลุตามเป้าหมายหรือจุดประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้นมากน้อยเพียงใด มีสิ่งใดที่ต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นบ้าง การวางแผนการประเมินผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นการวางมาตรฐานการควบคุมการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้ที่มีความร่วมมือทางวิชาการของทั้งสองโรงเรียนแล้ว โดยการกำหนดภาพรวมของการประเมินให้ครอบคลุมงานวิชาการที่ทั้งสองโรงเรียนต้องดำเนินการ บุคลากรของทั้งสองฝ่ายร่วมกันจัดทำวัตถุประสงค์ กำหนดเนื้อหา พิจารณาข้อตกลงในการประเมิน สร้างเครื่องมือหรือเทคนิคที่ใช้ในการประเมินร่วมกัน และร่วมกันพิจารณาปัญหาอาจที่เกิดขึ้น

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ได้กล่าวถึงการประเมินผลในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายว่าเป็นการประเมินผลที่ต้องมีการวางแผนการสอน และการประเมินผล การประเมินผลประกอบด้วย การประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน และปลายภาค โดยมีรูปแบบการประเมิน ได้แก่ ประเมินด้วยการตอบคำถาม การสอบปากเปล่า การทำใบงาน และแบบฝึกทักษะประเมินจากการปฏิบัติ เช่น มอบหมายชิ้นงานประเมินตามสภาพจริง ประเมินจากงานหรือกิจกรรมที่ปฏิบัติจริง ประเมินจากแฟ้มสะสมงาน ประเมินจากการทดสอบ และ

จัดทำเอกสารบันทึกข้อมูลของนักเรียน ผู้สอนต้องจัดทำเอกสารบันทึกข้อมูล ผลการวัดและประเมินผล ระหว่างเรียน อย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลในการพัฒนานักเรียนและเป็นหลักฐานตรวจสอบ แสดงถึง ความโปร่งใส และความยุติธรรม ส่วนการประเมินผลในโรงเรียนกวดวิชาเป็นการประเมินที่มุ่งเน้น และมีวัตถุประสงค์เจาะจงจากทักษะและเนื้อหาที่ให้ผู้เรียนได้สั่งสมมาตลอดระยะเวลาการเรียน แต่ต้องครอบคลุมองค์ความรู้ในชั้นมัธยมปลายทั้งสามปี อย่างไรก็ตาม การประเมินจึงต้องมีความกระชับ แม่นยำและให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับการเผชิญปัญหา และชี้ชัดไปยังทักษะด้านสติปัญญาอย่างเดียวเพื่อให้ได้ผลการประเมินที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ทันที

การประเมินผลของทั้งสองโรงเรียนนี้ยังเป็นในลักษณะต่างคนต่างประเมินกับการจัดการเรียนรู้สิ่งที่ตนได้จัดให้แก่ผู้เรียน หรือในบางโรงเรียนกวดวิชาการประเมินดังกล่าวก็ไม่มีการจัดทำขึ้นเลย ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถทราบได้ว่ากระบวนการเรียนรู้ของตนมีการพัฒนาขึ้นมากน้อยแค่ไหน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การร่วมกันวางแผนการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยการวางแผนเรียนรู้ดังกล่าว สามารถจัดทำได้ดังนี้

1. ร่วมกันศึกษา วิเคราะห์ ค้นคว้าเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนไปทั้งหมด
2. ร่วมกันกำหนดแนวทางการประเมินผลที่สามารถประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ผู้เรียนได้รับจากทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา เพื่อให้ทราบถึงองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน
3. ร่วมกันกำหนดทรัพยากรที่ต้องการในการร่วมกันวางแผนการประเมินผลให้แก่ผู้เรียน
4. ร่วมกันประเมินผลการมีส่วนร่วมในการวางแผนการประเมินผลระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาและโรงเรียนกวดวิชา โดยการทบทวนการวางแผน กำหนดตัวชี้วัด กำหนดเครื่องมือ รวบรวมข้อมูลการมีส่วนร่วม วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินผล

2. การทำวิจัย

กระบวนการค้นคว้าความรู้ ความจริงอย่างเป็นระบบและวิเคราะห์และตีความ เพื่อหาคำตอบที่เชื่อถือได้ของข้อสงสัยหรือปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน การวิจัยดังกล่าว ตามทฤษฎีของ Best and Kahn ต้องมีการวิเคราะห์ที่มีระบบ ระเบียบและจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน อันจะนำไปสรุปที่เป็นหลักเกณฑ์หรือทฤษฎีได้ โดยการวิจัยมีหลักการดังนี้

1. การวิจัยจะต้องนำไปสู่การแก้ปัญหาเพื่อบรรลุเป้าหมายสุดท้าย (Ultimate goal) กล่าวคือการค้นพบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล
2. การวิจัยควรเน้นการพัฒนาข้อสรุปที่เป็นนัยทั่วไป (Generalization) หลักการ (Principle) หรือทฤษฎี (Theory) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพยากรณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
3. การวิจัยต้องอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ที่สามารถสังเกตได้ (Observable experience) หรือหลักฐานเชิงประจักษ์ (Empirical evidence) ซึ่งในหลายกรณีจะเห็นว่ามีความน่าสนใจหลายประการที่ไม่สามารถนำไปสู่กระบวนการทำวิจัยได้ เพราะไม่สามารถสังเกตได้
4. การวิจัยต้องมีการสังเกตที่ถูกต้อง (Accurate observation) และพรรณนาความได้ ผู้วิจัยอาจเลือกวิธีการวัดและเครื่องมือทางด้านปริมาณ หากมีความเหมาะสม และถ้าหากไม่สามารถใช้เครื่องมือด้านปริมาณที่เหมาะสมในการหาคำตอบได้ ผู้วิจัยก็ต้องใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) หรือวิธีการที่ไม่ใช่เชิงปริมาณ (Non qualitative method) แทน
5. การวิจัยเกี่ยวข้องกับการเก็บข้อมูลใหม่ ซึ่งเป็นข้อมูลปฐมภูมิหรือข้อมูลที่ใช้เป็นครั้งแรก หรือมิฉะนั้นก็จะเป็นการใช้ข้อมูลที่มีอยู่แล้วสำหรับวัตถุประสงค์ใหม่ ในทางตรงข้าม การจัดการใหม่ (Reorganizing) หรือการนำเอาผลงานของผู้ทำวิจัยไว้แล้วมาศึกษาใหม่ (Restating) ไม่ถือว่าเป็นการทำวิจัย เพราะการศึกษาดังกล่าวไม่ได้ทำให้เกิดความรู้ใหม่ขึ้นมา
6. การวิจัยมีวิธีการหรือแบบการวิจัย (Research procedure or research design) ซึ่งนำไปสู่การวิเคราะห์ที่เข้มแข็งและถือได้ว่าเป็นการวิจัย
7. การทำวิจัยต้องการความรู้ ความชำนาญ หรือความเชี่ยวชาญ (Expertise) ดังนั้น ผู้ทำวิจัยจะต้องรู้และเข้าใจปัญหา (problem) ที่จะทำ พร้อมกับต้องรู้ด้วยว่าคนอื่นได้ทำวิจัยอะไรไว้บ้าง และอย่างไร ผู้ทำวิจัยจะต้องรู้ถ้อยคำที่ใช้ (terminology) แนวคิด (concept) และทักษะด้านเทคนิค (technical skill) เพื่อที่จะเข้าใจและวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้อย่างถูกต้อง
8. การวิจัยต้องมีวัตถุประสงค์และเหตุผลถูกต้องตามหลักตรรกวิทยา ดังนั้น ผู้ที่จะทำการวิจัยจึงควรใช้เครื่องทดสอบทุกอันที่เป็นไปได้เพื่อทำให้วิธีการศึกษา (Procedure) ที่ใช้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา หรือแม้แต่ข้อสรุปของงานวิจัยที่ค้นพบมีเหตุผลและนักวิจัยต้องพยายามขจัดอคติส่วนตัว (bias) หรือไม่ใช้อารมณ์ในการวิเคราะห์ หากแต่ใช้เหตุผลและความรู้ทางวิชาการในการทำวิจัย

9. งานวิจัยที่จะทำจะต้องเกี่ยวข้องกับคำถามที่ต้องการคำตอบของปัญหาที่ยังแก้ไม่ได้

10. การทำวิจัยเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความอดทน นักวิจัยควรคาดการณ์ไว้ก่อนถึงความผิดหวังหรือความหมดกำลังใจ หากถึงตอนที่หาคำตอบสำหรับคำถามที่ตั้งขึ้นได้อย่างยากลำบาก

11. การทำวิจัยจะต้องมีการบันทึกและรายงานอย่างระมัดระวัง โดยจะต้องให้คำนิยาม (Definition) คำศัพท์สำคัญ (key word) และจะต้องตระหนักถึงข้อจำกัด (limitation) ต่างๆ ด้วย วิธีการศึกษาจะต้องกล่าวโดยละเอียด นอกจากนี้ถ้าอ้างอิง (reference) ก็ต้องกระทำอย่างระมัดระวัง ผลการวิจัยจะต้องมีการบันทึกไว้อย่างชัดเจน และจะต้องเสนอข้อสรุป (conclusion) ด้วยความระมัดระวัง

การวิจัยร่วมกันของทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเกี่ยวกับงานวิชาการ และการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนควรเป็นกรณีศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนและโรงเรียนทั้งสองให้ทราบถึงสภาพการเรียนรู้ ทักษะ พฤติกรรม และปัญหาของผู้เรียน โดยมีการศึกษา เก็บข้อมูล จัดระเบียบข้อมูล วิเคราะห์และตีความหมายผลจากการวิเคราะห์ เพื่อนำมาปัญหา และพัฒนาสร้างสรรค์การจัดการเรียนรู้ให้ทันสมัยเหมาะสมกับผู้เรียนในยุคที่เปลี่ยนแปลงไป

การวิจัยเกี่ยวกับงานวิชาการที่ควรมีการทำการวิจัยร่วมกันระหว่างสองโรงเรียนนั้นมีดังนี้

2.1 การทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

จากการที่ยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลง การเรียนรู้มีความรวดเร็วขึ้นโดยการที่เทคโนโลยีเข้ามาแทนที่ ผู้สอนควรคำนึงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวที่เกิดขึ้นเพื่อนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ การมีส่วนร่วมในการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชานั้น เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ว่ามีความจำเป็นในใช้ทักษะการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นและแตกต่างไปจากเดิมอย่างไรบ้าง ผู้สอนควรทำการวิเคราะห์ บันทึก สังเกตความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่า ในปัจจุบันควรมีการเพิ่ม ลด หรือปรับเปลี่ยนทักษะในการเรียนรู้อะไรบ้างและอย่างไรให้เหมาะสมกับผู้เรียนในการก้าวให้ทันโลกที่ไม่หยุดนิ่ง

ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงจากศตวรรษที่ 20 จากเดิมที่เป็นเพียงการเรียนรู้ในกลุ่มกระบวนการเรียนรู้ และการประเมินผลเท่านั้น โดยทักษะในการเรียนรู้ในปัจจุบันที่ควรค่าที่จะได้รับการวิจัยมีดังนี้ (วิจารณ์ พานิช, 2555)

1. ทักษะในการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา หมายถึง การพิจารณาปัญหาที่ได้เผชิญ โดยการตั้งคำถาม หาเหตุและผล เพื่อการหาคำตอบที่เป็นตรรกะ และมีความสร้างสรรค์ในเวลาเดียวกัน เพื่อหาแนวทางแก้ไขและพัฒนาปัญหาที่เกิดขึ้น

2. ทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์นวัตกรรม หมายถึง การระดมความคิดแปลกใหม่ นำความรู้ที่ได้ไปดัดแปลง ปรับเปลี่ยน เพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่ การปรับปัญหาในรูปธรรมไปสู่นามธรรม การคิดนอกกรอบ หาความเชื่อมโยงของสิ่งต่างๆ โดยการใช้เทคนิคการสังเคราะห์ ส่วนประกอบเข้ามาช่วย และเปรียบเทียบองค์ความรู้ต่างๆ เพื่อกระตุ้นมุมมองใหม่

3. ทักษะในการสื่อสาร หมายถึง การมีความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ช่างสังเกต เรียนรู้ได้เร็ว มีความซื่อตรง กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง มีความคิดสุขุมรอบคอบ ริเริ่มสร้างสรรค์ คิดและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ สามารถแยกแยะจัดระเบียบข่าวสารต่างๆ ได้ มีความสามารถในการเขียนได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

4. ทักษะในการทำงานแบบร่วมมือ หมายถึง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การหาแนวทางแก้ไขสำหรับการขัดแย้ง การแก้ปัญหาแบบระดมความคิด และการนำเสนองาน

5. ทักษะในการใช้เทคโนโลยีและการจัดการสารสนเทศ หมายถึง การใช้เทคโนโลยี และข้อมูล แก้ปัญหา ค้นคว้า นำเสนอ สื่อสาร และพัฒนาตนเอง

6. ทักษะชีวิต หมายถึง ความเป็นผู้นำ คุณธรรม จริยธรรม ความโปร่งใส การปรับตัวได้ดี การสรรค์สร้างงานอย่างมีคุณภาพ การมีมนุษยสัมพันธ์ การมีเป้าหมายในชีวิต และความรับผิดชอบต่อส่วนร่วม

2.2 การทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการ

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน ด้วยเหตุผลที่ผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการ ความสนใจ และทักษะความสามารถไม่เหมือนกัน การใส่ใจในการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว จึงต้องมีการค้นคว้าศึกษาอย่างรอบคอบเพื่อให้ทราบถึงสภาพของการจัดการเรียนรู้ที่เป็นอยู่หรือสภาพการเรียนรู้ใด ๆ ว่ามีประสิทธิภาพ หรือมีปัญหา หรือความต้องการเพียงใด และสามารถทดลองแก้ปัญหาหรือปรับปรุงสภาพการจัดการเรียนรู้อยู่เสมอ ทำให้ส่งผลต่อคุณภาพของงานนั้น อันจะส่งผลต่อความสำเร็จทางวิชาการของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาจึงควรทำการวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับผู้เรียนว่า ปัจจุบันปัญหาทางวิชาการที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้มีอะไรบ้าง อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดอุปสรรคนั้นๆ และผู้เรียนมีข้อจำกัดอะไรบ้างในการเรียนรู้

The Center for Student Success: Academic Success action plan ได้กล่าวถึง อุปสรรคที่ทำให้งานวิชาการไม่บรรลุ สามารถแบ่งออกได้เป็นด้านต่างๆดังนี้

1. อุปสรรคทางด้านทักษะวิชาการ หมายถึง การศึกษาหาสาเหตุของปัญหาการจัดการเรียนรู้มีอะไรบ้างเพราะสาเหตุอะไร เช่น ความทุพพลภาพในการเรียนรู้ การเรียนรู้ที่ไม่เพียงพอทางการอ่าน เขียน คณิตศาสตร์ การจด ฯลฯ สมาธิ สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย ความล่าช้าในการเรียน ความไม่มีแรงจูงใจ การท่องจำอย่างเดียวแทนการอาศัยความเข้าใจ การเข้าห้องเรียนสาย การไม่ให้เวลาในการเรียนเท่าที่ควร

2. อุปสรรคที่เกิดจากรายวิชา หมายถึง การศึกษาหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับรายวิชาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ เช่น รายวิชายากเกินความสามารถผู้เรียน ผู้เรียนไม่มีความสุขกับรายวิชาที่เรียน ผู้เรียนมีความสนใจในรายวิชาหลายรายวิชาในเวลาเดียวกัน รายวิชาที่ผู้เรียนสนใจไม่มีการเปิดสอน ฯลฯ

3. อุปสรรคที่เกิดจากความกลัว หมายถึง การที่ทำให้การเรียนรู้ไม่ประสบผลสำเร็จเกิดมาจากความกลัว ได้แก่ ความกลัวความล้มเหลว ความกลัวในการคำนวณ ความกลัวความไม่สมบูรณ์แบบ ความกลัวที่ต้องตัดสินใจ ความกลัวในข้อผิดพลาด ความกลัวในการะงานที่ยาก ความกลัวในการผูกมัด

4. อุปสรรคจากการบริหารเวลา หมายถึง สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนไขว้เขวออกจากกระบวนการเรียนรู้ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ ติดเพื่อน การทำกิจกรรมมากเกินไป

5. อุปสรรคทางการเงิน หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความกังวลในปัจจัยทางการเงินเพื่อการเรียน ทำให้ไม่ได้รับโอกาสทางการเรียนรู้อย่างเต็มที่ และเท่าเทียมกับผู้เรียนคนอื่น

6. อุปสรรคที่เกิดขึ้นจากครอบครัว หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความกังวลทางด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ความคาดหวังของครอบครัว การได้รับมอบหมายหน้าที่ในครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ ความห่างไกลจากบ้าน สุขภาพของคนในครอบครัว การหย่าร้างของพ่อแม่

7. อุปสรรคส่วนตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ ความเครียด ความหดหู่ การสูญเสียคนในครอบครัวหรือเพื่อน ความเจ็บป่วย คุณค่าทางจริยธรรม การมีมุมมองในแง่ลบ ฯลฯ

2.3 การทำวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน

ปัจจุบันสังคมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีผลกระทบกับผู้เรียนเป็นอย่างมาก การศึกษาวิเคราะห์ วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนจึงมีความสำคัญ เนื่องจากการเรียนรู้จะสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทางพฤติกรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านสังคม ลักษณะเฉพาะของผู้เรียนแต่ละคนนั้น มีความสำคัญโดยตรงกับเนื้อหาบทเรียนตลอดจนสื่อการสอนและวิธีการที่จะนำมาใช้ในการสอนอย่างยิ่งการปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษา ได้จัดให้สถานศึกษาส่งเสริมผู้สอนในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน มีเจตนาให้การจัดการศึกษาเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา มีความรู้คู่คุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขโดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลัก

1. ด้านสติปัญญา หมายถึง การศึกษาพฤติกรรมด้านสติปัญญาของผู้เรียนเพื่อค้นหาเกี่ยวกับความสามารถภายในตัวผู้เรียนที่พิจารณาได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกที่มีความคล่องแคล่วรวดเร็วถูกต้องในการคิดแก้ปัญหาและการปรับตัว

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านสติปัญญา ได้แก่ การใช้ภาษาสื่อสาร ความสามารถในการคิดความสามารถในการแก้ปัญหา มีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์

ตัวอย่างพฤติกรรมด้านสติปัญญา ได้แก่ สนใจเรื่องราว พูดประโยคยาวๆ ได้ รู้คำศัพท์ ลำดับเหตุการณ์ได้ พูดยุ่เรื่องเข้าใจง่าย ได้ตอบได้ ชอบซักถาม มีเหตุผล บอกความแตกต่างได้ ถ่ายทอดได้ดี ชอบทำกิจกรรมที่แตกต่างคนอื่น เป็นตัวของตัวเอง กล้าตัดสินใจ

2. ด้านร่างกาย หมายถึง การศึกษาพฤติกรรมด้านร่างกายของผู้เรียน เพื่อค้นหาปัญหาเกี่ยวกับ พัฒนาการด้านร่างกาย ของผู้เรียน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอน เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางกายที่ดีขึ้น

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านร่างกาย ได้แก่ ขนาดสัดส่วนของร่างกาย สมรรถภาพความแข็งแรงของร่างกาย ความสะอาดของอวัยวะต่าง ๆ สุขภาพดี การเจริญเติบโตตามวัย ความผิดปกติทางกาย

ตัวอย่างพฤติกรรมด้านร่างกาย ได้แก่ การเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว การเดิน การวิ่ง การกระโดดทรงตัวได้ดี มือจับสิ่งของได้มั่นคง หูฟังเสียงและแยกเสียงได้ ตาแยกสิ่งที่เห็นได้ ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงเจริญเติบโตสมวัย

3. ด้านอารมณ์ หมายถึง การศึกษาพฤติกรรมผู้เรียนด้านจิตใจ ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้เรียน แสดงพฤติกรรมทางการเรียน อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะด้านที่มีปัญหา เพื่อหาทางแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

หลักการประเมินพฤติกรรมด้านอารมณ์ที่เป็นปัญหา ได้แก่ พฤติกรรมเหมาะสมกับอายุของเด็กหรือไม่ เกิดขึ้นบ่อยมากน้อยเพียงใด ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม ส่งผลต่อตัวเด็กมากน้อยเพียงใด ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงอย่างไร สามารถปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้หรือไม่

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านอารมณ์ ได้แก่ ความร่าเริง แจ่มใส ความรับผิดชอบ มีวินัย ในตนเอง

4. ด้านสังคม หมายถึง การศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของผู้เรียน เพื่อหาทางแก้ปัญหา หรือส่งเสริมให้ผู้เรียน มีพัฒนาการทางสังคมที่ดี การติดต่อสัมพันธ์ การผูกพัน และการมีชีวิตอยู่ร่วมกันพัฒนาการทางสังคมของเด็ก ก็คือ ความสามารถในการเรียนรู้เข้าใจ การปรับตัว การใช้ภาษา การทำงาน การเคารพกฎกติกาข้อตกลง การอยู่ ร่วมกับบุคคลอื่น การยอมรับ

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านสังคม ได้แก่ การช่วยเหลือตนเอง การอยู่ร่วมกับคนอื่น การรักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ตัวอย่างพฤติกรรมด้านสังคม ได้แก่ ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ การพูด การเล่นทำกิจกรรม มีมารยาท แสดงออกในการชื่นชมธรรมชาติรักหวงแหนไม่ทำลายธรรมชาติรักบ้าน รักโรงเรียน รักครู รักสิ่งของต่างๆ

2.4 การกำหนดแนวทางแก้ปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ได้กล่าวถึง การนำผลวิจัยในห้องเรียนที่มาดำเนินการแก้ไขปัญหาทางวิชาการ ดังนั้น เมื่อทั้งสองโรงเรียนได้ทราบถึงสาเหตุจากการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการ ปัญหาทางวิชาการ และปัญหาทางพฤติกรรมของผู้เรียน ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถนำมากำหนดแนวทางการแก้ปัญหาที่มีหลักเกณฑ์ และสามารถนำมาใช้ได้ทั้งสองฝ่าย เพื่อใช้ในการควบคุมอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นให้น้อยที่สุด โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรกำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาร่วมกันเพื่อเป็นการรวบรวมความคิดเห็นของแต่ละฝ่ายในแต่ละแง่มุมบนพื้นฐานข้อมูลของการวิจัยที่กล่าวไว้เบื้องต้น

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

เนื่องจากเวลาเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า และไม่สามารถหาสิ่งใดมาทดแทนได้ การพัฒนาผู้เรียนจึงควรมีกระบวนการวางแผนและบริหารตามช่วงเวลาที่กำหนดในการทำกิจกรรมนั้นๆ ให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และได้ผลผลิตตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยอาศัยทักษะของบุคคลากรทั้งสองโรงเรียน อุปกรณ์การจัดการเรียนรู้ และเทคนิคในการบริหารเวลาเพื่อให้เสร็จตามวันและเวลาที่กำหนดไว้

Cigdem Mercanlioglu (2010) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนนี้การดำเนินการประกอบด้วย การวางแผนกำหนดวัตถุประสงค์ การจัดสรรทรัพยากรให้เป็นไปตามเป้าหมาย แบ่งหน้าที่ วิเคราะห์เวลาที่ใช้ไป ติดตาม จัดความสำคัญ และทำตารางเวลาอาจกล่าวได้ว่าการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่นั้น คือการผสมผสานระหว่างกระบวนการ อุปกรณ์ เครื่องมือ เทคนิคและวิธีการ โดยอาศัยทักษะในการบริหารเวลานั้นแบ่งได้ 3 ทักษะคือ

1. ทักษะในการกำหนดวัตถุประสงค์
2. ทักษะในการวางแผน
3. ทักษะในการเรียงลำดับความสำคัญ

ทั้งนี้ การบริหารเวลา และแบ่งหน้าที่ยังช่วยให้เกิดความกระฉับกระเฉงในระยะเวลา ขอบเขตการทำงาน และวัตถุประสงค์ในการร่วมมือกันให้ครอบคลุมขอบข่ายของความร่วมมือที่วางแผนไว้ โดยความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วมมีขั้นตอนการบริหารเวลา และแบ่งหน้าที่เพื่อพัฒนาผู้เรียน ดังนี้ (Cigdem Mercanlioglu, 2010)

3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน

การร่วมมือทางวิชาการเป็นการดำเนินการที่เกิดจากหลายฝ่ายมารวมกัน ความเข้าใจในการทำงานถึงแผนงาน เป้าหมาย และหน้าที่เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ความร่วมมือเป็นไปได้อย่างไม่มีความขัดแย้ง การปฏิบัติงานร่วมกันในการวางแผนเป็นหลักสำคัญในการทำงานโดยการกำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนของการทำงานร่วมกัน แบ่งหน้าที่และภาระความรับผิดชอบของงานตามความเหมาะสม และกระจายงานให้กับผู้ที่มีส่วนร่วมทุกฝ่ายเพื่อมีความมีประสิทธิภาพในการทำงาน จุดหมายในการใช้เวลา จัดลำดับความสำคัญของงาน

3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

การกำหนดระยะเวลาตามแผนเป็นการสร้างข้อตกลงร่วมกันโดยการรับฟังความเห็นของทั้งสองโรงเรียนว่า ในการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ นั้น ควรมีเวลาในการทำงานเท่าใดให้ได้ผล

ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ด้วยสาเหตุที่บริบทของแต่ละโรงเรียนมีความแตกต่างกันในรูปแบบของการพัฒนาผู้เรียน

3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน

สิ่งที่สำคัญของความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม คือ การสื่อสาร เพราะการสื่อสารเปรียบเสมือนกับล้อที่ทำให้เครื่องยนต์ขับเคลื่อนได้อย่างไม่ติดขัด โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรมีการสื่อสารใน 3 รูปแบบ ดังนี้

1. การสื่อสารเพื่อระดมความคิดในการบริหารเวลา และการแบ่งหน้าที่ หมายถึง ภาระงานทำงานกันเป็นกลุ่ม โดยที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาช่วยภาระงานในการค้นหาแนวคิด และแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องเวลา และการจัดสรร แบ่งภาระหน้าที่ที่ความรับผิดชอบตามความถนัด เชี่ยวชาญให้บุคลากรของทั้งสองโรงเรียนอย่างเหมาะสม

2. การสื่อสารเพื่อแจ้งถึงสภาพการดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ หมายถึง การแจ้งผลการปฏิบัติงานระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาอย่างต่อเนื่องว่าได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง อะไรบ้างที่ได้ทำเสร็จแล้วตามเป้าหมาย หรือไม่สามารถทำเสร็จได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ หรือระหว่างการทำงาน มีการปรับเปลี่ยนแผนอะไรบ้างและอย่างไร เพราะเหตุใด ทั้งนี้ก็เพื่อเพิ่มความโปร่งใส ลดความไม่มั่นใจหรือความสงสัยของอีกฝ่าย ทำให้โรงเรียนทั้งสองทราบในสมรรถนะ ความสามารถในการทำงานของกันและกัน ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจและความเอื้ออาทรระหว่างสองโรงเรียนเป็นอย่างมากบนพื้นฐานของปัจจัยและขีดจำกัดที่ไม่เท่ากันระหว่างทั้งโรงเรียนสองโรงเรียน

3. การสื่อสารเพื่อแจ้งถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการหมายถึง การแจ้งถึงอุปสรรคที่เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในการทำให้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาถึงสาเหตุที่การปฏิบัติงานไม่เป็นตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เพราะเหตุใด ซึ่งเมื่อปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้น การร่วมกันแก้ปัญหาสามารถหยุดยั้งปัญหาได้ทัน่วงที และยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีสำหรับสองโรงเรียนอีกด้วย

4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรมีการร่วมมือกันในการช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในด้านการจัดการเรียนรู้ให้แก่กันทางด้านทรัพยากรต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการในการประสานงานในการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมง่ายขึ้น เนื่องจากความร่วมมือดังกล่าวต้องมีการถ่ายทอด สื่อสาร แลกเปลี่ยนเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาอย่างแท้จริง ข้อจำกัดในการพัฒนาผู้เรียนจะลดลง

การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรนั้นทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายระหว่างสองโรงเรียนพัฒนาไปสู่ระดับของการลงมือทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน มีการจัดระบบให้กลุ่มบุคคลหรือองค์กรที่เป็นสมาชิกดำเนินกิจกรรมบางอย่างร่วมกัน เพื่อนำไปสู่จุดหมายที่เห็นพ้องต้องกัน ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมเฉพาะกิจตามความจำเป็น เมื่อภารกิจบรรลุเป้าหมายแล้ว เครือข่ายก็อาจยุบสลายไป แต่ถ้ามีความจำเป็นหรือมีภารกิจใหม่อาจกลับมารวมตัวกันได้ใหม่ หรือจะเป็นเครือข่ายที่ดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่องระยะยาวก็ได้ (ศศิรัศม์ วีระไวทยะ, 2554)

1. องค์ประกอบของเครือข่าย

เครือข่ายเทียม (Pseudo network) หมายถึง เครือข่ายชนิดที่เราหลงผิดคิดว่าเป็นเครือข่าย แต่แท้จริงแล้วเป็นแค่การชุมนุมพบปะสังสรรค์ระหว่างสมาชิก โดยที่ต่างคนต่างก็ไม่ได้มีเป้าหมายร่วมกัน และไม่ได้ตั้งใจที่จะทำกิจกรรมร่วมกัน หรือรวมกันตามกระแสนิยมที่ไม่มีวัตถุประสงค์ชัดเจน ลักษณะของเครือข่ายดวงจะไม่มีประสานต่อระหว่างสมาชิก ดังนั้น การทำความเข้าใจกับองค์ประกอบของเครือข่ายจึงมีความสำคัญ เพื่อช่วยให้สมาชิกสามารถสร้างเครือข่ายแทนการสร้างเครือข่ายเทียม

กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของ เครือข่ายที่แท้จริงว่า จะมีองค์ประกอบสำคัญอยู่อย่างน้อย 7 อย่างด้วยกัน ดังนี้

1. มีการรับรู้และมุมมองที่เหมือนกัน (Common perception) สมาชิกในเครือข่ายต้องมีความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้เหมือนกันถึงเหตุผลในการเข้ามาร่วมกันเป็นเครือข่าย อาทิเช่น มีความเข้าใจในตัวปัญหาและมีจิตสำนึกในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ประสบกับปัญหาอย่างเดียวกันหรือต้องการความช่วยเหลือในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะส่งผลให้สมาชิกของเครือข่ายเกิดความรู้สึกผูกพันในการดำเนินกิจกรรมร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาหรือลดความเดือดร้อนที่เกิดขึ้น

การรับรู้ร่วมกันถือเป็นหัวใจของเครือข่ายที่ทำให้เครือข่ายดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพราะถ้าเริ่มต้นด้วยการรับรู้ที่ต่างกัน มีมุมมองหรือแนวคิดที่ไม่เหมือนกันแล้ว จะประสานงานและขอความร่วมมือยาก เพราะแต่ละคนจะติดอยู่ในกรอบความคิดของตัวเอง มองปัญหาหรือความต้องการไปคนละทิศละทาง แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าสมาชิกของเครือข่ายจะมีความเห็นที่ต่างกันไม่ได้ เพราะมุมมองที่แตกต่างช่วยให้เกิดการสร้างสรรค์ ในการทำงาน แต่ความแตกต่างนั้นต้องอยู่ในส่วนของกระบวนการ (Process) ภายใต้การรับรู้ถึงปัญหาที่สมาชิกทุกคนยอมรับแล้ว มิฉะนั้นความเห็นที่ต่างกันจะนำไปสู่ความแตกแยกและแตกหักในที่สุด

2. การมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน (Common vision) หมายถึงการที่สมาชิกมองเห็นจุดมุ่งหมายในอนาคตที่เป็นภาพเดียวกัน มีการรับรู้และเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน และมีเป้าหมายที่จะเดินทางไปด้วยกัน การมีวิสัยทัศน์ร่วมกันจะทำให้กระบวนการขับเคลื่อนเกิดพลัง มีความเป็นเอกภาพ และช่วยผ่อนคลายความขัดแย้งอันเนื่องมาจากความคิดเห็นที่ต่างกันในทางตรงกันข้าม ถ้าวิสัยทัศน์หรือเป้าหมายของสมาชิกบางกลุ่มขัดแย้งกับวิสัยทัศน์หรือเป้าหมายของเครือข่าย พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มนั้นก็เริ่มแตกต่างจากแนวปฏิบัติที่สมาชิกเครือข่ายกระทำร่วมกัน ดังนั้น แม้ว่าจะต้องเสียเวลามากกับความพยายามในการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมกัน แต่ก็จำเป็นจะต้องทำให้เกิดขึ้น หรือถ้าสมาชิกมีวิสัยทัศน์ส่วนตัวอยู่แล้ว ก็ต้องปรับให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของเครือข่ายให้มากที่สุด

3. มีความสนใจหรือมีผลประโยชน์ร่วมกัน (Mutual interests/benefits) คำว่าผลประโยชน์ในที่นี้ครอบคลุมทั้งผลประโยชน์ที่เป็นตัวเงินและผลประโยชน์ไม่ใช่ตัวเงิน เป็นความต้องการ (Need) ของมนุษย์ในเชิงปัจเจก อาทิเช่นเกียรติยศ ชื่อเสียง การยอมรับ โอกาสในความก้าวหน้า ความสุข ความพึงพอใจ ฯลฯ

สมาชิกของเครือข่ายเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ต่างก็มีความต้องการเป็นของตัวเอง (Human needs) ถ้าการเข้าร่วมในเครือข่ายสามารถตอบสนองต่อความต้องการของเขาหรือมีผลประโยชน์ร่วมกัน ก็จะเป็นแรงจูงใจให้เข้ามามีส่วนร่วมในเครือข่ายมากขึ้น

ดังนั้น ในการที่จะดึงใครสักคนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานของเครือข่าย จำเป็นต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ที่เขาจะได้รับจากการเข้าร่วม ถ้าจะให้ดีต้องพิจารณาล่วงหน้าก่อนที่เขาจะร้องขอ ลักษณะของผลประโยชน์ที่สมาชิกแต่ละคนจะได้รับอาจแตกต่างกัน แต่ควรต้องให้ทุกคนและต้องเพียงพอที่จะเป็นแรงจูงใจให้เขาเข้ามามีส่วนร่วมในทางปฏิบัติได้จริง ไม่ใช่เป็นเข้ามาเป็นเพียงไม้ประดับเนื่องจากมีตำแหน่งในเครือข่าย แต่ไม่ได้ร่วมปฏิบัติภารกิจ เมื่อใดก็

ตามที่สมาชิกเห็นว่าเขาเสียประโยชน์มากกว่าได้ หรือเมื่อเขาได้ในสิ่งที่ต้องการเพียงพอแล้ว สมาชิกเหล่านั้นก็จะออกจากเครือข่ายไปในที่สุด

4. การมีส่วนร่วมของสมาชิกทุกคนในเครือข่าย (Stakeholders participation) การมีส่วนร่วมของสมาชิกในเครือข่าย เป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการพัฒนาความเข้มแข็งของเครือข่าย เป็นเงื่อนไขที่ทำให้เกิดการร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ และร่วมลงมือกระทำอย่างเข้มแข็ง ดังนั้น สถานะของสมาชิกในเครือข่ายควรมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนอยู่ในฐานะ “หุ้นส่วน (partner)” ของเครือข่าย เป็นความสัมพันธ์ในแนวราบ (horizontal relationship) คือ ความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อน มากกว่าความสัมพันธ์ในแนวตั้ง (vertical relationship) ในลักษณะเจ้านายลูกน้อง ซึ่งบางครั้งก็ทำได้ยากในทางปฏิบัติเพราะต้องเปลี่ยนกรอบความคิดของสมาชิกในเครือข่ายโดยการสร้างบริบทแวดล้อมอื่นๆ เข้ามาประกอบ แต่ถ้าทำได้จะสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่ายมาก

5. มีการเสริมสร้างซึ่งกันและกัน (Complementary relationship) องค์ประกอบที่จะทำให้เครือข่ายดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง คือ การที่สมาชิกของเครือข่ายต่างก็สร้างความเข้มแข็งให้กันและกัน โดยนำจุดแข็งของฝ่ายหนึ่งไปช่วยแก้ไขจุดอ่อนของอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วทำให้ได้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นในลักษณะพลังทวีคูณ

6. มีการเกื้อหนุนพึ่งพากัน (Interdependent) เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เครือข่ายดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกัน การที่สมาชิกเครือข่ายตกอยู่ในสถานะจำกัดทั้งด้านทรัพยากร ความรู้ เงินทุน กำลังคน ฯลฯ ไม่สามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมายอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยตนเองโดยปราศจากเครือข่าย จำเป็นต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในเครือข่าย การทำให้หุ้นส่วนของเครือข่ายยึดโยงกันอย่างเหนียวแน่น การดำรงอยู่ของหุ้นส่วนแต่ละคนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงอยู่ของเครือข่าย การเกื้อหนุนพึ่งพากันในลักษณะนี้จะส่งผลให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันโดยอัตโนมัติ

7. มีปฏิสัมพันธ์กันในเชิงแลกเปลี่ยน (Interaction) สมาชิกในเครือข่ายต้องทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เช่น มีการติดต่อกันผ่านทาง การเขียน การพบปะพูดคุย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หรือมีกิจกรรมประชุมสัมมนา ร่วมกัน โดยที่ผลของการปฏิสัมพันธ์นี้ต้องก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเครือข่ายตามมาด้วย

ลักษณะของปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกควรเป็นการแลกเปลี่ยนกัน (Reciprocal exchange) มากกว่าที่จะเป็นผู้ให้หรือเป็นผู้รับฝ่ายเดียว (Unilateral exchange) ยิ่งสมาชิกมีปฏิสัมพันธ์กันมากเท่าใดก็จะเกิดความผูกพันระหว่างกันมากขึ้น

ดังนั้นการสร้างเครือข่ายระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรทางวิชาการนั้น อาจยกตัวอย่างได้ดังนี้

4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร

การสร้างเครือข่ายบุคลากรเป็นการสร้างกระบวนการพัฒนากลุ่มบุคคลในการทำงาน เริ่มจากการมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกัน เรียนรู้การวินิจฉัยปัญหาที่มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีความเข้าใจในความแตกต่าง เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหา และปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงาน คุณภาพการตัดสินใจ การมีส่วนร่วม กำลังใจ การจูงใจและการยอมรับในผลงาน วิธีการสร้างเครือข่ายเกี่ยวกับบุคลากรสามารถทำได้ ดังนี้ (ศศิวิทย์ วีระไวทยะ, 2554)

1. สำรวจสถานการณ์ภายในโรงเรียนตนเอง ถึงความต้องการของการมีส่วนร่วมทางวิชาการกับโรงเรียนที่ต้องการสร้างเครือข่ายด้วย หาว่าใครเป็นผู้มีอิทธิพลที่จะสามารถสนับสนุนให้เครือข่ายดำเนินได้อย่างราบรื่น ใครสามารถที่จะรับผิดชอบในการดำเนินการประสานงานระหว่างสองโรงเรียน

2. สำรวจสถานการณ์ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาว่าการดำเนินการวางแผน ปฏิบัติและประเมินผลเป็นอย่างไร ใครเป็นผู้มีบทบาทในการเสริมสร้าง และพัฒนาเครือข่ายได้มากน้อยแค่ไหน ความหวังร่วมกัน ความหวังที่เป็นไปได้ ความหวังที่เอื้อประโยชน์กัน และความหวังที่เป็นไปไม่ได้และเป้าหมายของบุคลากรของทั้งสองโรงเรียนเป็นอย่างไร

3. สร้างเครือข่ายระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา คือ การแบ่งภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบในการประสานงาน การติดต่อ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การจัดทำโครงการ กิจกรรมร่วมกันเพื่อพัฒนาบุคลากรของทั้งสองโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ และคุณภาพในการจัดการเรียนรู้

4. การสนับสนุนและพัฒนาเครือข่ายระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาคือ การแสวงหาองค์กร หรือผู้ที่มีส่วนทำให้เครือข่ายมีวิวัฒนาการเกิดความต่อเนื่องจากเครือข่ายแรกที่สูงขึ้น ให้เป็นเครือข่ายที่ยั่งยืนต่อไป

4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการสอน

Cohen and Uphoff (1980) ได้กล่าวถึง การดำเนินการแลกเปลี่ยนและแบ่งปันทรัพยากรเป็นการคำนึงถึงว่าใครสามารถช่วยในทรัพยากรด้านไหนได้บ้างในการป้อนปัจจัยนำเข้า และ

ทรัพยากรดังกล่าวสามารถกระจายไปได้อย่างทั่วถึงหรือไม่ ซึ่งการความเกี่ยวข้องของการแจกจ่าย ทรัพยากรจะขึ้นอยู่กับบริบทของกิจกรรมการมีส่วนร่วมและแนวทางการปฏิบัติงาน ดังนั้น การการ เชื่อมโยงในการแลกเปลี่ยนข่าวสารหรือทำกิจกรรมเกี่ยวกับการผลิต พัฒนา สร้างสรรค์ และเรียนรู้ เกี่ยวกับสื่อการสอนซึ่งแบ่งตามกรวยแห่งประสบการณ์ (Cone of Experiences) ของ Dale(1949) 10 ประเภท ตามลำดับจากรูปธรรมไปหานามธรรม ดังนี้

1. ประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนเจตนาจับเป็นสื่อของจริง ได้แก่ วัตถุ สถานการณ์ หรือปรากฏการณ์จริงที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นสื่อที่มีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เสนอปัญหา ขั้นการทดลอง และรวบรวม ข้อมูล เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งขึ้นจากสถานการณ์การเรียนการสอน

2. ประสบการณ์จากสถานการณ์จำลองและหุ่นจำลอง สื่อประเภทสถานการณ์ จำลองหรือหุ่นจำลองนี้ สามารถเน้นประเด็นที่ต้องการหรือกำจัดส่วนเกินที่ไม่ต้องการจากของจริง ได้ มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ในกรณีที่ต้องการหาค่าความเร่ง มีอันตราย มาก ใหญ่โตเกินไป เล็กเกินไป สลับซับซ้อนเกินไป ฯลฯ

3. ประสบการณ์นาฏการที่ผู้เรียนได้รับรู้การแสดงด้วยตนเองหรือการชมการแสดงเป็นสถานการณ์จำลองที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์และกระบวนการ บางอย่างได้ดี

4. ประสบการณ์จากการทดลองสาธิต เป็นประสบการณ์ที่ได้จากสื่อ ซึ่งอาจจะ เป็นสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง แต่เป็นสื่อที่มีจำนวนน้อย จึงสาธิตให้ดูเป็นกลุ่ม เป็น ประสบการณ์ที่จะต้องรับรู้พร้อม ๆ กัน เหมาะสำหรับการทดลองสาธิตให้ผู้เรียนสังเกตและ รวบรวมข้อมูลพร้อมกันหลายคน

5. ประสบการณ์ทัศนศึกษา เป็นประสบการณ์ที่ได้รับจากสื่อการเรียนการสอนที่เป็นวัตถุ สถานการณ์ หรือปรากฏการณ์จริง แต่แทนที่จะเป็นการนำสื่อเข้ามาหาผู้เรียน ก็เป็นการ นำผู้เรียนไปยังแหล่งของสื่อ เหมาะสำหรับการนำเข้าสู่ปัญหาหรือการสรุปบทเรียน เป็นการยืนยัน ข้อมูลที่ได้จากการเรียนในห้องเรียน

6. ประสบการณ์ที่ได้จากนิทรรศการ สื่อที่ให้ประสบการณ์ในลักษณะนี้อาจจะเป็นทั้งของจริงและสิ่งจำลองต่างๆ แต่จัดเรียงไว้ในรูปที่จะใช้ข้อมูลหรือเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ ของผู้จัด เหมาะสำหรับการสอนวิทยาศาสตร์ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนหรือขั้นการสรุปบทเรียน

7. ประสบการณ์จากภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ เป็นประสบการณ์ที่ได้จากภาพและเสียงที่พยายามทำให้เหมือนกับประสบการณ์ตรงโดยเทคนิคการถ่ายทำ เหมาะสำหรับการเสนอเนื้อหา เสนอข้อมูลหรือการสรุปทเรียน

8. ประสบการณ์จากภาพนิ่ง วิทยูและการบันทึกเสียง สื่อประเภทนี้ให้ประสบการณ์ที่เป็นรายละเอียดในประเด็นที่ต้องการเน้นได้ โดยเทคนิคการถ่ายภาพ การอัดขยาย และการบันทึกตัดต่อในกรณีที่เป็นเทปเสียง

9. ประสบการณ์จากสื่อทัศนสัญลักษณ์ ได้แก่ ภาพเขียนภาพลายเส้น วัสดุกราฟฟิคต่างๆ ที่สามารถเน้นโดยใช้รูปลักษณะและสีทำให้เกิดความสนใจในประเด็นที่ต้องการจะเน้น

10. ประสบการณ์พจนสัญลักษณ์ ได้แก่ สัญลักษณ์ สูตร ภาษา ตำราต่างๆ เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการนำเสนอเนื้อหา มโนคติ หลักการ ทฤษฎีหรือกฎบางอย่างได้ดี

4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางงานวิชาการ

หมายถึง การเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา เพื่อการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ สารสนเทศ แลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์เฉพาะตน เทคโนโลยีด้านข้อมูลข่าวสาร ประสบการณ์ การเรียนรู้ การรวบรวม การจัดระบบ การจัดเก็บ และการเข้าถึงข้อมูลเพื่อสร้างเป็นความรู้ ส่งผลให้เกิดการเผยแพร่และการประยุกต์ความรู้ใหม่ๆ เพื่อวัตถุประสงค์ทางงานวิชาการ โดยผลที่ได้สามารถแก้ปัญหาที่ประสบร่วมกันในเครือข่าย และพึ่งพาตนเองได้ทันที โดยการดำเนินการกิจกรรมดังต่อไปนี้ (วิจารณ์ พานิช, 2555)

1. การร่วมกันพัฒนาข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน ปัญหาที่พบบ่อย และแนวทางการแก้ปัญหา
2. การร่วมกันกำหนดผู้เชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่งที่เป็นคนภายในโรงเรียน ให้จัดทำตารางรายชื่อและวิธีติดต่อระหว่างสองโรงเรียน
3. การร่วมกันดึงความรู้ออกมาจากผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้และกระจายความรู้ให้แก่บุคลากรคนอื่น
4. การร่วมกันจัดทำโครงสร้างความรู้เพื่อให้ข้อมูลเป็นระบบ เข้าถึงง่าย และนำไปใช้ได้ง่าย
5. การร่วมกันจัดให้มีการประชุมแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็น โดยอาจเป็นการประชุมตามปกติ หรือผ่านการสื่อสารทางไกลรูปแบบต่างๆ

6. การร่วมกันจัดกระบวนการกลุ่มให้คนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาได้ทำงานแก้ปัญหาร่วมกัน และผลัดกันทำหน้าที่ผู้จัดการความรู้
7. การร่วมกันค้นหา และส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษในความรู้และทักษะที่เป็นหัวใจของความสำเร็จทางวิชาการ และหาทางให้ผู้นั้นเป็นที่ปรึกษาได้นานๆ
8. การร่วมกันออกแบบการฝึกอบรม และกิจกรรมเพื่อการพัฒนาบุคลากรในรูปแบบต่างๆ เพื่อประเมินและพัฒนาความรู้บุคลากร
9. การร่วมกันส่งเสริม ให้รางวัล หรือยกย่อง ปฏิบัติการที่นำไปสู่การแบ่งปันข้อมูลและดำเนินการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการปิดบังข้อมูล
10. การร่วมกันสร้างเครื่องอำนวยความสะดวกในการค้นหาและประยุกต์ใช้ความรู้
11. การร่วมกันวัดต้นทุนทางปัญญาเพื่อการจัดการความรู้ให้ดีขึ้น
12. การร่วมกันทำความเข้าใจแนวโน้มของผู้เรียน โดยศึกษาข้อมูลจากประเด็นงานวิชาการเกี่ยวกับความต้องการ ความจำเป็นของผู้เรียน

4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

หมายถึง การจัดระบบเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในการดำเนินกิจกรรมพัฒนา แลกเปลี่ยน หรือแบ่งกันใช้แหล่งข่าวสารข้อมูล สารสนเทศ แหล่งความรู้ทางวิชาการ และประสบการณ์ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียน ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ แสวงหาความรู้และเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามอัธยาศัยอย่างกว้างขวางและต่อเนื่องจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

การประสานงานเพื่อพัฒนาเครือข่ายดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องเป็นแหล่งเรียนรู้แค่ภายในสองโรงเรียนนี้เท่านั้น แต่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชายังคงควรดำเนินการติดต่อสร้างเครือข่ายกับแหล่งการเรียนรู้นอกโรงเรียน และให้ความสำคัญกับการนำแหล่งความรู้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้แหล่งเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมในการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับตนเอง และเชื่อมโยงไปสู่การใช้ประกอบการเรียนทุกวิชา ตลอดจนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประเภทของแหล่งการเรียนรู้สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้ (กรมสามัญศึกษา,2544)

1. แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน ได้แก่ ศูนย์วิทยบริการ ห้องสมุดโรงเรียน ห้องสมุดเคลื่อนที่ ศูนย์วิชาการ ศูนย์โสตทัศนศึกษา ศูนย์สื่อการเรียนการสอน ศูนย์พัฒนาคุณภาพนักเรียน

ห้องพิพิธภัณฑ์ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ห้องมัลติมีเดีย ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องอินเทอร์เน็ต Resource Center สวนพฤกษศาสตร์ สวนวรรณคดี สวนสมุนไพร สวนสุขภาพ สวนหนังสือ ฯลฯ

2. แหล่งเรียนรู้นอกโรงเรียน ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์ วิทยาศาสตร์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การกีฬา แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่นๆ ฯลฯ

5. การจัดทำรายงาน

ด้วยเหตุที่ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นการดำเนินการระหว่างโรงเรียนเรียน การจัดทำรายงานการดำเนินงานการพัฒนาการจัดการเรียนรู้นั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้กระบวนการเรียนรู้มีความต่อเนื่อง จึงควรมีการจัดทำกรายงานผลของแต่ละโรงเรียนเพื่อนำไปสรุปผลการประเมินตนเองของสถานศึกษาในภาพรวมของโรงเรียนตนเอง

การจัดทำรายงานดังกล่าวทำให้ทราบถึงผลผลิตและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ได้ข้อเท็จจริงที่ตรงจุด การวิเคราะห์ผลกระทบ ตลอดจนข้อเสนอแนะ แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขที่เป็นประโยชน์ โดยลักษณะของการรายงานผลมีดังนี้ (คู่มือการประเมินภายในฯ สถาบันส่งเสริมการประเมินฯ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2543)

1. การจัดทำรายงานเป็นการให้ข้อมูลที่ช่วยให้มีการปรับปรุงตนเองให้ทำงานได้ดีขึ้น
2. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องทำให้วงจรการทำงานอยู่แล้ว ไม่ใช่การเพิ่มภาระ
3. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง
4. การจัดทำรายงานเป็นงานของทุกคนไม่ใช่การสร้างผลงานทางวิชาการของใคร
5. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องทำด้วยใจเป็นกลาง สะท้อนผลงานตามความเป็นจริง
6. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ทุกคนต้องทำด้วยความเต็มใจ และอยากทำ
7. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องทำให้ถูกต้องตามหลักวิธีการ ผู้ทำต้องมีความรู้ในการประเมิน
8. การจัดทำรายงานเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือกันทำให้เสร็จ
9. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องเอาผลไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง

10. การจัดทำรายงานเป็นงานที่ต้องเผยแพร่ผลการประเมินให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทราบ

จากการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับการจัดการความรู้ที่เป็นเอกภาพ และผู้สอนวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม วิเคราะห์และสรุปข้อมูลที่ได้ โดยนำหลักฐาน ข้อเท็จจริงที่พบจากการตรวจสอบ (Condition) มาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์มาตรฐาน หรือสิ่งที่ควรจะเป็น (Criteria) แล้วหาสาเหตุ (Case) หรือเหตุผลของความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ควรจะเป็นกับข้อเท็จจริงหรือสิ่งที่ตรวจพบว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุจากอะไร รวมทั้งแยกแยะว่าผลกระทบ (Effect) จะเกิดมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้กำหนดข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขไว้ในรายงานต่อไป

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับการประกันคุณภาพ มาตรา 50 ให้สถานศึกษาให้ความร่วมมือในการจัดเตรียมเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่มีข้อมูลเกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ตลอดจนบุคลากร คณะกรรมการของสถานศึกษา รวมทั้งผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานศึกษาให้ข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่พิจารณาว่าเกี่ยวข้องกับ การปฏิบัติภารกิจของสถานศึกษา ตามคำร้องขอของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษาหรือบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่สำนักงานดังกล่าวรับรอง ที่ทำการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษานั้นการจัดทำรายงานจึงทำให้ผู้เรียนได้รับคุณภาพ มีมาตรฐานในการเรียนรู้เน้นคุณภาพในการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน เนื่องจากสามารถติดตามตรวจสอบและประเมินตนเองได้ นอกจากผลที่ได้จะตกกับผู้เรียนแล้ว ยังเป็นการสร้างความรู้ ทักษะและความมั่นใจให้กับบุคลากรในสถานศึกษา สร้างความสัมพันธ์ให้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา และยังเป็นการเน้นภาวะผู้นำของผู้บริหารอีกด้วย

5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของครูผู้สอน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้กล่าวถึง การจัดทำผลของการดำเนินการหรือการศึกษาเกี่ยวกับการสอนว่าได้ตรงตามวัตถุประสงค์เป้าหมายหรือหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ เป็นการบอกเล่าข้อเท็จจริง ให้ข้อมูล และความรู้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งการเสนอรายงานอาจจะเสนอเป็นลายลักษณ์อักษร (Written report) หรือเสนอเป็นแบบปากเปล่า (Oral report) ก็ได้ โดยมีขั้นตอนการรายงานดังนี้

1. การรายงานเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน วัตถุประสงค์ และเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ เพื่อการรับทราบว่ามีวัตถุประสงค์ใด และสาระใดที่ได้รับการสอนไปแล้ว ทำให้การทำงานไม่ซ้ำซ้อน ไม่ให้ผู้เรียนต้องเรียนหนักจนเกินไป

2. การรายงานการปฏิบัติการสอนที่ตนเองได้สอนไป เพื่อให้อีกฝ่ายได้ทราบถึงการดำเนินการสอน ผลการสอน ผลการเรียนรู้ ปัญหาที่เกิดขึ้น ภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ได้แก่ ภารกิจด้านการจัดการเรียนรู้ แผนงาน โครงการ หรือกิจกรรมที่ได้รับผิดชอบ มาตรฐานตัวบ่งชี้ที่ได้รับผิดชอบ

3. การรายงานการประเมินผลครูผู้สอน หมายถึงการพัฒนาตนเองในรอบปี การศึกษา ได้แก่ การประชุม อบรม สัมมนา ศึกษาดูงาน การแสวงหาความรู้หรือพัฒนาตนเองโดยวิธีการหรือรูปแบบอื่นๆ และข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานที่เกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่ การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน กิจกรรมการแข่งขันทางวิชาการ การใช้แหล่งเรียนรู้ การใช้วิทยากร หรือภูมิปัญญาท้องถิ่น

5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในได้กล่าวถึง การจัดทำผลรายงานการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีความสำคัญในการเรียบเรียงผลที่ได้จากการประเมินผู้เรียนหลังจากที่ได้ปฏิบัติการสอนแล้วเพื่อให้โรงเรียนอีกฝ่ายได้ทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการจัดการความรู้ในโรงเรียนของตน โดยรายละเอียดในกรายงานมีดังนี้

1. ระดับผลการเรียนของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมปลายและกลุ่มสาระ
2. ผลการประเมินผลการเรียนรู้ที่ได้ในปีการศึกษานั้น และมาตรฐานการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. ผลการประเมินสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม
4. ผลการประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
5. ผลการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ
6. ความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. 2552-2561 โดยมีวิสัยทัศน์ให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพภายในปี 2561จะต้องมี

การปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้อย่างเป็นระบบใน 3 ประเด็นหลักคือ (1)การพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา (2) การเรียนรู้ของคนไทยเพิ่มโอกาสทางการศึกษา (3) การเรียนรู้ที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการบริหารและการจัดการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูลของความรู้หรือทักษะ ประสบการณ์อันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากผลการสอนของครูผู้สอน ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ดังนั้น แนวทางการยกระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ควรมีการจัดทำรายงาน ดังนี้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1, 2554)

1. การรายงานเนื้อหาทักษะของการออกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์โดยคำนึงถึงประเด็น ดังนี้ การครอบคลุมเนื้อหาที่ได้สอนไปแล้ว เป็นข้อสอบที่มีประโยชน์ในการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ มีความเท่าเทียมกันในการให้โอกาสในการเรียนรู้ ตรงกับจุดประสงค์

2. การรายงานรูปแบบการออกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เช่น แบบทดสอบเป็นบุคคลหรือเป็นกลุ่ม แบบทดสอบปรนัย-อัตนัย แบบทดสอบจำกัดเวลาและไม่จำกัดเวลา แบบทดสอบตัวหนังสือ แบบทดสอบการปฏิบัติจริง แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน เป็นต้น

3. การรายงานความถี่ในการจัดทดสอบว่ามีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกี่ครั้ง ในสาระอะไร และความแตกต่างในการผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด

4. การรายงานคะแนนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยการแจกแจงจำนวนนักเรียน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้น

การนำเสนอรายละเอียด และข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับอุปสรรค และข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นของผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยสามารถแบ่งประเด็นของการรายงานตามองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และปรับปรุงเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ได้ดังนี้

1. ผู้สอน
2. ผู้เรียน
3. เนื้อหาสาระ
4. แหล่งการเรียนรู้
5. สภาพแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนรู้

2.3 กรอบแนวคิดความร่วมมือทางวิชาการ

จากความร่วมมือทางวิชาการที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงนำมาสรุปและรวบรวมจัดเป็นกรอบการวิจัย ซึ่งจะเป็นกรอบความร่วมมือทางวิชาการที่สามารถเกิดขึ้นได้ในบริบทร่วมของทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา อันได้แก่

1. การวางแผนการกระบวนการเรียนรู้

1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน

1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน

1.3 การวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิด

ทักษะชีวิต

1.4 การวางแผนเกี่ยวกับประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. การทำวิจัย

2.1 การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการ

2.2 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน

2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน

3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาใน

การพัฒนาผู้เรียน

4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร

4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน

4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางงานวิชาการ

4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

5. การจัดทำรายงาน

5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน

5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ

ตอนที่ 3 วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

ในตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งเป็นวิธีการดำเนินการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากปัจจุบันการวิจัยเชิงคุณภาพยังได้รับการสงสัย และมีผู้ที่แสดงความไม่ค่อยพอใจในวิธีการดังกล่าว อยู่ส่วนหนึ่งดังที่ ชาย โพธิสิตา (2547) พบว่าความสงสัยของงานวิจัยเชิงคุณภาพมีตั้งแต่ที่มาของงานวิจัย กรอบแนวคิด วิธีการดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ ตีความและการอภิปรายผล ด้วยเหตุมาจากความไม่เข้าใจและการยึดติดในกระบวนทัศน์ของปฏิฐานนิยม ซึ่งนับถือกันว่าเป็นฐานคติของวิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยจึงต้องการให้เกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างของที่มาหลักการและกระบวนการในการวิจัยเชิงคุณภาพจึงได้นำมาทบทวนอย่างพอสังเขป

3.1 ความสำคัญของการวิจัยเชิงคุณภาพ

ชาย โพธิสิตา (2547) ได้กล่าวว่า การวิจัยหลักในสังคมศาสตร์ คือวิธีการเชิงปริมาณหรือการสำรวจ โดยการอิงกับกระบวนทัศน์ปฏิฐานนิยม และด้วยการที่อิงกับกระบวนทัศน์นั้นเองก็อ้างว่าเป็นวิธีการศึกษาที่ “เป็นวิทยาศาสตร์” มาตลอด อย่างไรก็ตามนักสังคมศาสตร์เริ่มตั้งคำถามมากขึ้นว่า กระบวนการดังกล่าวมีความเหมาะสมเพียงใดกับเนื้อหาของศาสตร์แขนงนี้ โดยเริ่มคิดว่า เป้าหมายที่ตนเองกำลังแสวงหาคืออะไร และจะบรรลุถึงเป้าหมายนั้นอย่างดีที่สุดได้อย่างไร สิ่งที่เป็นอุปสรรคอย่างแรก คือคุณภาพของผลการค้นคว้าวิจัยทางสังคมศาสตร์ ที่ไม่ค่อยมีอะไรลึกซึ้งเท่าที่ควร และไม่สามารถบอกอะไรได้อย่างเป็นเรื่องราว ครอบคลุมและมีความต่อเนื่อง

Conger and Hunt (1999) กล่าวว่า นักวิชาการพบว่า การค้นพบของวัฒนธรรมและความหมายของการวิจัยเชิงปริมาณไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่ค้นพบคำตอบในการอธิบายปรากฏการณ์ที่ตนต้องการศึกษา การวิจัยเชิงคุณภาพจึงเกิดขึ้นเพื่อเชื่อมโยงปรากฏการณ์แต่ละปรากฏการณ์เข้าด้วยกัน โดยการให้ความสำคัญและคุณค่าของการไต่ถาม

ในขณะที่อีกหลายคนมองเห็นจุดอ่อนว่า ความรู้ทางสังคมศาสตร์ซึ่งแม้จะมาจากการวิจัยที่มีการออกแบบมาอย่างดี แต่ก็นำไปใช้ประโยชน์ในการเข้าใจประเด็นปัญหาทางสังคมในวงกว้างได้จำกัด เช่น ทางเรื่องพฤติกรรม เพราะการรูปแบบการวิจัยดังกล่าว ไม่ได้ให้ความสำคัญแก่บริบทของสิ่งที่ศึกษาเท่าที่ควร ทำให้ผลการศึกษาไม่ค่อยเชื่อมโยงกับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมของ

เรื่องที่ศึกษาเท่าที่ควร ซึ่งเป็นการละเลยความเป็นอัตวิสัยของมนุษย์ (Human Subjectivity) และมองไม่เห็นความสำคัญของความหมายว่ามีบทบาทมากน้อยเพียงใดต่อพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมา นอกจากนี้การขาดแคลนแนวคิดที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษาพลวัตของสิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักวิจัยส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยมีทางเลือก นอกจากทำการศึกษาประชากรกลุ่มใหญ่ โดยการ“จับภาพนิ่ง” เอาเฉพาะเวลาหนึ่ง แล้วดูความแตกต่างที่ปรากฏภายในกลุ่มตัวอย่างที่ถูกจับเป็นภาพนิ่งเฉพาะเวลานั้น ข้อจำกัดอันนี้ทำให้นักสังคมศาสตร์กระแสหลักมุ่งศึกษาแต่กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่มากกว่าที่จะสนใจชีวิตของคนเฉพาะราย เฉพาะกรณีอย่างละเอียด ภายในบริบทอันใดอันหนึ่ง

ประโยชน์ของการวิจัยเชิงคุณภาพ Conger (1998), Bryman et al (1988), Alvesson (1996)กล่าวไว้ดังนี้

1. ความยืดหยุ่นที่เกิดขึ้นในกระบวนการวิจัยระหว่างการดำเนินการกับข้อค้นพบ และสามารถศึกษากระบวนการต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. งานวิจัยเชิงคุณภาพมีความอ่อนไหวกับบริบทสภาพแวดล้อม
3. งานวิจัยเชิงคุณภาพสามารถศึกษามิติของความหมายที่ซ่อนอยู่ในบริบท และสามารถให้คำตอบของสภาพที่เกิดขึ้นที่แท้จริงในสังคมได้ดี
4. งานวิจัยเชิงคุณภาพเพิ่มโอกาสในการพัฒนาความคิดใหม่ และทฤษฎีใหม่ จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้น และเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลได้มีความเกี่ยวข้องกันในเรื่องของความเข้าใจ และความสนใจมากขึ้น

3.2 ความหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพ

John W. Creswell (1998:15) กล่าวว่า การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นกระบวนการค้นคว้าวิจัยเพื่อหาความเข้าใจบนพื้นฐานของระเบียบวิธีอันมีลักษณะเฉพาะที่มุ่งการค้นหาประเด็นปัญหาทางสังคม หรือปัญหาของมนุษย์ ในกระบวนการนี้ นักวิจัยสร้างภาพหรือข้อมูลที่ซับซ้อน เป็นองค์รวม วิเคราะห์ข้อความ รายงานทัศนระของผู้ให้ข้อมูลอย่างละเอียด และดำเนินการศึกษาในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ

Shank (2002) ได้ให้คำนิยามของการวิจัยเชิงคุณภาพว่า เป็นการวิจัยที่มีการไต่ถามแบบมีระบบบนพื้นฐานของประสบการณ์หรือการทดลอง โดยคำว่าเป็นระบบนั้นหมายถึง วางแผน มีลำดับ และเป็นสาธารณะ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยที่เป็นที่ยอมรับของชุมชนที่ทำการวิจัยเชิง

คุณภาพด้วยกัน โดยผู้วิจัยต้องทำการไต่ถามในลักษณะที่พยายามทำความเข้าใจในโลกและประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล

Lincoln (2000) กล่าวว่า การทำงานวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวข้องกับการเข้าหาผู้ให้ข้อมูลอย่างเป็นธรรมชาติ และแปลข้อมูลที่ได้รับ ดังนั้น การวิจัยเชิงคุณภาพในความคิดของ Lincoln จึงหมายถึง การที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพของบริบท และพยายามตีความหมายบริบทและสถานการณ์ในมุมมองของผู้ที่อยู่ในบริบทและสถานการณ์นั้นๆ

Lincoln and Guba (1985) เสนอว่า การวิจัยเชิงคุณภาพนั้นเหมาะที่จะดำเนินการภายใต้กระบวนทัศน์ที่เรียกว่า กระบวนทัศน์เชิงธรรมชาติ (Naturalistic Paradigm) ดังนั้นการวิจัยเชิงคุณภาพจึงเป็นการวิจัยเชิงธรรมชาตินั่นเอง ซึ่งค่านิยมของการวิจัยเชิงธรรมชาติคือ เป็นการวิจัยที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ เพื่อเข้าถึงความหมาย ภายในบริบทของสิ่งที่ศึกษา การวิจัยที่ให้ความสำคัญแก่บริบทเช่นนี้ ใช้มนุษย์คือตัวนักวิจัยเองเป็นเครื่องมือสำคัญในการเก็บข้อมูล เครื่องมือเก็บข้อมูลที่มนุษย์นี้เป็นเครื่องมือชนิดเดียวที่สามารถปรับเข้ากับสถานการณ์การวิจัย ซึ่งไม่อาจคาดเดาล่วงหน้าได้แทบทุกเรื่อง อีกทั้งสามารถใช้ความรู้แบบสามัญสำนึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เท่ากับใช้ความรู้ที่ได้มาจากทฤษฎี นอกจากนี้วิธีการเชิงธรรมชาติยังสามารถใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่อดำเนินการในคนได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการสัมภาษณ์ สังเกต การวิเคราะห์เอกสาร หรือวิธีการอื่นใดก็ตาม ในขั้นดำเนินการวิจัย โดยมีหลักการ 4 ข้อ ต่อไปนี้ในการดำเนินการ คือ

1. เลือกตัวอย่างสำหรับศึกษาแบบเจาะจง
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีอุปนัย
3. หาข้อสรุปเชิงทฤษฎีที่มีพื้นฐานมาจากข้อมูล
4. มีการออกแบบการวิจัยที่ปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์เฉพาะหน้า คือมีการ

ออกแบบที่ยืดหยุ่น

หลักการทั้งสี่จะถูกใช้ตลอดการวิจัย โดยไม่จำเป็นต้องจัดลำดับก่อนหลัง จนกระทั่งข้อมูลที่ได้มาใหม่ไม่แตกต่างจากที่ได้มาก่อน หรือจนกระทั่งข้อสรุปที่ได้มาใหม่ ไม่แตกต่างจากข้อสรุปที่ได้มาก่อนหน้านั้น

3.3 การออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ

Maxwell (1996) กล่าวว่า การออกแบบการวิจัยเป็นเรื่องของการวางแผนเกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องทำในการวิจัย และยังช่วยกำหนดกิจกรรมว่ากิจกรรมวิจัยจะคลี่คลายจากจุดเริ่มต้นไปจนถึงจุด

สุดท้ายอย่างไร โดยการจัดส่วนประกอบและรายละเอียดต่างๆที่ต้องทำ ในการวิจัยเข้าด้วยกัน เพื่อบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของการวิจัยที่วางเอาไว้

ชาย โพธิ์สีตา(2547)กล่าวว่า การออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพคือ แผนที่ทางความคิดของนักวิจัย ในการทำวิจัยเพื่อให้บรรลุถึงคำตอบที่เขาสนใจนั้น เขาต้องทำอะไรบ้าง จะทำอะไรก่อนหลัง และเกี่ยวข้องกับใครบ้าง ซึ่งเป็นแนวทางในการทำวิจัยเพื่อไปให้ถึงคำตอบที่นักวิจัยต้องการ ซึ่งอาจจะปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการทำงานให้ต่างออกไปจากที่ออกแบบไว้แต่แรกก็ได้ ถ้าเห็นว่ามีเหตุผลอันสมควร ซึ่งแต่ละองค์ประกอบและขั้นตอนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ชนิดที่เมื่อมีการปรับเปลี่ยนในองค์ประกอบอันหนึ่งก็จะมีผลกระทบต่อองค์ประกอบที่เหลืออื่นๆไม่โดยตรงก็โดยอ้อม

ความแตกต่างของระบบการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมีความแตกต่างชัดเจนอยู่ที่ระดับความเข้มงวดในโครงสร้างการออกแบบ กล่าวคือ สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ แผนดำเนินการที่วางไว้จะมีความยืดหยุ่นน้อยหรือไม่ยืดหยุ่นเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแนวคิด การเลือกประชากรตัวอย่างในการศึกษา วิธีที่ใช้ในการเก็บข้อมูล หรือวิธีวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งการปรับเปลี่ยนระหว่างการทำวิจัยนั้นอาจก่อให้เกิดผลกระทบทางลบโดยรวม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการออกแบบยืดหยุ่นได้ตามความจำเป็นในแทบทุกขั้นตอน แต่ความจำเป็นที่จะเป็นสาเหตุให้มีความยืดหยุ่นหรือปรับเปลี่ยนได้นั้น ต้องเป็นความจำเป็นที่เกิดจากหลักการหรือแนวคิดทฤษฎี ไม่ใช่เป็นไปตามความสะดวกของผู้ทำการวิจัย เพราะลักษณะสำคัญนี้เอง การออกแบบวิจัยเชิงคุณภาพจึงถูกมองว่า เป็นการออกแบบที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์เฉพาะหน้า (Emergent Design)

Maxwell (1996) เสนอว่า ในการออกแบบงานวิจัย ทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ มีองค์ประกอบที่ต้องให้ความสำคัญพิเศษ 5 ประการคือ

1. คำถามสำหรับการวิจัย (Research Question) หมายถึงสิ่งที่นักวิจัยต้องการรู้หรือต้องการหาคำตอบ อันเป็นที่มาของการวิจัยเรื่องนั้น ในการออกแบบส่วนนี้ควรพยายามตอบคำถามเหล่านี้คือ ในการทำวิจัยเรื่องนี้เราต้องการรู้หรือทำความเข้าใจอะไรบ้าง มีสิ่งใดบ้างที่ยังไม่มีใครรู้แต่เราอยากจะได้รู้ โดยคำถามจะเป็นศูนย์กลาง

2. จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา (Purpose) หมายถึงเป้าหมายที่นักวิจัยต้องการจะบรรลุให้ถึงเป้าหมายที่นักวิจัยต้องการ โดยมีประเด็นที่ต้องการทำความเข้าใจ ความสำคัญของประเด็นเหล่านั้น ทำให้ไม่จึงควรมีการวิจัยเรื่องนั้น มีเหตุผลอะไรที่ต้องให้

ความสำคัญแก่เรื่องนั้น ลากการวิจัยเรื่องนั้นมีคุณค่าเพียงใด ทั้งในด้านเพิ่มพูนความรู้และในทางนโยบาย

โดยจุดมุ่งหมายสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 จุดมุ่งหมายส่วนตัวของนักวิจัย หมายถึงแรงบันดาลใจส่วนตัวที่ทำให้ให้นักวิจัยอย่างจะศึกษาเรื่องนั้น อาจเป็นสำนักทางสังคมและการเมืองส่วนตัวของนักวิจัยหรือความสนใจใคร่รู้อย่างลึกซึ้งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

2.2 จุดมุ่งหมายเชิงปฏิบัติ หมายถึงจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะบรรลุอะไรสักอย่างเพื่อผลทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นความต้องการที่จะบรรลุถึงสิ่งที่จะมีผลต่อวงการใดวงการหนึ่ง หรือต่อส่วนรวม อาจเป็นการหาทางแก้ปัญหาในระดับองค์กร แต่ในความหมายที่กว้างคือการมุ่งสนองต่อนโยบายสาธารณะ

2.3 จุดมุ่งหมายเพื่อการค้นคว้าวิจัย เป็นจุดมุ่งหมายทางวิชาการ เป็นแรงบันดาลใจในการอยากรู้เพื่อความก้าวหน้าว่าปรากฏการณ์นั้นมีธรรมชาติเป็นอย่างไรทำไมสิ่งต่างๆในการปรากฏการณ์นั้นจึงเป็นอย่างที่มันเป็น มีเหตุผลอะไรอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์นั้น

3. แนวคิดในการศึกษา (Conceptual Framework) หมายถึงกรอบแนวคิดหรือมุมมองที่นักวิจัยใช้ในการตอบคำถามการวิจัยที่ตั้งเอาไว้ แนวคิดในการวิจัยจะบอกเราว่า ปรากฏหรือสิ่งที่เราจะศึกษานั้นน่าจะเป็นอย่างไร มีทฤษฎีข้อค้นพบ และกรอบแนวคิดอะไรบ้างที่จะเป็นแนวทางในการศึกษาของเรา โดยทฤษฎีนั้นอาจได้มาจาก 4 ทางคือ (1) จากประสบการณ์ส่วนตัวของนักวิจัย (2) จากทฤษฎีหรือการวิจัยที่คนอื่นทำไว้แล้ว (3) จากการศึกษาสำรอง และ (4) จากความคิดสังเคราะห์ขึ้นมาเองของนักวิจัย

โดยแนวคิดหรือทฤษฎีมีความหมายตาม LeCompte and Preissle(1993)ว่า ทฤษฎีไม่ใช่ อะไรอื่นนอกจากเป็นผลผลิตของกระบวนการทางความคิด สำหรับค้นหาคำตอบหรือสำหรับจัดการเรื่องที่เป็นนามธรรม โดยกำหนดความสัมพันธ์ที่มีเหตุผลให้แก่สิ่งที่เป็นนามธรรมเหล่านั้น ซึ่งอาจได้มาจากคำอธิบายเรื่องง่ายๆ และตรงไปตรงมา ไปจนถึงทฤษฎีที่มีความซับซ้อน

ชาย โพธิ์สีตา (2547) กล่าวว่า ที่มาและกรอบแนวคิดของทฤษฎีสำหรับการวิจัยนั้นมี 4 ทาง ได้แก่

3.1 ความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวของนักวิจัย โดยมาเรามักจะมองข้ามความสำคัญของความรู้จากประสบการณ์ส่วนตัว เพราะเชื่อว่าประสบการณ์ส่วนตัวนั้นมักจะมีอคติ เป็นอัตวิสัย และมีค่านิยมของนักวิจัยอยู่ แต่หากได้รับการจัดบันทึกอย่างเป็นระบบ จากสิ่ง

ที่ได้ยินได้ฟังจากสิ่งที่อ่าน เห็น หรือสิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดเราชั่วขณะไว้อย่างเป็นระบบ โดยจัดเป็นหมวดหมู่อย่างดี ก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์กับงานวิจัยได้

3.2 แนวคิดทฤษฎีที่มีอยู่แล้วเป็นแหล่งที่คุ้นเคยกันโดยทั่วไป เนื่องจากเป็นสิ่งที่มือชูก่อน จึงสะดวกในการที่เราจะเก็บเกี่ยวเอามาใช้ได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ในการวิจัยจากการทบทวนวรรณกรรม อย่างไรก็ตามความเข้าใจเช่นนี้ไม่ถูกต้องเพราะแนวคิดหรือทฤษฎีในการศึกษาควรเป็น **“สิ่งที่เราสร้างขึ้นมาจากตัวเอง ไม่ใช่สิ่งที่เราไปหยิบเอาที่คนอื่นเขาว่าไว้มาทั้งดุ้น”** Maxwell (1996) ก็เพื่อให้กรอบแนวคิดสำหรับการศึกษานี้เหมาะสมกับบริบทของคนหรือของปรากฏการณ์ที่เราศึกษา ไม่มีเหตุผลอะไรอื่นมากกว่านั้น

3.3 การศึกษานำร่อง ในกรณีที่เป็นไปได้ นักวิจัยอาจทำการศึกษานำร่องเพื่อหาแนวคิดสำหรับเป็นแนวทางให้แก่การศึกษาขนาดใหญ่กว่า เพื่อนำมาทบทวนหาแนวคิดโดยมุ่งทำการตามความสนใจและแนวคิดของนักวิจัยโดยตรง ดังนั้น เพื่อการสร้างทฤษฎีขึ้นมาจากข้อมูลจริงๆ

3.4 ความคิดสร้างสรรค์ เป็นความคิดที่ต่างไปจากแนวบรรทัดฐานที่มีอยู่ คำถามในใจจะเกิดขึ้นว่า “จะเป็นอย่างไรนะถ้า.....” จัดเป็นการเริ่มต้นการทดลองทางความคิดที่ดี การคิดอย่างเป็นระบบและมีเหตุผลต่อคำถามอาจช่วยให้เราได้ความรู้เชิงทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้พัฒนาให้เป็นประโยชน์ได้

4. วิธีการศึกษา (Methods) หมายถึง สิ่งที่เราจะลงมือทำในการวิจัยว่าจะใช้แนวทาง เทคนิคการเก็บ วิเคราะห์ข้อมูลอะไรบ้าง วิธีการบูรณาการข้อมูล การสังเคราะห์ผล ซึ่งควรพิจารณา 4 ประการ คือ (1) ความสัมพันธ์ระหว่างนักวิจัยกับประชากรที่จะถูกวิจัย (2) การเลือกพื้นที่และประชากรที่จะศึกษา (3) วิธีการที่จะใช้ในการเก็บข้อมูล (4) วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

โดยการเลือกผู้ให้ข้อมูลควรเป็นผู้ที่สามารถให้ข้อมูลเราได้มากซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยของเรา เราเรียกคนเหล่านั้นว่า ผู้ให้ข้อมูลที่ดีที่สุด (Key Informants) ผู้วิจัยสามารถเลือกสถานที่แหล่งหนึ่งหรือหลายแห่งมาทำวิจัยเพราะมั่นใจว่าสถานที่นั้นมีอะไรที่เราจะได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับเรื่องที่เราอยากรู้เราเลือกปรากฏการณ์หรือกระบวนการอันใดอันหนึ่งมาศึกษา เพราะมีหลักฐานให้เชื่อว่าปรากฏการณ์หรือกระบวนการนั้นสามารถทดสอบแนวคิดในการวิจัยได้ ซึ่งการเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบนี้เป็นการเลือกโดยยึดจุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นหลัก (Purposeful Sampling)

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนั้น กล่าวง่าย ๆ คือ กระบวนการจัดการข้อมูล เพื่อให้ข้อมูลมีความหมายขึ้นมา เป็นการตีความและเป็นการหาคำอธิบายเชิงทฤษฎีมาจากข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ คือ เป็นเรื่องของหลักการและความเคร่งครัดในระเบียบวิธี ในขณะที่เดียวกันการตีความผลการวิเคราะห์ เป็นศิลปะอย่างหนึ่งของการทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ โดยไม่ได้ผู้ติด อยู่กับเรื่องระเบียบวิธีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ต้องอาศัยความเข้าใจเชิงทฤษฎี ประกอบกับความเข้าใจในบริบทของข้อมูล ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ บนพื้นฐานของประสบการณ์ที่สั่งสมมาเฉพาะตัวของนักวิจัยด้วย

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยเชิงคุณภาพ เริ่มด้วยการจัดระเบียบข้อมูลทางด้านเนื้อหาที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ให้อยู่ในรูปของเอกสารที่เป็นระเบียบระบบ และเพื่อการตรวจสอบความน่าเชื่อถือให้ทำได้โดยง่าย จากนั้นจึง “แตก” ข้อมูลที่จัดระเบียบแล้ว ออกเป็นหน่วยย่อยๆ ตามความหมายเฉพาะของแต่ละหน่วยเหล่านั้นที่ตรงกับประเด็นของของเรื่องที่ต้องการทำการวิเคราะห์ โดยให้ชื่อ หรือ “รหัส” เพื่อความสะดวกในการดำเนินการขั้นต่อไป กระบวนการดังกล่าวเรียกว่า การย่อหรือทอนข้อมูลลงให้มีขนาดที่กระชับ ให้เหลือเฉพาะส่วนที่จะเอาไปวิเคราะห์จริงเท่านั้น ต่อมาเป็นการนำเอาข้อมูลที่แตกออกเป็นหน่วยย่อยๆ และที่ได้รับการกำหนดรหัสเรียบร้อยแล้วนั้นกลับมารวมกันใหม่ (Data Reassembling) เพื่อให้ได้ข้อมูลเป็นกลุ่ม (Clustering) ตามลักษณะความสัมพันธ์ที่หน่วยย่อยเหล่านั้นมีต่อกัน ข้อมูลที่จัดเป็นกลุ่มแล้ว เช่นนี้จะเริ่มบอกอะไรที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ต่อการตอบคำถามในการวิจัย และเป็นพื้นฐานที่นักวิจัยจะหา “แบบแผน” (Pattern) ของสิ่งที่ศึกษาเพื่อการค้นพบข้อสรุป ซึ่งจะมีการนำเสนอข้อสรุป (Data Display) และตีความในรูปแบบการพรรณนา

การตีความผลการวิจัยเป็นการที่นักวิจัยบอกผู้อ่านหรือผู้ใช้ประโยชน์จากการวิจัยว่า ข้อค้นพบหรือสาระสำคัญจากการศึกษาวิจัยนั้นหมายความว่าอย่างไร ทั้งในแง่ของการนำไปใช้และในแง่ของทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องนั้น ซึ่งนักวิจัยจะไม่เล่นอยู่กับข้อมูลดิบ และจะไม่เสนอข้อค้นพบใหม่ อีกต่อไป แต่ในการตีความนี้นักวิจัยต้องการบอกผู้อ่านว่า สิ่งที่ได้ค้นพบและได้สรุปมานั้นมีความหมายและสำคัญอย่างไร ทั้งในแง่ทฤษฎีและในแง่ปฏิบัติ เป็นการบอกว่า ข้อค้นพบจากการวิจัยนั้นมีนัยเชิงนโยบายหรือในแง่ของกิจกรรมที่ควรทำในอนาคต LeCompte and Schensul. (1999)กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การตีความเป็นเรื่องของ การก้าวเลยไปจากผลการวิจัยในการตีความ นักวิจัยจะอยู่ห่างจากข้อมูลมาอีกระดับหนึ่ง คือ ก้าวเลย ออกมาเล็กน้อย ไม่ต้องใช้ข้อมูลตีความ ตรงๆ แต่จะเอาข้อค้นพบที่ได้จากการวิเคราะห์การสรุปมาเป็นฐานเป็นเหมือนบันไดที่จะก้าวไปสู่ อีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ข้อค้นพบใหม่ (ชาย โพธิสิตา, 2547)

5. ความถูกต้องตรงประเด็นของผลการศึกษา (Validity) ในการออกแบบการวิจัย ส่วนมากมักถูกมองข้าม ซึ่งในความเป็นจริง นักวิจัยควรถามตนเองว่า การวิจัยตามแผนที่วางไว้มีอะไรบ้างที่อาจจะทำให้ข้อมูลและ/หรือผลการวิจัยผิดไปได้ หรือมีคำอธิบายอื่นที่ดีกว่าหรือไม่ ถ้ามี จะจัดการกับสิ่งที่ท้าทายอย่างไร ข้อมูลที่จะเก็บมาน่าจะสนับสนุนหรือท้าทายต่อข้อสรุปเกี่ยวกับสิ่งที่ศึกษาหรือไม่ มีเหตุผลอะไรที่คนอื่นควรจะเชื่อว่าข้อค้นพบที่ได้มีความน่าเชื่อถือและใช้ได้

ชาย โพลิตตา(2547) ได้นำเสนอการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ นักวิจัยควรดูว่ามีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด โดยการตรวจสอบอาจทำได้ 2 แบบ ดังนี้

5.1 การตรวจสอบภายใน คือการพิจารณาถึงคุณภาพของสิ่งที่มีอยู่แล้ว ในการวิจัยว่าอยู่ในระดับใด โดยแบ่งเป็นสองส่วนคือ เรื่องของข้อมูลและวิธีการได้มาซึ่งข้อมูล โดยการตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูล เกี่ยวกับประชากรและสถานที่ที่เลือกมาทำการศึกษา นั้นมีความเหมาะสมกับเรื่องและคำถามในการวิจัยมากน้อยเพียงใด ความเคร่งครัดและพิถีพิถันในการเก็บข้อมูลมาน้อยเพียงใด นอกจากนั้นข้อค้นพบและข้อสรุปมีหลักฐานสนับสนุนอย่างหนักแน่นมากน้อยเพียงใด ผู้วิเคราะห์ละเลยหลักฐานบางอย่างในข้อมูลหรือไม่ มีการเสนอมุมมองที่ต่างออกไปจากมุมมองของนักวิจัยหรือไม่และขั้นตอนในการทำงานในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลมีความชัดเจน โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้หรือไม่

5.2 การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์จากภายนอก มีหลากหลายวิธีด้วยกัน หากเป็นอย่างง่าย ๆ คือการให้เพื่อนนักวิจัยหรือนักวิชาการอื่นที่มีความสนใจในเรื่องนั้นๆ อ่านและให้ความเห็น (Peer Review) อย่างที่ทำกันอย่างแพร่หลายคือ การนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการที่มีผู้วิจารณ์อย่างเป็นทางการ หรือการฟังเสียงสะท้อนจากประชาชนที่เราศึกษา (Playback Method) โดยการเสนอผลการวิจัยให้ประชากรกลุ่มที่ถูกศึกษาฟังและให้เขาวิจารณ์ เพื่อดูว่าข้อสรุปและการตีความของนักวิจัยถูกต้องหรือใช้ได้ ในทัศนะของผู้ให้ข้อมูลมากน้อยเพียงใดเพื่อการปรับปรุงการวิเคราะห์ให้ดีขึ้น

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนเอกชน

ปวีณา หมดราศี (2552) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ในทำงานสำหรับครูโรงเรียนเอกชน พบว่าสภาพปัจจุบันของโรงเรียนเอกชนมีการจัดการเรียนรู้ในทำงานด้วยการอบรมครูโดยใช้วิทยากรภายนอก การส่งครูเข้าอบรมกับหน่วยงานหรือสถาบัน

ต่างๆ การศึกษาดูงาน การสนับสนุนให้ครูศึกษาต่อ การอบรมครูโดยใช้วิทยากรภายในและการติดตามนิเทศการสอน ส่วนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในที่ทำงานสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่เหมาะสม คือรูปแบบบูรณาการการจัดการเชิงระบบ มีส่วนประกอบคือ (1) หลักการ 11 หลักการ ได้แก่ การตั้งเป้าหมาย การบูรณาการ การเน้นสมรรถนะ ความยืดหยุ่น ความเป็นระบบ การเรียนรู้ ผู้ใหญ่ การสร้างแรงจูงใจ ความรับผิดชอบ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การกำกับติดตามและการสนับสนุน (2) ลักษณะของรูปแบบการจัดการการเรียนรู้ในที่ทำงาน ได้แก่ ระบบย่อยด้านคน ระบบย่อยด้านโครงสร้าง ระบบย่อยด้านงาน และ ระบบย่อยด้านเทคโนโลยี และวงจรการเรียนรู้ในที่ทำงานประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ การประเมินสภาพการจัดการการเรียนรู้ การออกแบบการจัดการเรียนรู้ การจัดการการเรียนรู้ และการประเมินผลการจัดการการเรียนรู้ (3) ส่วนแนวทางการรูปแบบไปปฏิบัติมีดังนี้ กำหนดเป็นเป้าหมายชัดเจน วางแผนโดยใช้ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง สร้างความตระหนัก สร้างแรงจูงใจ พัฒนาความสามารถของบุคลากร สื่อสาร จัดช่วงเวลาให้มีการพบปะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จัดทำเป็นคู่มือ ดำเนินการในกลุ่มทดลองก่อนขยายทั่วทั้งโรงเรียน (4) ส่วนเงื่อนไขของการจัดการเรียนรู้ในที่ทำงานสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไปใช้มี 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค

ดลพร วัฒนเจริญโกศา (2554) ได้วิจัยเกี่ยวกับแนวทางจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมความสามารถในการเรียนและจริยธรรมของโรงเรียนเอกชนนอกระบบเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการส่งเสริมความสามารถในการเรียนและจริยธรรมของผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนนอกระบบเพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนและจริยธรรมดังกล่าว โดยแบ่งเป็นประเด็นดังนี้ ด้านหลักสูตรพบว่า โรงเรียนจะจัดตามหลักสูตรแกนกลาง และมีการส่งเสริมทางด้านจริยธรรมน้อย ด้านกระบวนการเรียนการสอนยังพบว่าเวลาเรียนไม่พอ และผู้สอนไม่สามารถเชื่อมโยงจริยธรรมกับวิชาที่สอนได้ และผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนมีเทคนิคที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ และมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ด้านสภาพแวดล้อมพบว่า ไม่มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และส่งเสริมจริยธรรมเพียงพอ ส่วนแนวทางการจัดการเรียนรู้ ด้านหลักสูตร ต้องการให้มีการสอดแทรกความรู้พื้นฐานของผู้เรียน จัดเนื้อหาให้ครอบคลุม ปรับให้ทันสมัย สอดแทรกจริยธรรมในโจทย์คำถาม ด้านกระบวนการสอน ต้องสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนเข้าใจความแตกต่างของผู้เรียน ด้านการวัดประเมินผล กำหนดให้มีการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ให้รางวัลเป็นแรงจูงใจ ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ห้องเรียนต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนด้วย เช่น ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานแบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วม

ศราวุฒิ จินตนาสุนทรศิริ (2554) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือและทฤษฎีการสร้างความรู้สำหรับนักศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานครพบว่า โปรแกรมดังกล่าวมีขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันสร้างความรู้ คือ ขั้นตอนเตรียมพร้อมความรู้ ขั้นนำเสนอบทเรียนและการสอน ขั้นร่วมมือกันสร้างความรู้ ขั้นร่วมกันสรุปบทเรียน ขั้นแสดงความรู้รายบุคคล ส่วนผลการทดลองการใช้โปรแกรมพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการประเมินผลทักษะการเรียนรู้คณิตศาสตร์แบบร่วมมือพบว่า นักศึกษาผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 70 ส่วนผลการประเมินกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมืออยู่ในระดับดีมาก ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่ได้พัฒนาไปใช้ คือ ครูประจำกลุ่ม ผู้เรียน วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน และเนื้อหาสาระ

ศศิรัศม์ วีระไวทย (2554) ได้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อเสริมสร้างสันติวัฒนธรรม โดยใช้สถานศึกษาเป็นพื้นฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือดังกล่าว เพื่อศึกษาสภาพปัญหา ปัจจัยเงื่อนไขความสำเร็จ และนำเสนอยุทธศาสตร์ ผลวิจัยพบว่า สถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างสันติภาพภายในและสันติภาพระหว่างบุคคล โดยเครือข่ายความร่วมมือมี 2 รูปแบบคือ เครือข่ายแนวราบเป็นเครือข่ายที่มีผู้บริหารและนักเรียนเป็นแกนนำ และเครือข่ายแบบผสม ซึ่งเป็นเครือข่ายที่สถานศึกษารับมอบนโยบายและแนวทางการร่วมมือตามที่หน่วยงานต้นสังกัดกำหนดร่วมกับการดำเนินการเอง ส่วนองค์ประกอบเครือข่ายความร่วมมือประกอบด้วย การแลกเปลี่ยนและการแบ่งปันองค์ความรู้ ทรัพยากร และกิจกรรม

สภาพปัญหาภายในสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องคือ ปัญหาด้านแกนนำเครือข่าย ด้านสมาชิกเครือข่าย ความรู้ความเข้าใจและบทบาทการมีส่วนร่วมของสมาชิกในเครือข่าย ความสัมพันธ์ภายในเครือข่าย ช่องทางการสื่อสาร และผู้ประสานงานเครือข่าย ส่วนปัจจัยภายนอกได้แก่อนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องชัดเจน และการสนับสนุนจากชุมชน

ยุทธศาสตร์นั้นประกอบด้วย 10 ยุทธศาสตร์ คือ (1) ยุทธศาสตร์การปรับกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างสันติวัฒนธรรม (2) ยุทธศาสตร์การจัดการความรู้ (3) ยุทธศาสตร์การค้นพบและใช้ประโยชน์จากเครือข่ายอย่างเต็มศักยภาพ (4) ยุทธศาสตร์การจัดการเครือข่าย (5) ยุทธศาสตร์เพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือ (6) ยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาพัฒนานักเรียนเพื่อ

นักเรียน (7) ยุทธศาสตร์การเชื่อมประสานเครือข่ายภาครัฐและหน่วยงานต่างประเทศ (8) ยุทธศาสตร์การจัดตั้งศูนย์ประสานงานกลางเครือข่ายความร่วมมือ (9) ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมพลังแกนนำ (10) ยุทธศาสตร์การสื่อสาร ประชาสัมพันธ์

เกสสิณี ชวิปริชา (2554) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมสำหรับโรงเรียนดีประจำตำบลเพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารแบบมีส่วนร่วม พบว่า การให้ความสำคัญ (1) การวางแผนควรเรียงลำดับ 4 ลำดับดังนี้ โดยครูและชุมชนเป็นหลัก โดยชุมชนเป็นหลัก โดยครูเป็นหลัก และโดยผู้บริหารโรงเรียนเป็นหลัก (2) การนำแผนไปสู่การปฏิบัติ โดยครูและชุมชนเป็นหลัก โดยครูเป็นหลัก โดยชุมชนเป็นหลัก และโดยผู้บริหารโรงเรียนเป็นหลัก (3) การประเมินผล โดยครูและชุมชนเป็นหลัก โดยชุมชนเป็นหลัก โดยครูเป็นหลัก และโดยผู้บริหารโรงเรียนเป็นหลัก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาโดยหาข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) มีวัตถุประสงค์ 2 ประการได้แก่ (1) เพื่อศึกษาสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 (2) เพื่อศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1

วิธีดำเนินการวิจัยที่เสนอในบทนี้กล่าวถึง ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 ที่สังกัดองค์กรต่างๆ 3 สังกัด ดังนี้

1.1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 42 โรงเรียน

1.2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 25 โรงเรียน

1.3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จำนวน 3 โรงเรียน

2. โรงเรียนกวดวิชาในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 74 โรงเรียน

รวมจำนวนประชากรทั้งหมดที่เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 70 โรงเรียน และเป็นโรงเรียนกวดวิชาทั้งหมด 74 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนผู้วิจัยทำการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ดีที่สุด (Key Informants) ซึ่งเป็นประเภทตัวอย่างที่มีลักษณะเหมือนกัน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์เลือกแบบเจาะจงไว้ดังนี้

1. จากประชากรโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 เลือกตามเกณฑ์ความมีชื่อเสียง ผู้เรียนมีกำลังทรัพย์ในการเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชา และผู้ให้ข้อมูลมีความพร้อมในการให้สัมภาษณ์ จากประชากร 42 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3 โรงเรียน

2. จากประชากรโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 เลือกตามเกณฑ์ความมีชื่อเสียง ผู้เรียนมีกำลังทรัพย์ในการเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชา และผู้ให้ข้อมูลมีความพร้อมในการให้สัมภาษณ์ จำนวน 24 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 3 โรงเรียน

3. จากประชากรโรงเรียนกวดวิชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 เลือกตามเกณฑ์การก่อตั้งโรงเรียนไม่ต่ำกว่า 5 ปี มีหลายสาขาหรือสาขาเดียว และเป็นที่ยอมรับ จำนวน 74 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8 โรงเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อโรงเรียนกวดวิชาเพื่อทำการสัมภาษณ์ไปทั้งหมด 9 โรงเรียนแต่ได้รับความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์เพียง 8 โรงเรียน

ผู้ให้ข้อมูล

จากกลุ่มตัวอย่างข้างต้น ผู้ให้ข้อมูลมีดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 คือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 คน จากโรงเรียน 3 โรงเรียนละ 1 คน

2. ผู้ให้ข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 ตามคือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 3 คน จากโรงเรียน 3 โรงเรียนละ 1 คน

3. ผู้ให้ข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 คือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จำนวน 3 คน จากโรงเรียน 3 โรงเรียนละ 1 คน

4. ผู้ให้ข้อมูลจากโรงเรียนกวดวิชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 คือ ผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน

5. ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ให้ข้อมูลในเรื่องความเป็นไปได้ในการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครเขต 1 โดยกำหนดให้มีผู้ให้ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่เป็นผู้บริหารระดับสูงมีหน้าที่รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายจาก (1) หน่วยงานราชการ ได้แก่ เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย และผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย (2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นายกสภาคผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา จากข้อมูลข้างต้นจึงสามารถสรุปจำนวนประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 2 สรุปจำนวนประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูล จำแนกตามสังกัด

สังกัดโรงเรียน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ให้ข้อมูล
1. สพฐ.	42 โรงเรียน	3 โรงเรียน	3 คน
2. สช.	25 โรงเรียน	3 โรงเรียน	3 คน
3. สกอ.	3 โรงเรียน	-	3 คน จาก 3 โรงเรียน
4. กวดวิชา	74 โรงเรียน	9 โรงเรียน	8 คน จาก 9 โรงเรียน
5. ผู้ทรงคุณวุฒิ			
- หน่วยงานราชการ	2 หน่วยงาน		2 คน
- หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	1 หน่วยงาน		1 คน

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ชุด ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 ใช้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชารวม 17 โรงเรียน และแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2

ใช้กับผู้บริหารระดับสูงที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย 3 คน โดยการพัฒนาเครื่องมือมีรายละเอียดดังนี้

การพัฒนาเครื่องมือชุดที่ 1

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสอบถามเกี่ยวกับสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

2. ผู้วิจัยได้นำโครงร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาและความสอดคล้องของข้อคำถามกับโครงสร้างเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. ผู้วิจัยนำโครงร่างแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยในด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบการใช้ภาษา โดยมีเกณฑ์ในการเลือกผู้เชี่ยวชาญ คือ 1) อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาบริหารการศึกษาของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา 1 ราย ผู้บริหารระดับสูงที่เชี่ยวชาญทางการบริหารการศึกษา (ระดับผู้อำนวยการสำนัก) 1 ราย ผู้บริหารหรือผู้ที่มีประสบการณ์การบริหารโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่น้อยกว่า 10 ปีขึ้นไป โดยผู้เชี่ยวชาญทั้งสามรายมีวุฒิระดับปริญญาเอก

4. ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์มาปรับปรุงแก้ไข และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาก่อนนำไปใช้ในการสัมภาษณ์ โดยแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 แบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกวดวิชา จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ โรงเรียน ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์ วุฒิการศึกษา เพศ อายุ ประสบการณ์ในการทำงานในสถานศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน

ตอนที่ 2 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพ และแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) จากประเด็นการสัมภาษณ์ 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ 2) การทำงานวิจัย 3) การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ 4) การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร 5) การจัดทำรายงาน

การพัฒนาเครื่องมือชุดที่ 2

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยใช้เครื่องมือชุดที่ 1 มาทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างขึ้นเป็นแบบสัมภาษณ์ เพื่อสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย 3 ราย จาก (1) หน่วยงานราชการ ได้แก่ เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย และผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย (2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา เพื่อศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2. เมื่อได้ร่างตามข้อ 1 แล้ว ผู้วิจัยนำโครงร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาและความสอดคล้องของข้อความคำถามกับโครงร่างเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
3. จากการปรับปรุงในข้อ 2 ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ไปดำเนินการสัมภาษณ์

การดำเนินการเก็บข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเดินทางไปสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 แห่ง ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และโรงเรียนกวดวิชา สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

1. การติดต่อประสานงานกับโรงเรียน ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับโรงเรียนที่ยินยอมให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ โดยเดินทางไปโรงเรียนเอง หรือโทรศัพท์ไปขออนุญาตทางโรงเรียนล่วงหน้า โดยแจ้งวัตถุประสงค์และข้อมูลต่าง ๆ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำหนังสือจากสาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยังโรงเรียนเพื่อแจ้งให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบอย่างเป็นทางการ และเมื่อถึงกำหนดเวลาลงสนามผู้วิจัยได้โทรศัพท์นัดหมายกับทางโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง

2. การสัมภาษณ์ (Interview) ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ตามโครงร่างของกรอบที่ได้ศึกษามา โดยผู้วิจัยกำหนดคำถามในการสัมภาษณ์ตามกรอบ (Structured Interview) โดยมีการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง ให้อิสระในการตอบและไม่จำกัดคำตอบของผู้ให้ข้อมูล เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้การสัมภาษณ์แบบตะล่อมกลมกล่อมเกลา (probe) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเปิดเผยข้อมูลให้มากที่สุด

การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลฝ่ายโรงเรียนมัธยมจำนวน 9 โรงเรียน ได้ให้สัมภาษณ์ในวันและเวลาดังนี้

- โรงเรียนที่ 1 ให้สัมภาษณ์วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 7:28น.
- โรงเรียนที่ 2 ให้สัมภาษณ์วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 13:16น.
- โรงเรียนที่ 3 ให้สัมภาษณ์วันที่ 5 เมษายน 2556 เวลา 11:00น.
- โรงเรียนที่ 4 ให้สัมภาษณ์วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 14:00น.
- โรงเรียนที่ 5 ให้สัมภาษณ์วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 11:26น.
- โรงเรียนที่ 6 ให้สัมภาษณ์วันที่ 1 มีนาคม 2556 เวลา 8:07น.
- โรงเรียนที่ 7 ให้สัมภาษณ์วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 13:12น.
- โรงเรียนที่ 8 ให้สัมภาษณ์วันที่ 12 มีนาคม 2556 เวลา 10:20น.
- โรงเรียนที่ 9 ให้สัมภาษณ์วันที่ 14 มีนาคม 2556 เวลา 12:49น.

การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลฝ่ายโรงเรียนกวดวิชาจำนวน 8 โรงเรียน ได้ให้สัมภาษณ์ในวันและเวลาดังนี้

- โรงเรียนที่ 1 ให้สัมภาษณ์วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 8:27 น.
- โรงเรียนที่ 2 ให้สัมภาษณ์วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 10:57 น.
- โรงเรียนที่ 3 ให้สัมภาษณ์วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 13:24 น.
- โรงเรียนที่ 4 ให้สัมภาษณ์วันที่ 2 มีนาคม 2556 เวลา 11:34 น.
- โรงเรียนที่ 5 ให้สัมภาษณ์วันที่ 9 มีนาคม 2556 เวลา 11:50น.
- โรงเรียนที่ 6 ให้สัมภาษณ์วันที่ 26 เมษายน 2556 เวลา 20:24น.
- โรงเรียนที่ 7 ให้สัมภาษณ์วันที่ 28 เมษายน 2556 เวลา 11:11น.
- โรงเรียนที่ 8 ให้สัมภาษณ์วันที่ 30 เมษายน 2556 เวลา 12:55 น.

การสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย 3 ราย ได้ให้สัมภาษณ์ในวันและเวลาดังนี้

1. ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน วันที่ 27 มีนาคม 2556 เวลา 7:14 น.
2. ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน วันที่ 27 มีนาคม 2556 เวลา 8:34 น.
3. นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา วันที่ 27 มีนาคม 2556 เวลา 10:42 น.

การจัดกระทำข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมมาจัดกระทำ โดยการลดทอนข้อมูล การตรวจสอบข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยทำไปพร้อมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีวิธีการจัดกระทำข้อมูลดังนี้

1.1 การลดทอนข้อมูล หลังจากผู้วิจัยเสร็จสิ้นการบันทึกข้อมูลสนามในแต่ละวันแล้ว จะนำมาทบทวนจัดแยกเข้ากลุ่มตามประเด็นที่ศึกษาให้เป็นหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการนำมาวิเคราะห์ การตรวจสอบความถูกต้อง และความน่าเชื่อถือของข้อมูล

1.2 การตรวจสอบข้อมูล ในการศึกษาภาคสนาม ผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ โดยใช้การตรวจสอบแบบสามเส้าด้านข้อมูล ซึ่งตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคลจากผู้ให้ข้อมูล โดยการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 สังกัด ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 ได้แก่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และโรงเรียนกวดวิชา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความร่วมมือทางวิชาการด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอโดยวิธีพรรณนา โดยแบ่งตามสภาพ และแนวโน้ม

2. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ผ่านกระบวนการจัดกระทำข้อมูลแล้ว ไปนำเสนอและสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา 3 คน ได้แก่

2.1 ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.2 ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2.3 นายกษมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา

เพื่อหาแนวทางความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังแผนภาพที่ 2

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาแนวทางการร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชาในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1” ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ซึ่งในวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ สภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ขอเสนอผลวิเคราะห์ในวัตถุประสงค์จากประเด็นในแบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 แบ่งเป็นการวิเคราะห์ 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศของผู้ให้สัมภาษณ์

เพศของผู้ให้สัมภาษณ์	ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.กวด วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	3	33	7	87.5	10	59
หญิง	6	67	1	12.5	7	41
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 3 เพศของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67 และเพศชาย 33 คิดเป็นร้อยละ ตามลำดับ ส่วนผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 87.5 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ ผู้ให้สัมภาษณ์ของโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 59 และเป็นเพศหญิง 41

ตารางที่ 4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอายุของผู้ให้สัมภาษณ์

อายุของผู้ให้สัมภาษณ์	ร.ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.ร.กวด วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
30-40 ปี	0	0	3	37.5	3	18
41-50 ปี	1	11	4	50	5	29
51-60 ปี	8	89	1	12.5	9	53
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 4 อายุของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่มีอายุ 51-61 ปี คิดเป็นร้อยละ 89 และรองลงมาคือ 41-50ปี คิดเป็นร้อยละ 11 ตามลำดับ ส่วนผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่มีอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 67 รองลงมาคือ 30-40 ปี ร้อยละ 50 และ 51-60ปี คิดเป็นร้อยละ 12.5 ผู้ให้สัมภาษณ์ของโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่มีอายุ 51-60ปี คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาคือ 41-50ปี คิดเป็นร้อยละ 29 และ 30-40ปี คิดเป็นร้อยละ 18

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

สถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์	ร.ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.ร.กวด วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้อำนวยการ	6	67	0	0	6	35
รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ	3	33	0	0	3	18
ผู้จัดการโรงเรียนกวดวิชา	0	0	2	25	2	12
เจ้าของโรงเรียนกวดวิชา	0	0	6	75	6	35
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 5 สถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่คือ ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็น

ร้อยละ 67 รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ คิดเป็นร้อยละ 33 และในโรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ เป็นเจ้าของโรงเรียนกวดวิชา คิดเป็นร้อยละ 75 และรองลงมาเป็นผู้จัดการโรงเรียนกวดวิชา คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวุฒิการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์

วุฒิการศึกษาของผู้ให้ สัมภาษณ์	ร.ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.ร.กวด วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	0	0	2	25	2	12
ปริญญาโท	5	56	2	25	7	41
ปริญญาเอก	4	44	4	50	8	47
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 6 วุฒิการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ มีวุฒิปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 56 และปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 44 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนกวดวิชา มีวุฒิปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 50 ปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 25 และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ ผู้ให้สัมภาษณ์ของโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาเอกคิดเป็นร้อยละ 47 รองลงมาคือระดับปริญญาโท 41 และปริญญาตรี 12

ตารางที่ 7 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์

ประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์	ร.ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.ร.กวด วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	0	0	0	0	0	0
21-30 ปี	1	11	2	25	3	17
31-40 ปี	6	67	4	50	10	59
41-50 ปี	2	22	2	25	4	24
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 7 ประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษา 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 67 และ 41-50 ปี 22 คิดเป็นร้อยละ และ 21-30 ปีคิดเป็นร้อยละ 11 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนกวดวิชาประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษา 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 และ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 โดยผู้ให้สัมภาษณ์ของโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานในวงการศึกษา 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมาคือ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 24 และ 21-30ปี คิดเป็นร้อยละ 17

ตารางที่ 8 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบันของผู้ให้สัมภาษณ์

ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบันของผู้ให้สัมภาษณ์	ร.ร.ม. ปลาย	ร้อยละ	ร.ร.กวต วิชา	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	0	0	3	37.5	3	18
21-30 ปี	3	33	4	50	7	41
31-40 ปี	6	67	1	12.5	7	41
41-50 ปี	0	0	0	0	0	0
รวม	9	100	8	100	17	100

จากตารางที่ 8 ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบันของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 67 และ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 33 ตามลำดับ ส่วนโรงเรียน กวดวิชาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ ต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.5 และ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ของโรงเรียนทั้งสองประเภทส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 41 ซึ่งเท่ากับกับ 21-30 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือ ต่ำกว่า 20 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 18

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การวิจัยในส่วนที่ศึกษาเรื่องสภาพและแนวโน้มความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์สภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.การวางแผนกระบวนการเรียนรู้		
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาที่เราในคอนแทกเนื้อหาเรามีหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานดังนั้นในตัวชีวิตหรือมาตรฐานการเรียนรู้ต่างๆ มันถูกบังคับว่าต้องสอนให้ครบ แต่ว่าเวลาเป็นครูกวดวิชา คำก็จะหยิบในบางส่วนออกมา แล้วเวลาหยิบบางส่วนมาแล้วคำมีแบบทดสอบเด็กมีความมุ่งหวังแล้วคำมีเป้าหมายว่าตรงนี้ มันจะเป็นข้อสอบโดยทั่วไปเนื้อหาของกวดวิชาจะเป็นเนื้อหาที่เป็นการเน้นมากกว่า โดยหลักสูตรคำไม่มีหลักสูตรอย่างเรา”</p> <p>“เหมือนเราปลูกตึกสักหลังหนึ่งเสาเข็มไม่ได้ตอก ฐานรากก็ไม่ได้ เหล็กก็เล็ก ปูนก็ไม่ได้บ่มตามเวลา อยู่ ๆ ไปมันไปไม่รอด อันนี้มันอันตรายเป็นที่สุดคือตรงนี้เด็กเดินเข้าไปไม่เรียนเดียวไปเรียนกวดวิชาเสร็จแล้วมีข้อสอบคำก็ทำได้ แล้วบางทีครูก็เอาแนวข้อสอบคล้าย ๆ ที่ตัวเองกำลังออก ที่ผอ.พูดถึงจรรยาบรรณนี่คือความอันตรายของความเป็นครู แล้วก็ของการศึกษามันทำลายเด็ก ซ้ำเด็กทางอ้อม ผอ.ไม่ได้พูดรุนแรงนะ”</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีกรอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้ โดยมีเทคนิคการสอนที่ละเอียดครบถ้วน เริ่มต้นตั้งแต่ที่มาขององค์ความรู้ การจัดทำ จนได้เป็นผลลัพธ์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการแก้สถานการณ์ต่างๆในชีวิตได้ ซึ่งมีความละเอียดชัดเจนและมีขั้นตอนในการพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จทางวิชาการ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่4</u></p> <p>“การศึกษาในระบบ เรามองว่าความรับผิดชอบของเรานั้น มันอยู่ที่ความรู้ที่เกิดของเด็ก แล้วก็ตรงตามหลักสูตรที่กำหนด แล้วความรู้นั้นไม่ได้มาด้วยการท่องจำเท่านั้น มันต้องได้มาด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้เด็กได้คิด ได้ทำแบบฝึกหัด ได้แลกเปลี่ยนกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่5</u></p> <p>“กวดวิชาเป้าหมายเค้าคืออะไรสอนเด็กให้ได้ความรู้เอาไปทำคะแนนทำสอบแค่นั้น แต่ในโรงเรียนในระบบของโรงเรียน โรงเรียนมันมีเป้าหมายไม่ใช่ให้เด็กเพียงแค่นี้ไปสอบเข้าได้แต่มันต้องจบครบหลักสูตร จบการประเมินทุกส่วนตามโครงสร้างของระบบเป็นอย่างนี้มันจะมีเกี่ยวกับเรื่องเวลาเรียน เกี่ยวกับเรื่องเงื่อนไขการจบแต่ของกวดวิชามันไม่มีเงื่อนไขตรงนั้นเพราะฉะนั้นเป้าหมายในการวางแผนวิธีการมันก็เลยแตกต่างกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“เราก็มีจัดรูปแบบการจัดการเรียนการสอนเหมือนกัน เช่น อย่างสมมติว่าการสอนที่ของเรานั้นจะคะแนนเป็นหลักสูตร Fulfillment เต็มเต็มศักยภาพ เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนเราจะดูว่าเด็กคนไหนมีศักยภาพสูงบางรายวิชา แผนการสอนส่วนมากจะเป็นในลักษณะที่กลุ่มสาระบูรณาการในกลุ่มสาระกันเอง อย่างภาษาอังกฤษก็จะเป็นสมมติอย่างพอจัดแคมป์จัดอะไรเราก็จะให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษก็มาช่วยจัดในส่วนตรงนี้หรือว่ามีแขกมาเป็นชาวต่างชาติเราก็จะให้เด็กที่ High Ability เหล่านั้นมาช่วยหรือว่าอย่างงานของงานชมรมก็จะให้เด็กในส่วนตรงนี้มาช่วยหรือว่าลักษณะของการงานที่มอบหมายเป็นแอสซายเม้นท์ก็จะเป็นแบบให้เป็นลักษณะของบูรณาการในสายรายวิชา”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“กรอบของราชการมันเป็นตัวกำหนดแต่จริง ๆ ถ้าคุณครูกล้าที่จะแสดงออกแล้วก็เปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็อาจจะทำให้เกิดการปลุกฝังเกิดน่าสนใจ”</p> <p>“ครูบางท่านก็จะเป็นท่านเป็นคน....เป็นคนดีสอนไปเรื่อย ๆ แต่เราก็สนใจเพราะเราเป็นเด็กดีเราก็นั่งฟัง แต่บางท่านเข้ามาบีบเตรียมตื่นเต้นอย่างนี้เพราะว่าเอะอย่างนี้มันทำให้มีอย่างนี้ในตัวคนไม่ได้ทุกคน เหมือนภาวะผู้นำ ผู้นำไม่ได้มีทุกคนให้ไปอ่านหนังสือทฤษฎีเท่าไรก็ตามบางครั้งเราไม่สามารถที่จะทำให้มีภาวะผู้นำสูงได้เหมือนกับบางคน แล้วก็มีความคิดปะในการบริหาร มีศาสตร์ มีศิลป์ในการแก้ปัญหา แต่พอได้บ้าง เปลี่ยนเป็นคนร้องเพลง คนร้องเพลงราคาโอเคร้องไม่เข้าจังหวะร้องไปเรื่อย ๆ มันสามารถฝึกได้ แต่บางอย่างถ้าใจเออย บุคลิกเออย ความกล้าไม่มี ภาวะผู้นำของครูในความเป็นผู้นำไม่มีเค้าไม่กล้าแสดงออกลักษณะ แต่ถ้าทำให้บทบาทต่าง ๆ เหล่านั้นมันเหมาะสมกับเนื้อหาเนื้อเรื่องรวมทั้งนักเรียนมีส่วนร่วม ความน่าเบื่อก็จะไม่มี แต่ถ้าทำได้มันก็น่าจะดี”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</u></p> <p>“มองในส่วนของกระบวนการการถ่ายทอดความรู้ของครู ที่อาจจะถ่ายทอดไม่เข้าใจ ทั่วๆไป เกิดเป็นความกังวลของนักเรียนอยากเรียนเพิ่ม”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“ความสามารถในการถ่ายทอดของพวกTutor มีเทคนิคในการสอนในการจำ แล้วก็อีกอย่างหนึ่งTutorหรือกวด</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน</p> <p>การใช้เทคนิคการสอนในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระให้แก่ผู้เรียน เป็นเทคนิคส่วนบุคคล ซึ่งอาศัยความเป็นผู้นำ และความสามารถในการถ่ายทอด ซึ่งผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอาจไม่มีความสามารถในด้านนี้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	วิชาสอนเทคนิคในการจำ เพราะฉะนั้นเทคนิคในการจำในการทำข้อสอบคิดอย่างไรทำให้รวดเร็วหาคำตอบแต่โรงเรียนสอนวิธีการคิด	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</u></p> <p>“กวดวิชาเป็นการสรุปผล อาจารย์จะทราบว่ามีโรงเรียนเรียนอะไร แล้วมาสรุปกวดวิชาอย่างไร แต่ว่าการสอนไม่เหมือนกัน ไม่มีการทดลอง ไม่มีกระบวนการแบบในนั้น เป็นการสรุปให้ แล้วสอดคล้องพอดี เป็นการเสริมเวลา เสริมวิชาการ แต่ว่ากระบวนการเรียนรู้ไม่เหมือนในห้องเรียนค่ะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>“วัตถุประสงค์คือทำอย่างไรก็ได้ให้เด็กทำข้อสอบได้ ถ้าจะให้เด็กทำข้อสอบได้ก็คิดทุกวิถีทาง เทคนิคการจำ เทคนิคการคิดก็มานำเสนอ แต่ถ้าโรงเรียนไม่ได้มีวัตถุประสงค์นั้น นักเรียนต้องหัดคิดเอง ไม่บอกหรือว่าจะมีเทคนิคการจำอย่างไร เอาไปคิดเองไปสร้างเองสิ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ครูในระบบก็สอนเนื้อหาไปเสร็จแล้วกวดวิชาที่อาจจะเข้ามาช่วย เราเรียกว่าช่วยสรุปความคิดแล้วก็ช่วยก็คือพูดตรง ๆ ก็คือการติวนั่นแหละ ช่วยติวให้สมมติอาจจะมาก่อนสอบของการสอบแต่ละครั้งอย่างเนี่ยมันก็จะเป็นการเพิ่มเรา</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน เป็นการสรุปผลความรู้ เนื้อหาให้แก่ผู้เรียนและนำเสนอในรูปแบบที่มีความกระชับ ทำให้ง่ายในการจดจำ เพื่อการนำไปทำข้อสอบแข่งขัน โดยไม่ได้สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน และไม่ลงรายละเอียดถึงที่มาขององค์ความรู้โดยอาศัยการถ่ายทอดจากผู้สอนเป็นการสอนสด และแบบ DVD</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>เรียกว่าเพิ่มผลสัมฤทธิ์ให้เด็กได้ดีทีเดียว”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“เทคนิคการสอนโดยทั่วไปจะเป็นสิ่งที่สืบทอดต่อมาเป็นช่วงก็คือ เราสอนให้เด็กรู้ทฤษฎีแล้วทำโจทย์เป็นส่วนใหญ่ แล้วก็เอาข้อสอบของเก่ามาวิเคราะห์ ข้อสอบย้อนหลังมาวิเคราะห์ แล้วเราจะสอนให้ ปี่ ว่าเค้าชอบออกอะไร 30 นักเรียนรู้ตามนั้น เทคนิคทั่วไปไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“มันก็จะตามที่กระทรวงกำหนดจะมีสอนทั้งสอนสดทั้งเป็นระบบดูจาก DVD มี สองอย่างคือสอนสดกับใช้สื่อ”</p>	
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“ใช้พลังเยอะแบบพวกเราเค้าก็คงลำบากใจเหมือนกัน อย่างพวกเรานี้แต่จะสอนแต่ละครั้งนี่ต้องนึกว่าตัวเองเป็น K-Pop เกาหลี ต้องเตรียมขึ้นคอนเสิร์ตใส่พลังไปตรงนั้น ถ้าทำได้ น้อยที่จะเจอศิลปินนะแต่ก็เจอเราก็จะชอบสมัยที่เรียนที่เจอครูศิลปินคนหนึ่งที่ชอบมากภาษาไทยแกเป็นสาวโสดไม่แต่งงานอมตะมาเรื่อยๆ คนมันมีลักษณะหลากหลาย มนุษย์ต้องมีการพัฒนาแน่นอน พัฒนาใจก็ถึงได้บอกเริ่มกลับไปฝึกงานซะใหม่ แกร็กอาชีพนี้หรือเปล่าที่ฉันเป็นครูเพราะฉันค้นพบติดครู่แต่สอบบรรจุติดแต่จริง ๆ ไม่อยากเรียน”</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน</p> <p>เทคนิคการสอนในโรงเรียนกวดวิชาขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นสำคัญ โดยมีการสะท้อนให้เห็นว่าผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาประกอบวิชาด้วยใจรัก พร้อมทั้งจะพัฒนา และมีพรสวรรค์ในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“แต่ต้องบอกก่อนว่าการสอนเป็นพรสวรรค์ ดาราอยากจะดังเหมือนณเดชแล้วดังเหมือนณเดชทุกคนใหม่ เเท่านี้ก็ต้อยอมรับความจริงว่าใครเกิดมาเพื่ออะไร อย่างให้ครูไปโยนโบลิ่งครูคงไม่เป็นโบลิ่งระดับประเทศ ให้ครูไปเตะบอลตีแบทก็ไม่ใช่ คนเราเกิดมาเพื่อสิ่งไหน เราก็เกิดมาเพื่อสิ่งนั้น”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“มันเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละผู้สอนเหมือนกับเป็น พุดง่าย ๆ ว่าเป็นพรสวรรค์ส่วนหนึ่งก็ได้ของครูที่สอนกวดวิชาว่าเค้าสามารถพูดแล้วทำให้เด็กส่วนใหญ่เข้าใจได้ง่ายอะไรตรงนี้ จะเป็นพรสวรรค์ติดตัวส่วนหนึ่งของแต่ละบุคคล แต่ว่าก็จะมึพวกวดวิชาการอะไรมาเสริมด้วยแต่ว่าในการพุดวิชาการอย่างเดียวเนี่ยมันก็ไม่สำเร็จมันจะต้องมีพรสวรรค์ของแต่ละคน อย่างเช่น อาจารย์ในมหาวิทยาลัยถามว่ามีความรู้สูงกว่าครูที่สอนกวดวิชาใหม่ บอกได้เลยสูงกว่า สูงกว่า ความรู้ดีกว่า แต่ว่าการถ่ายทอดตรงนี้การถ่ายทอดที่จะให้นักเรียนเข้าใจตรงนี้มันเป็นจุดตรงนี้มากกว่า”</p>	
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้าง</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</u></p> <p>“เรื่องของโรงเรียนกวดวิชาเป็นอีกรูปแบบหนึ่งไม่ใช่การจัดการเรียนการสอน จะเห็นได้อย่างชัดเจน โรงเรียนต้องมีการพัฒนาเพื่อนำไปสู่เป้าหมายเดียวกัน เช่น เด็กนักเรียนที่ไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย โรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร มีการเพิ่ม เสริม ในบางรายวิชา เพื่อนำไปสู่การเข้ามหาวิทยาลัย เติมเต็มในส่วนต่างๆ ไม่น่าจะใช่การดำเนินการร่วมกับ</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายคือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้าง โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสำหรับนักเรียนที่มี</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา”</p> <p>“โรงเรียนจัดให้ในวันเสาร์เป็นการจัดให้ในภาพรวมของนักเรียนทุกคน แต่การจัดของเราไม่ได้ใช้ระบบของโรงเรียนกวดวิชาเข้ามาร่วมด้วย แต่โดยวิทยากรอาจจะมาจากที่ต่างๆที่สามารถที่จะเสริมให้นักเรียนได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“ปรากฏว่าเนื้อหาที่เด็กนักเรียนที่โรงเรียนกวดวิชา Cover มันไปได้เร็ว มันไปได้เยอะกว่า ซึ่งนักเรียนก็เลยเลือกกว่ากวดวิชานั้นสำคัญกับการเรียนในห้องเรียน เพราะฉะนั้นตอนนี้มันกลายเป็นว่าโรงเรียนมีความหมายน้อยลงเยอะ เพราะว่าพอระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมันเปลี่ยนไป มันเลยเวลาที่จะให้กับการกวดวิชานั้นมันไม่ใช่แค่เป็นการเสริม มันกลายเป็นว่ามันต้องกลายเป็นเวลา main ของเด็กแล้ว”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</u></p> <p>“เราก็จัดการเรียนการสอนตามที่เราเขียนหลักสูตรไว้บวกกับเราก็ได้เชิญคณาจารย์ที่เป็นศิษย์เก่าบ้าง เป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญบ้างในแต่ละเรื่องที่เราได้รับชื่อเสียงมาว่าท่านมีความเชี่ยวชาญวิชานั้นๆ แล้วเด็กบางที่เราก็ให้โอกาสเด็กนะว่านักเรียนไปตรวจสอบดูสิที่ว่าอาจารย์ที่นักเรียนอยากได้ อยากจะเชิญท่านมาสอนเราก็เชิญ อันนั้นคือสิ่งที่โรงเรียนทำเนื่องจากเราเป็นโรงเรียนประจำเราสามารถทำกลางคืนได้ ตอนค่ำได้ เพราะฉะนั้นการจัดอาจารย์พิเศษเข้ามาเราก็จะเชิญอาจารย์หลาย ๆ ท่านเข้ามาที่โรงเรียนเห็นว่าท่านไม่ใช่มาตัวให้เด็กเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ให้ความรู้ในเชิงที่เป็นสมรรถนะของโรงเรียนที่โรงเรียนเพิ่มเข้าไป”</p>	<p>ความอ่อนทางวิชาการ โดยจัดการเรียนรู้ในช่วงหลังเลิกเรียน หรือในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนั้นยังมีการว่าจ้างผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา หรือวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญทางวิชาการในการเข้ามาสอนในช่วงเวลาที่ของผู้เรียน และงบประมาณของโรงเรียนนั้นๆ ซึ่งหากเป็นโรงเรียนเอกชนจะมีความสะดวกด้านงบประมาณในการว่าจ้างให้ครูโรงเรียนกวดวิชามาทำการจัดการเรียนรู้ได้มากกว่าโรงเรียนรัฐบาล</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“โรงเรียนเรามีการเพิ่มเติมความรู้ก็อันนี้ต้องบอกว่าอันนี้ก็มีแน่นอนเราจะมีวิชาเอาแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ในเวลากับนอกเวลา ในเวลาเราจะมีวิชาเพิ่มเติมเลือกเสรี ในวิชาเพิ่มเติมเลือกเสรีเราจะมี การเชิญศิษย์เก่า เชิญวิทยากร เชิญผู้เชี่ยวชาญมาสอนหรือแม้กระทั่งอาจารย์ในกลุ่มสาระที่มีความเชี่ยวชาญในหลายวิชาที่คิดว่าจะมีประโยชน์กับเด็ก”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“การเรียนพิเศษมันก็มี การที่จริงแล้วโรงเรียนมีเสริมอยู่ถ้านักเรียนที่เรียนอ่อนหน่อยโรงเรียนก็สามารถลงเรียนได้ อยู่แล้วตอนเย็น เวลาหลังเลิกเรียนโรงเรียนจะจัดแล้วก็ให้ครูไปสอนสอนในโรงเรียนเราค่าใช้จ่ายก็ถูกด้วยนะ รวมแล้วสอน เน้นคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เราก็เทอมหนึ่งประมาณ 2,700 บาทแค่นั้นแหละไม่มาก ครูเราก็ถือว่าเป็นครูจิตอาสาแล้วก็ไปทำ อันนี้เราจัดให้อยู่สำหรับเด็กที่เรียนช้า”</p> <p>“การเรียนตรงนี้ถ้าว่าดีใหม่ก็อาจจะเป็นการดีก็คือว่าก็หมายความว่าไปเสริมไปเพิ่มไปเติมตรงนั้น อาจจะเรียนรู้เทคนิคแต่โรงเรียนก็อาจจะสอนทักษะกระบวนการอย่างนั้นมันอาจจะไม่เหมือนกันความรู้ที่ได้ บางทีเด็กก็บอกว่าอะไรที่ไม่ว่าก็ อาจจะไปเรียนรู้ให้ได้มากขึ้น”</p>	
	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับสภาพความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรกับเวลา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“ณ ขณะนี้คิดว่า การเรียกร้องของหลักสูตร เวลาที่เรามีที่จะทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่เต็มไม่พอ เพราะว่า</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับสภาพความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรกับเวลา โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีปัญหาความสอดคล้องระหว่างเวลาและหลักสูตร คือ ผู้สอนมีเวลาไม่พอใน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>นอกจากเวลา 7.30 จนถึง 15.45 ที่เรามีแล้วมันก็ยังไม่พอ แต่ว่าการบ้านก็ให้ไม่ได้แล้ว การบ้านให้ไม่ได้ก็คือเด็กไม่มีเวลาที่จะทำการบ้านด้วย 2 ประการ อันดับที่ 1 คือรถมันติดเหลือเกิน การจราจรว่าจะถึงบ้านมันใช้เวลานาน อันดับ 2 คือว่าต้องไปกวดวิชา ฉะนั้นก็คือกระบวนการที่จะซึบซับหรือว่าทำแบบฝึกหัดให้มันเกิดการเรียนรู้มันจะเกิดขึ้นได้ตอนไหน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“ทำไมโรงเรียนไม่สอนให้เหมือนกับกวดวิชา เนื้อหาทำไม บางโรงเรียนได้ปรับปรุงได้ใช้เนื้อหาในหลักสูตรที่ถูกกำหนดโดยกระทรวงศึกษาต้องรีบสอนให้จบให้หมดให้ไวให้เร็วจะเห็นว่า ม.6 ถ้าเป็นโรงเรียนเอกชน ม.6 มกราคมปลายสอนจบหมดแล้ว ชั่วโมงเรียนบางโรงเรียนแทนที่จะเรียนจันทร์ – ศุกร์ วันเสาร์ก็เรียนด้วย เพราะอะไร เพราะต้องไปเรียนรู้เนื้อหาที่มากกว่าในหลักสูตร แต่ว่ามันจำเป็นไหม กระทรวงเค้าบังคับไหม (เค้าไม่บังคับ) แต่ถ้าเรียนแค่นั้นเด็กโรงเรียนนี้ไปแข่งขันกับใครไม่ได้”</p> <p>“เรื่องของเนื้อหาในโรงเรียนในระบบตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาที่ประกาศมา ปี 2551 หลักสูตรการศึกษาตัวใหม่ออกมา เนื้อหามันไม่พอ เนื้อหามันน้อยเกินไปสำหรับเด็กที่จะไปเรียนแล้วก็ไปสอบเข้าระดับมหาวิทยาลัยหรือคุณภาพ เพราะฉะนั้นกวดวิชาเค้าสอนอะไร เค้าสอนมากกว่าหลักสูตร เค้าสอนก้าวหน้าไป เพราะฉะนั้นถ้าจะเกิดความร่วมมือกันก็คือเอาส่วนที่ดีเด็กจำเป็นต้องรู้มากกว่าหลักสูตรที่มีอยู่ในโรงเรียน”</p>	<p>การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เพราะสาระเนื้อหาการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรมีมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนต้องออกไปเรียนกวดวิชาเพื่อเพิ่มเติมความรู้ให้ได้มากยิ่งขึ้น</p>
	<p>3. ผลกระทบที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับจากการเรียนกวดวิชาของผู้เรียน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“สิ่งที่เราจะเสียไปก็คือครูเหล่านี้อาจจะมาทำกิจกรรมอย่างนี้น้อยเพราะว่าไม่มีเวลา โรงเรียนมีประชุมพร้อมกัน</p>	<p>3. ผลกระทบที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับจากการเรียนกวดวิชาของผู้เรียน ได้แก่ผู้เรียนไม่สนใจการเรียนรู้ในห้องเรียน ขาดเรียน และ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>เค้าต้องไปสอนพิเศษเค้าต้องไปละ โรงเรียนบอกให้ดูแลนักเรียนหลังเลิกเรียนให้ทำความสะอาดห้องเรียนให้ดูสมุดจดการบ้านหรือว่ามีเวลาให้นักเรียนซักถามว่าสิ่งที่เค้าไม่รู้ ครูมีเวลาให้กับเด็กเค้าอาจจะไม่มี อันนี้คือข้อเสียที่ว่าเค้าไม่มีเวลาเค้าต้องไปละ แต่ที่เค้าได้ทางไหนก็คือศูนย์ติวเตอร์จะได้คือว่ามีครูไปสอนให้เค้า มีครูที่มีชื่อเสียงอยู่โรงเรียนที่มีชื่อเสียงไปสอนให้เค้ามีคนไปเข้าเรียนกับเค้าเยอะแยะ แต่ผลที่จะได้มีการวัดผล ประเมินผลใหม่ (ไม่มี)"</p>	<p>ไม่ให้ความเคารพผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้างกันและกัน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>"อันที่หนึ่งก็คือแบบเรียนแบบเรียนที่ทางกระทรวงเค้าออกมาอันที่สองคือข้อสอบเราเอาสองตัวนี้มา Match กันก็คือให้รู้ว่าเราจะสอน.....แค่นั้นเนื้อหาอย่างไรลำดับอย่างไรเพราะว่าตอนที่เราสอนจะมีสองอย่างอันที่ 1 ก็คือให้เค้าทำข้อสอบโรงเรียนกับทำข้อสอบแข่งขันเพราะถ้าสมมติมาเรียนกับเราแล้วทำข้อสอบโรงเรียนไม่ได้แล้วบอกว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวทำข้อสอบแข่งขันได้"</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</u></p> <p>"ครูในPinnacle ส่วนใหญ่จะเป็นครูในโรงเรียนมัธยมแล้วก็มีบางส่วนที่ออกจากราชการแต่เค้าเคยอยู่ในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นมัธยมหรือเอกชนแล้วก็จะมาทำกวดวิชาเพราะฉะนั้นอาจารย์จะทราบโครงสร้างของโรงเรียนอยู่แล้วแล้วอาจารย์ก็ทำเนื้อหาที่เราเติบโตมาได้เพราะว่าเราทำเนื้อหาให้สอดคล้องกับโรงเรียนเนื่องจากอาจารย์วันธรรมดาที่รับราชการพอตอนเย็นก็มาสอนอาจารย์ก็จะทราบหลักสูตรทั้งหมดรวมทั้งกระบวนการสอนต่างๆกระบวนการเรียนรู้ในห้องเรียนซึ่งจริงๆ"</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างของโรงเรียนกวดวิชาคือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้างกันและกัน</p> <p>โรงเรียนกวดวิชาสร้างหลักสูตรจากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 เอง แต่บางส่วนมีผู้สอนที่มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาจัดการเรียนรู้ให้กับโรงเรียนกวดวิชาทำให้ผู้สอนทราบถึงสิ่งที่ต้องสอนเสริมสร้างกันและกันอยู่แล้ว การสอนแบบเสริมสร้างในโรงเรียนกวดวิชาในปัจจุบันจึงเป็นการสอนแบบปูพื้นฐานตั้งแต่ระดับมัธยมต้น โดยผู้เรียนที่อ่อน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>แล้วแตกต่างกันกับกวดวิชา”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“ณ ปัจจุบันก็เป็นนักเรียนกลุ่มที่ต้องการสอบแข่งขันเข้าก็หาทางเลือกโดยที่ออกมาพึ่งครูนอกกระบบเยอะขึ้นอันนี้จะดูจากเป็นเข้าเรียกว่าเป็นกระแสมาตั้งแต่ประมาณ 10 กว่าปีแล้วที่นักเรียนที่แข่งขันสูงเข้าก็มากกวดวิชาซึ่งปัจจุบันก็เพิ่มขึ้นบ้างเรื่อยๆ แล้วก็คิดว่าถ้าระบบการสอบคัดเลือกมันยังเป็นอย่างนี้อยู่ก็ยังคงมีอย่างต่อเนื่องเรื่องที่ว่านักเรียนออกมากกวดวิชาข้างนอกแต่มันอาจจะเปลี่ยนรูปแบบชนิดหนึ่งคือสมัยก่อนการกวดวิชาอาจจะเป็นเรื่องของการเฉพาะเกณฑ์ข้อสอบหรือว่านักเรียนที่เรียนอ่อนมากกวดวิชาแต่ตอนหลังมันเป็นค่านิยมสมัยใหม่คือเข้ากวดวิชากันตั้งแต่เด็กๆ กวดพื้นฐานก็คือหมายความว่าเรียนควบคู่กับเรียนในโรงเรียน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ตอนนี้เป็นการร่วมมือที่ร่วมมือที่ไม่เรียกว่าร่วมมือหรือเพราะเป็นอะไรที่แบบเหมือนที่เข้าจ้างไปมากกว่าไม่มีส่วนการวัดผลประเมินผลไม่มีส่วนวางแผน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“เราสอนนำด้วยซ้ำ คือกวดวิชาเนี่ยคนภายนอกจะมองเป็นกวดวิชาเป็นธุรกิจเท่า ๆ แล้วก็ดูเหมือนว่าจะมีหลัก แล้วก็สอนถึงข้อสอบเป็นส่วนใหญ่ จริง ๆ แล้วเราสอน เด็กที่มาเรียนกับเราอย่างคอร์ส ม.1 ต้นเนี่ยมาตั้งแต่ ม.มาเรียนฟิลิปปินส์กับเราตั้งแต่ ม.1 เลย นี่ก็เรียนก่อนที่จะเรียนในโรงเรียนด้วย เรียนก่อนหรือเรียนคู่ขนานกันไป หรือเด็กที่จะเอ็นทรานส์ เข้ามาเรียนตั้งแต่ ม.4.ม.5.ม.6.เข้ามาเรียนตลอดอย่างนี้มาคอร์สนี้เป็นคอร์สปิดทอม เด็กเค้ายังไม่ได้เปิดทอมเลย</p>	<p>ทางวิชาการและเข้มแข็งทางวิชาการซึ่งสามารถเลือกคอร์สลงได้ตามระดับความรู้ของตนโดยการวางแผนการสอนแบบเสริมสร้างเป็นการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแบบแยกส่วนกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>เค้ามาเรียนล่วงหน้าแล้ว แล้วเรียนกับเรา เราปูพื้นฐานให้ก่อนที่เค้าจะเรียนโรงเรียนด้วยซ้ำ การกวดวิชาสุดท้ายเป็นการดึงให้เข้ามาหาวิทยาลัยเป็นเป้าหมายสุดท้ายของเค้า แต่เป้าหมายแรกก็คือการปูให้เค้ารู้วิชาฟิสิกส์ซะก่อน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“ ก็สอนตั้งแต่พื้นฐานเริ่มตั้งแต่สอนทฤษฎีมาเรื่อยๆ แล้วก็จะมีข้อจริงทำข้อสอบจะไม่ค่อยเน้นไปทางนั้นจะเป็นลักษณะว่าวางแผนให้เค้าตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งไปถึงขั้นสอบจริงๆจะมี 2 อันก็คือม.ต้นกับม.ปลายที่มีสอนนะก็มีตั้งแต่ปูพื้นฐานทฤษฎีแล้วฝึกโจทย์มาเรื่อยๆจนเค้าสามารถเอามาประยุกต์ใช้งานได้”</p> <p>“กวดวิชานี้เค้าจะไม่สนเลยว่าเด็กที่จะเข้ามาเรียนจะเก่งหรือไม่เก่งเค้าจะปูพื้นฐานไปตามสเต็ปที่เค้าวางไว้แล้วตรงนี้เพราะฉะนั้นนักเรียนเค้าค่อยๆพัฒนาความรู้ขึ้นมาเรื่อยๆจนกระทั่งยากเลยแล้วก็จะมีเป็นบางคอร์สที่ว่าสำหรับเด็กเก่งที่ว่ามีความรู้พื้นฐานตรงนี้แล้วเด็กเก่งอาจจะไปลงคอร์สนั้นคือวิชานี้จะมีหลากหลายรูปแบบว่าเด็กเก่งอาจจะมีความรู้พื้นฐานบ้างแล้วเค้าอาจจะมาเสริมในด้านความรู้ที่มันน่าจะแข็งแกร่งขึ้นไปอีกก็จะไปลงเรียนอีกคอร์สหนึ่งหลากหลายของกวดวิชาจะเป็นแบบนี้ก็คือสร้างหลักสูตรขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กเป็นส่วนใหญ่แต่ถ้าในระบบเค้าจะต้องสอนแบบตามโครงของหลักสูตรที่กำหนดมามาตรฐานวัตถุประสงค์นี่ๆจะต้องเป็นอย่างไรเค้าจะสอนไปตามนั้นเพราะฉะนั้นเด็กนักเรียนไม่ว่าจะเป็นเก่งหรือไม่เก่งก็ตามมันก็เรียนเหมือนกันหมดเพราะฉะนั้นเด็กที่เก่งก็อาจจะบอกว่าเค้ารู้แล้วหนีบางที่เค้าอาจจะไม่ได้เรียนพิเศษแต่เค้าขยันในการค้นคว้าอะไรต่างๆก็มีเด็กบางคนที่ไม่ค้นคว้าอย่างนี้แล้วเค้ารู้แล้วเค้าก็พอนั่งเรียนในห้องนี้เค้าก็จะเบื่อตรงนั้น”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องด้านหลักสูตรในการวางแผนการเรียนรู้ทางการสอนเพื่อเสริมสร้างกันและกัน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“อย่างหนึ่งในการจัดหลักสูตรผมว่าทุกวันนี้เหมือนมันเปิดฟรีเป็นchild center แต่จริงๆมันไม่ใช่child center จริงๆมันเป็นteacher center คือโรงเรียนพอไหวอะไรก็เอามาสอนก่อนที่จะจริงการเรียงลำดับเนื้อหามันต้องเวลาเอาเข้าจริงแต่ละโรงเรียนเรียนกันมั่วเลยมันก็แบบมันทำให้เกิดปัญหาคืออันนี้ก็มีอีกปัญหาหนึ่ง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“ครูจะต้องมาต่อยอดจากอาจารย์พวกตามเรียนให้พื้นอะไรบางอย่างเนื่องจากวิชาปัจจุบันบางวิชาอย่างวิชาสังคมจะเห็นชัดว่าเหมือนเค้าไม่รู้อะไรเลยไม่ได้รู้เลยแล้วเป็นอะไรที่รู้แบบพูดไม่ถูกมันอะไรไม่รู้เนื้อหามันกว้างไปหรือเปล่าไม่รู้มันกว้างจนแบบอาจารย์ที่โรงเรียนก็อาจบางท่านอาจจะไม่รู้จะสอนอะไรมันกว้างไปมันเลยกลายเป็นเด็กก็เลยแบบสะเปะสะปะมันกว้างเกินไปเนื้อหาวิธีการถ้าจะร่วมมือจะร่วมกันช่วยกันสอนแล้วที่โรงเรียนพูดไปแล้วก็คือทวนที่นี้การทวนก็คือการทำให้เด็กจำได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“หลักสูตรแค่นั้นที่อาจารย์อยากรู้ว่าแต่ละโรงเรียนเค้าสอนอะไรกันบ้าง แล้วก็ตอนนี้เนี่ยโรงเรียนแต่ละโรงเรียนสอนแตกต่างกันมาก จนอาจารย์ต้องสร้างหลักสูตรตัวเองขึ้นมา คือใครที่มาเรียนกับอาจารย์ต้องรู้เลยว่ามิลิทธิที่จะเรียนไม่ตรงกับที่โรงเรียนเพราะว่าอาจารย์ก็สอนในสิ่งที่คิดว่าดีที่สุดแล้ว สอนแบบนี้ อย่าง แต่ละโรงเรียน 7-6มีอยู่ 6 5 4 3 2 1</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องด้านหลักสูตรในการวางแผนการเรียนรู้ทางการสอนเพื่อเสริมสร้างกันและกัน ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชามีความต้องการให้มีการร่วมศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรร่วมกับมัธยมศึกษาตอนปลายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้หลักสูตรมีความสอดคล้อง ต่อเนื่อง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>แล้วก็ไม่ได้ สอนไม่ตรงเลย อาจารย์อยากรู้ว่าแต่ละโรงเรียนเค้าสอนอย่างไรบ้าง มีแต่เด็กมาบอกว่าสอนไม่ตรงกับที่เราสอน เป็นแค่วิชาเดียว เป็นหลายวิชาอาจารย์ที่สอนอยู่ด้วยกันในตึกนี้ก็ทับกันหลายวิชา เป็นอย่างนี้เยอะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“คือหลักสูตรเนี่ยทางกระทรวงเค้าก็กำหนดอยู่แล้ว กำหนดอยู่แล้วว่ามันจะต้องเป็นอย่างไรไปตามโครงของหลักสูตร เพียงแต่ว่ามันต้องมาพัฒนาเกี่ยวกับเรื่องสื่อ สื่อที่จะเอาไปใช้ในการเรียนการสอนมากกว่า เช่น สื่อหนังสือเรียนที่ดี หนังสือเรียนที่ดีหรือว่าหนังสือที่ใช้อยู่ปัจจุบันก็เป็นตามหลักสูตรที่ใช้อยู่ตอนนี้ก็อิงของ สสวท.เขียน เขียนเป็นส่วนใหญ่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นการเขียนหนังสือของ สสวท.จะเขียนแบบเหมือนกับว่ามันไม่ตรงกับนักเรียนเค้าต้องการ คือมันอ่านแล้วมันไม่ค่อยรู้เรื่องมันก็ต้องมาพัฒนาว่าเขียนอย่างไรให้นักเรียนอ่านแล้วมันสื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นอะไรทำนองนั้น”</p>	
1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต	<p><u>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</u></p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“ถ้าพ่อแม่และเด็กมองตรงนี้เป็น main กระบวนการเรียนรู้กับศึกษาที่แท้จริงมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะจะบอกว่าคุณหาเปิดประตูให้เค้าเข้ามาวิทยาลัยได้ แล้วเค้าจะไปได้รับการเรียนรู้จริงในวิชาเฉพาะที่เค้าอยากจะทำ ปกติว่าเท่าที่ได้ยินเดี๋ยวนี้เด็กในมหาวิทยาลัยต้องมีตัวเตอร์มีคอนกวดด้วย เพราะว่าไม่สามารถเป็น independent learner ได้เลย มันต้องมีคนช่วยอยู่ตลอดเราบอกว่าการศึกษาที่ครบถ้วนมันต้องให้ทั้งด้านการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การฝึกตัวเองให้มีวินัย ทำไม่ถึงว่าโรงเรียนกวดวิชาไม่ต้องช่วยเด็กพัฒนาในเรื่องนี้”</p>	<p>สภาพการวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การวางแผนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตเป็นวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ที่กล่าวไว้ถึงองค์ความรู้ ทักษะต่างๆและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ผู้เรียนต้องมี โดยการจัดกระบวนการ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“เด็กยกย่องครูเหล่านั้นมากกว่าครูของเค้าในที่ ครูเหล่านั้นไม่ได้สอนคุณธรรม จริยธรรม แต่เราสอนทุกด้าน แต่กลับไม่ได้รับการเคารพ”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“เวลาของเด็กจะเสียไปด้วยนะเพราะว่า 1.ถ้าเด็กไปเรียนพิเศษตรงนั้นกว่าจะเลิกก็ 2 ทุ่มกว่าจะกลับบ้านถึงบ้าน 4 ทุ่มแล้วเด็กจะเอาเวลาที่ไหนทำการบ้าน บางทีเด็กก็ไม่ทำการบ้านก็มีส่งผลเสียเหมือนกันนะ บางทีเด็กก็มาแต่เช้า ถามว่าทำไมมาแต่เช้ามานั่งลอกการบ้าน”</p> <p>“ปัญหาเรื่องนี้การเรียนพิเศษ ถามว่าดีไหม (ก็ดี) ถามว่าไม่ดี (ทำให้เด็กเสียเวลา) พักผ่อนเสียเวลาเค้าจะต้องไปทำอย่างอื่นได้ ถ้าเราบอกว่าเค้าตั้งใจจะเรียนรู้ในโรงเรียนอย่างมีสติตั้งใจเรียนดี ๆ แล้วทำการบ้านให้ครบ เค้าอาจจะทำได้คือไม่ต้องไปเรียนพิเศษก็ได้ เด็กมันเก่งบางคนไม่ได้เรียนพิเศษก็มี แต่ที่เด็กต้องไปเรียนพิเศษอาจจะเป็นสิ่งที่ได้รู้เพิ่มเติมขึ้น มันก็ได้บอกได้ว่าใครดีไม่ดี มันอาจจะเป็นไปได้ บางคนเรียนคู่กันไป”</p>	<p>เรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบัน และการแก้ปัญหา นอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับวิชาการซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ที่ติดตัวไปตลอดเพราะเกิดทักษะชีวิต คุณธรรมและจริยธรรม โดยการเรียนกวดวิชาทำให้ผู้เรียนไม่มีเวลาพัฒนาทักษะด้านอื่นไปนอกเหนือจากทักษะทางด้านวิชาการ</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“โรงเรียนกวดวิชา มีวัตถุประสงค์พิเศษอันหนึ่งคือเน้นจุดนี้(วิชาการ)เท่านั้น แต่ว่าเราจะไม่ได้เน้นว่าต้องมีระเบียบวินัย ต้องมีนั้น มีนั่นคือไม่ใช่สิ่งที่เราเน้น แต่การที่ถ้าเกิดคุณอยากจะทำข้อสอบได้ คุณต้องขยันคุณต้องมาเรียนตรงเวลานะ</p>	<p>สภาพการวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนกวดวิชา คือโรงเรียนกวดวิชา มีวัตถุประสงค์ทางวิชาการเท่านั้นโดยการสรุปความรู้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต (ต่อ)</p>	<p>คุณต้องทำการบ้าน การขยันมาตรงเวลาการทำงานบ้านก็เป็นการสะท้อนวินัยอย่างหนึ่ง แต่เราไม่ได้แบบ คือสมมติถ้าตั้งโจทย์ว่าเอาระเบียบวินัยมันก็มีกิจกรรมสารพัดที่จะทำให้เกิดระเบียบวินัย”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“สถานการณ์ เราต้องแทรกไปเพราะมีเยอะเยอะ พอตีวิชาภาษาไทยกับสังคมมันให้อยู่ในชีวิตประจำวันเราก็แทรกวรรณคดีมันก็แทรกได้นี้อาตังหลาย ๆ อันมันสอนใจอยู่แล้ว ภาษาไทย สังคม เป็นอย่างไรสังคม ประวัติศาสตร์ ที่เราต้องเสียกรุงเพราะอะไร มันเป็นทักษะชีวิต แล้วมันก็เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเรา หรือพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงก็สอนว่าเอาไปเชื่อมโยงกับเรยาเรื่องดอกส้มสีทอง เพราะเธอไม่รู้จักพอ ความไม่รู้จักพอของเธอมันก็ทำให้คนอื่นเดือดร้อน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“ตอนนี้ในโรงเรียนเรามีการเอาคลิปการทดลองของเมืองนอก ประมาณ คลิป อัดเข้าไปในการเรียนการสอน 100 งบแสงอะไรพวกนี้ อาจารย์มีเอฟเฟ็คเป็นอย่างไร การทดลองเรื่องหลอดตัวยู การทดลองเรือ .ตลอด เด็กบางคนไม่รู้จำเลย ดร อันสอดแทรกตลอดแทบจะทุกครั้ง 100คลิปประมาณ เสริมสร้างให้เค้ามีประสบการณ์ทักษะการเรียนรู้ไม่ใช่มาทำโจทย์อย่างเดียว”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“เด็กเค้ามาเรียนก็เพื่อเค้าต้องการได้ความรู้เพื่อไปสอบ เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเราอาจจะมาเน้นในทางด้านให้พวกเกี่ยวกับทักษะชีวิตอะไรต่าง ๆ มากเนี่ยเด็กเค้าก็จะไม่ เพราะว่าจุดมุ่งหมายมันคนละแบบเด็กเค้าเข้ามาทวดวิชาเพื่อต้องการความรู้ตรงนี้แต่บอกมาให้ทวดวิชาจะต้องมีทักษะชีวิต มีเกี่ยวกับทางด้านสุขอนามัยอะไรต่าง ๆ สุขอนามัยในการเล่นกีฬา</p>	<p>จากความรู้พื้นฐานที่ได้เรียนรู้แล้วมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่ได้สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนคิดแก้ไขสถานการณ์ สร้างทักษะชีวิต แต่มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้แก่ผู้เรียนโดยขึ้นอยู่กับผู้สอนแต่ละท่าน แต่ก็ยังมีโรงเรียนกวดวิชาหนึ่งโรงทำหน้าที่ในการดูแลผู้เรียนและมอบกิจกรรมที่ทำให้เกิดทักษะชีวิตให้แก่ผู้เรียน เช่น การออกกำลังกาย และการปฏิบัติธรรมะ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต (ต่อ)</p>	<p>อะไรต่าง ๆ มันคนละแบบ แต่จุดมุ่งหมายในการตั้งเป็นวิชาการซะมากกว่า แต่ถ้าเป็นทักษะเกี่ยวกับพวกสอนให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม ตรงนี้ทางกวดวิชาแทรกอยู่แล้วตรงนี้”</p> <p>อย่างไรก็ตามมีความเห็นที่น่าสนใจ 1 รายจากผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“พี่ไม่รู้จะไปให้พาดพิงถึงโลกกว้างแต่ที่บอกไว้ว่าใครเป็นอย่างไรไม่รู้แต่ที่นี้ไม่ใช่ ที่นี้ไม่ใช่ที่ไม่ใช้ตัวเตอร์ ใครจะอย่างไรไม่รู้ ใครจะทำแบบไหนไม่รู้แต่เราไม่ทำเราเป็นครูแล้ว 2.เราก็ไม่ได้สอนแต่หนังสือไม่ได้อัดให้เด็ก พี่กำลังบอกว่าเราให้คุณธรรมเค้าไปด้วย เดี่ยวตอนนั้นะปิดเทอมมีเวลาตอนเย็น ๆ เดี่ยวนักเรียนก็ไปวิ่งกับนักเรียนออกกำลังกายกันเป็นฝูงใหญ่เลยบางช่วงก็ไปปฏิบัติธรรมกัน แล้วแต่จังหวะเหมาะ แล้วแต่เวลาตรงไหนมีเวลาที่ได้เค้าได้ก็ใส่ไป ก็อย่างนี้ทุกที่ทำได้ แล้วก็เลยบอกว่าที่หลังใครมาคำว่ากวดวิชาทำให้ระบบล้มเหลว ซบหาย ขาดคนไม่ใช่ เราก็อยู่กับแบบเป็นส่วนหนึ่งที่แบบที่ช่วยดูแลเด็ก เยาวชนของเราอีกทีหนึ่งก็ให้ปลอดภัยดีกว่าไปเดินที่อื่นใหม่ละ ดีกว่าเค้าไปเรียนรู้ตามอัยยาคัยกันสองคนต่างเพศใหม่ละ เพราะฉะนั้นเนี่ยปลอดภัยกว่า”</p>	
<p>1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</p> <p>“การแก้ปัญหา 1. การสอนเต็มที่ เต็มเวลา 2. การประเมินผล กระบวนการตรวจสอบนักเรียนกระบวนการนี้ก็ทำอย่างเป็นระบบอยู่แล้ว ในส่วนของสตรีวิทยาไม่น่าเป็นห่วงเท่าไร ระบบและขั้นตอนต่างๆเราทำอย่างใกล้ชิดอยู่แล้วและมีการตรวจสอบผลการเรียน”</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การประเมินผลการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการประเมินผลทุกระยะ และทุกขั้นตอนในการสอน มี</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ทางโรงเรียนมีการประเมินอยู่แล้วแล้วมีการประเมินผลการสอบได้ไม่ได้อะไรต่าง ๆ ใหม่ มีสอบแก้ตัวด้วย แล้วก็มีการซ่อม ดูว่าผ่านหรือไม่ผ่าน แล้วก็ซ่อมตามจุดประสงค์รายวิชาอะไรก็ว่าไป แต่ศูนย์ตัวอาจจะไม่มี ทำได้ก็ตั้งใจทำให้ไปก็ขึ้นกระดานบอกว่าอันนี้ถูกอันนี้ไม่ถูกมีการเฉลยอะไรต่าง ๆ เค้านี่การวัดจะเอาจากตรงไหน เค้าน่าจะถ้าเค้าตรวจเค้าจะได้คะแนน”</p>	<p>การจัดทำข้อสอบ โดยการประเมินผลผู้เรียนจะปรากฏในการวัดระดับความรู้ของผู้เรียนว่าเกิดองค์ความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ที่ครูในโรงเรียนจัดให้หรือไม่มีการวิเคราะห์ผลการประเมินและเมื่อทราบผลแล้วจะมีการดำเนินการต่ออย่างไร</p>
	<p>2. ความเห็นของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับสภาพการประเมินผลผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“โรงเรียนมันมีการประเมินผล เพราะฉะนั้นโรงเรียนกวดวิชาไม่มีการประเมินผล พอไม่มีการประเมินผลเค้าไม่ได้แคร์ว่าเด็กคนไหนใช้ได้บ้าง เด็กคนไหนใช้ไม่ได้บ้าง สูตรใช้ได้ไหมหรือว่าใช้ไม่ได้กับทุกข้อตรงนั้น แต่ขณะที่อาจารย์ในโรงเรียนจะสอนทุกคนมักจะมุ่งเน้นในการสอน Step มากกว่า”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ศูนย์ตัวไม่ได้คิดอย่างนี้หรอกนะ ศูนย์ตัวคิดแต่ว่าฉันได้สอนไปแล้วให้การบ้านไปแล้ว ถูกหรือผิดเฉลยไปแล้ว มีเฉลยให้เสร็จครูก็ไม่ได้รู้ว่าเด็กก็ไม่มีโอกาสได้ทำที่นั่น แต่เด็กจะมาทำที่โรงเรียน โรงเรียนมีการประเมินผลอยู่แล้ว”</p>	<p>2. ความเห็นของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับสภาพการประเมินผลผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชา มุมมองของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อโรงเรียนกวดวิชาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ผู้เรียน คือ โรงเรียนกวดวิชาควรมีการประเมินผลผู้เรียนอย่างเป็นทางการ และจัดการประเมินจากโรงเรียนกวดวิชา โดยมีการประเมินผลก่อนและเข้าเรียน เพื่อไม่ให้เป็นการเอาเปรียบผู้เรียน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“ตอนนี้รูปแบบการประเมินผลในชั้นเรียนของกวดวิชามันยังไม่มีเพราะว่าไม่มีใครอยากทำ ทำแล้วเด็กเหมือนกดดันเด็กแล้วเด็กไม่อยากมาเรียนส่วนใหญ่มีเฉพาะตอนพวกก่อนสอบ ม 3.เข้าเตรียมก็มีบ้าง ก่อนสอบเอ็น เป็นการวัดผลเป็นรูปธรรมโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่มี เพราะถ้ามีก็คงแบบอึดอัดเด็กอาจจะอึดอัด แต่ก็เรื่องข้อมูลที่ได้เรียนอะไรไปแล้วก็ได้ถามว่าการวัดผลถ้ามีกระบวนการที่ดีผมว่าก็เป็นสิ่งที่ดีนะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ของเราไม่มีการประเมินนะ ไม่มีการทำโรงเรียนสี่รัฐ ชาวเซียวอะไรอย่างเนี่ยไม่มีนะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“ครูชอบคำพูด....บางเรื่องไม่ต้องรู้แล้วเรามีความสุขโดยไม่ต้องรู้ ไม่ต้องรู้ทุกเรื่องหรอก บางทีเรารู้แล้วก็ต้องไปติด ๆ ขัด ๆ อย่างนี้ เดินอยู่บนลวดสลิงถ้ามองลงไปข้างล่างเราตกนะ ถ้าไม่เดินมองไปข้างล่างเราก็เดินผ่านไปไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องรู้ทุกเรื่องคะอย่างเด็กของเราก็มีแบบว่าที่เรียนไปได้คะแนนไปช่วงคะแนน O-Netที่โรงเรียนนะมาเรียนที่พี่คะแนนก็พุ่งเท่ากับไปเฉลี่ยที่โรงเรียนอยู่แล้วมันเป็นทางอ้อม”</p>	<p>สภาพการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือโรงเรียนกวดวิชายังไม่มีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทางด้านวิชาการอย่างเป็นทางการ โดยการประเมินผลส่วนใหญ่ โรงเรียนกวดวิชาจะถือว่าการที่ผู้เรียนสามารถสอบเข้าโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่ผู้เรียนต้องการนั้นเป็นการประเมินทางอ้อม ส่วนสาเหตุที่ไม่มีการประเมินผลเนื่องจากการประเมินผลเป็นการกดดันผู้เรียน และผู้เรียนไม่ให้ความร่วมมือ</p> <p>อย่างไรก็ตามมีโรงเรียนกวดวิชาหนึ่งที่มีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนก่อนเข้าเรียนเพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>"ตัวสอบตัวประเมินอะไรต่าง ๆ เด็กเค้าไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไรหรอก อย่างสมมติพอเรียนไปแล้วเดี๋ยวครึ่งหน้าเราจะมีการสอบกันเด็กเค้าก็ไม่มา เด็กเค้ามาก็คือว่าก็เรียนไปแล้วเพราะฉะนั้นสอบก็ไม่ได้สนใจเท่าไรตรงนี้แต่ว่าผลก็คือเค้าเอาความรู้ที่เรียนไปสอบเข้า ไปสอบแข่งขัน ตรงนั้นมันจะเป็นตัวจุดตรงนั้นมากกว่า พอเค้าไปสอบแล้วเค้าทำคะแนนได้ดีตรงนี้เค้าจะพูดกันต่อไปว่าที่นี้สอนดีเป็นลักษณะนี้มากกว่า"</p> <p>อย่างไรก็ตามมีความเห็นที่น่าสนใจ 1 รายจากผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>"ตอนนี้มันยังทำแยกส่วนกันอยู่ หมายความว่าอย่างกวดวิชาเค้าก็ทำของตัวเอง เช่น กวดวิชาเค้าก็มีระบบการประเมินของตัวเองว่านักเรียนคนนี้เก่งอ่อนอย่างไร ควรจะเรียนเพิ่มเติมตรงไหนอย่างไร กวดวิชาเค้าก็มีระบบของตัวเองเวลานักเรียนเข้ามาคนหนึ่งเค้าจะลองดูแล้วบอกว่าคนนี้อ่านภาษาอังกฤษอ่อนหรือเก่งถ้าอ่อนต้องเรียนคอร์สนี้ 1 2 3 4"</p>	
2. การทำวิจัย		
2.1 กาวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>"อันนี้ไม่มีค่ะ เพราะว่าเรื่องงานวิจัยเป็นหน้าที่ส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่บุคลากรในโรงเรียน ส่วนราชการ หรือเอกชนที่เป็นโรงเรียนมัธยม"</p>	<p>สภาพการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ไม่มีการทำวิจัยทางด้านนี้เนื่องจากมีความเห็นว่าเป็นหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และการทำวิจัยในโรงเรียนกวดวิชาเป็นการสำรวจด้าน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.1 การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“ไม่ค่อยมีนะของพี่นะ ส่วนมากโรงเรียนไม่ค่อยจะมาทำอะไรแบบนี้ เค้าน่าจะมาวิจัยเรื่องอื่นมากกว่าขอสำรวจโพลเรื่องอื่นไม่ใช่วิจัยเรื่องนี้ละ”</p>	อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ
2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“งานวิชาการส่วนใหญ่จะเป็นการแก้ปัญหาว่าเด็กไม่รู้เรื่องอะไร ในแต่ละกลุ่มสาระ 8 กลุ่มสาระ เราเนื้อหาที่เราจัดเหมาะสมกับเด็กหรือยัง ยากไปอ่อนง่ายไปมันยากไปไหมอะไรแบบนี้ บางทีครูก็ใส่เนื้อหาเยอะ เรื่องเนื้อหาเรื่องของคุณครูที่กว้างขวางออกไปจะนั่นมันก็ต้องไปดูเรื่องของหลักสูตร เรื่องอะไรก็ได้หลาย ๆ ทางวิชาการก็เป็นเรื่องของหลักสูตร เรื่องของสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ”</p>	<p>สภาพการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาสิ่งที่ควรปรับปรุงและแก้ไขของหลักสูตรเพื่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ได้ตามศักยภาพและตามระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“ของโรงเรียนกวดวิชาข้อมูลที่ได้ ได้จากการสังเกตคือการจากสังเกตว่าเราทำแบบนี้เราจะเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นแต่การเก็บที่เป็นชิ้นเป็นอันไม่ค่อยมี ยกเว้นว่าถ้าจะสอนแบบกลุ่มเล็ก ๆ ตัวต่อตัวก็อาจจะมีส่วนคิดว่ามุมมองเค้าก็ทำแบบของเค้า มาจนกระทั่งตายตัว หมายถึงทำไปเรื่อย ๆ ทีละขั้น ๆ”</p>	<p>สภาพการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ ผู้สอนจะคอยสังเกตผู้เรียนเมื่อปฏิบัติการสอนและเพิ่มการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการไปเรื่อยๆ จนเกิดการจัดการเรียนรู้ที่เป็นรูปแบบตายตัว โดยไม่มีการวิจัยตามหลักการที่พิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน (ต่อ)	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“เด็กจะเขียนมาเองว่าไม่รู้ เพราะว่าพี่ไม่ค่อยเขียนงานวิจัยเท่าไร เพราะบางทีงานวิจัยออกมาก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ขายแอส มันคือนักวิชาการชอบที่ทำอย่างนี้ออกมามันสบายใจเค้า แต่ครูเอาของจริงครูไม่เอาความสบายใจ ไม่ต้องจดทะเบียนรักก็รักจดทะเบียนก็หย่าอยู่ดี เราไม่เอาความสบายใจเด็กมันก็จะรู้อยู่แล้วยังมีอาจารย์ไม่รู้เรื่องเด็กมันก็ตรง ๆ เด็กมันไม่มีอะไรที่ไปตั้งคำถามก็ งง บางทีมันก็ตีก็ไปอย่างนั้นนะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“อาจารย์เองไม่ได้ปิดกั้น แต่เด็กนักเรียนที่นี้เวลาเค้าค่อนข้างจะให้มาก สมมติว่ามีวันหนึ่ง ชั่วโงม เค้าจะเรียน 10 บางทีไม่คิดว่าเค้าจะให้ความร่วมมือหรือเปล่า” “น้องขอความร่วมมือกรอกหน่อย”วิชา เพราะฉะนั้นถ้าเราไปให้เค้ามา 4”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“การวิจัยก็จะมีเราก็จะมีคือส่วนใหญ่ทางกวดวิชาเนี่ยจะเป็นลักษณะว่าไปเน้นวิชาการ ก็จะมีทำวิจัยเหมือนกันว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มาเรียนโรงเรียนกวดวิชาเนี่ยพึงพอใจทางด้านไหนบ้าง ทางด้านวิชาการ ทางด้านบุคลากร เจ้าหน้าที่ หรือหลักสูตรที่โรงเรียนทำเนี่ยเป็นอย่างไรบ้าง ผลสำเร็จเป็นอย่างไร แล้วก็หลักสูตรของโรงเรียนมีความแข็งแกร่งขนาดไหน แล้วก็ควรจะปรับปรุงทางด้านไหนอะไรตรงนี้ แล้วก็ทางด้านบุคลากรโรงเรียน เซอร์วิสดีใหม่ หรือว่าโรงเรียนจัดตั้งในสถานที่เป็นอย่างไรก็คือทั่ว ๆ ไป”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“โดยปกติแล้วในโรงเรียนเรื่องพฤติกรรมของเด็กถ้าจะทำวิจัยมันจะเป็นกรณีเฉพาะเค้าจะไม่ทำวิจัยแบบรวม ๆ พฤติกรรมของเด็ก ป.1 ในเรื่องนี้ในเรื่องนั้นหรือเด็ก ม.4 ในเรื่องนี้”</p>	<p>สภาพการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการวิจัยพฤติกรรมของผู้เรียนเฉพาะกรณี เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้เรียนในปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นที่ส่งผลทำให้การเรียนรู้ทางด้านวิชาการของผู้เรียนถดถอย ผลสัมฤทธิ์ต่ำหรือไม่ตั้งใจเรียน</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาเป็นที่รวมของนักเรียนที่หลากหลายเพราะฉะนั้นโรงเรียนคงไม่มาเชิฟเด็กหลายหลาย พวกนี้เชิฟของโรงเรียนมากกว่า”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“กวดวิชาควรจะมีการดูแลด้านพฤติกรรม มองว่าไม่จำเป็น ทำวิจัยว่าเด็กโรงเรียนนี้มาเรียนอันนี้แล้วเป็นอย่างนี้ ๆ การเรียนรู้เป็นอย่างนี้ พฤติกรรมอย่างนี้ด้านอารมณ์ ด้านสังคม”</p>	<p>สภาพการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการวิจัยทางด้านนี้ และไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียน เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชาเป็นทางการให้ความรู้ทางวิชาการเท่านั้น</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่ส่งผลให้เกิดปัญหาหรือว่าเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับเรื่องวิชาการ ยังนึกไม่ออกจะทำอย่างไร นึกไม่ออก”</p>	
2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการแก้ปัญหาทางวิชาการ	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“ของโรงเรียนกวดวิชาข้อมูลที่ได้ ได้จากการสังเกตคือการจากสังเกตว่าเราทำแบบนี้เราจะเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นแต่การเก็บที่เป็นขึ้นเป็นอันไม่ค่อยมี ยกเว้นว่าถ้าจะสอนแบบกลุ่มเล็ก ๆ ตัวต่อตัวก็อาจจะมีความคิดว่าคุมองเค้าก็ทำแบบของเค้ามาจนกระทั่งตายตัว หมายถึงทำไปเรื่อย ๆ ทีละขั้น ๆ”</p>	<p>สภาพการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ การสังเกตการณ์ และปรับเปลี่ยนวิธีการในการจัดการเรียนรู้จนได้เป็นรูปแบบที่ตายตัว</p>
3. การบริหารเวลาและหน้าที่		
3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“การเชื่อมั่นมันก็ผมว่ามันถ้าในลักษณะแบบนี้ก็อาจจะลำบากลำบากตรงที่ว่าการสอนการเรียนการสอนมัน เป็นอยู่ในกฎอยู่ในวินัยในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่การทำงานของคุณแต่ นอกเหนือราชการแล้วมันเป็นสิทธิของคุณเค้าเค้าจะไปสอนพิเศษก็เป็นเรื่องของเค้าแต่ต้องไม่เสียชื่อเสียงกับสถาบันที่ตัวเองสอนอยู่”</p>	<p>สภาพการกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การกำหนดตามกรอบของกฎระเบียบวินัย และวัตถุประสงค์ของต้นสังกัด</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“อันนี้เป็นของน้องสาวเค้าเป็นคนบริหารพวก แต่ครูมีคนเดียวคือคนนี้ พี่เป็นคนเดียวที่จะตอบเมลล์เด็กว่ามีปัญหาเรื่องอะไร คำนงาน แล้วจริง ๆ ข้อมูลเราเะทุกอย่างเพียงแต่ที่เราจะพรีเซ็นต์อย่างไรให้เด็กรู้เรื่องได้เร็วที่สุด”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“คือจะมีพนักงานที่เค้าเตอร์คอยสอบถามนักเรียน อยู่ชั้นไหนก่อน ต้องการเรียนเรื่องอะไร เราแนะนำซีเควินให้ว่านักเรียนควรจะเรียนแบบนี้ ๆ อันนี้ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น แต่ว่าถ้าเด็กคนไหนมาถึงอาจารย์ได้เค้าจะถามคำถามคล้าย ๆ กัน จะเรียนอะไรก่อนอะไรหลัง อาจารย์ก็ตอบคล้าย ๆ กับเค้าเตอร์ก็คือสรุปว่าทั้งอาจารย์และเค้าเตอร์จะตอบเป็นทางเดียวกัน เรามีการประชุมพนักงานอยู่ตลอดว่าถ้านักเรียนถามอย่างนี้เราจะต้องตอบอย่างไร”</p>	<p>สภาพการกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชาคือโรงเรียนกวดวิชาจะมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนทางด้านวิชาการโดยผู้สอนเป็นผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด ซึ่งมีผู้สอนจำนวนไม่มาก และมีฝ่ายบริหารงานที่ดูแลเรื่องการบริหาร ธุรการ พนักงานต้อนรับและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน</p>
3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้	
	โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้	
3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน	
	โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4. การสร้างเครือข่าย		
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</u></p> <p>“การร่วมมือกันของโรงเรียนของรัฐ โดยบอร์ด มีคณะกรรมการสถานศึกษา มีสมาคมผู้ปกครองและครู คณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครอง สมาคมลิตเก่า ในส่วนนี้เป็นเครือข่ายที่จะช่วยนักเรียนอยู่แล้ว อย่างเช่น วิชาวิทยาศาสตร์ เด็กค่อนข้างอ่อน ทุกฝ่ายมีการแสดงความคิดเห็นว่าควรดำเนินการอย่างไร ก็อาจจะเป็นสนับสนุนในเรื่องงบประมาณ เป็นต้น ทุกส่วนก็จะมืบทบาท เช่น การหาวิทยากรมาให้ความรู้ เป็นต้น ในส่วนนี้เรามีการร่วมมือกัน แต่ไม่ใช่ในลักษณะโรงเรียนกวดวิชา”</p> <p>“การสร้างเครือข่ายร่วมกันมีอยู่แล้ว แต่ไม่ใช่ในรูปแบบของโรงเรียนกวดวิชา ทุกวันนี้ก็มีการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติม เสริม เช่น การเชิญวิทยากรจากโรงเรียนกวดวิชาต่างๆ แต่เป็นจ้างวิทยากรพิเศษ แต่ไม่ใช่ส่วนร่วมในระบบ แต่เป็นจ้างอาจารย์พิเศษ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“บุคลากรสามารถเห็นชัดเจนว่าการสอนความร่วมมือก็คือมีการจัด Tutor เข้ามาสอนในโรงเรียน แล้วก็เข้ามาในลักษณะอาจารย์พิเศษ เพราะส่วนใหญ่ Tutor คือต้องเข้าใจพื้นฐานก่อนผู้ที่จะเข้ามาสอนในโรงเรียน ในระบบตามกฎกระทรวงต้องมีใบประกอบวิชาชีพครู เพราะฉะนั้นถ้า Tutor ซึ่ง Tutor ส่วนใหญ่อาจจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ กลุ่มแรกเป็น</p>	<p>สภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการสร้างเครือข่ายในโรงเรียนเพื่อช่วยเหลือผู้เรียน ได้แก่ สมาคมศิษย์เก่า เครือข่ายผู้ปกครอง เป็นต้น นอกจากนั้นการสร้างเครือข่ายรูปแบบของการว่าจ้างผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาให้มาทำการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามช่วงเวลา เช่น ช่วงก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือสอบปลายภาค โดยโรงเรียนจะมีงบประมาณและเวลาที่ต้องจัดสรรให้โรงเรียนกวดวิชา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>พวกอาจารย์ที่สอนอยู่ในโรงเรียนอยู่แล้วแล้วก็ไม่สามารถหรือไม่ชอบระบบโรงเรียนที่ครูก่อเอาไว้ก็ออกไปสอนข้างนอกเริ่มจากสอนพิเศษ สอนดีเด็กก็ติดตามไปข้างนอก กับพวกที่เก่ง ๆ ในสายงานอาชีพของเค้าซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเรื่องคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ภาษา พวกนี้ไม่ได้เป็นครูอาจารย์มาก่อน แต่เก่งในระดับมหาวิทยาลัยได้เกียรตินิยมแล้วก็หันตัวเองมารับจ้างพิเศษจัดสอนรับเงินแล้วบังเอิญว่าด้วยเทคนิคการเรียนของเค้าที่ทำให้เค้าเรียนเก่งเค้าก็มาถ่ายทอด แต่ถ้าเกิดเป็นในระบบโรงเรียนผู้ที่จะเข้ามาสอนในโรงเรียนTutorนั้น ๆ ก็จะไม่เป็นครู เพราะฉะนั้นก็ต้องมีใบประกอบวิชาชีพครู ถ้าไม่มีใบประกอบวิชาชีพครูก็ต้องทำเป็นครูพิเศษอันนี้ทำให้เห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับตรงนี้ในเรื่องของการแลกเปลี่ยนบุคลากร”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ในส่วนของความรู้เรามีการเชิญโดยเฉพาะอย่างกรณี มปลาย เด็กที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยสมมติเด็กที่อยากจะเข้าแพทย์เราจะเชิญวิทยากรมาสอนคือเอาแพทย์จริง ๆ มาสอนแล้วก็พาไปดูงานแล้วพอใกล้จะสอบเราจะเชิญคนที่กวดวิชา อันนี้อาจจะโยงในเรื่องของกวดวิชาส่วนของตอนเย็นเรามีโครงการ Clean บางทีก็เป็นอาจารย์เป็นวิทยากรข้างนอกที่มีความเชี่ยวชาญที่จะมาสอนในเรื่องของเพิ่มเติมศักยภาพให้เค้าในเรื่องของความรู้”</p>	
	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรที่เกิดขึ้นแล้ว</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“ในโครงการออนดีมาน คนที่จะมาเป็นครูให้เราเนี่ยเราจะต้องถามก่อนว่าเค้าสาธณะใหม่ เค้าไม่สาธณะก็ จะไม่เผยแพร่ มันเป็นลิขสิทธิ์ของโรงเรียนกับสมาคมการเรียนแล้วเค้าก็ไปอัดให้เค้าเค้าก็ไปแลกเปลี่ยนเราสงวนลิขสิทธิ์</p>	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรที่เกิดขึ้นแล้ว</p> <p>โครงการแรกเป็นห้องออนดีมาน เป็นห้องที่ผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถเข้าระบบเพื่อเรียนรู้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ต่างๆผ่านระบบ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ร่วมกัน เธออย่าเผยแพร่ฉัน ฉันอย่าเผยแพร่ของเธอ คำก็ได้คงดีความรู้จากโรงเรียนกวดวิชาเก่ง ๆ ก็ได้ครูจากโรงเรียนสวนกุหลาบ อันนี้ไม่ใช่เป็นแค่อันนี้อันเดียวจะอันนี้มัน Know less Knowhow ในเลสเป็นความรู้ที่เป็นคอนเท้น โนฮาวคือ ผอ.เหี้ย เป็น ผอ.ที่เป็นที่ยอมรับ ผอ.ก็ไปพูดก็ทำให้เด็กฟังคนอยากเป็นครูต้องดูแบบ ผอ. เอาทหารมา เอาวิศวะมาพูด เพราะการเป็นแนะแนวอาชีพให้หน่อยเลย แต่มีรุ่นที่เป็นไอดอล เป็นผู้นำ โรงเรียนนี้สร้างผู้นำ”</p>	<p>คอมพิวเตอร์โดยมีผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา และโรงเรียนมัธยมศึกษาในระบบทำการอัดวิดีโอโครงการนี้จึงเป็นโครงการที่นับว่าเป็นความร่วมมือในการสร้างเครือข่ายด้านบุคลากร</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาด้วยกัน</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“เครือข่ายกวดวิชาส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการสร้างเครือข่ายเพื่อเหมือนมาแชร์เรื่องของการดำเนินธุรกิจมากกว่า แต่ว่าเรื่องการสร้างเครือข่ายเพื่อแชร์องค์ความรู้ เรื่องของการเรียนการสอน เทคโนโลยีการเรียนการสอนคิดว่ายังไม่มี เพราะว่าแต่ละที่เค้าก็อย่างแรกที่สอนวิชาต่างกัน แต่ละที่สอนไม่เหมือนกัน หรือถ้าสอนเหมือนกันมันก็มีการเป็นคู่แข่งซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นการสร้างเครือข่ายมันเกิดยากในกวดวิชา กวดวิชาส่วนใหญ่จะสร้างเครือข่ายแบบว่า รวมกลุ่มเพื่อ อย่างเช่น การคุยกับรัฐบาลมากกว่า เช่น รัฐบาลเค้ามีนโยบายอย่างนี้จะให้กวดวิชาทำอย่างนี้ 1 2 3 4 ก็เหมือนชมรมทั่วไป เหมือนเป็นสมาคมกวดวิชาทั่วไปที่บอกว่าก็ต้องรวมกลุ่มเพื่อเอานโยบายของรัฐบาลปฏิบัติบ้าง บางครั้งอาจจะต้องต่อรองกับรัฐบาลบ้างเป็นต้น”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“บุคลากรเป็นพีคคนเดียวที่เป็นครูต้องถามบีเค้าเป็นเครือข่ายพนักงาน ของพีก็ไม่มีเครือข่ายอะไรเลย พีมีแต่หา</p>	<p>สภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรในโรงเรียนกวดวิชา คือ</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาด้วยกัน</p> <p>โรงเรียนกวดวิชามีการสร้างเครือข่ายระหว่างโรงเรียนกวดวิชาด้วยกันเองซึ่งเป็นการสร้างเครือข่ายเพื่อการปรึกษาทางด้านธุรกิจ และการตั้งสมาคมเพื่อรวมกลุ่มเกี่ยวกับความอยู่รอดในการบริหารงาน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ความรู้ให้เด็กมีสมาคมแต่ที่ไม่ค่อยยุ่ง พี่ก็จะอยู่ของพี่อย่างนี้ เพราะว่ากวดวิชาบางที่มันก็ดีแต่บางคนเค้าชอบแข่งขันแต่พี่ไม่ชอบ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“กับสมาคมโรงเรียนผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาเราก็มีการประชุมร่วมกัน แล้วก็มีการใช้สถานที่ร่วมกันอย่าง ที่อาจารย์ไปอยู่กับอาจารย์อู๊ดที่ต่างจังหวัดแล้วใช้สถานที่และบุคลากรร่วมกัน คือเราแยกแต่ละวิชาอยู่แล้ว อย่าง ทางโรงเรียนก็ไม่รู้ว่าอาจารย์อู๊ดสอนอะไร เราก็ไม่เคยก้าวก่ายด้านความรู้กัน แค่นั้นเอง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“ตอนนี้ทางโรงเรียนกวดวิชาที่มีการตั้งเป็นสมาคมอยู่แล้ว เป็นสมาคมกวดวิชามันก็มาร่วมมือกันแต่มันไม่เชิงว่าร่วมมือทางด้านการสอนก็คือมาร่วมมือกันเป็นลักษณะว่าตั้งเป็นสมาคมขึ้นมา มีปัญหาอะไรเราก็จะมาคุยกัน มาคุยกัน แต่ว่าในแง่ที่ว่ามาร่วมมือกันคุยกันเรื่องการสอนวิชาการก็ไม่น่าจะมีเท่าไร จะเป็นลักษณะว่าเกี่ยวกับเรื่องการบริหารมากกว่าตรงนี้ แล้วก็ความร่วมมือทางกระทรวงองค์กรทางด้านองค์กรรัฐ จะขอความร่วมมือเข้ามามากกว่าว่าให้ไปช่วยเสริมอะไรอย่างเนี่ย ไปช่วยสอนเสริม ช่วยเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณทางที่ภาครัฐต้องการจะจัดทำนั่นทำนี่มาก็ขอความร่วมมืองบประมาณบางส่วนของสมาคมกวดวิชาเป็นอย่างนั้นมากกว่า”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</u></p> <p>“ปัจจุบันโรงเรียน.....ได้ร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมหลายโรงเรียนในกรุงเทพและต่างจังหวัดอยู่แล้ว เพราะว่าบางโรงเรียนมัธยมต่าง ๆ ก็จะมีครูอาจารย์จากโรงเรียนเราไปสอนเป็นครั้งคราว เป็นการติวเพิ่มเติมกวดวิชาเพิ่มเติมในช่วงก่อนสอบ เพราะฉะนั้นเทอมต้น เทอมกลาง เทอมปลาย เป็นสิบปีก็ให้ความร่วมมือตลอด จะมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนเนื่องจากว่า นักเรียนเรียนในโรงเรียนเป็นเรียนเนื้อหา บางครั้งในโรงเรียนเวลาไม่พอเพราะมีกิจกรรมอื่นมากมาย ก็จะมาติวในเรื่องแบบฝึกหัด ทางโรงเรียนก็ได้มีจดหมายเชิญมาเป็น 10 ปีแล้วค่ะให้ไปช่วยเน้นเรื่องแบบฝึกหัด เราก็ทำอย่างนี้มาตลอด มีความร่วมมือกันมาแล้วค่ะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“ก็ทำได้ในระดับไม่มากนักเท่าที่ดูก็คืออย่างเค้ามานเชิญไปสอน ตอนพวกเขาจะติวเข้ามหาวิทยาลัยพวก PAT 1 PAT 2 GAT อะไรอย่างนี้ก็มีเขาเอากวดวิชาขึ้นนำเข้าไป เท่าที่เห็นนะอันนี้ในโรงเรียนใหญ่ ๆ ก็ทำกันเยอะทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด อย่างอื่นไม่มีนะ เท่าที่เห็นมีแค่นี้เอง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“ส่วนมากที่ก็จะไปรับเชิญ ไปสอนตามโรงเรียนอยู่แล้วบางโรงเรียน โรงเรียนตามจังหวัดแต่ละจังหวัด แต่ว่าแรงไม่พอคนเดียวแต่ก็ขอเค้าสองปีไปครั้งนึงอะไรอย่างนี้ก็จะไปสอนเยอะมากที่ออกโรดโชว์เป็นร้อย ๆ โรงเรียนเลย”</p>	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เครือข่ายของโรงเรียนกวดวิชากับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายคือการได้รับการว่าจ้างให้เข้าไปจัดการเรียนรู้อันโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางด้านวิชาการตามความเชี่ยวชาญที่โรงเรียนกวดวิชานัด โดยการไปติวอย่างเดียว ไม่ได้มีการร่วมมือในรูปแบบการปรึกษาหารือกับบุคลากรในโรงเรียนกวดวิชา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“คือเข้าไปสอนในโรงเรียนเลย คำเชิญมาแต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นโรงเรียนเอกชนมากกว่าแต่ถ้าเป็นโรงเรียนทางโรงเรียนภาครัฐเลยอาจจะค่อนข้างน้อยที่ว่าจะเชิญเราไปสอนเป็นลักษณะเหมือนครูประจำเลย สอนทุกสัปดาห์แล้วก็ออกข้อสอบตัดเกรดอะไรต่าง ๆ ทางภาครัฐจะน้อยแต่ถ้าเชิญไปลักษณะติวทางภาครัฐก็มี เพียงแต่ติวเป็นบางช่วงที่จะมีการสอบ แต่ถ้าเป็นเอกชนเค้าก็จะพยายามเชิญอาจารย์ที่มีความสามารถเข้าไปช่วยสอนในนั้น ถ้าเป็นเอกชน”</p>	
	<p>3. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายที่เกิดขึ้นแล้ว</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“กทม.เองได้มีโครงการที่จะนำโรงเรียนกวดวิชาเข้าไปเสริมการเรียนรู้นี้จัดขึ้นมาเป็นปีที่จริงๆแล้วเป็นปีที่ 4 เว้นไปปีหนึ่งปีที่แล้วน้ำท่วมเลยกลายเป็นจัดจริงๆเป็นปีที่ 4 ซึ่ง Enconcept ได้เข้าไปร่วมตั้งแต่แรกก็ไปเสริมในส่วนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งตรงนี้เนี่ยที่เราจะสามารถยืนยันได้ก็คือบทสรุปของการเข้าไปทำกิจกรรมตรงนี้ทางกทม.เองได้สรุปว่าเด็กของเค้าเค้าเรียกว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้นเช่นเรื่องของการสอบ O-Net ทำให้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับระดับของกทม.เองที่ไม่ได้อยู่สังกัดกทม. แล้วเปรียบเทียบกับประเทศคือบางตัวสูงกว่าระดับประเทศซะด้วยซ้ำค่าเฉลี่ยแต่อย่างบางตัวภาษาอังกฤษต้องยอมรับว่าต่ำกว่าระดับประเทศนิดหน่อยแต่สูงขึ้นมากว่าเดิมค่อนข้างเยอะก็เลยได้ทำเป็นโครงการต่อเนื่องขึ้นมาอันนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ได้เข้าไปให้ร่วมมือ”</p>	<p>3. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายที่เกิดขึ้นแล้ว เป็นรูปแบบของโครงการในการสอนเสริมสร้างระหว่างโรงเรียนกวดวิชาที่ได้รับการประสานงานจากเขตกรุงเทพมหานครในการริเริ่มให้จัดการเรียนรู้ โดยใช้สถานที่ของโรงเรียนในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและรวมโรงเรียนกวดวิชาต่างๆเข้าไปทำการสอน โดยการได้รับความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณ และการสนับสนุนจากภาครัฐ ซึ่งผู้บริหารต้องมองเห็นความสำคัญในการสร้างความร่วมมือทางวิชาการนี้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“อย่างที่เคยร่วมมือกันเคยเป็นเรื่องเป็นราวก็คือโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ สมัย ผอ 40จิต ประมาณปีสัก กันโครมคราม 100เลย ในขณะที่เด็กเตรียมเต็ม 100ดั่ง อาจารย์บอกว่าที่มหิดลวิทยานุสรณ์ ไม่มีใครได้ฟิสิกส์เต็ม 40อาจารย์ส่งเด็กนักเรียนมาเรียนกับอาจารย์ คน อาจารย์ให้เรียนฟรีเลยนะ เค้ามามีเชิญอาจารย์ไปสอนที่มหิดลวิทยานุสรณ์ อาจารย์บอกว่า ผมเป็นแค่ครูคนนึงธรรมดา ผมไม่ได้เก่งกว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยหรือว่าครูที่สอนที่มหิดลเลย ผมมีเทคนิคก็ไม่ได้เก่งกาจอะไรเป็นพิเศษ ผมเชิญลูกศิษย์อาจารย์ที่คิดว่ามีแววเต็ม เนี่ย 100ๆ คน เข็ญมาเลยมาฟังการสอนของผม 40 คนได้ เป็นครั้งที่เป็นการร่วมมือที่ 40ยส่งมา ถ้าพอใจเรียนจนจบคอร์สไปเลย ถ้าไม่พอใจก็ไม่ต้อง ก็เรียนจบคอร์สนะ อาจารย์คน 40เดือน เด็กมาเรียนกับเราทุกครั้ง เป็นประมาณ 5-4เป็นเป็นเรื่องเป็นราวที่สุดเลย ก็ประมาณเป็นอยู่เหมือนกันคือ ”</p>	
4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอน</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ส่วนใหญ่ก็มีทางเว็บไซต์ทางอินเตอร์เน็ต จากทั้งในประเทศและต่างประเทศห้องสมุด จากหนังสือต่าง ๆ ซึ่งเราอาจจะมีตำราที่ใช้แล้วก็ต้องมาดูว่าเราจะใช้ตำราอะไร คิดดีศาสตร์จะใช้ตำราที่ไหน ถ้าพื้น ๆ ไปมันอาจจะได้แค่นี้ เราอาจจะใช้ตำราของสิ่งไปมาเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างไรของเค้าเป็นอย่างไร ของเค้าจะเน้นเรื่องการวิเคราะห์ สังเคราะห์มากกว่า แต่เราสอนเรื่องธรรมดาให้ทำพื้นฐานอะไรแบบนี้เราก็ต้องอาจจะมาดู”</p>	<p>สภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีเครือข่ายเกี่ยวกับสื่อ นวัตกรรมทั้งในและต่างประเทศ โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมในการรับสื่อต่างๆเข้ามาทำการจัดการเรียนรู้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอนที่เกิดขึ้นแล้ว</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“ห้องออนไลน์มันก็เป็นห้องที่เราสามารถที่จะเอาคุณครูทั้งของเราและของเค้าเอามาสอนแล้วก็เก็บว่าหนูสอน ผอ.ก็ถ่ายเก็บไว้ แล้วก็มันนักเรียนอยู่ในห้อง เค้าก็เอาหนูเป็นกวดวิชา ผอ.ก็เอามาสอนนักเรียนของ ผอ. เสร็จแล้วก็ถ่ายของ ผอ. แล้วก็แลกเปลี่ยนกันก็ไปสอน ดังนั้นองค์ความรู้ที่ครูสอน ๆ เก็บไว้ในเซิร์ฟเวอร์หมด เด็กปกติของ ผอ.มาเรียนรู้ได้ เด็กของกวดวิชาที่เรียนรู้จากครูของ ผอ.ได้ อันนี้หมายความว่าเราแชร์บุคลากร อันนี้เค้าออนไลน์มัน จะมีคอมพิวเตอร์ 3 ห้อง ผอ.ไปบีบเค้นคอมพิวเตอร์เข้าสมาชิกฉบับย่อยมาดูเรื่องลือคอินก็ดู อย่างนี้ หนูว่าดีไหม”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“เราก็มีคนทำอย่างของพวก Teacher TV เค้าก็จะเอาครูที่สอนเก่ง ๆ ไปมาถ่ายทอดวิธีการถ่ายทอดอะไรต่าง ๆ ครูว่าตอนนี้มันอัตโนมัติ ทุกอย่างมันอัตโนมัติที่มันแชร์โดยที่พี่บอกไม่ถูกว่าใครเป็นตัวกลางในการประสาน หรือเป็น (ครู) แต่ที่บอกถ้าแบบนั้นครูโรงเรียนกวดวิชาได้ประโยชน์อะไร คือได้ประโยชน์หมายถึงว่าถ้าเค้าคิดจะพัฒนาตัวเอง เค้าจะเปิดไปดู”</p>	<p>2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอนที่เกิดขึ้นแล้ว โดยเป็นการนำองค์ความรู้ที่อัดเป็นวีดีโอ จากโรงเรียนกวดวิชามาและจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาจัดเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย นอกจากนั้นยังมีโครงการ Teacher TV ที่นำครูจากหลายที่มาทำการสอนและอัปโหลดลงในอินเทอร์เน็ต</p>
	โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอน	
4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ	
	โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้	
	โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้	
5. การจัดทำรายงาน		
5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“สิ่งที่ครูจะต้องทำก็คือทุกคาบต้องมีแผนการสอน แล้วด้านข้างล่างจะมีบันทึกหลังการสอน ไอบันทึกหลังการสอนอาจารย์แต่ละคนสามารถที่จะเขียนในส่วนของ การประเมินตนเองได้ หรือในส่วนของ การจัดการเรียนการสอนมีปัญหาใหม่ ประสบความสำเร็จใหม่ สามารถทำในส่วนตรงนี้ได้”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ผู้สอนจะมีการทำแผนการสอน บันทึกหลังการสอน และการประเมินตนเอง เพื่อเป็นข้อสรุปในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“ครูพูดตรง ๆ พวกที่เขียนได้จริง ๆ ทำไม่ได้ พวกที่ทำได้เขียนไม่ได้ คนสร้างประวัติศาสตร์ คนที่สร้างประวัติศาสตร์เคยเขียนประวัติศาสตร์ได้ แต่คนเขียนประวัติศาสตร์ได้แต่สร้างประวัติศาสตร์ไม่ได้ คุณจะเอาคนเก่งแบบไหนแล้วก็เพียงแค่เอาสมุดไปตรวจสอบกระทรวงแบบนี้อาจารย์เสียเวลาต้องมานั่งลำดับอีกทีหนึ่ง แล้วภาษาต้องเรียบเรียงอีกทีหนึ่งซึ่งในชีวิตจริง ๆ คนเราบางทีก็อยากจะทำภาษาพูดง่าย ๆ หรือเปล่า ครูว่าบันทึกความเก่งของเด็กโดยต้องทำตามขั้นตอน</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับผลการสอนของผู้สอน โดยการประเมินผลการสอนของโรงเรียนกวดวิชาวัด</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน (ต่อ)	<p>Method เยอะเกินไป แต่ตัวอาจารย์เองที่เจอมาหลาย ๆ คนก็โอเค แล้วอยากให้ฝึกให้ครูแต่ละคนมีความแม่นยำในเนื้อหา ไม่ใช่วิชาการนะ แต่เนื้อหาต้องถูก”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“เราไม่ได้มีเอกสารตรงนี้ที่อาจารย์บอกว่าการวัดผลที่นี่ไม่ได้มี เป็นการวัดผลจากนักเรียน ถ้านักเรียน 4 3 2 1 ชอบเรา สอนดี สอนแล้วใช้ได้จริง เขาก็เรียนกับเราต่อ อาจารย์ไม่ได้มีเอกสารตรงนี้ ไม่มีเลย”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“ผลการสอนจะทำลักษณะเป็นแบบสอบถามไปที่ตัวเด็กว่าการเรียนการสอนเนี่ยเด็กพึงพอใจหรือเปล่า ตรงไหนต้องมีการแก้ไขอะไรต่าง ๆ จะเป็นแบบนั้นในการที่ประเมินผู้สอนก็จะมีเขาเข้าไปกรอกรวมตัว SPSS ตรงนี้เข้ามา แล้วมันจะออกมาเลยว่าทั้งทางด้านการสอน ทางด้านบริหาร อะไรต่าง ๆ ความพึงพอใจของเด็กอยู่ในระดับไหน ๆ ทำออกมาเป็นกราฟเป็นอะไรต่าง ๆ มันก็มีอยู่”</p>	ได้จากจำนวนผู้เรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชา
5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“เรื่องของการรายงานผลของเด็กนักเรียนว่าแต่ละคนเรียนไปในลักษณะไหน จริง ๆ แล้วต้องบอกว่าคือเราจะมีในช่วงของสมมตินะว่าในช่วงคุยกับคุณครูก่อนมิดเทอมจะมีการพบผู้ปกครองอาจารย์บางท่านอาจจะทำเป็นใบรายงานผู้ปกครองว่าเด็กมีพฤติกรรมอย่างไร”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>ผู้สอนมีการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนประจำปี โดยมีการพบกับผู้ปกครองเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับผู้เรียนทางด้านวิชาการและพฤติกรรม</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“ก็คือจริง ๆ ตอนนี้นั้นยังทำแยกส่วนกันอยู่ หมายความว่าอย่างกวดวิชาเค้าก็ทำของตัวเอง เช่น กวดวิชาเค้าก็มีระบบการประเมินของตัวเองว่านักเรียนคนนี้เก่งอ่อนอย่างไร ควรจะเรียนเพิ่มเติมตรงไหนอย่างไร กวดวิชาเค้าก็มีระบบของตัวเอง เวล่านักเรียนเข้ามาคนหนึ่งเค้าจะลองดูแล้วบอกว่าคนนี้ภาษาอังกฤษอ่อนหรือเก่งถ้าอ่อนต้องเรียนคอร์สนี้ 1 2 3 4”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</u></p> <p>“อันนี้ของ สทศ.มีอยู่แล้วเค้าจะวิเคราะห์มาเสร็จหมดเรียบร้อยแล้วแล้วที่โรงเรียนส่วนมากจะไม่ค่อยมีหรือกแล้วมีก็ไม่ปะหรอก ไม่ขนาดนั้น ที่ว่าบางทีนะบางเรื่องนะดูแบบถอดแวนแล้วดูเกลือกมันก็เกลือกเป็นสีขาวไม่ต้องอะไรเยอะ บางทีแบบอย่างที่ว่าบอกทำให้ถูกหลักวิชาการแต่มันไม่ใช่”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“ทำรายงานมันก็จะ เป็นลักษณะเป็นแบบของกวดวิชาจะเป็นลักษณะแบบสอบถามว่า ความพึงพอใจของนักเรียนเป็นอย่างไร ควรจะพัฒนาอะไรต่าง ๆ ปรับปรุงตรงไหน”</p> <p>“ของเราในระบบกับนอกระบบจะแตกต่างกัน ในระบบจะเอาเกรดไปยื่นของเรามันไม่ใช่ เด็กของเราจะประเมินด้วยอาจารย์ ประเมินด้วยนักเรียนเอง ถ้าเค้าไม่พอใจในสิ่งที่เรียนกับเราเค้าก็ไปเรียนกับคนอื่น คือถ้าจะให้มันทำข้อสอบว่า A B C D 1 2 3 4 ถูกต้อง มันคงไม่ใช่กวดวิชา มันการประเมินผลต้องประเมินด้วยเด็กเท่านั้น”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำเอกสารเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากรูปแบบของโรงเรียนกวดวิชาเป็นเอกชน ต้องมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาทำให้ไม่มีเวลาในการจัดทำรายงาน และการประเมินของโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดได้จากจำนวนผู้เรียนที่เข้าเรียน เพราะเป็นการเรียนแบบทางเลือก ข้อมูลส่วนใหญ่ของการจัดทำรายงานจึงเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</u></p> <p>“ในระบบของโรงเรียนในระบบ เราคิดว่ามีการพัฒนาคุณภาพโดยใช้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นตัวพัฒนาอยู่แล้ว ถ้ามองว่าพัฒนาอย่างไร เรามีการเปรียบเทียบการพัฒนา มีแผนการพัฒนายู่แล้ว ซึ่งมีเป้าหมายอย่างชัดเจนในช่วงแต่ละปีอยู่แล้ว แผนการพัฒนาคคุณภาพ ในเวลาเดียวกันเราไม่ได้นำข้อมูลของโรงเรียนกวดวิชามาเปรียบเทียบในการพัฒนาโรงเรียน แต่จะมีคำถามเกิดขึ้นกับโรงเรียนในระบบว่าทำไมนักเรียนต้องไปเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมเพราะอะไร เป็นคำถามที่เรา นำกลับมาพัฒนาคุณภาพของโรงเรียน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชานั้นคิดว่ามันเป็นธุรกิจซึ่งมันอยู่ได้ด้วยชื่อเสียงกับความสำเร็จ เค้าก็เคลมว่าจริง ๆ แล้ว ต่อให้อยู่โรงเรียนดังมีชื่อเสียงแค่ไหน ถ้าไม่ผ่านกวดวิชาที่ไม่มีทางออกที่จะได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“โรงเรียนเนี่ยจะพูดได้เลยว่าผลสัมฤทธิ์เรื่องของการสอบเข้าระดับหนึ่ง ผลสัมฤทธิ์ของเราดูจากผลของคะแนน ผลการประเมินแต่ละปี แต่ละปี เราก็ดูว่าจำนวนเด็กที่ได้เท่าไร แต่เรามีมาตรฐานของเราอันนี้คืออันนี้ แล้วเราดูจากการที่ประเมินของ สมศนเราดูจากคะแนนโมาประเมิน.อนเน็ต มีการดูผลสัมฤทธิ์เป็นการถ่วงดุลให้เห็นชัดเจนว่าเราให้คะแนนกดไปนะจากการสอบโอเน็ตคะแนนเด็กสูงเพราะฉะนั้นมันมีตัวที่มาเป็นตัวชี้วัด”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีตัวชี้วัด แผนการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ที่มีความชัดเจนเพื่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยมีความเห็นว่า โรงเรียนกวดวิชาควรมีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>“เค้าเรียกเราไปเพื่อจะทำสถิติสอบเข้าได้เยอะขึ้นเท่านั้นเอง แต่จะมาให้ร่วมกันครูว่ายากมาก และไม่เคย”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนปัจจุบันเรายังไม่มี แต่ถ้ามีก็คือได้แค่อย่างที่บอกคือว่าได้ผ่านการเรียนจากที่นี่ไปแล้วโพสเทสเป็นอย่างไรโพสเทสเป็นอย่างไรแต่ถ้าจะให้เกรด A B C D ก็จะต้องดูจากคะแนนของนักเรียนแค่นั้นเอง”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน โดยการวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดได้จากการที่ผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดเข้าโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่ผู้เรียนต้องการได้มากน้อยเพียงใด</p>
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ปัญหาบริหารส่วนมากแล้วการที่จะให้ Public รู้ในเรื่องของตัวส่วนใหญ่ทุกคนให้รู้ในเรื่องของภาพที่ดี สิ่งหนึ่งที่จะทราบได้ก็คือเมื่อมีการประกันคุณภาพเรื่องรายงานประจำปี อันนั้นคือเป็นสิ่งที่ทราบซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่มีที่ไหนเปิดเผยมีแต่เก็บไว้ในโรงเรียน แต่ไม่มีใคร (ครู) มาทำการประกันคุณภาพจะต้องเปิดเผยต่อสาธารณชนใครขออ่านก็ได้ ตามกฎหมาย (เสริม) มากล้าขออ่านถูกไหมคะ คือไม่คิดว่าทุกที่จะมีการเปิดเผยในส่วนตรงนั้น”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการจัดทำรายงานประจำปี โดยมาจากการประกันคุณภาพ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ (ต่อ)	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมันเป็นเรื่องที่เราสามารถที่จะที่เราจะวิเคราะห์ได้คือมันมีเทรนของข้อสอบในแง่ที่ว่า คือว่าเค้าต้องการความคิดเห็นนี้แหละฉะนั้นเราต้องฝึกให้เด็กกล้าพูด กล้าคิด กล้าอะไร แต่เค้าไม่ทำอย่างนั้น ทำยี่สิบสามก็วัดความจำแต่ข้อสอบของเรามันไม่สามารถทำให้เราเตรียมเด็ก ข้อสอบบางอย่างเด็กเค้ากลับมามันต้องเดาใจอาจารย์ว่าอยากได้คำตอบที่ถูกต้องในข้อไหน คือเราไม่ศรัทธาในข้อสอบมันก็เลยโรงเรียนกวดวิชายิ่งเก่งใหญ่เลยเพราะว่าเค้าค่อนข้างหนักข้อสอบ แล้วมีคลังข้อสอบที่หลากหลาย เพราะฉะนั้นเค้าไม่ Process เราต้องการการเรียนรู้ที่มี Process ถ้าอย่างนั้นคือแยกกันทำ คุณไปหาข้อสอบเก่า ๆ เมื่อว่าจะช่วยเด็กได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“แนวโน้มในอนาคตมันขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ ระบบการศึกษา ใช้คำว่าระบบการศึกษาในประเทศไทยตราบดีถ้ามีการคัดเลือกเด็กเพื่อจะเข้าขนาดนั้น มหาวิทยาลัยนั้น มีการคัดเลือกโดยใช้คะแนน โครงสร้างของ Tutor การเรียนพิเศษ ลักษณะนี้มันก็ต้องมีต่อไปถ้าระบบการคัดเลือกเด็กเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษายังเป็นลักษณะแบบนี้อยู่ ถ้ามานาคตต่อไปมันจะร่วมมือกันได้ไหม ตอบไม่ได้แต่ต้องถามว่าระบบการศึกษา Tutor มันจะคงอยู่ได้ไหม จะมีอยู่ จำเป็นไหม ถ้าระบบการศึกษาคัดเลือกเด็กเข้าอุดมศึกษาเป็นอย่างนี้ ยังจำเป็น จะเป็นขนาดไหน เป็นช่องทางที่ให้นักเรียนมีโอกาสทำมาหากินแค่นั้น”</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย</p> <p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้กล่าวถึงอุปสรรคของงานวิชาการในปัจจุบัน คือ การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเป็นการสอบโดยอาศัยคะแนน ทำให้โครงสร้างของโรงเรียนกวดวิชายังคงอยู่ต่อไปโดยเป็นการเรียนแบบทางเลือกที่ทำให้ผู้เรียนได้เพิ่มเติมความรู้เพื่อสอบเข้าระดับอุดมศึกษา นี้ อย่างไรก็ตามระบบการสอบดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนต้องเตรียมความพร้อมในทางวิชาการมากเกินไปจนความจำเป็นเพราะมีการแข่งขันสูง จึงทำให้มีโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทั้งที่เข้ารับและไม่รับมาตรฐานการรับรองจากกระทรวง</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ทุกวันนี้กระทรวงมองอย่างไรว่าจะทำอะไรไม่让孩子ไปเรียนกวดวิชาแต่สิ่งที่กระทรวงยิ่งพยายามเท่าไร เป็น การปลุกให้เด็กไปมากขึ้นเท่านั้น เพราะอย่างเช่นมีการสอบ GAT PAT หลายรอบ เด็กก็ต้องไปเรียนหลายรอบมากขึ้น มีสอบวิชา 7 สามัญมีการสอบรับตรง เด็กยิ่งเรียนพิเศษหนักมากยิ่งขึ้น”</p> <p>“แล้วมันไม่ใช่เรื่องของการเด็กจะเรียนหรือไม่เรียนกวดวิชาแล้วนะแต่อยู่ที่ทำอย่างไรเค้าต้องหาทางที่จะควบคุมโรงเรียนกวดวิชาอันนั้น ก็คือทำอย่างไรให้สองโรงเรียนที่เค้าพยายามคิดกันให้ 2 อันที่ 1 ็สองโรงเรียนสองส่วนทำแล้วให้เกิดผลประโยชน์กับเด็กมากที่สุด”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</p> <p>“ฉะนั้นเนี่ยคือความร่วมมือมันน่าจะเกิดขึ้นเพราะทัศนคติที่ไม่ดีมันก็น่าจะ มันก็รู้ว่าทำไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เช่น ออกข้อสอบให้ไม่ตรง แทนที่จริง ๆ ทั้งคู่ทั้ง 3 หน่วยงานทั้งคนออกแบบหลักสูตรทุกหน่วยงานคนทำออกข้อสอบ คนสอนที่โรงเรียน คนสอนในนอกระบบ มันก็ควรจะพูดเรื่องเดียวกัน สอนเรื่องเดียวกัน มันตลกไหมหละถ้าสมมติว่าเด็กเรียนกวดกาหนึ่ง สอบวัดผลอีกกวดกาหนึ่ง มีที่ไหนในโลกเค้าทำกัน มันไม่ใช่แฟร์เกมส์คือแล้วถามว่าวัดผลไปเพื่ออะไร เพื่อให้คนมา มีเป็นการใช้ชีวิตที่ดีขึ้นหรือเปล่า มันก็ต้องแบบไปมองทางนั้น ทำให้คนใช้ชีวิตที่ดีขึ้นอย่างไร”</p>	<p>สภาพการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของวิชาการของโรงเรียนกวดวิชาคือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย</p> <p>โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการจัดทำรายงานทางด้านนี้ แต่ได้กล่าวถึงอุปสรรคของงานวิชาการในปัจจุบัน คือ トラบได้ที่ยังมีการใช้คะแนนเพื่อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย โครงสร้างโรงเรียนกวดวิชาที่ยังคงมีอยู่ต่อไป เพราะว่าข้อสอบระดับมหาวิทยาลัยไม่สอดคล้องกับหลักสูตร มีเนื้อหาสาระที่ไม่ครอบคลุม และไม่เชื่อมโยงกับ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปสภาพความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>"ตัวข้อสอบแน่นอน เพราะว่าคนสอนไม่ได้ ออก คนออกไม่ได้ สอนไม่ไป เพราะฉะนั้นมันก็เลยเกิดปัญหา"</p>	<p>เนื้อหาชั้นพื้นฐานที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้จัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน</p>

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้		
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 7</u></p> <p>“ถ้าสถาบันกวดวิชาในรูปแบบหรือเทคนิคการสอนที่ทันสมัยที่พิสูจน์แล้วว่าเด็กเรียนในส่วนี้แล้วประสบผลสำเร็จ 100 % หรือว่ามากและอยากที่จะมาแนะนำให้โรงเรียนก็เป็นสิ่งที่ดีในส่วนนี้ต้องคุยกับโรงเรียนกวดวิชาว่าถ้าสถาบันกวดวิชาทำอะไรดีก็เข้ามาพัฒนาหรือให้ความรู้กับนักเรียนบ้างเพราะบางคนไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปเรียนในโรงเรียนกวดวิชาเนื่องจากเด็กบางคนก็มีปัญหาด้านฐานะความเลื่อมล้ำทางสังคมถ้าสถาบันกวดวิชาทำตรงนี้ให้เป็นวิทยาทานกับเด็กนักเรียนได้ก็เป็นสิ่งที่ดี”</p> <p>“ต้องมีการคุยกันอย่างจริงจังเนื่องจากเทคนิคการสอนของโรงเรียนกวดวิชาและครูในโรงเรียนไม่เหมือนกันแต่อาจจะเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันขึ้นอยู่กับสไตล์การสอนของแต่ละคนอาจจะมีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนบางอย่างต่อกันเป็นการได้ความรู้เนื่องจากครูในโรงเรียนก็ทราบถึงเทคนิคของโรงเรียนกวดวิชาว่ามีกระบวนการอย่างไรเป็นต้น”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาคือเพิ่มเทคนิคในการที่จะเข้ามหาวิทยาลัยข้อสอบเก่ามาวิเคราะห์มาอะไรต่อมิอะไรทำไปเลยแต่อย่าใช้วิธีการที่บอกว่าการเรียนที่โรงเรียนไม่สำคัญมันต้องสำคัญทั้งสองส่วนใช้หรือเปล่าถ้าเค้าทำในสิ่งที่โรงเรียนไม่มีเวลาพอที่จะทำเค้าช่วยสร้างความมั่นใจเค้าช่วยสอนสร้างประสบการณ์ข้อสอบให้เพราะว่าเค้าจ้องอยู่กับอันนี้เท่านั้นของเรา</p>	<p>แนวโน้มการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ หากโรงเรียนกวดวิชาที่มีเทคนิคการสอนที่มีความน่าเชื่อถือที่ได้รับการพิสูจน์ ทางโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก็มีความต้องการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนผ่านการอบรมและพัฒนาาร่วมกัน โดยยึดผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นที่ตั้ง โดยไม่ควรมีการแอบแฝงเชิงพาณิชย์</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>แม้แต่ว่างมาดูว่าให้ครบถ้วนกับการเรียนรู้เพราะฉะนั้นการเตรียมตัวดี ๆ สำหรับเข้ามหาวิทยาลัยด้วยความมั่นใจกับเทคนิคเราอาจจะทำไม่ได้เพียงพอทำสิคุณทำในอันนั้นแต่อย่าบอกว่าอันนี้มาแทนอันนี้ได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</p> <p>“ส่วนที่จะสามารถร่วมกันได้ก็คือเอาเนื้อหาของกวดวิชาที่เค้าไปเสริมที่เค้าไปเน้นให้กับเด็กเอาเข้ามาสอนในโรงเรียนนั่นหมายความว่ารวมถึงเนื้อหาและเทคนิคการสอนในส่วนที่ดีของTutorของกวดวิชาใหม่ (มี) เนื้อหาและเทคนิคการสอนเพราะฉะนั้นถ้าจะมาร่วมมือกันนั้นก็อาจจะเชิญTutorเข้ามาสอนในโรงเรียนจัดเป็นวิชาเสริมเข้ามาลักษณะนี้โอกาสที่เอาครูในโรงเรียนไปสอนในTutorหรือกวดวิชาคงไม่มีในลักษณะที่แลกเปลี่ยนกันแต่อาจจะไปดูเทคนิคการสอนของเค้า ลักษณะนี้คือแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ความร่วมมืออาจจะมาได้ก็คือว่าเค้ามีเทคนิคใหม่ๆอะไรครูเรามีเทคนิคอะไรก็มาเรียนรู้ด้วยกันก็คือหมายความว่าก็อาจจะมาเรียนรู้ประสบการณ์ในเรื่องของการแลกเปลี่ยนต่างๆในเรื่องของเทคนิคการสอนใช้การใช้อุปกรณ์การสอนสื่อการสอนต่างๆอาจจะเข้ามาได้โดยการที่แต่เค้าจะเข้ามาเหมือนต้องเชิญเป็นวิทยากรถ้าอย่างนี้ต้องเชิญวิทยากรมาแนะนำแต่คุณจะไปอ้างอิงกับข้างนอกในศูนย์ตัวเองไม่ได้นะเข้ามาโรงเรียนเหล่านี้เนี่ยเอาสิ่งเหล่านี้ไปใช้ตรงนั้นอย่างนั้นมันเป็น การเอาสิ่งนั้นไปโฆษณาทำให้เกิดให้คนมาเรียนที่นี้แต่ถ้าเราเชิญมาเป็นวิทยากรแล้วเรามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“เทคนิคตรงนี้จะร่วมมือกับทางโรงเรียนได้มากน้อยแค่ไหนอย่างไร อันนี้ผมคิดว่ามันก็ขึ้นอยู่กับแต่ละโรงเรียนเหมือนกัน เพราะว่ากวดวิชามีหลายแบบ เช่น กวดวิชาประเภทหนึ่งคือเค้าก็ค่อนข้างถือว่าเป็นความลับของกวดวิชาเอง เพราะว่าอันนี้กวดวิชาต้องมองว่าหลายคนก็มองว่าเป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง แต่ผมเชื่อว่าถ้าเป็นกวดวิชาที่มีขนาดใหญ่ ที่อยู่ในตลาด ผมคิดว่าเค้าก็ยินดีแล้วก็เต็มใจเหมือนกันที่บอกว่าถ้ามันมีการถ่ายทอดเทคนิคอะไรบางอย่างให้กลุ่มนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเค้าได้โอกาสเท่าเทียมกันผมคิดว่าก็มีความเป็นไปได้”</p> <p>“มันได้หลายแบบก็คือที่คิดว่าเป็นไปได้ง่ายและเร็วที่สุดที่บอกว่า ทางเราไปถ่ายทอดให้ครูที่อยู่ในระบบบอกว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษถ้ามีเทคนิคอย่างนี้ 1 2 3 4 น่าจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมันมีประสิทธิภาพมากขึ้น อันนี้คิดว่าน่าจะเป็นอะไรที่ง่ายแล้วก็เร็วที่สุด แต่ว่าความร่วมมืออื่นถามว่าเป็นไปได้ไหมมันก็เป็นไปได้ แต่คิดว่าอันนี้อาจจะต้องคิดแต่ว่ามันเป็นอย่างไรมันต้องมีรูปแบบอย่างไรบ้าง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“เอาเทคนิคการสอน จริง ๆ มันก็เป็นไปได้นะอยู่ที่ว่ามันก็เหมือนกับคือถามว่าทางเรายินดีให้เค้าดูไหม ก็ยินดีนะอยู่ที่ว่าเค้ายินดีจะมาดูหรือเปล่า ทำที่เป็นอย่างไรอย่างที่บอกก็คือมันต้องมองว่าจุดดีแต่ละคนเป็นอย่างไร จุดดีของกวดวิชาทั้งหมดไม่ใช่เฉพาะเรานะ คือมันอยู่ในการแข่งขันที่สมบูรณ์ คือการพัฒนาอย่างเต็มที่เหมือนกันไม่จู้จี้ไม่ได้ ผมว่าน่าจะเต็มที่น่าจะมีผลพลอยได้มา เพราะทำอย่างไรถึงจะปรับกระบวนการเรียนรู้มันดี นี่คือนี่เทคนิคการสอนที่ดี ทั้งหมดในโลยีที่</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p> <p>แนวโน้มการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชา มีการพัฒนาเทคนิคการเรียนรู้อัตโนมัติเนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาเป็นโรงเรียนเอกชนและมีการแข่งขันสูงจึงต้องมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อความอยู่รอดของโรงเรียน โดยผู้สอนโรงเรียนกวดวิชา มีความยินดีในการร่วมวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนกับผู้สอนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างไรก็ตาม การร่วมพัฒนาดังกล่าวก็ขึ้นอยู่กับผู้สอนที่ต้องทำการพัฒนาตนเอง ด้วยการคิดค้นสรรสร้าง ให้ตนเองสามารถก้าวตามความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน (ต่อ)	<p>ใช้ในการสอน สื่อการสอนต่าง ๆ มันไปหมดเพราะเป็นเรื่องการแข่งขัน ถ้าเรารู้จักหลังธรรมชาติตรงนี้นั้นก็น่าจะเป็นประโยชน์”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ครูเองต้องมีพัฒนาตัวเอง ค้นคว้าอะไรต่าง ๆ เยอะขึ้นกว่าเดิม ทางอินเตอร์เน็ตอะไรต่าง ๆ มีความรู้ต่าง ๆ ใหม่ ถ้าเกิดว่าครูใช้เทคโนโลยีเป็นก็จะทำให้ครูสามารถค้นคว้าอะไรต่าง ๆ มา เพราะว่าครูปัจจุบันนี้วิชาการอะไรต่าง ๆ ความรู้ต่าง ๆ ปัจจุบันนี้นั้นมันก็ขึ้นอยู่กับการค้นหาพัฒนาต่าง ๆ ซึ่งในแบบเรียนบางที่ก็ยังไม่พัฒนาตามไม่ทัน แต่ในสื่อต่าง ๆ เนี่ย มันพัฒนาไปเยอะกว่าในแบบเรียนเยอะมาก เพราะฉะนั้นต้องเน้นที่ตัวครู”</p>	
1.2 การวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกัน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“มันจะมีการทบทวนมันจะทำให้เกิดความเข้าใจแล้วมันก็ทำให้นักเรียนบางโรงเรียนอยากทำการบ้านแล้วก็ขยันดูหนังสือซึ่งก็คือผลสัมฤทธิ์ก็คือความคาดหวังเค้าก็คิดว่าเมื่อเข้าใจแล้วเค้าจะมีคะแนน.....เค้าแต่ว่าทั้งนี้เนี่ยการที่จะเอาครูกวดวิชากับเรามาสัมพันธ์กันมันต้องทำMOU ต้องทำ MOU กันมาทำข้อตกลงร่วมกันความเข้าใจอันนี้ร่วมกันว่าครูเหล่านี้ต้องมีโอกาสมาพบครูระดับที่ตนเองสอนแล้วก็ต้องผู้บริหารโรงเรียนต้องเห็นชอบว่าการทำอย่างนี้เนี่ยน่าจะเป็นผลดีเครือข่ายฯผู้ปกครองในฐานะที่เป็นตัวแทนผู้ปกครองก็ต้องมาให้ความร่วมมือว่าถ้าหากว่าโรงเรียนกวดวิชาจะร่วมมือกับโรงเรียนอย่างนี้มันน่าจะเป็นผลดีแก่นักเรียนที่ไม่ได้เรียนอาจจะไปไหนได้ใหม่มีชีวิตรวมหรือมีชีวิตรวดในราคาที่ไม่แพงค่าไปทบทวนด้วยตัวเองไม่เข้าใจก็มาเรียนรู้กับครูเราอย่างนี้เป็นต้น”</p>	<p>แนวโน้มการวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ควรมีการตกลงตั้งกติกาทำบ้านที่ความเข้าใจ การสอนเสริมต้องมีการร่วมมือกันตั้งแต่การวิเคราะห์หลักสูตรการสอนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในหลักสูตรของโรงเรียนกวดวิชา กำหนดวัตถุประสงค์ตัวชี้วัด ในการจัดการเรียนรู้สอนเสริมสร้างกันและกันให้ยึดที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการดำเนินการต้องไม่ขัดกับกฎระเบียบ นอกจากนั้น</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</p> <p>“หลักสูตรเค้าเปิดโอกาสไว้ให้อยู่แล้วหลักสูตรที่กำหนดโดยกระทรวงแล้วก็มันยังมีช่วงเวลาที่ว่างเว้นไว้ที่โรงเรียนจะไปเลือกจัดเองในส่วนของเลือกเองหมายถึงจุดเน้นของโรงเรียนจะเน้นเรื่องคณิตวิทยภษาอังกฤษภาษาต่างประเทศก็แล้วแต่ในช่วงเวลาตรงนี้ถ้าจะเอาของกวดวิชาเข้ามาใส่ก็สามารถทำได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“เราทำMOU แล้วเด็กจะต้องไปเรียนกับเค้าเค้ารองรับเด็กได้ไหมเราจัดการเรียนการสอนตามหน่วยการเรียนรู้วัดผลประเมินผลเราต้องมีตัวKPI ของตัววัดผลแล้วถามว่ากวดวิชาเค้าจะเสียเวลาทำKPI หรือเค้าจะมาเสียเวลาทำแผนการสอนบันทึกหลังแผนหรือเพราะตัวนั้นมันต้องเข้ามาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานถามว่าเค้ายินดีที่เรายินดียอยู่แล้ว”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“จะสอนเสริมเพิ่มเติมแต่ว่าการที่จะให้เขาเข้ามามันก็ต้องดูด้วยระมัดระวังเรื่องการให้สถานที่ราชการเรื่องระเบียบต้องฝากอันแรกต้องไม่ขัดต่อระเบียบของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่เราอยู่สังกัดอยู่”</p> <p>“ต้องมาดูเนื้อหาสาระของเราที่จะต้องสอนแต่ละวิชาแต่ละอะไรต่างๆก็ไม่เหมือนกันต้องมาดูว่าเราเนื้อหาของเราตามหลักสูตรเราสอนเรื่องอะไรบ้างสิ่งที่จะมาเกี่ยวข้องมีอะไรบ้าง”</p>	<p>ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาควรมีการลดผลประโยชน์เชิงพาณิชย์</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>1.2 การวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่11</u></p> <p>“การพูดคุยกันบอกว่า เวลาอาจารย์สอนอาจารย์ต้องทุ่มเทอย่างนี้นะ ต้องเตรียมใจอย่างนี้นะ ถ้ามว่าอาจารย์เค้ารู้ใหม่ อาจารย์โรงเรียนรู้ใหม่ (รู้) สอนมาตั้ง 10 กว่าปีทำไมไม่รู้ แต่ว่าพอเวลาเรารู้การที่เราจะหยิบเน้นความสำคัญมันไม่เหมือนกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่14</u></p> <p>“วางแผนอย่างเช่นเรื่องวางแผนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอน สมมติจะเรียนร่วมกันก็น่าทำได้ เช่น สมมติพอครูก็สอนเนื้อหาในระดับหนึ่ง สอนเนื้อหาตามที่กระทรวงให้จุดประสงค์มาพอครูสอนตามจุดประสงค์เสร็จปั๊บ ครูก็อาจจะให้ทำโรงเรียนก็ทำสัญญาร่วมกับกวดวิชาให้กวดวิชาช่วยติวเนื้อหาในสัปดาห์ที่โรงเรียนสอนไปเป็นการทวนอีกหนึ่งรอบก็อาจจะทำงานร่วมกันได้ ซึ่งทางโรงเรียนก็อาจจะทำข้อตกลงกับสถานที่กวดวิชานั้น ๆ ก็ได้ เค้าผมก็เชื่อว่ายินดีนะทุกที่เค้าก็ยินดีก็ทำได้ แล้วเด็กที่ยากจนได้เรียนใหม่ (ได้) ได้ทุกคนได้เท่า ๆ กันด้วย เพราะว่าโรงเรียนเป็นคนเป็นคนจัดตั้ง เป็นแกนนำแล้วทางกวดวิชาที่เป็นฝ่ายที่สนับสนุนเต็มที่ซึ่งก็ครูในระบบเค้าก็เก่งเค้าเก่งสอบบรรจุได้เค้าก็เก่ง แต่เนื่องจากว่าอย่างอื่นเค้าไม่เอื้ออำนวยอย่างเรื่องภาระงานเรื่องอะไรก็เยอะนะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่16</u></p> <p>“สสวทกำหนดแบบเรียนมา เราควรจะสอนให้เด็กรู้ต้นลึกหนาบางอย่างน้อยประมาณนั้น คือจะออกจากนั้นบ้าง. ก็ได้แต่ไม่มากนัก ต้องยึดแกนกลางนี้ เป็นหลักก่อน ไม่ใช่ต่างคนต่างคิดสอนอะไรก็ได้มันไม่ถูกเค้ากำหนดแค่ 4.</p>	<p>สรุปแนวโน้มของการวางแผนการสอนแบบเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีความต้องการให้มีการประชุมวางแผนเกี่ยวกับหลักสูตร ด้วยสาเหตุที่ต้องการให้หลักสูตร และการจัดการเรียนรู้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่เป็นการเรียนรู้ที่ซ้ำซ้อนหรือนอกเหนือหลักสูตร ความร่วมมือทางด้านนี้สามารถทำได้โดยการทำบันทึกความเข้าใจ บนกฎกติกาที่เป็นที่ยอมรับทั้งสองฝ่าย โดยคำนึงที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.2 การวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกัน (ต่อ)	<p>6 5 ต้องเรียนอะไรบ้าง ไม่ได้กำหนดว่าจะไร้อันหลัง นี้ก็จะสอนอะไรก็สอนอย่างนี้ไม่ถูก ในปัจจุบันไม่มีเรียนที่ร่วมกันแต่ถ้าจะมีประชุมวิชาการร่วมกันนะก็ได้นะ ไม่ได้ลำบากใจ เป็นไปได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ถ้าเกิดเป็นไปได้ ถ้าเกิดว่าใครที่เค้าทำตรงนั้นเป็นไปได้อะไรก็แลกเปลี่ยนความรู้จะไรต่าง ๆ เนี่ย มันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาไทยมากกว่า แล้วคุณอย่างการจัดการศึกษาไทยในปัจจุบันนี้มันจะเป็น อย่างเช่นการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมันจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ซึ่งเด็กก็จะตามไม่ทัน”</p>	
1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“คุณตรงเข้าเลยแต่คุณต้องเข้มข้นพร้อมกันนั้นคุณต้องดูแลนักเรียนด้วยจัดระเบียบนักเรียนด้วยเรื่องคุณธรรม จริยธรรม”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ในเรื่องของจรรยาบรรณในเรื่องของคุณธรรมเป็นสิ่งที่โรงเรียนกวดวิชาต้องสอดแทรกอยู่ตลอดเวลาแล้วก็อีกอย่างหนึ่ง”</p>	<p>แนวโน้มการวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การวางแผนจัดการเรียนรู้ทางด้านนี้เป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงมีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาทำการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ไปในหลักสูตร</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต (ต่อ)</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ไม่บอกให้อ่านหนังสือแต่จะทำให้เค้ารู้ว่าเมื่อไหร่จะต้องอ่านหนังสือ แล้วต้องอ่านอะไรถ้าไม่เข้าใจก็ถามกระตุ้นให้เค้าอยากอ่านเองมันจะดีกว่า มันจะดีกว่ามันจะดีกว่าที่ไปสอน ๆ อัด ๆ แล้วเด็กก็เหนื่อยแล้วเค้าก็ไปได้ไม่ไกล ที่นี้ว่าถ้าเกิดว่าวางแผนเกี่ยวกับการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาที่แบบที่บอกไปก็คือเราน่าจะหาวิธีให้เค้าเจอตัวเองเร็ว ๆ”</p> <p>“ที่นี้ข้อจำกัดการศึกษาบ้านเราคือไม่มีโอกาสให้เด็กได้ฝึกงาน จะฝึกงานก็ต่อเมื่อมหาวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นบางที่ก็แบบที่รู้จักคือเรียนได้เข้าสาขานี้ได้เพราะว่าเป็นคนเรียนดีคะแนนถึงแต่ความสนุกกับการเรียนสาขานั้นมีหรือเปล่าไม่รู้ รู้ว่าเรียนได้จริงป่าว พอวันหนึ่งไปเป็นหมอ โศกแก่งจววิทย์-คณิตมาสอบแอดมิชชั่นได้หมอก็ไปเป็นหมอ แต่ถามว่าไปเป็นหมอที่มีความสุขหรือเปล่านั้นไม่รู้ จริงป่าว ดังนั้นกระบวนการสิ่งหนึ่งที่อยากจะทำให้มีก็คืออยากให้เด็กฝึกงาน ฝึกงานตอนไหนฝึกงานตั้งแต่ถ้าเป็นไปได้สุดท้ายคือช่วง มัธยมปลาย ม.4 5 6 อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 วัน สัปดาห์ละครึ่งวัน”</p> <p>“ก็ไปฝึกงานสักครึ่งวันแล้วให้สถานประกอบการเซ็นรับรองว่ามาฝึกงานไม่ขาด แล้วก็ทางสถานประกอบการจะต้องเป็นคนประเมินด้วยส่วนหนึ่ง แล้วโรงเรียนประเมินที่เหลือประมาณนี้ครึ่ง ๆ อาจจะเป็นแบบตัดเกรดคนละครึ่ง ๆ เพื่อให้น้องเค้ามีประสบการณ์แล้วได้เจอตัวเอง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“มันต้องดูจุดมุ่งหมายก่อนว่ากวดวิชาตั้งเพื่ออะไร เด็กมาเรียนเพื่ออะไร เด็กเค้ามาเรียนก็เพื่อเค้าต้องการได้ความรู้เพื่อไปสอบ เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเรามาจะมาเน้นในทางด้านให้พวกเกี่ยวกับทักษะชีวิตอะไรต่าง ๆ มากเนี่ยเด็กเค้าก็</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p> <p>แนวโน้มการวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนกวดวิชา คือ การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง โดยที่โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้เป็นผู้จัดรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้ให้เพราะไม่ได้เป็นวัตถุประสงค์ของโรงเรียนกวดวิชา โดยภาครัฐควรกำหนดนโยบายให้มีการฝึกงาน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จริงมากกว่าการสร้างสถานการณ์ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรมีการให้ผู้เรียนได้รับการฝึกงานตามสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบตนเอง และเป็นคนที่มีความสุขในการประกอบอาชีพในอนาคต</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต (ต่อ)	<p>จะไม่ เพราะว่าจุดมุ่งหมายมันคนละแบบเด็กเค้าเข้ามากวดวิชาเพื่อต้องการความรู้ตรงนี้แต่บอกว่าให้กวดวิชาจะต้องมีทักษะชีวิต มีเกี่ยวกับทางด้านสุขอนามัยอะไรต่าง ๆ สุขอนามัยในการเล่นกีฬาอะไรต่าง ๆ มันคนละแบบ”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</p> <p>“ผมว่ากลับมองว่าเด็กพวกนี้ไม่ได้เลวร้าย เพียงแต่ว่ามองเหมือนว่าเหมือนคนที่ขาดคนสอนวิธีคิด สิ่งที่ต้องการสำหรับเด็กยุคนี้จริง ๆ ผมว่ามันไม่ได้วิชาการ เป็นการเรียนรู้วิธีคิด วิธีหาความรู้มากกว่าซึ่งจริง ๆ เค้ากระหายมาก”</p>	
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“เจ้าคุณธรรมจรรยาบรรณของครูใส่มาให้ด้วยครูประจำการเนี่ยที่ไปสอนกวดวิชาไม่ควรที่จะเอาแนวข้อแบบฝึกคล้ายๆกันไปออกแล้วไปฝึกเด็กแล้วมาออกเป็นข้อสอบเพราะอันนี้เป็นจรรยาบรรณครูเพราะฉะนั้นใครไม่ได้เรียนกับครูจะไม่ได้ฟรีเพราะว่าเค้าจะไม่เจอแนวข้อสอบส่วนแนวข้อสอบที่เอาไปให้ฝึกนั้นคือข้อสอบถ้าครูไม่มีจรรยาบรรณประเทศแย่มาก คนต่างประเทศมันมีความรับผิดชอบเพราะว่าเค้าปลูกฝังตั้งแต่เด็ก”</p> <p>“ข้อสอบนี้จะเป็นข้อสอบที่สามารถวัดหรือวิเคราะห์อะไรต่างๆได้ตรงเสร็จแล้วข้อสอบเหล่านี้ยังสามารถที่จะเอามาทำเป็นธนาคารข้อสอบยังสามารถใช้ทดสอบ Quiz ย่อยไปสอบซ่อมไปทำอะไรต่างๆหรือเป็นแนวทางในการพัฒนาไปสู่การเรียนการสอนโอลิมปิกการไปทำอะไรต่างๆในระดับที่สูงขึ้นสอบชิงทุนเข้าเรียนอะไรต่างๆมากมายถ้าคนมีจรรยาบรรณ”</p>	<p>แนวโน้มการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ บุคลากรต้องมีจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน และมีวินัยเพื่อไม่ให้เกิดการทุจริตในการร่วมประเมิน และการทำบันทึกความเข้าใจ ในเรื่องของกฎกติกาการประเมินผลการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ การวัดผล ตัวชี้วัด การร่วมวิเคราะห์ข้อสอบที่ใช้สอบเข้าในมหาลัย ให้เป็นข้อสอบที่ประเมินกระบวนการเรียนรู้อย่างแท้จริง นอกจากนั้นโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายยังเสนอให้โรงเรียนกวดวิชาที่มีการประเมินผลออนไลน์ของโรงเรียนกวดวิชา ทำให้ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้รับการวัดว่ามี</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</p> <p>“ร่วมกันได้มากที่สุดคือเรื่องของการเฝ้าตามข้อสอบให้มันเป็นข้อสอบที่เที่ยงตรงวัดผลได้อย่างเหมาะสมของสิ่งที่ต้องการวัดไม่ใช่เป็นข้อสอบที่เด็กไม่ศรัทธาในข้อสอบข้อสอบมหาวิทยาลัยบางที่เราอาจจะช่วยกันได้บ้างเมื่อข้อสอบออกไปแล้วเปิดโอกาสให้เราวิเคราะห์เปิดโอกาสให้เราลองมาร่วมกันโรงเรียนที่สอนเด็กในระดับม.ปลายจะกวดวิชาหรือไม่กวดวิชา มาฟังเสียงพวกเขาว่าข้อสอบอันนี้ดีจริงเลยว่าเป็นเด็กต้องมีวิจารณ์ฎานเด็กต้องมีไหวพริบเด็กถึงจะคิดได้ข้อสอบข้อนี้ครูออกมาทำไมคุณได้อะไรจากข้อสอบข้อนี้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“คุณเอาเรื่องเดียวของเขานั้นไปทำให้มันเข้มข้นขึ้นอาจจะไปหัดทำแบบฝึกหัดเพราะเราจะสอนเนื้อหาแบบฝึกหัด เราทำบ้างแต่ครูต้องตรวจทุกคนแต่ว่าตรงนี้คุณก็อาจจะไปแบบพุดง่าย ๆ ก็คือแบบทำให้เนื้อหาแน่นมากขึ้นซึ่งตอนนี้เค้าทำอยู่ แล้วเขาทำอยู่แล้วคือเค้าเน้นเรื่องแบบฝึกหัดถูกใหม่เป็นเล่มๆเลยคือวัตถุประสงค์เราก็ตกลงกับเค้าแหละถูกใหม่แต่เด็กไม่ยอมมานั่งฟังที่ครูสอนตั้งแต่ต้นจนจบก็อยากจะฟังShortcut คือแรงดันนะมี 3 ชนิด 1 2 3 ทำแบบฝึกแต่อยากให้เค้าตรวจด้วยแต่อันนี้เค้ามีเฉลยให้แล้วเด็กตรวจเองแต่เค้าก็ไม่ได้ทำไม่ได้เค้าไม่มีเวลามานั่งตรวจเพราะเค้าสอนอย่างเดียว”</p> <p>“ประโยชน์ที่ดีก็คือเด็กไม่ต้องไปเรียนกวดวิชาเพราะว่าถ้าเกิดการทำข้อสอบร่วมกันได้เด็กเค้าจะไปเรียนทำไมในเมื่อเค้าก็มีแบบฝึกหัดข้อสอบของโรงเรียนกวดวิชามาแล้วมันเป็นผลดีกับโรงเรียนแต่มันเป็นผลเสียกับโรงเรียนกวดวิชาการทำMOUมันจะเป็นผลดีกับเราจะไม่ใช้กับเค้าเค้าต้องหวังเราไม่หวัง”</p> <p>“ถ้ายอมส่งมาหาครูเลยแน่นอนครูรับอยู่แล้วอะไรที่เป็นผลประโยชน์ของนักเรียนเราได้อยู่แล้วแต่เพียงแต่ที่ว่าเค้า</p>	องค์ความรู้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยเพียงใด

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>มาเอาตั้งค์กับเราหรือเปล่าทำข้อสอบพร้อมมันมีอะไรของฟรีไม่มีในโลกนะยกเว้นโรงเรียนเพราะมันเป็นงาน Profit Organization แล้วโรงเรียนกวดวิชาเป็นงาน Profit Organization หรือเปล่า”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“พอทำด้วยกันก็คือสมมติว่าที่มาจากคะแนนสอบที่เปอร์เซ็นต์ คือตั้งเกณฑ์ แต่ว่าตัว Content ซึ่งจะให้ได้มาซึ่งคะแนนอาจจะแตกต่างออกมาจากที่เรียนเพราะใช้หนังสือไม่เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตามเค้าจะคุมด้วยการที่มันก็เหมือนกับคุยกกันแต่เพียงแต่ว่าคุยกกัน</p> <p>เพราะฉะนั้นคุณต้องทำให้เหมือนตามตัวชี้วัดเราอะไรแบบนี้ ถ้าเทียบแล้วประมวลรายวิชาหรือว่า Cause Syllabus ถ้าไม่ดู Content คือทุกอย่างจะเหมือนกันแต่ Content จะไม่เหมือนกัน แต่โครงเดียวกันเลยสมมติคำอธิบายรายวิชาเหมือนกันเกณฑ์การประเมิน หรือว่าอะไรต่าง ๆ เนี่ยเราจะเหมือนกัน Content ไม่เหมือนกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ถ้าเค้าทำมีระบบคอมพิวเตอร์มีการประมวลผลทางคอมพิวเตอร์ได้คุณก็ทำเข้าไปในคอมพิวเตอร์แล้วคุณกดๆ ปุ่มออกมาปั๊บก็มีคะแนนประเมินออกมาเลยอย่างนั้นอันนั้นศูนย์ตัวต้องลงทูนนะอาจารย์ไม่แน่ใจว่าเค้าทำไปถึงขั้นตอนนี้ไหมเหมือนอย่างของโรงเรียนเราเรามีโมดูลก็ทำเข้าไปครูเอาโจทย์ใส่ไว้ในนั้นแล้วเด็กก็ไปทำในนั้นครูก็รู้ว่าเด็กเข้าไปทำที่คนแล้วทำก็ข้อถูกไม่ถูกได้คะแนนเท่าไรมันก็เป็นการเรียนออนไลน์แต่ถ้ามีศูนย์ตัวไหนใหม่ที่ทำออนไลน์ให้เด็กเลยเนื้อหาอย่างนี้โจทย์อย่างนี้แล้วก็ให้เด็กเข้าไปคลิกเข้าไปทำประเมินดูซิว่าใน 10 ข้ออ่านเรื่องนี้ทำ 10 ข้อได้คะแนนปั๊บเสร็จแล้วทางศูนย์ตัวก็ส่งออกมาเป็นกระดาษปรี้นออกมาเป็นกระดาษดูทำเรื่องนี้ได้คะแนนเท่านี้”</p>	

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>“แต่ว่าอันนั้นอาจจะทำเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เค้าถ้าคุณจะทำคุณต้องเสียเงินเข้าไปทำอย่างนี้ได้ในอนาคตข้างหน้าก็เรียนคือเค้าอาจจะได้มากกว่าที่เค้าได้นั่งสอนในศูนย์อีกศูนย์ได้สอน 100 – 200 คนแต่ถ้าเค้าเรียนแบบนี้มันจะได้เป็น 1,000 คนมันออนไลน์เข้าไปเรียนอย่างนั้นอาจจะทำได้ ศูนย์ก็ต้องทำในระบบให้ครบวงจร”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“เราต้องการแค่เอาพื้นฐานก็ออกข้อสอบพื้นฐานมาพอกข้อสอบพื้นฐานมามันก็ไม่สามารถแยกแยะเด็กเก่งได้ก็แค่พื้นฐานเด็กก็เท่ากันหมด ทีนี้จะอย่างไร เพราะฉะนั้นมันก็มีอีกเปเปอร์หนึ่งจะเป็นเปเปอร์ที่บอกว่าใครต้องการความเก่งคุณก็มาทำเปเปอร์นี้เสร็จแล้วก็มีใบ Certificate ว่าอันนี้ความรู้ดีแต่ไม่เกี่ยวกับเกรดนะเพราะฉะนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการวัดประเมินผลว่าจะเอาแบบไหน จะเอาไอตัวข้อสอบที่เอามาเนี่ยครึ่งหนึ่งเราจะแยกแยะใหม่เป็นกลุ่ม A B C หรือเราจะวัดว่ารู้พื้นฐานหรือเปล่า”</p> <p>“ถ้าเกิดสมมติว่าวางแผนร่วมกันได้ โรงเรียนกวดวิชาก็ได้สอน.....ทิศทาง รู้อยู่แล้วโรงเรียนวัดประเมินผลแบบนี้ แล้วก็เสริมอย่างนี้ โรงเรียนก็สอนไป เราก็เสริมไปเด็กก็เรียนไปแล้วก็ได้ผล นี่ไม่ใช่ว่าไม่ดีนะ (ดี) แทนที่เด็กจะเรียนที่โรงเรียนครั้งหนึ่งแล้วก็มาเรียนที่กวดวิชาครั้งที่สองก็ยังไม่ตรงแนวกับที่โรงเรียนจะวัดผล”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“เราสามารถประเมินได้บอกว่ามันสามารถสร้างทำให้การวางแผนร่วมกันได้ เช่น บอกว่ามีความร่วมมือเช่นเรา</p>	<p>แนวโน้มการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้ลดการจัดการเรียนรู้ที่ซ้ำซ้อน ส่วนการประเมินนั้นควรมีข้อสอบประเมินที่เป็นมาตรฐานหรือเป็นข้อสอบกลางที่สามารถวัดความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยข้อสอบต้องมีความเป็นมาตรฐานอย่างแท้จริง</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>กวดกับ กทม.บอกว่าทางโรงเรียนในระบบเค้าสอนถึงจุดนี้เป็นจุดหนึ่ง แล้วอีกจุดหนึ่งกวดวิชาเข้ามา ตรงนี้มันอาจจะไม่ซ้ำซ้อนกันอาจจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ อันนี้จะเป็นตัวอย่างหนึ่ง แล้วก็ผมคิดว่าประโยชน์คือบอกว่าถ้ามันแชร์ข้อมูลกันทำให้แต่ละฝ่ายก็เห็นเด็กรอบด้านมากขึ้นแทนที่แต่ก่อนคือกวดวิชาก็เห็นเด็กแค่ด้านเดียว โรงเรียนในระบบก็เห็นเด็กด้านเดียว แต่ว่าถ้ามีความร่วมมืออย่างนี้อาจจะเห็นข้อมูลเด็กครบครอบคลุมทุกด้านมากขึ้น”</p> <p>“ข้อสอบกลางขึ้นมาที่มันชี้วัดสามารถชี้วัดได้ สามารถประเมินเด็กได้เป็นกลาง อาจจะใช้ข้อสอบ O-Net หรือข้อสอบอะไรก็ได้เป็นมาตรฐานกลางเสร็จแล้วเราสามารถประเมินได้ว่าจุดแข็งจุดอ่อนนักเรียนเป็นอย่างไร แล้วก็นักเรียนคนนั้นเค้าจะได้ไปพัฒนาทั้งในกวดวิชาเองด้วย แล้วในโรงเรียนในระบบเองด้วย แต่ตอนนี้มันยังไม่มีช่องทางนั้นเพราะว่ามันยังแยกกันอยู่ แยกส่วนกันอยู่แต่ว่ามันจะมีมันจะต้องระดับนโยบาย ระดับข้อมูลแล้วก็กระบวนการนี้ก็อาจจะต้องมีในเรื่องของตัวข้อสอบที่มาตรฐานที่ชี้วัดนักเรียนที่สามารถใช้ร่วมกันได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“กวดวิชาเด็กอาจจะไม่ชอบที่ครูหาไป เด็กอาจจะมึนในดวงใจเค้าแล้วก็อาจจะแบ่งเป็นสองส่วนก็คือทางโรงเรียนก็ให้ Course Syllabus กับเด็กมา เด็กก็ไปหาติวแล้วก็เราก็พอหาติวเสร็จก็เราก็อาจจะมีการประเมินผลร่วมกันไง เช่น ให้คะแนนน้ำหนักที่ข้างนอกแต่กวดวิชา 30% ตัดคะแนนมาแล้วโรงเรียนตัดอีก 70% ก็ร่วมกันวัดเพราะฉะนั้นก็ทำได้เพราะว่าก็แบ่งเบาภาระครูในโรงเรียนครูในไปส่วนหนึ่งด้วย เชิญเค้าไปเป็นส่วนในหลักสูตรในการเรียนการสอน เชิญเค้าไปส่วนหนึ่งหลังจากสอนเนื้อหาเสร็จแล้วอันนี้ก็ใกล้ ๆ สอบก็อาจจะใช้จากทางนี้หรือ 2 อาจจะใช้แบบเธอก็เหมือนกันคืออาจจะมีส่วนเวลาจัดเวลาสักส่วนหนึ่งสำหรับเด็กไปหาเรียนเอา ไปหาติวแล้วก็เหมือนกันลักษณะเดียวกันก็คือมีไปรับรองแล้วมีการประเมินผลให้ ซึ่งการประเมินผลของกวดวิชาผมเชื่อว่าไม่ทำให้โรงเรียนเค้าเสียชื่อหรือจริงเปล่าอันนี้คือส่วนหนึ่ง”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“ควรจะมีหน่วยทดสอบกลางมากกว่าจะ คือเรียนที่ไหนก็ตามให้มีแค่ใบผ่านว่าเรียนมาแล้วแล้วไปทดสอบกับหน่วยทดสอบกลางแล้วไปใช้กับโรงเรียนไหนก็ได้ ต้องออกข้อสอบตามหลักสูตรแกนกลางคือ สมมติว่าเรียนกับที่นี้ เรียนกับที่ A ที่ B ที่ C ABC ต้องสอนตามหลักสูตรแกนกลางเหมือนกันหมด แล้วเอาผลทดสอบที่ได้จากผลทดสอบกลางไปใช้ในสถาบันไหนก็ได้ มันจะยุติธรรมกับเด็กมากกว่า ถ้าเค้ามองว่าที่นี้สอนหลักสูตรของเรา ไอนี้สอนหลักสูตรของ B ไอนี้สอนหลักสูตรของ C มันหลักสูตรไม่เหมือนกันและ ผลที่ได้มันก็วัดยาก น่าจะสอนตามหลักสูตรแกนกลางเหมือนกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ทางในโรงเรียนเค้าก็เหมือนกับไม่ค่อยยอมรับเท่าไร แล้วอีกอย่างเค้าบอกว่าถ้าเกิดว่าเป็นแบบนี้เวลาเค้าจัดการเรียนการสอน เด็กที่เอาตรงนี้คือมาเรียนพิเศษนอกแล้วได้ผลสอบผลอะไรต่าง ๆ ได้แล้ว เวลาเค้าจะไปจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนมันจะลำบากแล้วเพราะคนนี้จะต้องเรียน คนนี้จะไม่ต้องเรียน เพราะฉะนั้นคนที่ต้องเรียนทำอะไรเค้าก็ได้แล้ว ประเมินผ่านแล้วเนี่ยทำอะไร ก็ต้องวาง แล้วจะให้เค้าทำอะไร จะจัดระบบอะไรต่าง ๆ ลำบาก เพราะฉะนั้นถ้าถามว่ากวดวิชาจะช่วยเสริมอะไรในโรงเรียนก็คงเป็นลักษณะเหมือนเดิมที่ว่ามัน ก็คือไปช่วยสอนเสริมวิชาการบางส่วนที่โรงเรียนเชิญไปสอนตรงนี้มากกว่าน่าจะเป็นอย่างนี้ ความร่วมมือที่จะให้กวดวิชาเรียนที่กวดวิชาเสร็จแล้วได้รับผลสอบไปเลยโดยไม่ต้องกลับไปเรียนที่โรงเรียนใหม่เนี่ย ทางโรงเรียนก็คงไม่ยอมรับนี่คิดว่านะ”</p> <p>“ถ้าเกิดว่าจะให้ทางโรงเรียนกวดวิชาสอบเองเหมือนกับในระบบเองจัดสอบเองแล้วประเมินว่าผ่าน ๆ แล้วเอาอันนี้ไปใช้เลยว่าจะเลยอันนี้คิดว่าทางระบบเค้าคงจะไม่ยอมรับ แต่ว่าถ้าเกิดว่าลักษณะว่าเรียนจากกวดวิชาแล้วไปสอบกับทาง</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ต้นสังกัดของตัวนักเรียน คือถ้าเกิดว่าต้นสังกัดของนักเรียนที่นักเรียนเรียนอยู่ในโรงเรียนเค้ามีทดสอบเป็นข้อสอบมาตรฐานว่า ถ้าเกิดสอบผ่านอันนี้แล้วถือว่านักเรียนผ่าน อันนั้นคิดว่าน่าจะเป็นจุดยอมรับของต้นสังกัดมากกว่าตรงนี้คือมาสอบกับเค้าเอง อันนั้นต้องเป็นข้อสอบที่เป็นมาตรฐานคือสอบทั้งนักเรียนที่เรียนในระบบเอง กับออกมาเรียนข้างนอกเนี่ยก็ต้องไปทดสอบเป็นมาตรฐานเดียวกันไม่ใช่ว่าสอบในระบบที่เค้าเรียนเองมันเป็นอย่างไรแต่มามาตรฐานที่เด็กมาเรียนข้างนอกก็จะมาสอบเอาให้มันยากเพื่อจะรู้ว่าเด็กมันไม่ผ่านอะไร มันก็จะทำให้ประเมินไม่ได้ตรงนี้ว่าเด็กเค้าเด็กที่เรียนข้างในกับที่เรียนข้างนอกพิเศษมันมีมาตรฐานหรือเปล่า ถ้ามันมีหน่วยงานที่เป็นมาตรฐานในการตรงนี้ได้ก็จะดีแต่ในระบบเค้าก็จะอ้างอิงว่าเด็กที่เรียนพิเศษข้างนอกก็มีวิชาการแต่ในแง่อันอื่นมันยังขาด”</p>	
	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับกฎหมายในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 เกี่ยวกับการเทียบโอนการประเมินความรู้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“เรื่องสอบเทียบคะแนนกันไหน พรบ.เค้าจะมีบอกว่าให้มีการเทียบคะแนนการโอนได้ระหว่างโรงเรียนในระบบและนอกระบบตามอัยยาศัย ไม่เห็นทำก็มีข้อคิดเห็นกฎหมายให้มากก็ไม่เห็นทำ”</p> <p>“ทำได้อีกอย่างเมื่อนอกก็มี Home School ถึงเวลาสอบก็เข้าไปสอบมีโรงเรียนสำหรับสอบ Home School ในพรบ.ก็มีตอนนี่ Home School ก็ค่อยไปแล้วค่อยรับประทานไปแล้วเป็นไปไม่ได้ ในลักษณะนี้เป็น Home School ก็ได้ อย่างเช่นถ้าเด็กเรียนคณิตศาสตร์ในโรงเรียนแล้วก็ไม่ค่อยประทับใจเท่าไร สมองก็ไม่ค่อยประทับใจอาจจะเหตุผลภาวะแวดล้อมอื่น ๆ เด็กก็อาจจะใช้เวลาไปเรียนคณิตศาสตร์ข้างนอกโดยโรงเรียนให้ Course Syllabus มา เอา line มาคุณจะต้องใช้เวลานี้ ๆ แล้วก็ไปเรียนก็ไปหาเรียนมาแล้วให้ทางโรงเรียนเซ็นรับรองมา แล้วถึงเวลาจะไปสอบวัดที่โรงเรียนเอาได้</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับกฎหมายในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 เกี่ยวกับการเทียบโอนการประเมินความรู้ ตามกฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กล่าวถึงระบบการเทียบโอนผลการประเมินการเรียนรู้จากการเรียนตามอัยยาศัยสู่การเรียนรู้ในระบบ แต่ในปัจจุบันยังไม่เกิดขึ้นและยังไม่เป็นที่ยอมรับของโรงเรียนในระบบ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ใหม่ ก็เหมือนลักษณะเหมือน Home School นั่นเอง คิดว่าผลสัมฤทธิ์เด็ก up ขึ้นแน่นอนมากกว่า แต่มันก็เป็นผลกระทบจะทำได้อย่างไรแล้วครูหละ ครูในนั้นก็สำหรับโรงเรียนรับเด็กที่เค้าไม่ยอมไปเรียนกวดวิชาที่มีหนี่อันนี้คือแนวทางก็อาจจะต้องเหมือนโรงเรียนอาจจะต้องจำกัดเวลาแบ่ง ๆ จำกัดชั่วโมง มันซึ่งถามว่าทั้งหมดทำได้ ทุกอย่างทำได้ถ้าเราเองประโยชน์เด็กเป็นที่ตั้งแล้วคิดว่าที่กวดวิชาที่มีศักยภาพพร้อมนั้นแหละ"</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>"คือตอนนี้เค้า อย่างกระทรวงเค้ากำหนดมาว่าจริง ๆ แล้วเรียนที่ไหนก็ได้ แล้วเอากวดสามารถเค้าเรียกว่าเทียบโอนกันได้ แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่มี มันไม่มี มันมีแต่กฎหมาย มันไม่มีในการปฏิบัติจริง ก็คืออาจารย์เลยมองว่ามันปฏิบัติยาก มีในกฎหมายแต่ปฏิบัติยาก ก็ยังมองไม่ออกเหมือนกันว่าถ้าสมมติว่าเด็กอยู่โรงเรียนเตรียมมาลงเรียนกับเราเอากวด ที่โรงเรียนเค้ามันก็ปฏิบัติยาก 4นได้ใหม่กับ เราเอาไปใช้ที่โรงเรียนเตรียมได้ใหม่เทียบโอนกัน 4"</p>	
	<p>3. ความเห็นเกี่ยวกับผลประโยชน์ทับซ้อนในการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>"วางแผนประเมินผลการเรียนรู้ร่วมกันที่นี้จะมีผลประโยชน์ทับซ้อนกัน สมมติว่าผมจะตีเพื่อให้เกิดข้อสอบที่โรงเรียนนี้ได้ ผมก็บอกว่าคุณประเมินผมอย่างนี้ที่คุณก็ประเมินผลอย่างนี้ตีผมก็จะได้สอนตามที่คุณประเมินผล ออกข้อสอบแนวนี้เนะเราก็สอนตามแนวนี้ ที่นี้วิธีการวัดและประเมินผลมันขึ้นอยู่กับวิธีคิดว่าจะคิดอย่างไร อย่างโรงเรียนนานาชาติ เค้าจะถามอะไรที่เด็กจะต้องรู้ จะถามในสิ่งที่จะต้องรู้ แต่พอเป็นโรงเรียนในระบบของไทย ในอดีตนะอย่างสมมติปัจจุบันนี้ยังเป็นอยู่หรือเปล่าก็คือเราจะชุดหลุมพรางจะเปลี่ยนคำพูดตรงนี้นิดหนึ่งเพื่อว่าเด็กจำไม่ได้"</p>	<p>3. ความเห็นเกี่ยวกับผลประโยชน์ทับซ้อนในการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินความรู้ของผู้เรียนร่วมกันอาจก่อให้เกิดการทุจริตทางด้านวิชาชีพครู เพราะจะมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องจรรยาบรรณและผลประโยชน์ได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2. การทำวิจัย		
2.1 กาวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“เค้าควรที่จะมุ่งที่จะพัฒนาคนจริง ๆ ด้วย เพราะฉะนั้นการทำวิจัยน่าจะมีคำตอบบางอย่างเกิดขึ้นในการพัฒนาคน ตอนนี้เค้าไม่สนใจที่จะพัฒนาคนเลย เพราะฉะนั้นเค้าก็แต่เค้าคิดนะเค้าก็คิดตามสไตล์ของเค้าแต่ต้องการให้เค้ามีวิธีการหาคำตอบแบบกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เป็นวิจัย ให้ได้คำตอบมาชัดเจน ให้คำตอบค่อนข้างที่เชื่อถือได้ว่าเค้าควรจะต้องลงมือทำอะไร ซึ่งเป็นคำตอบจะพัฒนาเด็กนั่นหมายถึงเค้าควรจะทำวิจัยพัฒนาเพื่อพัฒนาเด็กบ้าง”</p>	<p>แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษามีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาวิจัยเพื่อทำการพิสูจน์ถึงทักษะทางวิชาการที่จำเป็นต่อผู้เรียน เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองกับสภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริง</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาเป็นที่รวมของนักเรียนที่หลากหลายเพราะฉะนั้นโรงเรียนคงไม่มาเซฟเด็กหลายหลาย พวกนี้เซฟของโรงเรียนมากกว่า แต่ถ้าเกิดสมมติว่าเค้าอยากจะมีเครื่องมืออะไรแล้วมาปรึกษาหารือก็กันไปได้ว่ามีมุมมองว่าอย่างไร มีความคิดเห็นอย่างไร ว่าเครื่องมือตรงนี้ปรับอย่างไร ตรงนี้ก็กันไปได้ ก็คงจะใครกันในแง่เครื่องมือ”</p>	<p>แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชา มีผู้เรียนที่หลากหลาย ทำให้วิจัยทางด้านนี้ไม่มีความเป็นไปได้ โรงเรียนกวดวิชาจึงเสนอความร่วมมือทางการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนในรูปแบบการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือการสร้างเครื่องมือร่วมกัน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</p> <p>“ครูนี้จะไม่มีความคิดที่จะ.....ที่ทางนี้เพราะว่าอุดมการณ์มันเหมือนกันหรือเปล่าคนที่นำทำคือกระทรวงศึกษาเพราะว่าไหนๆมันก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้ว”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“แล้วสรุปแล้วถ้าพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนมันก็ต้องมี HOW ใหม่พอ how แล้วนี่เกิดผลวิจัย how ไปตกที่ว่าทุกคนต้องไปกวดวิชาทำอย่างไรนี่คืองานวิจัยชิ้นหนึ่งนะผลมันออกมาไปสัมภาษณ์เด็กตัวแปรต้นตัวแปรตามมันก็ไม่พ้นเด็กมันก็ต้องไปทำวิจัยกับเด็กถ้าเกิดเด็กเค้าบอกว่าต้องเรียนตรงเป่ามันต้องทำแบบฝึกหัดเยอะๆมันก็ตกที่สรุปแล้วนักเรียนก็ต้องไปกวดวิชาใครจะการันตีถ้าเกิดมันออกมาทางนั้นถ้าผลงานวิจัยเผยแพร่ไปแคมเปญประกวดเดี่ยวรู้อยู่แล้วถ้าทำวิจัยกับเด็กเดี่ยวเค้าจะบอกข้อดีให้กับเด็กคือความรู้พื้นฐานแต่ถ้าจะไปต่อยอดต้องไปสถาบันวิชาแล้วมันก็จะลามไปว่าถ้าอยากจะไปเข้านั้นจริงๆต้องกวดวิชาตั้งแต่ ม.1 จบผลดีไม่ได้เกิดกับทางโรงเรียนนะผลดีเกิดกับกวดวิชาครุมองแค่นี้รู้เลย”</p>	<p>สรุปแนวโน้มนำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>เพราะ อุดมการณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาไม่เหมือนกัน โดยที่อุดมการณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นการจัดการเรียนรู้ตั้งแต่กระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ และหากมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนอาจทำให้ผลการวิจัยที่ได้เป็นข้อมูลที่ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับความเสียหายและถูกโจมตี</p>
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“นี่กระบวนการทำก็คงจะต้องมาทำให้ชัดเจนว่าจะทำอะไรทำอะไรทำอะไรทำอะไรเพราะว่าสิ่งต่างๆมันเป็นตัว</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยการมีความชัดเจนกับประเด็นเรื่องที่ต้องการศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการ ผู้เรียน และผู้สอน ผ่านวิธีการ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน (ต่อ)	<p>แปรเหมือนกันตัวแปรต้นเป็นอย่างไรแล้วสุดท้ายถ้าเข้าไม่ตรงเดี่ยวนั้นก็บิดเบือนเราจะทริคมันอะไรใส่เข้าไปบ้างแล้วก็มี การกำหนดว่าจะเอาเรื่องอะไรทำได้พอผอ.อนุญาตเพราะว่าเป็นเรื่องร่วมกันมันก็ไปได้แล้วเห็นใหม่แต่เมื่อกี้พูดทู่ๆไปคือพูดให้เห็นสภาพปัจจุบันประเด็นว่าถ้ามันในสภาพจริงแต่มันเป็นไปได้เพราะมันเป็นเป็นอย่างนี้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“งานวิจัยร่วมกันมันทำได้ทางด้านไหนในหัวข้อยอมีด้านไหนบ้างทำได้ทุกด้านเหลือแต่ว่าคุณจะวิจัยไปเอาผลนี้มาใช้สำหรับในโรงเรียนเพื่อพัฒนาในการสอนในระบบหรือพัฒนาผู้เรียนในด้านไหนพัฒนาครูทางด้านไหนก็ทำได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“ถ้ามันเป็นเรื่องของ การสังเกตมันถึงจะเหมาะที่จะทำงานร่วมกันที่มันต้อง เรียกว่า ทำคนเดียวไม่ได้ ฉันทักคนเดียวไม่ได้เพราะต้องการคำตอบร่วมกัน ถ้าเป็นเซอร์เวย์ถามความคิดเห็นอันนั้นไม่ต้องเลย ใครก็ได้ทำสักคน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“ถ้าจะให้เข้าใจในเรื่องกระบวนการเด็กก็ต้องรู้ว่าก็คือถ้าจะมาทำวิจัยในเรื่องของวิจัยในชั้นเรียนก็ได้หรือวิจัยใหญ่มันก็คงไม่ถึงขนาดนั้นเพราะว่าถ้าจะทำวิจัยใหญ่มันก็ทำหลายๆโรงเรียนที่จะเกิดขึ้นมันมีหัวข้ออะไรบ้างสามารถทำได้”</p>	วิจัยแบบทดลอง และสังเกตการณ์
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>“สมมติว่าขึ้นอยู่กับตัวหัวข้อการวิจัย คือถ้าเกิดโจทย์ตัวตั้ง ตัวหัวข้อของการวิจัยผลมันออกมามันก็ได้เกิด</p>	แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีความต้องการทำการวิจัยทางด้านงานวิชาการ

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>ประโยชน์อยู่แล้ว ถ้าเกิดสมมติว่าระหว่างอยากจะเอาวิชาการที่เข้มข้นกับการเรียนที่ไม่น่าเบื่อ เด็กอยากได้แบบไหน ถ้าเกิดตั้งใจตรงนี้แล้วก็ทำวิจัยออกมา พอได้มากวดวิชาก็ไปปรับใช้ได้อยู่แล้ว โรงเรียนก็ไปปรับใช้ได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“การวิจัยผมคิดว่าอย่างในกวดวิชาผมคิดว่ามันทำได้หลายเรื่อง ถ้าเป็นเรื่องวิชาการทำร่วมกันได้แน่นอนเพราะว่าจริง ๆ เรื่องวิชาการเป็นความถนัดของกวดวิชาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเกิดวิจัยเรื่องวิชาการว่านักเรียนคนหนึ่งเนี่ยมีจุดแข็งจุดอ่อนตรงไหนอย่างไร แล้วบอกว่าเทคนิคอะไรที่ทำให้นักเรียนเค้าเก่งขึ้นหรือบอกว่าอะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้เค้ามี....ในการเรียน สมมติเนี่ยการวิจัยทางวิชาการถ้ามันร่วมกันทั้งในระบบด้วยนอกระบบด้วย คิดว่าก็จะเป็นประโยชน์แล้วหัวข้อก็ทำได้แน่นอนเรื่องวิชาการ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ดีเลย มันก็ต้องร่วมเพราะโรงเรียนก็จะมองมุมของโรงเรียน กวดวิชาที่มองเห็นในมุมของกวดวิชา เพราะฉะนั้นต้องเอาทั้งสองมุมมองมารวมกันแล้วทำวิจัยเยอะเยอะไปหมดเลยโดยเฉพาะที่ที่ปัญหาผลสัมฤทธิ์ของแต่ละวิชาก็นี้ฮ่าละเนอะ ก็ทำได้เยอะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“ตอนนี้อาจารย์คิดว่าที่สำคัญที่สุดคือหลักสูตร หลักสูตรเนี่ยแต่ละโรงเรียนมีเอกเทศในการกำหนดหลักสูตรตัวเองมากเกิดไป เช่น ยกตัวอย่าง โรงเรียนเตรียมเค้าทำหลักสูตรขึ้นมา ไม่ตรงกับของสสวท .ไม่ตรงกับแบบเรียนสสวท แล้วก็สอนโดดไปโดดมา ซึ่งมีปัญหาเพราะว่าบางอย่างมันต้องเรียน บวกลบก่อนคูณหาร ถ้าไปขึ้นคูณหารก่อนเด็กนักเรียนไม่รู้</p>	<p>เนื่องจากเป็นสิ่งที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยการตั้งหัวข้อการวิจัยเพื่อตอบปัญหาจุดอ่อน จุดแข็งของงานวิชาการ ทำให้ได้รับรู้ถึงมุมมองที่แตกต่างจากโรงเรียนทั้งสองประเภท โดยโรงเรียนกวดวิชาได้ให้ความสำคัญกับงานวิชาการที่ควรได้รับการวิจัยคือหลักสูตร</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน (ต่อ)	<p>เรื่อง ถึงจะเด็กเก่งก็หะแต่ถ้าสมมติว่าการวางลำดับการเรียนการสอนไม่ดีมันก็มีปัญหาต่อนักเรียน ซึ่งอาจารย์ว่าหลักสูตรมีปัญหาถ้าจะทำวิจัยจะต้องเน้นโรงเรียนเลยต้องทำหลักสูตร”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ถ้าเกิดทางในระบบเค้าเปิดรับตรงนั้นะ แล้วมาร่วมกันศึกษา พูดอย่างไรดีมาทำวิจัย คือมันไม่เชิงเป็นลักษณะเชิงวิจัยเหมือนกับว่ามาวางโครงหลักสูตรต่าง ๆ ที่ร่วมกันที่จะช่วยพัฒนานักเรียนจะเป็นไปตามรูปแบบไหนอะไรอย่างนี้น่าจะเป็นอย่างนั้นมากกว่า”</p>	
2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“ครูว่ามันไม่ต้องทำวิจัยหรือมันเห็นชัดๆเด็กอยู่ในโรงเรียนก็อยู่ในระเบียบของโรงเรียนแต่เมื่อไปอยู่ในโรงเรียนกวดวิชาอย่างนี้กวดวิชามีระเบียบใหม่ถ้ามีระเบียบเค้าปฏิบัติได้คุณรับเค้าแต่ถ้าระเบียบเค้าปฏิบัติไม่ได้คุณก็ยังรับเค้าอยู่เพราะคุณอยากได้เงินถูกปะถามว่าเด็กเห็นแก่ตัวมีไหมเด็กพูดจาไม่เพราะมีไหมคุณไปบังคับไม่ได้คุณอยู่ในคาส์นี้คุณจะต้องนั่งเรียบร้อยแต่งกายเรียบร้อยต้องนุ่งขาวมาห้ามใส่สายเดี่ยวมานะไม่คุยกันในระหว่างเรียน ถ้ากวดวิชาจะไปทำเป็นพฤติกรรมนักเรียนเพื่อจะเอาไปพัฒนาในส่วนกวดวิชาก็ต้องไปทำกับกวดวิชาเองเพราะมันไม่สามารถจะมาเช็กับแต่ละโรงเรียนได้”</p>	<p>แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนวคือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมองว่าโรงเรียนกวดวิชาไม่มีวัตถุประสงค์ในการดูแลพฤติกรรมผู้เรียนอยู่แล้ว และโรงเรียนแต่ละโรงเรียนมีความเป็นอัตลักษณ์ส่วนตัว ข้อมูลการวิจัยจึงไม่สามารถนำมาใช้ได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“เมื่อครู่มีกระบวนการเรียนการสอนที่ดีเด็กก็สามารถฝึกได้แต่ปัญหาตัวผู้เรียนน่าจะมาก่อนเพราะเราจะทำให้เราทราบสาเหตุแนวความคิดนะซึ่งมันอาจจะไม่ตรงกับใครก็ได้ เรารู้สาเหตุจากตัวผู้เรียนก่อนเราจึงจะไปช่วยทำให้โครงสร้างไปรับไปตรงโน้นตรงนี้ซึ่งเด็กที่เราสอบหรือถามมันคงไม่ใช่ประเด็นคนเดียวมันต้องเป็นกลุ่มนักเรียนที่เป็นตัวแทนประชากร”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“ต้องดูว่าคือจุดประสงค์โรงเรียนจะทำวิจัยผู้เรียนในส่วนร่วมจุดประสงค์เพื่ออะไรหรือกวดวิชาเค้าจะทำจุดประสงค์เพื่อจะมาตอบโจทย์อะไรหรือตั้งสมมติฐานอะไรขึ้นมาแล้วไปทำวิจัยวิจัยนั้นทำได้แต่ว่าเพื่ออะไร”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 7</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาคงไม่ทำเนื่องจากไม่ใช่หน้าที่ของเขา เพราะหน้าที่ของเขาคืออัดวิชาการ ส่วนทางด้านอื่นๆคงไม่ทำ คนละบทบาท ของเราทุกอย่าง พฤติกรรมของเด็กอยากให้เรา เช่น การดูพฤติกรรมของนักเรียน แต่โรงเรียนกวดวิชาคงไม่ทำ หน้าที่ของเขาคือ รับจ้างสอนเป็นชั่วโมง เป็นคอร์ส สอนเสร็จก็แล้วกัน การส่งการบ้าน เป็นต้น”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“เราอาจจะสังเกตเทคนิคการสังเกตว่าเด็กที่ไปเรียนกวดวิชา สังเกตส่วนที่เป็นออฟเซฟเวอร์ ส่วนที่เป็นพฤติกรรมของเค้าว่าเด็กที่มาเรียนหนังสือ เด็กที่นั่งเรียนอยู่ในห้องในภาพรวมเป็นอย่างไรบ้าง เด็ก ม.ปลายเวลานั่งเรียนหนังสืออยู่ใน</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยการหาวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยที่ต้องการศึกษาถึงพฤติกรรมและสติปัญญาของผู้เรียนโดยการสังเกตการณ์ และมีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาหันมา มีบทบาทเกี่ยวกับการเอาใจใส่และดูแลพฤติกรรมของผู้เรียนมากขึ้น โดยการร่วมทำการวิจัยทางด้านนี้ จะทำให้ทราบถึงปัญหาการเรียนรู้อันแท้จริงของผู้เรียนว่าเป็นอย่างไร และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับเปลี่ยนการจัด</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ห้องในวิชาเคมีมันเรียนกันอย่างไร แล้วเสร็จแล้วพอไปเรียนที่กวดวิชามันเป็นอย่างไร พฤติกรรมมันเหมือนกันไหม”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“พฤติกรรมก็ทำได้ว่าเด็กคนนี้ตั้งใจเรียนไม่ตั้งใจเรียนมีปัญหาหรืออะไรสมาธิไม่ดี สติปัญญาเป็นอย่างไรนั่นก็คือเรื่องของทักษะที่จะทำออกมาแบบนั้นก็ได้ผมว่านะ”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“เรื่องการวิจัยเรื่องพฤติกรรมจริง ๆ ผมคิดว่ามันอาจจะต้องลงเรียนในระบบให้เป็นหลัก แต่ว่าถ้าอยากจะให้โรงเรียนกวดวิชาช่วยเสริมตรงไหนก็น่าจะเป็นส่วนเสริมมากกว่า การวิจัยพฤติกรรมเนี่ย เด็กเค้าอยู่ในโรงเรียนมากกว่าแล้วมีการใกล้ชิดกับครูประจำชั้น ครูแนะแนว ฯลฯ มากกว่า ยกตัวอย่างเช่นสมมติบอกว่าเค้ามีการวิจัยในโรงเรียนเรื่องพฤติกรรมของเด็กอย่างนึงแต่ต้องต่อเนื่องไปยั้งเวลาเค้าอยู่นอกโรงเรียนด้วย อย่างนี้ผมคิดว่ากวดวิชาที่จะเข้ามาวิจัยร่วมแล้วว่าพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่อยู่ในโรงเรียนมันมีอย่างไรบ้างอย่างนี้เป็นต้น”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“ก็อย่างพฤติกรรมเด็กอยู่ในโรงเรียนก็พฤติกรรมหนึ่ง มากกวดวิชาที่พฤติกรรมหนึ่ง มันก็ร่วมมือกันทำได้ มันได้ทั้งสองมุม ทุกอย่างทำได้ ทุกอย่างเป็นไปได้ มีใครจะทำหรือเปล่าหละ คือก็เหมือนกับว่าต้องมีจุดเริ่มต้น แล้วก็จุดเริ่มต้นที่ดีก็คือต้องเป็นแกนนำใหญ่ด้วย แกนนำใหญ่ก็คือรัฐบาลต้องเป็นแกนนำใหญ่”</p>	<p>แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ การทำวิจัยทางด้านนี้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยหากมีความต้องการให้กวดวิชาทำงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนนั้น ควรทำเสริมกับทางโรงเรียนมากกว่า และควรเป็นพฤติกรรมของผู้เรียนภายนอกโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ในโรงเรียนค่าน่าจะมีการทำอยู่แล้วเพราะนักเรียนแต่ละคนมีสภาพเป็นอย่างไรบ้าง ควรจะต้องแก้ไขอะไรต่าง ๆ ตรงนั้นเนี่ยครูในระบบเค้าคงทำอยู่แล้วตรงนี้”</p>	
<p>2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“ถ้าเราได้ทำวิจัยร่วมกันประโยชน์ที่เราเอามาใช้เนี่ยเราก็น่าจะได้จากข้อมูลที่วิจัยได้มากก็คือเช่นอาจจะทำให้เราไปถึงปัญหาความต้องการปัญหาตรงตัวผู้เรียนว่าเค้ามีความต้องการและมีความขาดทักษะอย่างไรซึ่งตรงนี้อาจจะถูกนำไปเป็นประโยชน์ในการวางแผนในเรื่องของโครงสร้างการบริหารด้านวิชาการและไปสู่การพัฒนาคุณครูเพื่อให้ครูมีทักษะกระบวนการเรียนการสอนที่ดีแล้วเค้าไปพัฒนาตัวผู้เรียนเพราะตรงนี้นั้นรวมหมดเลยนะพัฒนาตัวคุณครูเนี่ยมันก็จะไปเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องการออกแบบการเรียนรู้การวัดผลประเมินผลการประเมินตัวผู้เรียนลักษณะที่ประสงค์ก็จะไปสัมพันธ์กัน”</p> <p>“พอเวลามันรู้แล้วว่าถ้าจะสอนนักเรียนต้องอย่างนี้เพราะฉะนั้นเค้าต้องไปออกแบบนวัตกรรมสมมติว่านี่คือนวัตกรรมหลังจากที่เด็กมีปัญหาตรงเนี่ยไปทำนวัตกรรมอีกตัวเสร็จเรียบร้อยก็มาจัดกลุ่มสอนให้นักเรียนฝึกหลังจากทำไปแล้วเด็กก็มีทักษะมีการเรียนรู้มีกระบวนการที่ทำให้เด็กเข้าใจแล้วมี Attitude ที่ดีหรือวัดประเมินได้ตรงแสดงว่าตัวนวัตกรรมนี้ที่ออกแบบมาเนี่ยมันสอดคล้องกับปัญหา”</p>	<p>แนวโน้มการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ หากได้รับการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการวิจัยรับทราบถึงอุปสรรคปัญหาที่ครบถ้วนการแก้ไขจะตรงประเด็นที่ได้ออกมาตามกระบวนการทางการพัฒนาที่มีแหล่งอ้างอิงอย่างแน่ชัด และควรได้รับการเผยแพร่ ทำให้เกิดการพัฒนาทั้งระบบ และสามารถนำไปสร้างนวัตกรรมได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ (ต่อ)</p>	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนทำวิจัยพวกที่ไปเรียนTutorเรียนกวดวิชาก็สามารถทำพฤติกรรมตรงนี้ได้ว่าเค้ามีเหตุจูงใจอะไรผู้ปกครองมีเหตุจูงใจอะไรสภาพแวดล้อมส่วนโรงเรียนก็เอามาดูว่าที่เค้าไปเรียนเพราะว่าอย่างไรในส่วนของผู้เรียนในส่วนของผู้ปกครองผู้ปกครองคาดหวังอย่างไรแล้วโรงเรียนก็เอาผลของในส่วนนี้มาดูว่าโรงเรียนสามารถหรือจำเป็นไหมที่จะต้องไปทำความเข้าใจความต้องการเหล่านั้นของนักเรียนผู้เรียนหรือผู้ปกครองทำให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราทำอยู่นั้นณปัจจุบันตอบสนองต่อความต้องการของผู้ที่รับบริการจากเราแล้วก็ตอบสนองต่อความต้องการของสังคมต่อกฎหมายหรือการเป็นพลเมืองของประเทศที่มีคุณภาพไม่งั้นถ้าไม่มีวิจัยก็จะอยู่กับที่ทำอะไรก็อยู่ที่เดิม”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“ถ้าทำวิจัยในโรงเรียน วิจัยเพื่อพัฒนาไม่มีงานวิจัยอันไหนทำแล้วเก็บไว้เฉย ๆ เค้าจะต้องมีเลยว่าข้อเสนอแนะเพราะฉะนั้นวิจัยเพื่อพัฒนาเด็ก วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน แต่โรงเรียนกวดวิชาเค้าไม่ต้องการพัฒนา เพราะฉะนั้นงานวิจัยเค้าไม่มีความจำเป็นจริง ๆ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“ถ้าเป็นในอนาคตสามารถทำร่วมกันได้นะมันก็ต้องแชร์ประสบการณ์ทำร่วมกันความเป็นอยู่ข้างนอกอีกอันอยู่ข้างในการที่จะเอาข้างในข้างนอกรวมกันต้องมาคิดร่วมกันว่าโจทย์คืออะไรปัญหาคืออะไรแล้วเราจะแก้ยังไงก็ต้องมารวมมือกัน”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ (ต่อ)</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“ผมมองว่าคือต้องเป็นนโยบายของ คือตอนนี้ผมคิดว่ามันต้องเริ่มมาจากที่ผมบอกคือเรื่องการแชร์ข้อมูลก่อนว่า มันต้องแชร์ก่อนว่านักเรียนสมมติว่า Research มาแล้วว่านักเรียนคนนี้เป็นอย่างไร เสร็จแล้วบอกว่านักเรียนคนนี้ต้องทำอะไรต่อ ผมคิดว่ามันต้องมีคนที่บอกว่า นักเรียนคนนี้ด้านพฤติกรรมต้องพัฒนา 1 2 3 4 ด้านวิชาการต้องพัฒนา 1 2 3 4 เพราะฉะนั้นมันมีข้อมูลตรงกลางนี้มันจะเป็นประโยชน์กับนักเรียนแล้วว่า เวลาอยู่ในโรงเรียนเค้าจะรู้ครูนอกระบบก็จะรู้บอกว่าเค้าจะต้องพัฒนากับนักเรียนอย่างไรบ้าง”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“กระทรวงใช้ ต้องเป็นกระทรวงแน่นอนต้นสังกัดหรือถ้ารอให้สมมติว่าให้ สช. ทำก่อนให้เอกชนทำก่อนมันก็เดี๋ยวก็มีอุปสรรคเยอะ ดังนั้นต้องให้รัฐเป็นหัวหอก”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“คือกวดวิชานี้ จะไปร่วมมือสิ่งแรกที่จะต้องทำคือหลายกำแพงความไม่เข้าใจกันก่อนคือเค้าไม่ชอบเราเราไม่ชอบเค้าหรือเปล่า ถ้ามีอันนี้อยู่จะร่วมมือกันค่อนข้างลำบากนิดนึง”</p>	<p>แนวโน้มการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรมีการกำหนดนโยบายในการแก้ปัญหาทางวิชาการที่ได้รับจากข้อมูลโดย กระทรวงศึกษาธิการ หรือต้นสังกัด ควรมีการทำวิจัยให้มากขึ้นเพื่อช่วยเหลือโรงเรียนทั้งสองประเภท โดยเป็นตัวกลางในการดำเนินการประสานงาน เนื่องจากทัศนคติระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทเป็นแง่ลบ ทำให้ไม่สามารถกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกันได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3. การบริหารเวลาและหน้าที่		
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“ประเด็นคือว่าเค้าไม่ได้ คือก็ไม่ได้แบ่งคือตอนนี้มันหลักสูตรสถานศึกษาถึงแม้ว่าเกณฑ์มันมีเกณฑ์ของโรงเรียนกำหนด แต่ละโรงเรียนเค้าก็ต้องดูความสามารถของเด็กเราจะไปเร็วหรือช้าได้สักแค่ไหน ที่นี้โรงเรียนกวดวิชาเค้ารวมเด็กหลายโรงเรียน เค้าก็คงไม่สามารถที่จะมาช่วยอย่างนี้ได้คือว่ามองไม่เห็นว่าเป็นหลักสูตรมันประสานกันไม่ได้เลย เค้าต้องมองปลายทางเป็นหลักว่าที่นี้ปลายทางข้อสอบการเข้ามหาวิทยาลัยมันเป็นข้อสอบคัดเลือก”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“โรงเรียนกวดวิชาจะไม่สามารถมาเช็คความต้องการของเด็กแต่ละคนได้แล้วเด็กหรือผู้ปกครองจะต้องทราบเงื่อนไขว่าโรงเรียนเค้ามีหลักสูตรของเค้าที่ไม่ใช่อาจจะไม่ใช่ตรงกับหลักสูตรของโรงเรียนแล้วเทคนิคของการสอนโรงเรียนกวดวิชากับโรงเรียนในระบบปกติมันย่อมไม่เหมือนกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“ยากถ้าพูดถึงว่า มันก็คู่ขนานผมว่ามันเป็นคู่ขนานกันแบบนี้ แต่ว่าด้วยราชการมีกฎระเบียบ แต่ถ้าจะได้ไม่แน่ใจว่าถ้าเอกชนน่าจะทำได้ เพราะว่าเอกชนเจ้าของโรงเรียนเค้าเป็นของเจ้าของเอง ถ้าความเป็นไปได้ น่าจะเป็นเอกชนกับกวด</p>	<p>แนวโน้มการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะโรงเรียนมัศึกษามีกรอบในการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่การพัฒนาผู้เรียนตามเกณฑ์หลักสูตร และกฎระเบียบที่บังคับไว้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)	วิชา แต่ถ้าโรงเรียนรัฐบาลผมว่ามันยากนะ แต่ถ้าอาจจะเป็นไปได้มันก็ต้องอยู่ที่นโยบาย”	
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“ต้องตั้งหลักเรื่องจรรยาบรรณก่อน ถ้าคนมีจรรยาบรรณก็ร่วมกันได้หมด เพราะว่าจรรยาบรรณอยู่ข้างบน พอมีจรรยาบรรณ มีวินัยคนนี้มีวินัยมีความรับผิดชอบในวิชาชีพ ผลเป็นอย่างไร ผลก็ต้องดี ดังนั้นถ้าหากว่าคนที่ทำสอนกวดวิชา มีจรรยาบรรณเค้าเป็นครูเหมือนกัน ครูที่โรงเรียนก็มีจรรยาบรรณเรามาทำร่วมกัน มาเรียนรู้ร่วมกัน ออกแบบร่วมกัน กิจกรรมและการประเมินถ้าวางแผนร่วมกันแล้วสิ่งต่าง ๆ นี้จะไม่ไประแคะระคายเอาไปบอกทำด้วยใจบริสุทธิ์แล้วก็เป็นที่ยอมรับได้มีความน่าเชื่อถือมันดีแน่นอน”</p> <p>“เรื่องจรรยาบรรณหรือพูดถึงเรื่องของความรับผิดชอบแล้วก็ทำตรงนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมร่วมกันสิ่งที่เกิดประโยชน์ต้องเกิดและเป็นผลดีโดยที่ทุกคนมีข้อได้แย้งขัดแย้งได้แต่นำเอาสิ่งที่เป็นปัญหาไปแก้ไขแล้วนำข้อดีไปใช้แล้วพัฒนาปรับปรุงไปเรื่อย ๆ”</p> <p>“การบริหารเวลาในการจัดการเรียนการสอนแล้วก็ เนื้อหาคือต้องร่วมมือกันทั้งหมด ทั้งเนื้อหา แล้วก็ช่วงเวลา เพราะอย่างการสอบ สอบเสร็จเมื่อไหร่ จะสอบเมื่อไหร่ แล้วเราต้องทบทวนเมื่อไหร่สมมติจะมีการวัดผล มีอะไรต่าง ๆ</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยบุคลากรในโรงเรียนทั้งสองประเภทต้องมีจรรยาบรรณและวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนร่วม โดยเริ่มตั้งแต่การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ในการริเริ่มความร่วมมือ ทางด้านนั้นนโยบายกำหนดความร่วมมือในการแบ่งหน้าที่ และบริหารเวลาเพื่อสร้างความอิสระในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และ แบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>เมื่อไหร่ตรงนี้แหละหลังจากที่มีการสอนไปแล้วในแต่ละคน ทั้งกวดวิชาทั้งโรงเรียนสอนทั้งหมดแล้วต้องมานั่งประชุมกันแล้วก็เอาปัญหามาแชร์กันแล้วเราก็มาร่วมกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</p> <p>“ความจริงก็เห็นด้วยกับหนูนะ มันน่าจะมีการคุยกันแล้วก็ทำอะไร เพราะว่ากรที่เรามาเสนอตัวเอง มาทำงาน อันนี้เพราะเราอยากเห็นคนเก่งขึ้น คนดีขึ้น ไม่ใช่หรือ เราอยากจะทำกับเด็กเราต้องการเห็นคนเก่งขึ้น ทำไมเราไม่มาคุยกันให้ชัดเจนว่าเราจะช่วยกันอย่างไร”</p> <p>“งานนั้นะคะ กระทรวงศึกษาธิการต้องเป็นกรรมการกลางที่ว่ามาสร้างภาพบวกกับการที่ว่าเราจะส่งเสริมเด็กได้อย่างไร ไม่งั้นแล้วก็โรงเรียนกวดวิชาก็คงไม่อยากคุยกับคนอย่างครูก็จะไปโจมตีเค้าซะเปล่า ๆ เสียเวลาที่เค้าจะต้องมานั่งฟังเราต่อว่าอยู่ ฉะนั้นคือว่ามันภาพบวกที่มันน่าจะเกิดขึ้นมันน่าที่จะเป็นคือต้องมีคนเจรจา”</p> <p>“เราต้อง compromise ไม่อยากให้เราซื้อสัตย์กับกติกาศของกระทรวงศึกษาธิการหรือ เพราะฉะนั้นกติกามันจะต้องชัด จะเปลี่ยนก็เปลี่ยนเราจะได้สบายใจกับเรื่องนี้ เมื่อปัญหาที่คาราคาซังอันนี้กระทรวงชัดเจนเรื่องกติกาค่อยมาว่ากันว่าเราจะช่วยกันส่งเสริมเด็กได้อย่างไร แต่ถ้า ณ กติกาขณะนี้มีใครรักษากติกา แล้ว Quality ของโรงเรียนกวดวิชา มี สมศ. มาเก็บมาดูที่โรงเรียนมาแต่โรงเรียนทั่ว ๆ ไป”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</p> <p>“ร่วมมือในโรงเรียนโรงเรียนจะมีหลักสูตรของสถานศึกษาเพราะฉะนั้นความร่วมมือก็ต้องไปเริ่มจากเนื้อหาในหลักสูตรกับเนื้อหาของTutorต้องไปดูว่ามันตรงกันไหม ถ้าข้างนอกมันมากกว่าก็ต้องเอาความรู้เนื้อหาเหล่านั้นมาใส่ไว้ใน</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>หลักสูตรการศึกษานี้คือการบริหาร แล้วก็ใส่เข้าไปได้ในส่วนที่บอกว่าเป็นวิชาเสริม แล้วก็ต้องการสอนในระหว่างการเรียนในชั่วโมงในคาบ”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“เรายินดีทุกอย่างที่โรงเรียนกวดวิชายินดีแต่อย่าลืมนะเค้าต้องถามว่าเค้าจะได้เท่าไร ครูอยากจะทำโรงเรียนกวดวิชาที่มี CSR ที่ 100% มาสอนอย่างหลายสถาบันมาสอนก็มาเทอมละครั้ง แต่ทำไมมาเดือนละครั้งหละ หรือสองอาทิตย์ครั้ง มันเป็นการต่อเนื่อง มันไม่ใช่ว่าการกวดวิชาว่าครั้งนี้ 3 ชั่วโมงหนูว่าจบไหม เทอม 2 มาใหม่ 3 ชั่วโมง จบไหม ถ้าจะ MOU กับ CSR จริง ๆ อาทิตย์ละครั้งยูมาได้ไหม แทนที่จะมานั่งอัดเด็กเปิดหน้านั้นหน้านี้ สอนแต่ทริกสอนแต่ข้อสังเกตในการทำข้อสอบนั่นก็คือความจำเป็นแต่มันไม่ใช่ครั้งเดียวมันต้องสม่ำเสมอ”</p> <p>“ไม่เกิดหรอกค่ะถ้ารัฐบาลไม่เข้ามาสั่งการคุณส่งไปทางให้กระทรวงส่งไปทางกวดวิชาบ้างสิ กวดวิชาต้องทำ CSR กับโรงเรียนอย่างต่ำก็โรง ซีครันถ้าคุณไม่ทำรัฐบาลกระทรวงศึกษาให้มี สมศ. สกอ. ไปตรวจในมหาวิทยาลัยไปตรวจในโรงเรียนคุณก็เอาระบบการกำกับไปตรวจกับโรงเรียนกวดวิชาบ้างสิ”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ถ้าเราหาทางออกได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็งานวิชาการ ถ้าสมมติว่าไอเคเข้ามาร่วมด้วยกันไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่มันจะมาประชุมด้วยกัน มันมีอะไรใหม่แหล่งอะไรสักแหล่งขึ้นมาตรงกลางที่จะทำให้มันมีอะไรไม่รู้หน่วยงานอะไรโผล่ขึ้นมาสักหน่วยงานหนึ่งที่จะทำการสองอันนี้เข้าด้วยกัน เป็นหน่วยงานกลาง อันนี้ต้องไม่ปิดบังกันนี้ คนนี้ต้องไม่ปิดบังไอนี้ อันนี้จะเอาข้อมูลมาให้เปิดเผยทั้งคู่อะไรแบบนี้ ถ้ามีอย่างนั้นจะแจ้ว คิดว่าทุก (ครู)</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และ แบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>“อย่างไร้ไปได้อย่างเพราะว่าโรงเรียนปกติเราไม่มีในเรื่องของผลประโยชน์อย่างที่โรงเรียนกวดวิชาที่มีในส่วนตรงนั้น”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“โรงเรียนก็เป็นระบบโรงเรียนที่ว่าทำงานอย่างนี้แต่ถ้าจะเอามาร่วมกันต้องหมายความว่าโรงเรียนต้องทำให้ถูกกฎระเบียบของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่มี อย่างโรงเรียนสาธิตก็กฎระเบียบของมหาวิทยาลัยวางไว้ว่าจะเชิญมาเป็นวิทยากรแล้วมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันเราก็บอกว่าครูในโรงเรียนก็ต้องทำงาน 1. ต้องทำงานตามหน้าที่ตัวเอง อย่างเป็นครูสอนวิชาอะไร 2. ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ทำหน้าที่เกี่ยวกับอาจารย์ที่เป็นอื่น ๆ กับงานที่โรงเรียนมอบหมายให้ว่าอันนี้จะต้องมีกิจกรรมอย่างนี้คุณต้องไปทำนะ”</p> <p>“ต้องเป็นฝ่ายบริหารโรงเรียน ฝ่ายบริหารโรงเรียนซึ่งรับผิดชอบโรงเรียนแล้วก็คณะกรรมการหลักสูตรวิชาการ แต่ทั้งนี้อาจจะต้องอยู่เหนือกว่าถ้าเราอยู่กับสังกัดใครก็ต้องให้เจ้าของต้นสังกัดเค้าเป็นคนมาดูแลด้วย เป็น 1. มีนโยบายที่ให้ดำเนินการได้แต่ถ้าไม่มีนโยบายมันก็ดำเนินการไม่ได้ แต่ถ้ามีนโยบายโอเคเรามาดูกันแล้วจะทำอย่างไร อันนี้ต้องอยู่ที่ระดับการบริหารจัดการ บริหารงานของแต่ละหน่วยงาน”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>“ครูไม่มั่นใจว่าโรงเรียนรัฐบาลจะมาใครเนื่องจากการค้า คนจะมองว่าครูกวดวิชาเข้าไปในโรงเรียนเพื่อวัตถุประสงค์จะให้เด็กเรียนไปเรียนกับของตัวเอง อันนั้นเป็นการค้าแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เนื่องจากว่าเด็กเจอครูกวดวิชาสอนแบบสรุปให้เป็นอะไรให้แล้วเปลี่ยนแปลงก็มาเรียน มันจะเป็นเชิงการค้า”</p> <p>“บุคลากรของเราไม่มี 1.บุคลากรทางนั้นไม่ได้มีเอกสารสรุปแบบเรา เพราะเวลาไม่พอ ก็สอนในโรงเรียนตามกระบวนการเรียนรู้แล้วมันใช้เวลาเยอะไม่พอ 2.ถ้าเราให้เอกสารไปอาจารย์ผู้สอน สอนในกระบวนการเรียนรู้ในระบบในห้องอยู่แล้ว แล้วสอนกวดวิชาอีก เด็กเบือ เป็นอาจารย์ท่านหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนบรรยากาศเพราะฉะนั้นเด็กไม่มีความตื่นตัว เพราะฉะนั้นไม่มีประโยชน์ที่เราจะให้เอกสารเราไป แล้วอาจารย์ท่านเดิมเป็นผู้สอน กับการที่เปลี่ยน แล้วเราไม่ได้เรียกร้อง ถ้าอาจารย์ทางโรงเรียนมีงบประมาณมีจ่ายค่ารถ จ่ายค่าสอนบ้าง แต่ถ้าโรงเรียนนั้นขาดแคลนไม่มีงบประมาณ เราก็ไม่ได้เรียกร้องอะไร เราก็อย่างนี้มาตลอด”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“วัตถุประสงค์มันผิดกัน วัตถุประสงค์คือทำอย่างไรก็ได้ให้เด็กทำข้อสอบได้ ถ้าจะให้เด็กทำข้อสอบได้ก็คิดทุกวิถีทาง เทคนิคการจำ เทคนิคการคิดก็มานำเสนอ แต่ถ้าโรงเรียนไม่ได้มีวัตถุประสงค์นั้น นักเรียนต้องหัดคิดเอง ไม่บอกหรือกว่าจะมีเทคนิคการจำอย่างไร เขาไปคิดเองสิไปสร้างเองสิ เพราะฉะนั้นเมื่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันผลมันก็เลยแตกต่าง</p>	<p>สรุปแนวโน้มการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>เพราะ โรงเรียนกวดวิชา มีบุคลากรน้อย การดำเนินการบริหารงานมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โรงเรียนกวดวิชาต้องมีการพัฒนาการเพื่อความอยู่รอด การบริหารงานมีความรวดเร็ว และหากร่วมมือกันในด้านนี้ อาจผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนไม่ยอมมาเรียนเพราะมีความเหมือนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้การเรียนรู้อาจไม่มีความสุข</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>กัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์คืออะไร แล้วก็อีกอันหนึ่งก็คือโรงเรียนกวดวิชาจะต้องทำอย่างไรก็ได้ให้เด็กอยากมาเรียน”</p> <p>“ถ้าเกิดสมมติว่าทำตรงนั้นมันจะมีปัญหาอันหนึ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็คือเรื่องผลประโยชน์พอเข้ารับราชการจะโดนเพ่งเล็งว่ากินจากโรงเรียนกวดวิชา เจตนามันดีแต่คนที่แปลเจตนาแล้วก็จะมาเรื่อยๆ แก้อีกก็อีกเรื่องหนึ่ง”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“เรายังเชื่อมโยงยิ่งทำให้เด็กมาเรียนทั้ง 2 ที่มันน่าเบื่อ พอเค้าหนีจากโรงเรียนมามันต้องการอิสระอยู่แล้วมันหนีจากหลาย ๆ กฎ หลาย ๆ เกณฑ์ แล้วมาเจออะไรที่เหมือนโรงเรียนแล้วจะมาเรียนพิเศษทำไม ไม่ได้มาเรียนแล้วเจอเพื่อนต่างโรงเรียน มาแล้วเจอสนุก บรรยากาศไม่ซีเรียส ที่โรงเรียนทุกอย่างต้องเบะ ๆ คนก็อยากจะสบาย ๆ แล้วเรียนกับครูที่รู้จักเค้า เข้าใจเค้าหรือเปล่า เรียนที่โรงเรียนก็แบบเดี๋ยวกี่ส่งงานเอ๊ะอะพูดด้วยคะแนนเรียนก็ไม่มีความสุข เราไปร่วมมือก็ออกมาในรูปแบบเดิมเท่ากับแบบอย่างนี้ก็ไม่มีความดีวิชา ก็ไปทำแบบโรงเรียนเลยที่เลยคิดว่ามันไม่เกี่ยวกับอะ อันนี้ไม่เกี่ยวกับอะ”</p>	
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>“ขึ้นอยู่กับผู้บริหารว่าผู้บริหารจะมองอย่างไรเกี่ยวกับการร่วมกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ร่วมกันนี้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“ตรงนี้ขึ้นอยู่กับวิธีคิดของผู้บริหาร ถ้าเกิดเรามองว่ากวดวิชาเป็นเหมือนแหล่งการเรียนรู้หนึ่ง มันคนละยุคคนละ</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยคนที่ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ การคิดนอกกรอบ และจิตสำนึกสาธารณะของบุคลากร การปรับเปลี่ยนโครงสร้างเดิมให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น การทำบันทึกความเข้าใจ ให้เป็นความร่วมมือที่มีกฎ กติกา และมีการกำหนดนโยบายสนับสนุนความ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และ แบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)	<p>สมัย เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนก็คือเหมือนกับว่าเมื่อ.....เปลี่ยนบางอย่างก็ต้องเปลี่ยนตาม”</p> <p>“ก็มีสองอย่าง อันที่หนึ่งก็คือระดับบนสุดก็คือตัวรัฐมนตรีเมื่อออกนโยบายแล้วก็จะมีคนที่พยายาม ทำในสิ่งที่คนอื่นต้องการ เพราะฉะนั้นรัฐมนตรีออกนโยบายที่ไม่ได้เรื่องมันก็จะส่งผลต่อ ขณะเดียวกันมันไม่จำเป็นว่าต้องเป็นรัฐมนตรีสั่งตัว ผอ.โรงเรียนก็คิดเป็นไม่จำเป็นต้อง ผอ.ส่งครูโรงเรียนก็คิดผิด ไม่จำเป็นครูโรงเรียนต้องส่งนักเรียนก็คิดเป็น คือทุกคนไม่คิดซะก็จบแล้ว เด็กไม่คิดก็ไปโทษครู ครูไม่คิดก็ไปโทษ ผอ. ผอ.ไม่คิดก็ไปโทษรัฐมนตรี รัฐมนตรีไม่คิดก็ไปโทษนโยบายรัฐบาล ก็รัฐบาลนโยบายรัฐมันไม่มีเรื่องนั้นมันกำหนดกันมาเป็นถอด ๆ ถ้าเกิดทุกคนคิดซะคิดนิด มันมีอยู่สองอันประโยชน์กับตัวเองประโยชน์ต่อสังคมอันนี้เค้าเรียกว่าจิตสำนึกสาธารณะ ฉะนั้นพอคิดปุ๊บก็โอเคจ้ะถ้าทุกคนก็ต้องเริ่มคิด ไม่มีใครที่จะคิดให้สาธารณะได้แล้วก็ของเรา 99 สาธารณะก็ยังดีกว่าไม่คิดเลย”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“ประเด็นสำคัญคือคิดว่าในทางปฏิบัติจริงคิดว่ามันอาจจะมีความยากในลักษณะบอกว่าครูในระบบเค้ามีเกณฑ์ชี้วัดของเค้าถึงแม้ว่าเค้าต้องสอนตามนี้ อย่างนี้ ๆ แล้วโรงเรียนกวดวิชาเค้าก็มีสอนเพื่อที่จะมีวัตถุประสงค์หนึ่งคำถามคือบอกว่าแล้วนักเรียนคนหนึ่งที่มัวเวลาจำกัดเค้าจะอย่างไรให้บริหารจัดการเวลาร่วมกันกวดวิชากับโรงเรียนในระบบได้ คือในเรื่องผมมองว่าถ้ามันไม่เป็นนโยบายจากส่วนกลางเข้าไปมันค่อนข้างยากเพราะว่าโรงเรียนในระบบเค้าก็ไม่มีอำนาจในการทำ”</p> <p>“หลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะต้องเป็นต้นสังกัดทั้งสองฝ่ายคืออย่างของกลุ่มวิชาก็อาจจะ เป็น สช. ก็คือ สช. ก็คือที่คุมโรงเรียนนอกระบบอยู่หรือของกรณีโรงเรียนในระบบอยู่ อาจจะเป็น สพฐ. กศน. หมายความว่าหน่วยงานพวกนี้ที่เค้าดูภาพ</p>	ร่วมมือ และให้ความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณ

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และ แบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>รวมอยู่ก็ต้องคิดว่าเค้าจะอินเตอร์เกรดเข้ามาเชื่อมโยงตรงนี้ก็กันอย่างงั้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดประโยชน์สูงสุด เช่น พวกเราคุยที่ผมให้ข้อมูลไป ก็ยังเกิดไม่ได้แน่นอนว่าถ้าผู้บริหารกับการศึกษาฝ่ายต่าง ๆ เค้าไม่มาคุยกันหรือไม่มาเชื่อมโยงกันเพราะฉะนั้นนี่มีความสำคัญ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“ถ้าถามพี่ก็เหมือนว่าคือถ้าทำแบบตรง ๆ นะ พี่ว่ามันโอกาสเกิดยากแล้วเหนื่อยแอดซีพุดยั้ง งง นะ..... มียุทธศาสตร์ผู้บริหาร มันไม่เกิด ทำแล้วเหนื่อยฟรี คือมันต้องเล่นแบบ เจาะกันแบบ อย่างนี้มันถึงใช้โครงสร้างมันถึงทำได้ คือมันต้องแก้ที่โครงสร้าง ทำได้คนไทยไม่โง่ คนไทยฉลาดมากด้วย ภาคธุรกิจเค้าทำ หมายถึงว่าเราจัดการภาพรวมไม่ดีเท่าตัวเอง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“รัฐก็มีงบประมาณเยอะแยะ รัฐก็เป็นตัวออกแทนนักเรียนดี 1. คือรัฐแก้ปัญหาไป แล้ว 2. ซึ่งโรงเรียนเองก็มีงบประมาณของโรงเรียนส่วนหนึ่ง จากยอดบริจาค จากอะไรต่าง ๆ 3. โรงเรียนกวดวิชาเค้าก็ยินดีหลาย ๆ ที่เค้าก็มีนโยบายช่วยเหลือเด็กยากจนอยู่แล้วนี่ มันก็ช่วยกันหลาย ๆ ทางมันช่วยกัน 3 ส่วนเลยนะ แล้วถามว่าผลประโยชน์ตกกับใคร ตกกับลูกหลานเราทั้งนั้น ไม่ได้ไปตกกับใครเลย แล้วทุกคนก็ร่วมมือกันเอา ไม่มีใครโดยเฉพาะเรื่องระบบการศึกษาไม่มีใครหรือระบบไหนทำได้เร็วที่สุดหรือก็มีแต่เอาความเก่งของแต่ละที่มาช่วยกัน อันนี้สำคัญที่สุด”</p> <p>“ก็เค้าเห็นประโยชน์จริง ๆ แต่คนที่เห็นประโยชน์นี่คือโรงเรียนเอกชนนะ เอกชนจะทำได้เพราะเอกชนจะมุ่งคือพวกเอกชน เอกชนทั้งหลายอยู่ได้เพราะคุณภาพจริง ๆ ไม่มีคุณภาพก็ไม่รอด แล้วเดี๋ยวนี้โรงเรียนเอกชนยักษ์ใหญ่ก็เยอะ</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)	<p>เค้าจำเป็นต้องแสวงหาแหล่งที่มีชื่อเสียงซึ่งเค้าก็ลูกเค้ามาเรียนที่นั่นแล้วเค้าก็เลย ลูกเค้าผลสัมฤทธิ์ก็ระดูดมากเค้าก็เลยบอกว่าเดี๋ยวจะขอเชิญเป็นกรรมการโรงเรียนแล้วรบกวนเซ็น MOU เพื่อที่จะให้เข้าไปช่วยจัดการบริหารในเป็นแผนกวิทยาศาสตร์ไปเลย ดัดเกรด”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“อาจารย์ไม่สามารถไปบังคับอาจารย์ที่อยู่ในเวลาให้คิดเหมือนอาจารย์ได้ คือจากประสบการณ์ที่สอนมาประมาณ กว่าปี เราจะเห็นว่าอะไรควรจะสอนก่อนสอนหลัง 20แต่อาจารย์ที่โรงเรียนถ้าเค้าไม่คิดเห็นตามเรา เราก็มีสิทธิ์เสนอไปได้ แต่เค้าจะเห็นดีหรือไม่เห็นดีก็แล้วแต่เค้า”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“ขอมาคุยกันนานแล้วแต่ยังไม่สำเร็จคือทางกระทรวงอยากจะทำ แต่ก็ยังมีปัญหาไม่แน่ใจว่าปัญหาอะไรทางกวดวิชาสมาคมกวดวิชายินดีที่จะไปเป็นวิทยากรช่วยอบรมอะไรให้ตรงนี้ แต่ว่ามันก็ต้องเป็นทางกระทรวงคงต้องเป็นเจ้าของเพราะถ้ากวดวิชาเองเป็นเจ้าของทางโรงเรียนครูในโรงเรียนเค้าคงไม่ยอมรับ แต่ถ้าทางกระทรวงเป็นเจ้าของจัดแนวทางมันก็ให้ทางโรงเรียนเข้ามาร่วมมืออะไรอย่างนี้อาจจะประสบความสำเร็จมากกว่า”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“คงต้องมาทำร่วมกันเพราะว่าการทำโดยมีส่วนร่วมตรงนี้มีมันคิดร่วมกัน วางแผนร่วมกัน และเวลาปฏิบัติถ้าปฏิบัติพร้อมกัน เวลาพบปัญหาเข้ามาแก้มาสรุปแล้วเราก็ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</u></p> <p>“เค้ามาก็เทอมละครั้ง แต่ครูบอกว่าไม่พอมันต้องสม่ำเสมอ อาทิแต่ละครั้งอย่างนี้โรงเรียนประจำคุณมาได้ไหมทุก 5 โมง หรือ 1 ทุ่มถึง 3 ทุ่ม ทุกวันอังคารมาได้ไหม หรือว่าคุณจะเอาตั้งค์เราก็ให้นะ ไม่ใช่ที่เราไม่ให้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“ถ้ามีเวลาที่ตรงกันหรือว่าจัดมีการจัดเช็คชั้นให้ตรงกันได้มันเป็นเรื่องที่ดีเพราะมันไม่ต้องคิดคนเดียว คนนี้คิดช่วยกันตรงนี้มันก็เป็นสิ่งที่ดี”</p>	<p>แนวโน้มการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ของโรงเรียน คือ การกำหนดระยะเวลาต้องมีความชัดเจนและควรพยายามจัดเวลาให้ตรงกันเพื่อการระดมความคิด วางแผนดำเนินงานและสรุปประเมิน</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“อาจจะบอกว่าโรงเรียนในระบบมีนโยบายหมายความว่า กั้นเวลาส่วนหนึ่งในกวดวิชามาสอนในระบบได้อย่างนี้ผมคิดว่าอันนี้จะเป็นไปได้ ก็คือหมายความว่าแบ่งเวลาให้ชัดเจนบอกว่าส่วนหนึ่งโรงเรียนในระบบสอน อีกส่วนหนึ่งกวดวิชานอกระบบมาสอนแต่ก็ต้องเกิดจากการที่ทั้งสองส่วนมาคุยกันแล้ววางแผนร่วมกันก่อนว่าแต่ละฝ่ายจะสอนเรื่องอะไร กวด</p>	<p>แนวโน้มการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ของโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรมีการจัดตารางเวลาอย่างชัดเจน มีการประชุมพิจารณาการจัดเวลาที่ไม่ก้าวก่ายเวลาการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนกวดวิชา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ (ต่อ)	<p>วิชาจะสอนเรื่องอะไรไม่ให้ซ้ำซ้อนกันเป็นต้น”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“ถ้าวางแผนเราก็จัดตารางเวลาไป โรงเรียนก็ควรจะจัดตารางเวลาใหม่ เพราะลักษณะงานของกวดวิชาเค้าจะทำช่วงเย็น ๆ หรือไม่กี่ช่วงเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งเวลามันสอดคล้องกับในระบบอยู่แล้ว ดังนั้นเรื่องการวางแผนการทำงานร่วมกันนี้ไม่ยากเลยถ้าเกิดว่าถ้าต้องการนะมันก็ไม่ยาก ในช่วงกลางวัน โรงเรียนกวดวิชาเค้ามีเวลา”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“มันก็ต้องเป็นเวลาราชการนะ เพราะว่าถ้าเรา กวดวิชาส่วนใหญ่จะทำนอกราชการ จะทำเย็นตอนเย็น ๆ คือตอนเสาร์ อาทิตย์ที่เด็กว่าง แต่อาจารย์ในระบบจะทำในเวลาราชการ คืออย่างนี้ถ้าจะจอยกันจริง ๆ ต้องอาจารย์เค้าส่วนหนึ่งต้องมาดูว่ากวดวิชาออกเวลาทำอะไรกัน แล้วเราต้องไปดูว่าในเวลาเค้าทำอย่างไรกัน แล้วดูข้อดีข้อเสียแต่ละอันมาใช้ร่วมกัน”</p>	
3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“การร่วมกันคุยกันศึกษากัน ลักษณะเมล์ก็ได้หรือบางส่วนอาจจะเป็นการเครือข่ายเป็น LINE ก็ได้ เป็น mail ทำเป็น Social Network ก็ได้”</p>	<p>แนวโน้มการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือการสื่อสารโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้เป็นหลัก โดยต้องมีการปรับทัศนคติ ยอมรับในการบริหารงานของกันและกัน และยึดหลักกัลยาณมิตร</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</p> <p>“ครูยินดีนะกับการที่คือไหน ๆ การที่เราทำการศึกษายู่ทุกวันนี่ก็ด้วยความหวังว่าเด็กพวกนี้จะทำให้สังคมดีขึ้น เพราะฉะนั้นใครก็ได้ที่เจตนาเดียวกันมาคุยกันเลย เราจะช่วยกันอย่างไร เราจะส่งเสริมกันอย่างไร ถ้าไม่เอากับเรื่องว่าไม่มาแข่งกัน มาแข่งกันแล้วมาแย่งเวลาของเด็กด้วย แต่ว่าต้องรับปากกันให้ชัด ๆ จะ.....คนได้รับความสำเร็จมากที่สุดคือนักเรียนของเราละ”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“ไม่จำเป็นนะเพราะครูบางคนเค้าอาจจะโกรธ เรียนกวดวิชามาแล้วรู้เรื่องแล้วก็เลยแบบเหมือนมองเค้าแบบไม่เก่งหรือเปล่าอาจารย์บางคนคิดอย่างนั้นหรือเปล่า มาเรียนกับกวดวิชาขึ้นชมเค้าจังเลยนะ ออกแนวน้อยใจ อาจารย์บางคนขึ้นน้อยใจก็คงจะต้องบอกว่าเราก็ช่วยกันเพราะว่าตัวครูเองเวลาไปอยู่ที่ตามโรงเรียนน่ารักทุกโรงเรียนเลย ไม่มีปัญหาจะยกเว้นอาจารย์บางคนก็อาจจะคิดว่าทำไมต้องไปเรียน ฉันสอนไม่ดีหรือ ก็เหมือนกับแม่ ทำไมต้องกินเคเอฟซี แม่ก็ทอดไก่ได้คนละครกันเลยละ แล้วอย่างไม่มีสไปซี่ด้วยนะ ที่นั่นไม่ได้มีไก่อย่างเดียวนะมีไอติมด้วยนะอะไรอย่างนี้ละ มีหลายอย่างที่ไม่เหมือนกัน”</p>	<p>แนวโน้มการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ บุคลากรในโรงเรียนทั้งสองประเภทอาจเกิดข้อขัดแย้งซึ่งกันและกัน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“การสื่อสารเนี่ยเป็นหัวใจสำคัญถ้าบอกว่าอยากจะทำให้โครงการมันราบรื่นไปได้ด้วยดีเพราะว่าระหว่างทางมันจะต้องมีการประสานงานมากมาย เช่นเด็กคนนี้เป็นอย่างไร การเรียนการสอนเป็นอย่างไร ผลการประเมินเป็นอย่างไร แล้วแผนการพัฒนาของเด็กคนนี้เป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องการการสื่อสารทั้งสองฝ่ายสูงมาก แต่ว่าการสื่อสารมันอาจจะไม่ใช่รูปแบบของมันอาจจะมีการสื่อสารได้หลายรูปแบบ เช่น อาจจะเป็นการสรุปรายงานที่เป็น Paper base อาจจะเป็นการสื่อสารที่เกิดจากการมีการประชุมกันอย่างเป็นทางการเพื่อสรุปผลก็ได้ การสื่อสารที่เป็นการค้าเรียกว่าการสัมมนาที่มีการDiscussionกัน ที่นี้การสื่อสารต้องมีหลายรูปแบบเพื่อให้มีประสิทธิภาพต้องดูความเหมาะสมอีกที”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“มันก็สามารถทำอะไรร่วมกันได้แชร์ประสบการณ์ร่วมกันได้ ให้เทคนิคร่วมกันได้ ซึ่งมีที่ที่ต้องการหรือเปล่าขณะนี้คือประเด็น มีที่ที่ต้องการหรือเปล่า มีที่ร้องขอหรือเปล่า หรือมีที่ไหนอยากได้หรือเปล่าถ้าเกิดคำนึงถึงประโยชน์ของเด็กจริง ๆ มันก็ควรที่จะทำ มันก็ต้องอยู่ร่วมกันใช้หรือเปล่า”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดยการยึดประโยชน์ของผู้เรียนเป็นที่ตั้ง โดยการสื่อสารมีความสำคัญเพื่อให้ความร่วมมือเป็นไปได้อย่างราบรื่น โดยอาศัยการสื่อสารเช่น การสรุปรายงานการจัดสัมมนา ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4. การสร้างเครือข่าย		
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</u></p> <p>“เข้ามิดังไม่ใช่ทั้งระบบ แต่เข้ามาในลักษณะบุคคล เป็นการว่าจ้างเข้ามาสอน ทุกวันนี้ก็ดำเนินการอยู่แล้ว การสอนเสริมทักษะ การเข้าค่ายในหลายๆวิชา โดยการเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ วิทยากรพิเศษ”</p> <p>“มองไม่เห็นอนาคตว่าจะเป็นไปได้ เพราะว่าโรงเรียนกวดวิชาเป็นการทำธุรกิจอย่างหนึ่งของประเทศไทย ไม่มีในลักษณะอย่างนี้ มีแต่เข้ามาเพื่อขอให้นักเรียนไปร่วมกิจกรรมของเขา เช่น การสอน เป็นต้น โดยเชิญเราไปร่วมเป็นเกียรติ เป็นการประชาสัมพันธ์โรงเรียนของเขา การเปิดโรงเรียน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4</u></p> <p>“มันจะมีโรงเรียนแบบเรา ๆ ที่ได้เปรียบ แต่โรงเรียนที่เค้าควรจะเป็นคือเค้าพยายามเต็มที่แต่ว่าคุณภาพวิชาการของครูเค้าอาจจะยังไม่เพียงพอถึงน่าทำอันนี้ แต่ของเราเราอยากที่จะได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองกับเด็กนักเรียนมันใจไม่ต้องไปกวดวิชา เวลาแค่นี้มันก็เต็มที่แล้วนะกับการเรียนที่เราอยากได้เวลาเสริมกับการที่ทุกคนอดเรียนกับอะไรด้วย เรามีเด็กนักเรียนซึ่งไม่ต้องกวดวิชาเข้ามาวิทยาลัยได้อย่างดี ๆ ทุกปี แต่มันน้อยลง ๆ ไปเรื่อย ๆ เด็กไปตามกระแส”</p> <p>“มันไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหา มันเป็นการแค่ประณีประนอม สังคมจะเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ถ้าเราคิดว่าสังคม</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ</p> <p>1.1 ระบบการบริหารงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นคนละระบบ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นโรงเรียนในระบบที่มีความเข้มงวดตามกฎหมายระเบียบจากทางต้นสังกัด</p> <p>1.2 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีงบประมาณในการว่าจ้างให้โรงเรียนกวดวิชาเข้ามาช่วยบริหารจัดการการเรียนของผู้เรียนได้</p> <p>1.3 โรงเรียนเอกชนบางโรงเรียนขาดบุคลากรผู้สอน</p> <p>1.4 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต้องการรักษา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>จะต้องเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ สิ่งที่เราเรียนตั้งเป็นโครงการมาแต่โรงเรียนมัธยมก็ล้มเหลว เริ่มมั่นใจว่ามันจะต้องล้มแน่ ๆ แล้วค่อยมายอมประณีประนอม ณ ขณะนี้ไม่คิด คนที่สูญเสียคือเด็กของเราต้องสภากาการศึกษาแห่งชาติสิคะ อันนี้คือหนูเองมองว่าเรื่องนี้สำคัญ หนูคิดว่าอันนี้คือทางออกท่านเห็นด้วยไหม”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</p> <p>“โดยทฤษฎีหรือโดยความคิดมันน่าจะทำได้แต่ในความเป็นจริงมันจะถูกติดอยู่ที่คำตอบแทน ซึ่งTutorเหล่านี้คำตอบแทนของเค้าสูงนะ เค้าเปิดสอนอยู่ข้างนอกชั่วโมงหนึ่งเค้าได้ ถ้าเป็นเดือนก็ได้เป็นหมื่นเป็นแสน สมมติโรงเรียนมีงบจ่ายเลยมาครั้งละ 5,000 ชั่วโมงละ 5,000 แล้วครูที่อยู่ในโรงเรียนเค้าจะมองอย่างไร ในเมื่อเงินเดือนเค้าเป็นอย่างดี 15,000 แล้วเค้างานเยอะแยะ คือจะบอกว่าความร่วมมือที่จะลักษณะแบบแลกเปลี่ยนบุคลากรลักษณะนี้คือความต้องการทางด้านคำตอบแทนมันสูงในขณะที่บุคลากรส่วนใหญ่ในโรงเรียนเค้ายังมีเกณฑ์มาตรฐานการจ่าย”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“เราคงส่งไปให้ไม่ได้เพราะว่าครูในโรงเรียนของเราเค้าต้องสอนตามเวลาราชการที่นี้ครูทำงาน 7.40 ถึง 16.30น. แล้วเป็นโรงเรียนประจำครูต้องอยู่เวรด้วย”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“อาจารย์ทุกคนค่อนข้างจะอึดสูงเพราะว่าฉันก็เก่ง พุดกันตรง ๆ นะคะอาจารย์โรงเรียนเราอาจจะไม่พอใจว่าอาจารย์พวกนี้เค้าเก่ง อาจารย์โรงเรียนเราไม่เก่งหรือความเป็นไปได้มันน้อย เพราะคิดว่าโรงเรียนคิดว่าเค้าไม่เอากับเรามากกว่า ทำไม่โรงเรียน สพฐ.ถึงสามารถร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาได้ เพราะโรงเรียนกวดวิชาว่าฉันเก่งกว่า ฉันเด่นกว่า ครู</p>	<p>ภาพพจน์ในโรงเรียนตนว่ายังมีศักยภาพในการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอยู่</p> <p>1.5 ทศนคติความเป็นคู่แข่ง ความต้องการโดดเด่นของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>เหล่านั้ันเหมือนกับด้อยกว่าฉัน ฉันแบบเหมือนฉันเป็นวิทยากรฉันแนะนำเธอนะ แต่โรงเรียนสาธิตจุฬา เธอเป็นใครเธอจะมาแนะนำฉันหรือ แม้กระทั่งครูโรงเรียนกวดวิชาบางคนที่ไม่สมมตินะคะ ฉันไม่ได้จบจุฬาฯ แล้วขณะที่โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนแบบคนจบจุฬาฯเค้าอาจจะมองว่าฉันเด่นในที่ของฉัน แต่พอมาที่นี้มาพูดเกิดครูเหล่านี้ไม่ฟัง ไม่สนใจ ฉันเสียเซล น่าจะถ้าจะจัดเค้าน่าจะปฏิเสธมากกว่านะ”</p> <p>“ความเป็นไปได้ที่โรงเรียนของเราเนี่ยกับโรงเรียนกวดวิชาหรือบุคลากรนั่งคุยกันเพื่อที่จะวางแผนกัน เพื่อที่จะดูเรื่องเทคนิคการสอน สอนแบบนี้มันจะทำให้การสอนในโรงเรียนของเราลำบากขึ้นอะไรแบบนี้”</p>	
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“ด้านบุคลากรเราคงจะต้องมาปรึกษาหารือกันมาประชุมกันเพราะว่า ถ้ามว่าโรงเรียนไม่ขาดครู มีครูพอดีหรือเกินเนี่ย เรายังสามารถแฮร์แล้วมีเวลามากขึ้น แต่ถ้าหากว่ามีครูขาดมีข้อจำกัดสูงครูสอนจำนวนคาบมากเนี่ย เวลาที่จะประชุมมันจะมีผลกระทบเพราะเค้าไม่อยากมาหรือ การบ้านยังตรวจไม่เสร็จ พิเศษต้องรีบทำ มีภาระ อันนี้พูดถึงผลกระทบหากว่ามีครูพอมากพอโดยตรงนี้จะไม่มีความกระทบ เป็นผลดีเพราะมีโอกาสได้มาทำงานร่วมกัน”</p> <p>“ในเครือข่ายนี้เราต้องมีวงจร PDCA มีการวางแผนเครือข่ายร่วมกันแล้วก็มี DO ก็คือทำปฏิบัติ แต่ละขั้นตอนเช็คแล้วแอดชั่นมันต้องมีปฏิทินการปฏิบัติงานหมดเลยหลังจากนั้นต้องมาวิเคราะห์แล้วก็ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ มันจึงจะเกิด หลายอย่างที่เกิดขึ้นเมืองไทยมันล้มเลิกเพราะว่าไม่ได้ทำอย่างต่อเนื่อง”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดย</p> <p>2.1 การร่วมประชุม ปรึกษาหารือเพื่อปรับความเข้าใจ และทัศนคติในเพื่อให้อยู่บนพื้นฐานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน</p> <p>2.2 การสร้างเครือข่ายต้องถูกกระเบียบของต้นสังกัดและกฎหมาย</p> <p>2.3 การสร้างเครือข่ายควรใช้ระบบการบริหารงานแบบ PLAN,DO,CHECK,ACT ทำให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่อง และมีการแก้ไขปรับปรุงตลอดเวลา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“ต้องเปิดใจว่าต้องสร้างทัศนคติของครูในโรงเรียนก่อนต้องมีการปูพื้น ปรับความเข้าใจก่อนว่าทำเพื่ออะไร เพราะฉะนั้นเกิดสมมติโรงเรียนครูในโรงเรียนมีความเข้าใจในระดับตรงนี้แล้วปั๊บ ครูโรงเรียนกวดวิชาก็ต้องไปปรับทัศนคติแล้วสร้างความเข้าใจให้เคื่อก่อนว่าทำเพื่ออะไร เพราะเนื่องจากว่าทั้งสองส่วนก็จะไม่เหมือนกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ร่วมกันได้มันก็ต้องมาทั้งหมด เอาบุคลากรมาทำงานร่วมกัน จะจัดสรรอย่างไร การที่จะสมมติว่ามันถูกกฎหมายนะสามารถจะเข้ามาได้เลยอาจจะมาแบ่งกันนั่นแหละ อาจจะช่วยครูได้ส่วนหนึ่ง ครูคนนี้มีทักษะสอนเรื่องทักษะกระบวนการ อันนี้สอนเรื่องเทคนิค คิดเร็ว ทำเร็ว ได้เร็วอะไรต่าง ๆ มีโจทย์ปัญหาอะไรอย่างนี้”</p> <p>“ก็ต้องมาเครือข่ายนี้มันเหมือนกับว่าจะมามันเหมือนกับที่เราเมืองคกรในโรงเรียนมีสมาคมผู้ปกครองมีสมาคมศิษย์เก่า ถ้าอย่างสมาคมผู้ปกครองก็จะมีผู้ปกครองหลาย ๆ คนมากก็จะมืออยู่รวมกันแล้วสร้างเป็นเครือข่ายขึ้นมา แต่ละระดับชั้นในแต่ละระดับวิชาอย่างนี้ก็ได้ มันมีแยกแยะออกไป”</p>	2.4 การสร้างเครือข่ายโดยการตั้งสมาคมเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภท
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>“เพราะว่าบุคลากรของเราไม่มี 1.บุคลากรทางโน้นไม่ได้มีเอกสารรูปแบบเรา เพราะเวลาไม่พอ ก็สอนใน</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนกวดวิชา มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ</p> <p>1.1 โรงเรียนกวดวิชามีค่าใช้จ่าย และการสร้าง</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>โรงเรียนตามกระบวนการเรียนรู้แล้วมันใช้เวลาเยอะไม่พอ”</p> <p>“กวดวิชาเป็นการ เป็นเอกชนที่มีค่าใช้จ่าย กับโรงเรียนเป็นโรงเรียนรัฐบาลซึ่งงบประมาณสำหรับจะจ้างครูกวดวิชาจะคิดว่ายาก ถ้าจะได้คือโรงเรียนเอกชน เพราะขณะนี้ที่ทำงานอยู่คือโรงเรียนรัฐบาล เราก็ไปช่วยสอน โดยไม่เรียกเงินเดือน ๗ แต่ว่าไปเสริมเล็กน้อย แต่เอกชนเชิญเราไปเกือบจะทั้งปี โดยที่เอกชนมีงบประมาณ แต่ก็ไปไม่ได้สอนในกระบวนการเรียนรู้เหมือนกับภาคปกติ”</p> <p>“การสร้างเครือข่ายทำให้ที่อื่นเด่นกว่าโรงเรียนตัวเอง ปัจจุบันไม่ค่อยมีคนมากมายอยากจะเป็นครู เกือบจะเป็นอาชีพที่คนเลือกน้อย เพราะฉะนั้นการที่จะมาเป็นครูในโรงเรียนบางที่ไม่รู้จะทำอะไรแล้วก็ไปเป็นอาจารย์ แต่การที่เป็นติวเตอร์มันไม่ใช่ การเป็นติวเตอร์คือคนนั้นเก่งถึงจะมาเป็นติวเตอร์ได้ เพราะฉะนั้นการสอนต่างกันอยู่แล้ว ถ้าสมมติว่าไม่เก่งก็ทำกวดวิชาไม่ได้แล้วถ้าเมื่อเราเอาครูเก่ง ๆ กวดวิชาเข้าไปจะลดบทบาทของครูในห้องเรียน เพราะครูกวดวิชาที่เค้าทำกวดวิชาได้เพราะเค้าเก่งหรือเก่งกว่าครูอีกหลาย ๆ คนในโรงเรียนในระบบ แล้วถ้าเอาครูไปเด็กฟังครูกวดวิชาไม่ฟังครูในโรงเรียน เค้าจะเอาเข้าไปต้องคิดดี ๆ ไม่ใช่จะมาสวมกันได้ แล้วมาสอดคล้องกันได้โดยที่ครูกวดวิชาเป็นลักษณะเชิงพาณิชย์แต่ในโรงเรียนเป็นลักษณะการศึกษาภาคบังคับ รวยยากค่ะ”</p> <p>“มันดูแล้วดีแต่เป็นทฤษฎี เนื่องจากว่าผู้บริหารโรงเรียนอยากได้คุยกับอาจารย์กวดวิชาศิษย์เก่าให้ที ๆ แล้วมาบริหารเชิงระบบ ปรากฏว่าเด็กก็เรียนในโรงเรียนนั้นแล้วไม่ได้มาเรียนกวดวิชา อาจารย์ผู้นั้นก็ไม่ว่างจะมาช่วย เพราะเค้ากลัวว่าจะกระทบต่อธุรกิจของเค้า อันนี้พูดจริง ๆ เลยนะ”</p>	<p>เครือข่ายอาจทำให้เกิดผลกระทบต่อธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาได้</p> <p>1.2 กลุ่มคนบางกลุ่มอาจนำการสร้างเครือข่ายหาผลประโยชน์เข้าตนเองมากกว่าเป็นการสร้างเครือข่ายเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม</p> <p>1.3 ทศคติของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่เปิดรับผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา ด้วยสาเหตุของความอคติ และความไม่รักในวิชาชีพของตน ประกอบกับสังคมไทยที่ไม่สามารถแยกแยะเรื่องงานออกจากเรื่องส่วนตัวได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“หลักการมันดีแต่เสร็จแล้วมันมีปัญหาว่าจะมีคนอยู่ส่วนหนึ่งที่เอาอันนี้ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ไม่ใช่ส่วนรวม มันก็เลยทำให้หลักการถูกห้ามนำออกมาใช้ เพราะว่าราชการมักจะออกระเบียบ มีใครทำอะไรผิดอันหนึ่งเค้าก็ออกระเบียบมาเพื่อให้คนอื่นที่มีเจตนาดีมาใช้ตรงนี้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“การสร้างเครือข่ายถ้ามันเกิดขึ้นจริงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มันจะดีขึ้น แต่ว่ามันก็มีของกวดวิชา นอกกรอบอาจจะ มีประเด็นเหมือนกันว่าการสร้างเครือข่ายเนื่องจากเค้าไปเห็นเอกชน คือหมายความว่าอาจจะมีส่วนหนึ่งที่อยากจะเข้าร่วมการสร้างเครือข่าย เพราะมันเกิดประโยชน์กับเด็ก แต่อีกส่วนหนึ่งมันไม่มีส่วนประโยชน์กับเค้า แต่มันไม่มีประโยชน์ หมายถึงว่าเค้าสร้างเครือข่ายเค้าเสียเวลา แต่เค้าไม่ได้ในเชิงธุรกิจเค้าไม่ได้อะไรเข้ามา ก็อาจจะมีคนกลุ่มหนึ่งที่คงเข้าร่วมยาก เพราะฉะนั้นในการสร้างเครือข่ายมันก็เป็นประโยชน์แต่ว่าก็อาจจะเป็นคนกลุ่มหนึ่งสามารถเข้ามาร่วมได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</p> <p>“เค้าอาจจะด้วยเหตุผลบางอย่างทั้งทางศักดิ์ศรีก็ดี หมั่นไส้ก็ดี มองกวดวิชาเป็นอีกแบบหนึ่ง หรือว่าอาจจะ มีเรื่องของผลประโยชน์ทับซ้อนก็ได้คือเพื่อจะได้มาเรียนกับเค้าก็เป็นไปได้ เกือบจะบอกอย่างนั้นเลย รู้สึกว่าทางปฏิบัติมันไม่ได้ มันไม่จริงทำยากมาก แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ในมุมมองของพี่นะ ถ้าเค้ามาดูงานเค้ามาอะไรบ้างก็โอเค แต่ถ้าให้หวังผลเป็นรูปธรรมมันยาก”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“แต่มันก็มีปัญหาในเรื่องของพื้นที่ใจ ซึ่งฉันอยู่มาตามตรงนี้ฉันรับราชการซึ่งมันต้องเยอะ ฉันสามารถหรือเปล่าไม่รู้ ประมาณนี้แหละถามว่าเค้ามีความสุขกับงานหรือเปล่า ครูที่มีความสุขกับงานก็มีแต่น้อยเพราะฉะนั้นทำไมไม่หาทางว่าต่อไปนี่ไม่ได้เรามุ่งปลูกฝังให้เราก็ไม่สามารถรู้ได้หรือว่าใครมีความสุขหรือไม่มีความสุขตอนที่เค้ามาสมัครหรือกะ ตอนที่เค้าสอบบรรจุเราก็ไม่รู้หรือเค้าสอบได้ก็คือได้ สถิติปัญหาความก้าวหน้าได้นะ แต่ความดีมันยากดั่งนั้นมันต้องใช้เวลา เพราะฉะนั้นก็ทุกวันนั้นก็คัดคนเก่งก็เลยเก่ง ประเทศเรามีแต่คนเก่งเลยไม่มีคนดีเลยมีแต่คนถูกไม่มีคนผิด สู้แบบเลยที่นี้เลยใช้วิธีง่าย ๆ คือหาทุกคนที่อยากทำงานก่อน จบอะไรมาช่างห่วยอยากทำงานใหม่อยู่กับเด็กได้หรือเปล่านั้นมาดูก่อน 6 เดือน อยู่ได้ชอบเด็กสนุกดี จะเรียนต่อไหมยังงี้ก็ต้องเรียนไปเรียนแล้วค่อย ๆ ฝึกไปเรื่อย ๆ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</u></p> <p>“บางโรงเรียนเค้าแอนตี้กวดวิชาค่อนข้างจะเยอะ อาจารย์ส่วนหนึ่งชอบเรา อาจารย์ส่วนหนึ่งก็ไม่ชอบ อาจารย์เข้าไปจะทำให้เกิดความแตกแยกจริง ๆ เราทำหน้าที่ครูเหมือนกับในระบบธรรมดา เพียงแต่เรามายู่ข้างนอกเค้าเลยมองว่าเราเป็นแค่ครูกวดวิชา จริง ๆ เราสอน เราอบรม เหมือนกับระบบปกติ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“อาจารย์ในระบบก็จะไม่ค่อยยอมรับกวดวิชา คือจะให้กวดวิชาไปสอนในระบบเลยเค้าก็ไม่ยอมคือเหมือนลักษณะว่าทางโรงเรียนในระบบถูกครูที่สอนอยู่ค่อนข้างจะแอนตี้เป็นลักษณะนั้นมากกว่า ก็เหมือนกับว่าพูดง่าย ๆ ว่าเค้าก็สอนอย่างนี้แหละทำไมนักเรียนต้องออกมากวดวิชาอีกลักษณะนั้นในความร่วมมือว่าเรียนกวดวิชาเสร็จแล้วไม่ต้องเรียนในโรงเรียนเลย</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>มันไม่ถึงจุดนั้น”</p> <p>“ถ้าเกิดว่าครูในระบบเค้าเปิดใจรับนิสิตครูในระบบจะได้อะไรที่เอาไปพัฒนาตัวเองเอาไปเสริมแลกเปลี่ยนเยอะ เดี่ยวครูกวดวิชาเค้าก็ที่มีจิตใจที่จะว่าจะช่วยพัฒนาตรงนี้ก็มียะนะ ที่นี้ว่าขึ้นอยู่กับว่าทางครูในระบบจะเปิดรับหรือเปล่าแค่นั้น”</p> <p>“มันค่อนข้างยากเพราะว่า พูดย่าง ๆ เหมือนกันคนไทยกับคนทางด้านตะวันตกจะต่างกันทัศนคติมันจะต่างกัน คนทางภาคตะวันตกเวลาเค้ามีอะไรเค้าจะคุยกันในที่ประชุม ถกกันอะไรต่าง ๆ หน้าดำคร่ำเครียด พอออกจากห้องไปแล้วเค้าถือว่าจบแต่คนไทยไม่อย่างนั้น คนไทยมันคือคุยกันแล้วทะเลาะกันอะไรต่าง ๆ ที่ประชุมเสร็จแล้วออกไปข้างนอกยังมีอคติที่ไม่ดีต่อกันคือถ้าเกิดทะเลาะกันปุ๊บข้างในออกมาข้างนอกก็มาผูกใจเจ็บกันแล้วตรงนี้ทะเลาะมาอะไรกันต่อ มันเป็นเหมือนกับเป็นวัฒนธรรมของคนไทยมันไม่เหมือนกับต่างชาติ”</p>	
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“แต่ละคนอาจจะมียุคความรู้ที่มากกว่าที่น้อยที่แตกต่างกันตรงนี้ แต่ถ้าสมมติเราสร้างเครือข่ายแล้วเรามาแชร์กันตรงนี้มีกรอบการพัฒนาบุคลากรซึ่งกันและกัน เช่น กวดวิชาอาจารย์เจ็บบ อาจารย์อุ๊อุ๊ทำวิชาเคมีได้ดี อาจจะมาสร้างเครือข่ายเรื่องการเรียนการสอนวิชาเคมี แล้วก็มาพัฒนาว่าตรงไหนที่ยังเป็นจุดอ่อนของประเทศไทย ของครูบ้านเรา อาจจะมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</p> <p>“ก็แลกเปลี่ยนกันเท่านั้นแหละในสิ่งที่ต่างคนต่างมี มาแลกเปลี่ยนกันมาทำ Work Shop มาสัมมนาฉันผมว่าเรื่อง</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้โดย</p> <p>การมุ่งไปที่การพัฒนาการศึกษาเพื่อผู้เรียน ลดความเป็นอคติ เรียนรู้ในการบริหารงานร่วมกันแบบกัลยาณมิตร นอกจากนั้นความร่วมมือนี้ยังเป็นการแก้ปัญหาการขาดแคลนครูอีกด้วย</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)	<p>การทำงานใช้สื่อในโรงเรียน การพัฒนาครูในระบบ คือผมว่ามันต้องทำ ส่วนนี้ชานกัน พัฒนาครูอย่างเดียวไม่มี 2 เรื่องนี้ชานกันไปว่าต้องทำ 2 คนนี้ก็มีปัญหาขาดแคลน เพิ่มปริมาณได้เพิ่มคุณภาพไม่ได้ ต้องทำ เทคโนโลยี ครูไม่พออย่างไรถึงจะแบบคือให้ใช้คนน้อยให้ใช้เทคโนโลยีที่ดี ลดเวลาเรียนลง ต่างประเทศมันไม่ได้เรียนมากกว่าเรา แต่ทำไมมันมีประสิทธิภาพดีกว่าเรา เพราะไม่ได้ใช้ครูมากกว่าเรา เราใช้ครูเยอะเหมือนกันนะ ต้องกลับมาดูว่าจริง ๆ เรามีประสิทธิภาพการเรียนการสอนไหม ประสิทธิภาพซึ่งประสิทธิภาพพมั้นสิ่งที่ย่ำสุดในการประสิทธิภาพยุคนี้คือใช้เทคโนโลยี เราต้องเอาคนมาใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ก็เป็นงี้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“ถ้าครูคิดแทนคนอื่นได้ไง 1.เจ้าของโรงเรียนยังจ้างครูนั้นปกติไม่ได้ปลดครู 2.ครูนั้นก็มาช่วยกันทำ สมมติเราก็ครูก็ช่วยคุณเด็กไป เพราะเราเองก็ไม่ได้ครูประจำชั้นเราก็ช่วยกันสอนไง ครูก็ทางติวเตอร์ก็สอนลงแล็บลงอะไร ติวเตอร์ก็ลงครูก็ช่วยก็เป็นครูสองคนอย่างนี้ครูก็ได้พัฒนาไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเกิดพื้นที่ของใจกว้างพออันนี้นะ แล้ว 3. ถ้าเกิดให้เราลองให้โรงเรียนกวดวิชาไปทำอย่างนี้ในโรงเรียนรัฐแล้วเสนอไปสิ เข้าใจเค้าไหม เข้าใจนะ ตรงนี้ต้องจุด ๆ เอาไว้”</p> <p>“แล้วอย่างไปช่วยเค้าไปเพราะเค้าขาดครูโรงเรียนเอกชนบางโรงเรียนครูขาดรู้ใช้ใหม่ ถ้าเกิดเอกชนเข้ามาร่วมมือมา มีความร่วมมือของกวดวิชาเค้าก็จะช่วยได้เยอะ จะช่วยไม่ต้องสนใจเรื่องปัญหาขาดแคลนมันใครกันก็ได้เพราะลักษณะงานไม่ได้เบียดเวลาซึ่งกันและกันอาจจะเวลาครึ่งเช้าแบ่งเวลาให้เค้าไปทำงานตรงนั้น แล้วก็ช่วงบ่ายเค้าก็กลับมาทำงานของเค้าปกติก็ไม่มีปัญหาอะไรซึ่งมันร่วมมือกันได้อยู่แล้ว แล้วดีถ้าเป็นเอกชนจะร่วมมือกันได้เร็วเลยในกรณีนี้ที่โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก แต่โรงเรียนขนาดใหญ่เค้าไม่มีปัญหาเรื่องขาดครู แต่ก็สิ้นนะเท่าที่รู้มาเท่าที่ไปดูงานโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ก็มีปัญหาขาดครูควรทำด้านบุคลากรก่อนก็แบบที่บอกเราก็ร่วมมือกันได้ ครูจะไม่ขาดอีกต่อไป”</p>	

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>4.1 การสร้างเครือข่ายบุคลากร (ต่อ)</p>	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“ก็เป็นไปได้นะ ก็ถ้ามีผลตอบแทนให้อาจารย์ในระบบหรือว่าอาจารย์กวดวิชาไปสลับกันไป คือทุกอย่างต้องมีค่าใช้จ่าย คือถ้าค่ามีผลตอบแทนให้เหมาะสมเราก็ไปได้ไม่เป็นไร”</p>	
<p>4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</p> <p>“เทคโนโลยีโดยทั่วไปแต่ละโรงเรียนก็จะมีอุปกรณ์ต่าง ๆ มีความพร้อมอยู่แล้วแต่มีบางตัวที่อาจจะต้องคิดร่วมกัน เพราะว่ามันจะเป็นการแก้ปัญหาของนักเรียนที่เรียนแล้วยังไม่เข้าใจ ยังไม่เกิดทักษะยังไม่เกิด Attitude ที่ดี คุณครูกวดวิชาแล้วโรงเรียนนี้ก็มาแชร์กันมาคิดร่วมกัน ก็คือตัวนี้พอได้ออกมาแล้วเมื่อนำไปใช้แล้วก็กลับออกมาคุยกัน มาปรึกษากันก็อาจจะมีส่วนสรุปเป็นแนวทางที่จะทำให้สามารถพัฒนาคอนเท้นเนื้อหาเรื่องนั้น ๆ ให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นดีกว่าตัวเองคิดหรือบางที่ไม่ได้ทำเลยเพราะเขาปัญหาาร่วมกัน คิดรวมกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</p> <p>“เทคโนโลยีสื่อการสอนของ Tutor ไม่แตกต่างอะไรกับในโรงเรียน แล้วจะสังเกตว่าTuto ค่าใช้สื่ออะไร เด็กเวลาไปเรียนมีอะไรแทบจะน้อยกว่าในโรงเรียน บางทีต้องไปนั่งเรียนกับหน้าจอทีวีอยู่ในห้องที่ไม่มีกระดานไม่มีอะไร นั่งโต๊ะเล็กเซอร์ฟิง ทุกอย่างสอนขึ้นไวท์บอร์ดจอโอเวอร์เฮดแค่นั้น แต่ในโรงเรียนมันมีสื่อมากมายเยอะแยะถามว่าในเรื่องของการแลกเปลี่ยนช่วยเหลือกันธรรมชาติการสอนมันแตกต่างกันเพราะฉะนั้นสื่อมันก็เลยไม่เหมือนกัน”</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีเทคโนโลยีที่เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมากกว่าโรงเรียนกวดวิชาเพราะต้องจัดทำกาจัดการเรียนรู้ในรูปแบบอธิบายกระบวนการ อย่างไรก็ตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการร่วมมือในการสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู้อ่วมกับโรงเรียนกวดวิชาเพื่อใช้ในการพัฒนาผู้เรียน โดยต้องเริ่มต้นตั้งแต่การศึกษาหลักสูตรว่าควรมีการพัฒนาสื่อไปในทิศทางใดเพื่อให้มีการต่อยอดและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</p> <p>“ถามว่าเรื่องการสื่อการสอนเทคโนโลยีเรามีเหมือนกัน เรามี Smart Board เรามี PowerPoint เรามี Projector เรามีจอ LCD เรามีสื่อการสอน Electronic เรามีทุกอย่างแต่โรงเรียนกวดวิชาทำอะไร PowerPoint หนักเข้าก็ Video หนักเข้าก็เรียนกับครูตัว แต่ที่นี้มีหมดทุกอย่างเพราะฉะนั้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เราเป็นฝ่ายให้มากกว่าเขาไม่ได้ให้เรานะ ยกเว้นคุณจะให้ข้อสอบเป็น E-Learning E-Book E-Test อะไรแบบนี้มา แต่เราไม่มีหรือเรามีแต่ E-Book E-Test เราไม่มี เขาจะให้เราไหม”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ถ้ามาทำร่วมกันมันต้องไปทุกกระบวนการเรื่องของการเรียนต้องมาด้วยกัน ทางนี้อาจจะเป็นเรื่องของที่อยู่ในโรงเรียนของเค้าอาจจะมีซีดีอะไรเสริมเพิ่มเติมก็ต้องมา การใช้เทคนิคศึกษาสนเทศ มีเว็บไซต์ มีสิ่งออนไลน์อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ก็ต้องมาคิดร่วมกัน ต้องมาสร้างร่วมกันแต่ก็ต้องมาแบ่งกันว่าอะไรเป็นอะไร เช่น หลักสูตรเราต้องวางของหลักสูตร”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 10</p> <p>“ครูทำยังทำกวดวิชาอยู่ แล้วมีตำราหลาย ๆ อย่างวันหนึ่งที่ครูเลิกทำกวดวิชา ต่อไปข้างหน้าลองทำครูทุกคนในนี้รู้หมดว่าถึงขนาดเอาตำราทั้งหมดให้โรงเรียนที่เราได้อยู่ให้โรงเรียนและเขียนเฉลยให้ด้วย แล้วโรงเรียนจะได้นำไปใช้”</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนกวดวิชา คือ การสร้างเครือข่ายควรเป็นการต่อยอด และร่วมกันพัฒนาให้สื่อการสอนมีความสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งควรพัฒนาบุคลากรและสื่อการสอนพร้อมกัน ซึ่งควรได้รับความช่วยเหลือด้านงบประมาณจากภาครัฐ</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“สมมติว่าเป็นสื่อ เวลาอาจารย์เค้าให้เด็กทำรายงาน ครูทำรายงานมาละ สมมติรายงาน ป.3 ชุดนี้ทำธนบุรี พออีกกลุ่มหนึ่งเข้ามาจะให้ทำธนบุรีต่อไปหรือไม่ให้ทำ วิธีคิดมันก็แตกต่างกันถ้าเกิดว่าอีกกลุ่มหนึ่งยังจะให้ทำธนบุรีอยู่ แต่เอากลุ่มที่ทำที่แรกมาต่อยอดครั้งที่หนึ่งทำมา กลุ่มที่ 2 เอานี้ไปตรวจหาความผิด กลุ่มที่ 3 มาเอานี้ไปทำเป็น E-Book เอานี้ไปทำเป็น power point โรงเรียนกวดวิชาก็นำมาใช้เพื่อไปแจกเด็กคนอื่น แบบนี้ได้ ฉะนั้นทุกคนก็ได้ประโยชน์ว่ามีสื่อที่แบบน่าเรียน น่าสนใจ แต่ดูส่วนใหญ่เรามักจะไม่ใช้คิดถึงเรียนต่อยอด ไม่ได้คิดเรื่องต่อยอด อันนี้เค้าทำแล้วก็ไม่ต้องทำ ๆ จริง ๆ ก็คือ สมมติว่ากลุ่มแรกทำธนบุรี กลุ่มที่สองมาตรวจเสร็จเรียบร้อยไม่มีคำผิดค่ะ ก็ต้องได้คะแนนเพราะตรวจแล้ว กลุ่มที่ 3 มาตรวจอีก ไม่มีคำผิดค่ะ เราให้ตรวจซ้ำ 2-3 รอบก็ได้ หรือเราบอกว่า ตรวจคำผิดแล้วคุณเดิมนี่อีก ๆ มันก็จะได้ธนบุรีออกมาที่สมบูรณ์”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“เทคโนโลยีการเรียนการสอนสมัยใหม่นี้ไปไกลมาก เช่นบอกว่าการใช้สื่อต่าง ๆ เข้ามาช่วยการเรียนการสอนซึ่งจริง ๆ ตรงนี้คิดว่ากวดวิชาทำได้ดีกว่าของโรงเรียนในระบบเยอะ เช่น ของเรา Enconcept นอกเหนือจากเพลงเราก็มี มีเรื่องของสื่อ ภาพ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ทุกอย่าง สื่อพวกนี้เราเอามาเชื่อมโยงกันทำให้นักเรียนเค้าเรียนได้ดีขึ้น คำถามคือว่าตรงนี้ถ้ามันมีการแชร์กันเรื่องของเทคโนโลยีที่ เช่น Enconcept มีการเรียนร่วมกับคอมพิวเตอร์ด้วย ถ้ามีการแชร์ก็อาจจะทำให้การเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยีหรือเรียนรู้กับสื่อตรงนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น”</p> <p>“เรียนกับระบบคอมพิวเตอร์เข้าไป แต่ว่ามีกระบวนการเรียนที่ อย่างเช่นสามารถตอบข้อสงสัยได้ มีการจัด</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน (ต่อ)</p>	<p>ตารางเวลาการเรียนได้ เรียนกับคอมพิวเตอร์ได้ แล้วมีการร่วมมือกันในการอบรมโค้ช เช่น ครูในระบบนั้นเป็นเหมือน Facilitator หรือครูที่เลี้ยงช่วยนักเรียน อย่างเช่น Content ของการกวดวิชาเข้ามาให้นักเรียนเรียน มีข้อสงสัยก็ให้ครูในระบบตอบตอบปัญหาหรือว่าแก้ไขปัญหาหรืออาจจะเอาระบบของกวดวิชาเข้าไป แล้วก็ครูในระบบสอนตามกวดวิชาก็ได้ เช่น กวดวิชาเอา Content ของวิชาให้ครูไปเรียนรู้ สมมติเทคนิคที่มันดีครูก็จะพัฒนาครูแล้วครูก็ไปถ่ายทอดต่อนักเรียน ที่ผมมองว่าเป็นไปได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“จริง ๆ มันถามผมว่าทำได้ใหม่ มันก็ทำได้หมด คือการมาดูงาน การถ่ายทอดเทคโนโลยีอะไรพวกนี้ ประเด็นก็คือว่าผมว่าปัญหาโครงสร้างมันก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข ปัญหาโครงสร้างในระบบก็เยอะเหมือนกันประโยชน์มันก็ทำให้ส่งตรงไปถึงเด็กได้ง่ายขึ้น คืออย่างน้อยเป็นการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับอาจารย์ จากที่สมมติอาจารย์แบบเมื่อก่อนเค้าเกรด b คือเค้ามีความสามารถในการสอนระดับหนึ่ง เค้าก็ช่วยเด็กได้ในระดับหนึ่ง เค้ามีความสามารถในการสอนมากขึ้นอาจจะช่วยเด็กได้มากขึ้น)อาจจะ”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</u></p> <p>“สื่อเทคโนโลยีอะไรต่าง ๆ เพราะปัจจุบันนี้ทางกวดวิชาจะใช้สื่อการสอนช่วยค่อนข้างเยอะ แต่ว่ามันมีข้อจำกัดตรงที่ว่าต้องลงทุนให้ตัวเอง แต่ถ้าเป็นในระบบบางที่เค้าลงทุนเลย ของบเลยจริง ๆ แล้วถ้าทางในระบบน่าจะมีภาษีดีกว่ากวดวิชาอีก เกี่ยวกับเรื่องสื่อนะ แต่พอเอาไปใช้แล้วก็ใช้ไม่ได้เต็มที่เพราะที่เคยไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ เค้าก็ใช้สื่ออันนั้นไม่เต็มที่มันขึ้นอยู่กับข้อจำกัดของครู คือตัวสื่อนี้มีอยู่ อุปกรณ์อะไรต่าง ๆ มีอยู่แต่ว่าครูใช้ไม่เป็นครูก็ยังมาใช้ลักษณะเดิมก็</p>	

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน (ต่อ)</p>	<p>คือเขียนขึ้นกระดาษอะไรต่าง ๆ นี้อื่นใหม่ ๆ ที่จะให้เด็กเห็นภาพอะไรต่าง ๆ ก็ยังไม่มี"</p>	
<p>4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>"โรงเรียน มันต้องพูดถึงเรื่องกระบวนการเรียนการสอนเด็กให้ความสนใจใหม่ จะคุมเด็กอย่างไร จะอบรมนักเรียนอย่างไรมีขั้นตอนอย่างไร คนนี้ทำได้อย่างนี้แต่กวดวิชาทำไม่ได้เลย ควรจะต้องทำอย่างนี้ ๆ ร่วมกันเพราะว่าเป้าหมายคือให้เด็กมีวินัยเด็กมีความรับผิดชอบเด็กตั้งใจเรียนเป็นเด็กดีไม่ยอมให้เฉพาะคอนแทกเข้าไปอัดแต่ความรู้แต่เค้าเป็นคนขาดความรับผิดชอบเค้าไม่รู้ว่าคุณเค้ารู้ว่าเค้าจ้างที่มาสอนอย่างนี้ไม่ได้เราต้องการที่จะปลูกฝังมัน KM บางตัวเกิดจากการที่เราจะอย่างไรให้เด็กเป็นคนที่ดีตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ มีความเสียสละเป็นเด็กดี รู้คุณค่าของเคารพตัญญูต่อครูอาจารย์ แล้วเรื่องอื่น ๆ ก็สามารถเอามาคุยกันแล้วก็เอามาสรุปเป็นข้อมูลได้"</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</u></p> <p>"มันจะย้อนแบบที่หนูกถามครูครั้งแรกว่าหลักสูตรจะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ได้ใหม่นั้นคือ KM นะ คุณมีอะไร เรามีอะไร เอามาบูรณาการกัน แล้วก็เมื่อเอามาบูรณาการแล้วได้หลักสูตรมาแล้วหลักสูตรร่วมกันก็กระจายไป ครูต้องรับรู้อาบันกวดวิชาต้องรับรู้แล้วนำไปใช้ การนำไปใช้ก็ต้องมาคุยกันว่าใครจะนำไปใช้ตรงไหนขนาดไหน แต่ถามว่าเราขอมันที่กวดวิชาจะยอมใหม่เท่านั้นแหละมันขึ้นอยู่กับตัวเดียวคะ เขาจะได้ผลประโยชน์เท่าไร มันจะคุ้มกับที่เค้าจะมาทำกับเราไหม"</p>	<p>แนวโน้มในการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมองว่าองค์ความรู้ในโรงเรียนกวดวิชายังไม่ได้รับความน่าเชื่อถือ เนื่องจากยังไม่ได้รับการควบคุมคุณภาพอย่างเข้มงวด ซึ่งหากโรงเรียนกวดวิชาได้รับการควบคุมดังกล่าว โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดการความรู้กับโรงเรียนกวดวิชาในเรื่องของการบริหารงานด้านหลักสูตรและการจัดการผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จจากงานวิชาการที่ได้จัดให้กับผู้เรียน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“อันนี้ไม่ทราบว่าเดี๋ยวนี้โรงเรียนกวดวิชาเป็นอย่างไรในความคิดแล้วในภาพที่เห็นโรงเรียนกวดวิชาไม่มีกระบวนการจัดการเรียนรู้เนื่องจากว่าโรงเรียนกวดวิชาเองคิดว่าเค้าเป็น Commercial เค้าอาจจะไม่มีเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่จะมาควบคุมคุณภาพของครูผู้สอน ถ้าเค้าสามารถทำได้อันที่หนึ่งเค้าต้องควบคุมคุณภาพครูผู้สอนได้โดยที่ครูผู้สอนต้องมีหลักสูตร แต่ไม่ใช่ว่ามีแค่เนื้อหาเข้าไปสอนนี่คือหลักสูตร (ไม่ใช่แล้ว) เค้าต้องมีหลักสูตร”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“คือโรงเรียนก็มี Website กวดวิชาที่มี Website ก็เอาองค์ความรู้มาร่วมกัน เอมผลงานตรงนั้นมาเสริมบูบ กวดวิชาต้องการมาขอเอาไปได้เลย”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</p> <p>“ถ้าของเราเองอยากจะทำคือแบบว่าพัฒนาระบบการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนที่ด้อยโอกาสเข้าถึงข้อมูลตรงนี้ ถ้าเทียบกับนักเรียนกลุ่มอื่นที่มีโอกาสแล้วก็อาจจะเป็นโครงการร่วมกันระหว่างรัฐบาลกับกวดวิชาก็ได้ เช่น สมมติบอกว่าคือกวดวิชาผมจะว่าอย่างนั้นมันก็มีประเด็นเรื่องบอกว่า ถ้าเราไปพัฒนาให้ Content กับกลุ่มนักเรียนที่เค้ามีโอกาสอยู่แล้วมันก็อาจจะ...กวดวิชาที่ว่า....มันอาจจะเป็นภัยคุกคามกับเค้าแต่ถ้าเราบอกว่าเราพัฒนาให้เด็กด้อยโอกาส เช่น ต่างจังหวัดนักเรียนในสังกัด กทม. หรือว่าอะไรพวกนี้ แล้วอาจจะเป็นโครงการร่วมกันขึ้นมา”</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ องค์ความรู้ในโรงเรียนกวดวิชามีการพัฒนาตลอดเวลา เนื่องจากการบริหารงานเป็นเอกชนและมีการแข่งขันสูง ดังนั้นการสร้างเครือข่ายขององค์ความรู้จึงควรเป็นการแลกเปลี่ยนแนวทางหรือวิธีการ และนำไปพัฒนาให้เข้ากับบริบทของโรงเรียนแต่ละประเภท เพื่อความสอดคล้องกับรูปแบบการบริหารงานโดยอาจทำได้ผ่านอินเทอร์เน็ต และ เว็บไซต์</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“องค์ความรู้ของกวดวิชาไม่ได้หยุดนิ่งนะ มันจะวิวัฒน์ไปตามกระแสของที่เค้ากำหนดมานั้นแหละ อย่างเช่น ถ้าเค้ากำหนดอะไรมาใหม่ ๆ เราต้องปรับตัวใหม่ละ อย่างเรื่องหลักสูตร แค่เปลี่ยนหลักสูตร เรายังต้องรีบเปลี่ยนหลักสูตรแล้ว เพราะฉะนั้นองค์ความรู้ถ้าเรื่องศาสตร์การสอน ศาสตร์การติวก็ได้ เค้าทำอย่างไร”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“ถ้าได้ก็ดีจ๊ะ คืออย่างตอนนี้อาจารย์ต้องไปซื้อแลปของสสวทจะขายให้มาใช้บ้างอย่าง คือ หลักปกติสสวท. โรงเรียนในระบบ เราต้องไปซื้อมาใช้บ้างเพราะว่าบางทีมันก็ดีนะ องค์ความรู้ในระบบเราไปเอามาใช้ก็ได้มันก็ดีเหมือนกัน”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“กวดวิชาเค้าต้องมีอะไรที่เค้าจะต้องเป็นจุดยืนที่นำเสนอเพื่อจะให้เด็กเข้ามาเรียนบ้าง แต่ถ้าเกิดว่าให้กวดวิชาไปช่วยความร่วมมือเป็นบางส่วนที่ว่าจะพัฒนาตรงนั้นมาแล้วครูก็เอาตรงนั้นไปต่อยอดต่อตรงนั้นคิดว่าน่าจะเป็นไปได้ คือไม่ใช่กวดวิชามาสอนให้กับครูทั้งหมดเลยทั้งหมดเลยทุกรูปแบบ ทุกจุด ทุกอะไรต่าง ๆ คิดว่ามันจะเป็นไปได้ตรงนี้ แต่ถ้าเกิดว่ามาสอนเป็นเหมือนกับเป็นไกด์ไลน์ว่าตรงนั้นแล้วครูก็เอาไปคิดต่อไปพัฒนาต่อจะเป็นตรงนั้น คิดว่าน่าจะประสบความสำเร็จตรงนั้น”</p>	

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึงแนวโน้มการสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</p> <p>“ถ้าใช้โรงเรียน อันนี้เป็นนโยบายระดับของตัวโรงเรียน ถ้าอย่างนั้นก็โรงเรียนคล้าย ๆ กัน ๆ ให้นำเข้าสถานที่ ก็ดีกวดวิชาโรงเรียนมาเข้าสถานที่ก็ไปตามโรงเรียนเลยว่าโรงเรียนไหนจะเอาเรียนอย่างไร แล้ว Manage มาบริหารร่วมกันก็ได้จะเป็นเฉพาะครั้ง เฉพาะช่วง จะเป็นแล้วแต่ เป็น Season ก็ได้ อันนี้คือทำได้นะแต่โรงเรียนเอกชนไม่ค่อยมีปัญหา”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ลักษณะเป็นศูนย์ของการแหล่งการเรียนรู้ ถ้าตั้งเป็นศูนย์ขึ้นมาจะใช้งบประมาณเยอะ คือมันต้องมีสถานที่ ที่นี้กวดวิชาเนี่ยจะเป็นลงทุนลักษณะว่าเหมือนกับเป็นห้องสมุดขึ้นมาอันหนึ่งเพื่อใครก็ได้ที่ไหนก็ได้เข้ามาหาความรู้อะไรต่าง ๆ ตรงนี้มันก็จะค่อนข้างจะยาก แต่ถ้าเป็นภาครัฐทำแล้วลงทุนตรงนี้แล้วให้ทางกวดวิชาไปช่วยเสริมอะไรเนี่ย ทางกวดวิชาก็ยินดี”</p>	<p>แนวโน้มการสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรกำหนดนโยบายระดับโรงเรียน หรือหากมีการสร้างแหล่งการเรียนรู้ร่วมกัน ควรได้รับความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณจากภาครัฐในการลงทุน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5. การจัดทำรายงาน		
5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“ว่าบางเรื่องมันเป็นเรื่องที่เราได้ประโยชน์กับตัวตัวเองเต็ม ๆ แต่ถ้าเรื่องใดที่มันเกิดกับส่วนร่วมเอาไว้ก่อน แล้วเฉพาะหน้าแล้วค่อย ๆ ทำ เค้าก็ว่าได้ส่งแล้วเสร็จแล้ว แต่ผลมันไม่ได้เป็นผลให้เกิดคุณภาพเลย เพราะฉะนั้นจริง ๆ ต้องมี PDCA ตลอด ผอ.จึงต้องบอกให้ทำสเก็ดตลอดอันนี้เราอาจจะแทรกไปในอย่างมองเห็นภาพว่า ภาพจริงมันคืออะไร”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</u></p> <p>“เข้ามาเข้าระบบกับเรา เค้าต้องทำเหมือนโรงเรียนด้วย หนูต้องเข้าใจนะที่เค้าออกไปโรงเรียนกวดวิชาเพราะอะไร เค้าไม่ยอมทำหลักสูตร 2. เค้าไม่ยอมทำแผนการสอน 3.เค้าไม่ยอมทำบันทึกหลังแผน 4.เค้ามี KPI ตัวเดียวคือเด็กเค้าเข้ามาวิทยาลัยได้มากที่สุด หรือทำคะแนนวิชานั้น ๆ สูงที่สุดนี่คือกระบวนการที่โรงเรียนกวดวิชานี้จากชีวิตจริงของเค้าที่เค้าจะไปเอาเงิน shortcutนี้เค้าคิดในตัวของเขา เค้าอยากสอนเด็กตาม Style ที่เค้าต้องการ เค้าไม่ยอมเข้าระบบ ความเป็นไปได้มองไม่เห็นเลยคะ”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ</p> <p>1.1 บุคลากรผู้สอนในโรงเรียนทั้งสองประเภทมีพฤติกรรมที่เห็นประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม และไม่มีความสม่ำเสมอในการทำงาน</p> <p>1.2 เนื่องจากผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาไม่ต้องการเพิ่มภาระงานให้กับตนเอง โดยที่ไม่มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับบันทึกหลังการสอน แผนการสอน และตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรมจากการประเมิน ทำให้ไม่เกิดความเป็นได้ในแนวโน้มทางด้านนี้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 1</u></p> <p>“ต้องมีการทบทวนแม้แต่หลักสูตร แม้แต่เรื่องของการจะจัดตัวครูผู้สอนซึ่งการวางตัวผู้สอนบางครั้งก็มีผลต่อรายวิชาซึ่งถ้าเกิดครูไม่ถนัดแล้วยังไปสอนอยู่ก็มีผลสะท้อนตรงนี้มาเพราะผลเนี่ยมันจะยืนยันกันระหว่างของโรงเรียนกวดวิชา กวดวิชาเค้าสามารถเอาไปปรับใช้ได้ทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวิธีการวัดผลแล้วก็ตัวครูผู้สอน คือซึ่งตรงเนี่ยมันจะเป็นประโยชน์ร่วมกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 6</u></p> <p>“เราจัดการเรียนการสอนตามหน่วยการเรียนรู้ วัดผล ประเมินผล เราต้องมีตัว KPI ของตัววัดผล แล้วถามว่ากวดวิชาเค้าจะเสียเวลาทำ KPI หรือ เค้าจะมาเสียเวลาทำแผนการสอน บันทึกหลังแผนหรือ เพราะตัวนั้นมันต้องเข้ามาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ถามว่าเค้ายินดีที่เราอินคืออยู่แล้ว”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</u></p> <p>“รายงานผลการสอนของครู ผมว่าถ้าครูปกติครูเราก็ทำบันทึกหลังการสอนอยู่แล้ว ครูต้องบันทึกหลังการสอนเสร็จแล้วบันทึกหลังการสอนเป็นตัวบอกว่าเค้าสอนวันนั้นมันเป็นอย่างไรดีหรือไม่ดี ของครูถ้าทำความร่วมมือในอนาคตก็เค้าก็ทำบันทึกหลังการสอนเหมือนกันเป็นการรายงานเขียนใบงานแล้วน่าจะ去做วิจัยได้ด้วย วิจัยในชั้นเรียนเล็ก ๆ อย่างว่าแก้ปัญหาเด็กที่มีปัญหาตรงนี้แก้อย่างไร ทำอย่างไร แต่ละเคสมันก็ไม่เหมือนกัน เด็กแต่ละคนก็มีปัญหาต่าง ๆ กันไป ก็อาจจะเป็นการศึกษาทำวิจัยร่วมกันก็ได้แบบนี้”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยโรงเรียนกวดวิชาควรมีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับผลการสอนของผู้สอน มีการวัดประเมินผลโดยมีตัวชี้วัดที่ชัดเจน ทำให้เกิดการทบทวนหลักสูตรและผู้สอนซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาผู้สอน ยังทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากระบบการจัดการเรียนรู้นั้น นอกจากนั้น การจัดทำรายงานดังกล่าวสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาเอกสารเพื่อทำการวิจัยได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน (ต่อ)	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 11</u></p> <p>“พอเราตกลงทำประเด็นร่วมกัน มันก็ต้องมีตัวชี้วัดแล้ว ต้องทำ KPI ขึ้นมาว่าอะไรเป็นตัวชี้วัดพอมีตัวชี้วัดปุ๊บก็จะรายงานถึงกันได้ ก็ขึ้นอยู่กับว่าจะทำงานร่วมกัน ก็จะมีการรายงานผลว่าอันนี้ตกลงงานชิ้นนี้ออกมาแล้วโรงเรียนกวดวิชาไปเผยแพร่ผลตอบรับดี”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“ผมคิดว่าถ้ามันจะเกิดประโยชน์จะบอกว่าเราอาจจะต้องตั้งแต่การวางแผน เราอาจจะใช้ตัวชี้วัดร่วมกันคือหมายความว่าเพราะอย่างเช่นสมมติการวางแผนการสอนของครู ครูจะสอนเรื่องอะไร 1 2 3 4 หลักสูตรเป็นอย่างไร 1 2 3 4 ถ้าแต่ละฝ่ายมันไม่เห็นข้อมูลตรงนั้นมันก็ไปประเมินผลไม่ได้ เพราะว่าถ้ามันยังตั้งแต่โครงสร้างหลักสูตรแล้วถ้ามันจอยกันไม่ได้มันไม่รู้ซึ่งกันและกันก็ประเมินไม่ได้ ถ้ามันมีความแต่ละฝ่ายเริ่มรู้หลักสูตรซึ่งกันและกัน”</p> <p>“ผมคิดว่าถ้ามันยังมีความร่วมมือกัน ครูทั้งสองฝั่งได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันหมายความว่าครูในระบบเค้าได้เรียนรู้ครูนอกระบบด้วย ครูนอกระบบได้เรียนรู้ครูในระบบด้วย แล้วก็ผมคิดว่าพอได้เปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเนี่ยมันได้มาสื่อสาร ทำงานร่วมกันก็จะได้เข้าใจตัวเด็กมากขึ้น ก็น่าจะทำให้การพัฒนาเด็กได้ตรงกับเด็กมากขึ้น”</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p> <p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ การได้รับรู้ข้อมูลระหว่างกันเป็นผลดีในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทำให้ทราบถึงการประเมินผลที่ตรงเป้าโดยรายงานที่จัดทำควรมีตัวชี้วัดที่ตรงกัน เพื่อผลของการจัดทำรายงานที่ได้จะเป็นประโยชน์ได้กับโรงเรียนทั้งสองประเภท</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 5</u></p> <p>“โรงเรียนกับกวดวิชาการเป็นคู่แข่งกัน เพราะฉะนั้นความร่วมมือที่เราพูดมานั้นคือแบบถ้าวร่วมมือกันแล้วจะทำอะไรได้ มาถึงช่วงกลางตอนนี้ผลนักเรียนจบแล้วผลเป็นอย่างไร ใครเก่ง ใครอ่อน ตรงไหนอย่างไรกับ Tutor ผลเสร็จแล้วเค้าไปเข้าที่ไหนได้อย่างไร แคนั้นปริมาณเค้าจะเอามาบอกโรงเรียนเค้าก็ไม่บอกโรงเรียนจะไปบอก Tutor ว่าเด็กฉันเก่งแค่นี้คนอ่อนแค่นี้ โรงเรียนก็ไม่เอาไปบอกTutorเพราะฉะนั้นคือการแย่งลูกค้ากัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“ถามว่ามันจะเป็นการ discreditซึ่งกันและกันไหม มันก็อาจจะเป็นไปได้ว่าเด็กที่เรียนกับฉันได้คะแนน เรียนกับเธอได้คะแนนไม่ดี มันก็อาจจะทำให้คนที่ได้รับคะแนนที่ฝ่ายนึงคะแนนที่สูงกว่ามาอาจจะเกิดการเกิดการบายเอสไปเลยเกิดความไม่พอใจกันด้วยซ้ำขณะที่อีกฝ่ายนึงที่แบบคะแนนฉันดีคะแนนของเธอไม่ดีอาจจะเกิดความประมาทโดยการที่แบบฉันก็เลยอาจจะไม่ต้องปรับปรุงตัวเองเลยเพราะฉะนั้นถึงได้บอกว่าสองฝ่ายเปิดใจแล้วก็ยอมรับแล้วมีมาตรฐานคะแนน”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ</p> <p>1.1 การบริหารงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชายังเป็นคู่แข่งกันทางด้านการศึกษา โดยการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทอาจทำให้เป็นการแย่งผู้เรียนกันได้</p> <p>1.2 ข้อมูลผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอาจได้รับการประเมินมาจากผู้สอนที่ต่างกัน ซึ่งทำให้มาตรฐานการประเมินมีความต่างกัน ตัวชี้วัดไม่เหมือนกัน อาจทำให้ผู้สอนทั้งสองฝ่ายเกิดความขัดแย้ง และผลการเรียนรู้ไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาได้</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 7</u></p> <p>“ในหนึ่งห้องของโรงเรียนกวดวิชาจะต้องรู้ว่าเด็ก 30 คน มาจากโรงเรียนอะไร และบันทึกพฤติกรรมของเด็ก การเรียนรู้ของเด็ก ต้องมีการร่วมกันของโรงเรียน เป็นสิ่งที่ดีมาก ผู้ปกครองจะชอบ เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมเด็กว่าเข้าห้องเรียนหรือไม่ การเรียนเป็นอย่างไร เป็นต้น เป็นการแจ้งข้อมูลกลับมาทางผู้ปกครอง ให้ผู้ปกครองสบายใจว่าเสียค่าใช้จ่ายให้ไปเรียนโรงเรียนกวดวิชาและได้เรียนจริงๆไม่ได้ไปที่อื่น”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 7</u></p> <p>“อยากให้อาจารย์ที่สอนในโรงเรียนกวดวิชามีภาระเพิ่ม แทนที่จะสอนเพียงอย่างเดียวก็อยากให้เพิ่มในเรื่องของการดูแลเด็กนักเรียนเข้าไปด้วยทำรายงาน ดูแลพฤติกรรมเด็ก ตรวจสอบการเรียน พัฒนาการเรียนรู้ ตั้งแต่ต้นจนจบ Pre-test, Post-test ยังอยากให้มียุทธศาสตร์สำหรับโรงเรียนกวดวิชา และติดตามประเมินผล และรับผิดชอบร่วมกัน มีการติดต่อทางผู้ปกครองของเด็กนักเรียนให้มากขึ้น จะได้ช่วยกันทั้งสองฝ่าย เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เป็นการเพิ่มภาระให้เขา เขาคงไม่อยากจะเพิ่ม แต่ถ้าทำได้ก็เป็นสิ่งที่ดี ซึ่งสุดท้ายก็ได้ประโยชน์กับเด็กโดยตรง”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“อาจจะเชิญอาจารย์ท่านอื่นมาประเมินด้วย นอกเหนือจากอาจารย์ที่นี้เทศคนเดียวอาจจะมีโอกาสที่เทศสองคนมาช่วยประเมิน มันคือการถ่ายอำนาจซึ่งกันและกันถามว่าพร้อมจะทำในส่วนตรงนี้ไหม”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดย</p> <p>2.1 การได้มาซึ่งข้อมูลสามารถได้มาจากการร่วมประเมินจากการนิเทศการสอนร่วมกัน มีการถ่วงดุลกันในการประเมิน โดยหากเป็นการประเมินเกี่ยวกับความสามารถทางวิชาการ</p> <p>2.2 ควรเป็นการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินถึงศักยภาพของผู้เรียนว่าผู้เรียนอ่อนกว่าอุปสรรคคืออะไร และควรมีการปรับพัฒนาอย่างไร และผู้เรียนที่มีความเข้มแข็งทางวิชาการควรที่จะทำอย่างไรให้พัฒนาได้มากขึ้นไปอีก</p> <p>2.3 นอกจากนั้นควรมีการบันทึกพฤติกรรมที่ส่งผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ถ้าจะเป็นรายงานความคืบหน้าว่าเด็กคนนี้มีพัฒนาการจากเรียนอ่อนขึ้นมาได้ดีขึ้นเท่าไรอย่างนี้นะหรือว่าคนเก่งสามารถจะพัฒนาตัวเองขึ้นไปเท่าไร ไปเป็นผู้แทนแข่งขันระดับประเทศได้ไหม สิ่งที่สำคัญมันต้องมาดูเด็กอ่อนที่เรียนช้า เด็กเก่งเค้าไปได้อยู่แล้ว แต่เด็กเรียนช้า หรือเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนจะทำอย่างไรให้เค้าพัฒนาได้ ตัวนี้น่าจะทำ ถ้าจะทำก็คือต้องทำเด็กที่เรียนอ่อนหรือเรียนช้าให้เค้ามีความก้าวหน้าทางการวัดและประเมินผลคือทำคะแนนได้สูงขึ้น วัดตามความรู้ตามจุดประสงค์ต่าง ๆ”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 15</p> <p>“ก็ต่างคนมันต่างคนละเรื่องคนละฟิลา ที่โรงเรียนก็ไม่มาเอาข้อมูลมาจากกวดวิชา กวดวิชาก็ไม่เอาจากที่โรงเรียนอยู่แล้ว ถ้าเอามาจากโรงเรียนเดียวแล้วเด็กที่มาเรียนกับพี่ พี่จะรู้หรือว่าเป็นตั้งเกือบพันกว่าโรงเรียน โรงเรียนนี้อ่อนตรงนี้ มันทำให้เรามีปัญหาในการสอนด้วยนะ แล้วผู้บางที่อย่างทีบอกเดินบนลวดสลิงไม่รู้จะอะไรเลยดีซะกว่าขอให้ข้อมูลเราเบะทุกอย่างเราตั้งใจสอนเป็นครูที่ดีก็พอแล้ว แล้วบางทีเราเอาจากโรงเรียนหนึ่งเราก็ไม่รู้ว่าเป็นมันคือเป็นตัวแทนของเด็กได้ทุกโรงเรียนหรือเปล่า”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชา มี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะโรงเรียนทั้งสองประเภทไม่ได้ต้องการข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาหรือศึกษาอยู่แล้ว นอกจากนั้นการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน จะทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียน</p> <p>ตน</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“ต้องแชร์ข้อมูลมาให้โรงเรียนกวดวิชาดูด้วยว่านักเรียนคนนี้ผลสอบเป็นอย่างไร แนวโน้มก็จะได้สามารถพัฒนาเค้าได้อย่างต่อเนื่อง ถ้ากวดวิชา มีระบบการประเมินก็อาจจะต้องแชร์ข้อมูลตรงนี้กลับไปโรงเรียนตามระบบ เพื่อโรงเรียนในระบบรับทราบข้อมูลนี้ด้วย”</p> <p>“ถ้ามันแชร์ข้อมูลกันทำให้แต่ละฝ่ายก็เห็นเด็กรอบด้านมากขึ้นแทนที่แต่ก่อนคือกวดวิชาก็เห็นเด็กแค่ด้านเดียวโรงเรียนในระบบก็เห็นเด็กด้านเดียว แต่ถ้าถ้ามีความร่วมมืออย่างนี้อาจจะเห็นข้อมูลเด็กครบครอบคลุมทุกด้านมากขึ้น ถ้ามีข้อมูลทั้งสองฝั่งเราจะรู้แล้วว่านักเรียนคน ๆ นี้ควรพัฒนาศักยภาพด้านไหนอย่างไรบ้าง อาจจะไม่ใช่วิชาการอย่างเดียว อาจจะเป็นด้านพฤติกรรมด้วยก็ได้ พฤติกรรมเค้าอาจจะมีปัญหา 1 2 3 4 การเรียนเค้าอ่อนคณิตศาสตร์ เก่งอังกฤษ 1 2 3 4 แล้วตรงนี้จะเรียกว่าเอาข้อมูลตรงนี้ไปวางแผนการเรียนการสอนของเค้าต่อได้”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“ใครเป็นเจ้าของภาพ โรงเรียนเป็นเจ้าภาพ สมมติโรงเรียนเอกชนสักที่หนึ่งเป็นเจ้าของภาพ เดียวเค้าก็จะต้องเราเค้าต้องมีแบบรายงานมาให้เราเพื่อติดตาม เหมือนกับเราต้องติดตามจากทางนั้นเหมือนกันว่าจะเริ่มเนื้อหาจะเริ่มจากอย่างไรให้เค้าเป็นคนกำหนด หรือไม่กำหนดหลักสูตรขึ้นมาจะต้องอะไรอย่างไรต้องการแค่ไหน ส่วนกวดวิชาที่ทำหน้าที่ของเค้า เค้าก็ทำหน้าที่ของเค้าไป โอบเคหลักสูตรกำหนดตามสมมติมี 5 เรื่อง กวดวิชาที่ 5 เรื่อง แต่ระดับความลึกเค้ารู้สะโคปว่าเค้าจะต้องแค่ไหน”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลทำให้การพัฒนาผู้เรียนมีความต่อเนื่อง และสามารถมองเห็นผู้เรียนได้ครอบคลุมเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้ได้สูงสุด วิธีการโดยการจัดทำรายงานในโรงเรียนกวดวิชาสามารถได้ข้อมูลจากการทำ Pre-Test และ Post-Test</p> <p>การประชุมกันถึงขอบเขตที่ต้องการทราบและต้องการวัดผลผู้เรียน</p>

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ต่อ)</p>	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 16</p> <p>“ถ้าทำได้ก็คงเป็นแค่ฟรีเทสกับโพสเทส ว่าก่อนมาเรียนกับเราเค้ามีความรู้แค่ไหน แล้วหลังมาเรียนเค้ารู้แค่ไหน สามารถเอาอันนี้ไปทำวิจัยต่อได้ถ้าต้องการ ทำได้ไม่ลำบาก”</p>	
<p>5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน</p>	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 7</p> <p>“นักเรียนกลุ่มนี้ที่โรงเรียนกวดวิชาสอนมาประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด สอบเอ็นทรานต์ได้มากไหม เป็นต้น ถ้าทำได้ก็คงดีเพราะจะทำให้ทราบว่าแต่ละโรงเรียนยังขาดในส่วนไหนโรงเรียนกวดวิชามีการเสริมอะไรหรือขาดส่วนไหน ถ้าทำได้ก็ดี”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</p> <p>“โรงเรียนจะเป็นเรื่องของการทำงานของเค้าเป็นเรื่องของระดับบริหารไม่ใช่ระดับครูผู้สอน เค้าจะระดับผู้บริหารว่าผู้บริหารในเรื่องการบริหารงานแล้วมันมีอะไรที่เข้ามาร่วมกันได้บ้าง ที่นี้การบริหารของโรงเรียนกวดวิชาเค้าดูจาก (ครู) ากตรงไหนตรงไหน ผลสัมฤทธิ์เค้าดูจเค้าเทคเอดเวนเทซ เด็กสอบเข้าได้ถ้าเด็กไม่เรียนในโรงเรียนเด็กจะเค้าไม่ควรเคลมเด็กจะเข้าไม่ได้ นั่นคือจุดขายของเค้าจริง ๆ เด็กที่มาเรียนนั้นบางคนอาจจะไปเรียนบางขาดบ้างแต่มีชื่ออยู่ในระบบเค้า เค้าขึ้นชื่อเด็กคนนี้เลยสอบเข้าได้ เพราะฉะนั้นอันนั้นไม่ถึงว่าเป็นผลสัมฤทธิ์ที่แท้จริง”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชามีการข้อมูลผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ผ่านการประเมินและมีความเชื่อถือได้ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถนำข้อมูลมาพัฒนาผู้เรียนในโรงเรียนตนในส่วนที่ขาดเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน (ต่อ)	<p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 9</p> <p>“ศูนย์ตัวต้องทำในระบบให้ครบวงจร คำก็จะได้หมายความว่าเค้า เด็กที่ไปเรียนกับเค้าผลสัมฤทธิ์เด็กของเค้าจะดีแล้วเด็กไปสอบที่ไหนเนี่ยมันน่าจะวัด ไม่ใช่ว่าเค้ามาแล้วจริง ๆ แล้วศูนย์ตัวสอนมากก็ไม่มีผลออกมาเป็นอย่างไร เด็กคนนั้นสอบได้ไม่ได้ไม่รู้ แต่เค้าโฆษณาว่าเด็กเข้าโรงเรียนนี้ได้ตามศูนย์เค้าจะขึ้นเด็กคนนี้ได้โรงเรียนนี้ โรงเรียนดัง ๆ ทั้งนั้น แต่จริงๆ แล้วลึก ๆ มันมีอะไรก็ไม่รู้”</p>	
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</p> <p>“ถ้าเป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์เนี่ยช่วยกันวิเคราะห์หามันมองต่างมุมนะอย่างโรงเรียนเค้ามองในขอบเขตที่เค้าจะสอนที่เค้าสอนอยู่ตามมาตรฐานตัวชี้วัดแต่กวดวิชาเค้าไม่ได้มองตามมาตรฐานตัวชี้วัด อย่างกวดวิชาเนี่ยเค้าจะมองข้อสอบที่ใช้ลักษณะเป็นสอบเข้าและสอบแข่งขันมากกว่าซึ่งรู้ใช้ใหม่ว่าระดับต่างกัน”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชา มีตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ที่มีความละเอียดและมาตรฐานสูงกว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ	<p>โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 2</p> <p>“การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนเป็นการพัฒนาทั้งระบบ ทั้งครูผู้สอน เพราะฉะนั้นจะเป็นภาพที่ไม่ดีกับโรงเรียนอย่างมาก ถ้าโรงเรียนร่วมมือพัฒนาคุณภาพพร้อมกับโรงเรียนกวดวิชา เพราะจะมองเป็นเชิงธุรกิจแอบแฝง”</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ</p> <p>1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะหากความร่วมมือเกิดขึ้นอาจทำลายภาพลักษณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่</p>

<p>ประเด็น</p>	<p>ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ</p>	<p>สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา</p>
<p>5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ (ต่อ)</p>		<p>เกี่ยวข้องกับเรื่องผลประโยชน์เนื่องจากการบริหารงานของโรงเรียนกวดวิชาเป็นเชิงพาณิชย์</p>
	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 8</u></p> <p>“ถ้าเราหาทางออกได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นงานวิชาการ ถ้าสมมติว่าโอเคเข้ามาประชุมด้วยกันไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่มันจะมาประชุมด้วยกัน มันมีอะไรใหม่แหล่งอะไรสักแหล่งขึ้นมาตรงกลางที่จะทำให้มันมีอะไรไม่รู้หน่วยงานอะไรโผล่ขึ้นมาสักหน่วยงานหนึ่งที่จะทำการสองอันนี้เข้าด้วยกัน เป็นหน่วยงานกลาง ไลน์ต้องไม่ปิดบังกันนี้ คนนี้ต้องไม่ปิดบังไอนี้ อันนี้จะเอาข้อมูลมาให้เปิดเผยทั้งคู่อะไรแบบนี้ ถ้ามีอย่างนั้นจะแจ่ว (ครู) คิดว่าทุกอย่างเป็นไปได้ยากเพราะว่าโรงเรียนปกติเราไม่มีในเรื่องของผลประโยชน์อย่างที่โรงเรียนกวดวิชาที่มีในส่วนตรงนั้น”</p>	<p>2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้</p> <p>โดยการแบ่งปันข้อมูลงานวิชาการเพื่อการทำการวิจัยอย่างไม่ปิดบังข้อมูลกันและกัน โดยอาจมีหน่วยงานกลางเข้ามาช่วยเหลือ</p>
	<p>โรงเรียนกวดวิชา</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการยกระดับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“มุมมองบอกว่าโรงเรียนหลายแห่งที่มีมาตรฐานก็มีมาตรฐานสูง แต่ว่าหลายโรงเรียนที่ยังขาดมาตรฐาน ก็ยังขาดมาตรฐานเยอะ มันเกิดความเลื่อมล้ำระหว่างโรงเรียนค่อนข้างสูง ทำให้นักเรียนเค้ามหาทางเลือกข้างนอกอันนี้เป็นมุมมอง</p>	<p>แนวโน้มการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ</p> <p>1. ความเห็นเกี่ยวกับการยกระดับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
<p>5.4 การจัดทำรายงาน อุปสรรคและข้อเสนอแนะ ของงานวิชาการ (ต่อ)</p>	<p>จากกวดวิชา”</p> <p>“ตอนนี้กวดวิชาที่มันต่างจากในระบบเพราะว่าเค้าเรียกบอกว่ากวดวิชาการควบคุมมาตรฐานอาจจะยังไม่เข้มข้นเท่าโรงเรียนในระบบ แต่ผมคิดว่าจริง ๆ สช.พยายามทำเกณฑ์มาตรฐานอยู่ เกณฑ์มาตรฐานของกวดวิชา ซึ่งมีมาตรฐานด้านต่าง ๆ ของโรงเรียน ถ้ามันสามารถเชื่อมโยงกันได้ เกณฑ์มาตรฐานนั้นเนี่ยที่กำลังจะหยิบมาเน้นหรือทำกับโรงเรียนกวดวิชาให้มันเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่สอดคล้องว่าจะพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่องได้ในด้านต่าง ๆ สอดคล้องกับมาตรฐานในโรงเรียนด้วย เช่น อาจจะมีเกณฑ์มาตรฐานหนึ่งบอกว่าต้องทำแผนร่วมกันระหว่างโรงเรียนในระบบกับกวดวิชา อันนี้คือเกณฑ์มาตรฐาน เด็กคนหนึ่งต้องมีการวางแผนร่วมกันทั้งโรงเรียนในระบบและกวดวิชาหรืออาจจะบอกว่าอาจจะแชร์ข้อมูลร่วมกัน.... ผมว่าอันนี้เป็นตัวที่สามารถช่วยได้”</p> <p>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 17</p> <p>“ทางกระทรวงเค้าก็มีการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการประเมินคุณภาพของโรงเรียนกวดวิชาอยู่แล้วตอนนี้ะ ทาง สพบ. เค้าก็มาจัดตรงนี้อยู่แล้วตอนนี้ะ สพบ. เค้าก็จะมาตีบปลายเลยถ้าเกิดว่าผ่านตรงนี้ ทาง สพบ. เค้าจะกำหนดเลยว่าทางกวดวิชาจะต้องผ่านตรงนี้บ้าง ทางกระทรวงเค้าก็ทำแต่ว่าทำยังไงไม่ได้ครบหมดทั้งกระทรวงจะมีการประเมินโรงเรียนกวดวิชาว่าแต่ละจุด ๆ ๆ อะไรอย่างนี้มันมีอยู่แล้วกฎระเบียบตรงนี้ แต่ว่ายังทำกันคิดว่านะโรงเรียนยังทำกันไม่ครบทุกโรงเรียนเพราะมันยังไม่ได้เป็นข้อที่บังคับออกมาเลย แต่ถ้าเกิดว่าทางกระทรวงเค้ากำหนดมาเลยว่าจะต้องมีการประเมินผ่านอย่างนี้ ซึ่งทุกโรงเรียนจะต้องทำก็คิดว่าตรงนี้แนวโน้มก็จะไป”</p>	<p>โรงเรียนกวดวิชาต้องมีการควบคุมมาตรฐานการจัดการเรียนรู้มากขึ้น โดยต้องมีการตรวจสอบที่เข้มงวดมากขึ้น เพื่อให้เกิดการยอมรับในการร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>

ประเด็น	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ	สรุปแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา
5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ (ต่อ)	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 12</u></p> <p>“ว่าต้องเป็นระดับนโยบายก่อนว่าถ้าอยากจะแชร์ข้อมูลกัน อาจจะต้องเป็นนโยบายของทั้งโรงเรียนในระบบกับนโยบายของกวดวิชาว่าถ้าเห็นตรงกันถ้าบอกว่ามันการแชร์ข้อมูลมันมีความสำคัญและมีความจำเป็น การแชร์ข้อมูลก็อาจจะมีความเป็นไปได้ เช่นบอกว่านักเรียนคนนี้ทำได้ดีหรือไม่ได้ดีด้านไหนอย่างไร พฤติกรรมเป็นอย่างไร แชร์ข้อมูลกันเพื่อที่จะให้การพัฒนาต่อเนื่อง เพราะว่านักเรียนที่มาเรียนกวดวิชาเค้าใช้เวลาในกวดวิชาค่อนข้างเยอะเหมือนกัน นอกเหนือจากในโรงเรียน แล้วกวดวิชาค่อนข้างสนิทกับเด็กเวลามีปฏิสัมพันธ์ก็เพราะฉะนั้นอาจจะต้องเริ่มจากการว่านโยบายต้องเปิดบอกว่าการแชร์ข้อมูลซึ่งกันและกัน”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 13</u></p> <p>“มันต้องเข้ามาทุกคน อย่างสำคัญคือว่าใครเริ่มก็ต้องมีนักปฏิรูปร่างอย่างจริงจังคนที่เป็น center ได้ อย่างภาครัฐอย่างตัวคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่เป็นตัวเริ่ม ปลัดกระทรวง มาหาจุดเริ่มสร้าง Theory”</p> <p><u>ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 14</u></p> <p>“นโยบายเริ่มจากตัวเองสิ ไปรอนโยบายชาติไหนมันจะออกไม่รู้ ทำไมเราไม่เริ่มจากตัวเองละ ทุกคอมมิวนิสต์ถึงสำเร็จ เริ่มสะสมจากเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปก่อนแล้วค่อยรวมตัวกันเพิ่มมากขึ้นอย่างตอนนี้เค้าปฏิบัติในจีนเค้าใช้วิธีนี้ออกไปอยู่กับราษฎรแล้วก็ร่วมมือ เราทำไมไม่ร่วมกันละ เพราะรัฐเองไปรอกฎหมายอย่างเดียว”</p>	<p>2. ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย การริเริ่มและเห็นความสำคัญของการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อการพัฒนางานวิชาการ โดยผู้บริหารต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ และเป็นการรวมตัวของหน่วยงานต่างๆ เพื่อเริ่มสร้างแนวทางร่วมกัน</p>

สรุปผลการวิเคราะห์สภาพและแนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 จากตารางวิเคราะห์ที่ 9 มีผลที่เป็นบรรยายความเรียงดังนี้

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

1.1 การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีกรอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้ โดยมีเทคนิคการสอนที่ละเอียดครบถ้วน เริ่มต้นตั้งแต่ที่มาขององค์ความรู้ การจัดกระทำ จนได้เป็นผลลัพธ์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการแก้สถานการณ์ต่างๆในชีวิตได้ ซึ่งมีความละเอียดชัดเจนและมีขั้นตอนในการพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จทางวิชาการ

2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน

การใช้เทคนิคการสอนในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระให้แก่ผู้เรียน เป็นเทคนิคส่วนบุคคล ซึ่งอาศัยความเป็นผู้นำ และความสามารถในการถ่ายทอด ซึ่งผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อาจไม่มีความสามารถในด้านนี้

แนวโน้มการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ หากโรงเรียนกวดวิชาที่มีเทคนิคการสอนที่มีความน่าเชื่อถือที่ได้รับการพิสูจน์ ทางโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก็มีความต้องการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนผ่านการอบรมและพัฒนาาร่วมกัน โดยยึดผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นที่ตั้ง โดยไม่ควรมีการแอบแฝงเชิงพาณิชย์

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอน** เป็นการสรุปผลความรู้เนื้อหาให้แก่ผู้เรียน และนำเสนอในรูปแบบที่มีความกระชับ ทำให้ง่ายในการจดจำ เพื่อการนำไปทำข้อสอบแข่งขัน โดยไม่ได้สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน และไม่ลงรายละเอียดถึงที่มาขององค์ความรู้โดยอาศัยการถ่ายทอดจากผู้สอนเป็นการสอนสด และแบบ DVD

2. ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้สอนในการใช้เทคนิคการสอน

เทคนิคการสอนในโรงเรียนกวดวิชาขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นสำคัญ โดยมีการสะท้อนให้เห็นว่าผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาประกอบวิชาชะด้วยใจรัก พร้อมทั้งจะพัฒนา และมีพรสวรรค์ในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน

แนวโน้ม การวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีการพัฒนาเทคนิคการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาเป็นโรงเรียนเอกชนและมีการแข่งขันสูงจึงต้องมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อความอยู่รอดของโรงเรียน โดยผู้สอนโรงเรียนกวดวิชามีความยินดีในการร่วมวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนกับผู้สอนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างไรก็ตาม การร่วมพัฒนาดังกล่าวก็ขึ้นอยู่กับผู้สอนที่ต้องทำการพัฒนาตนเอง ด้วยการคิดค้น สรรค์สร้าง ให้ตนเองก้าวตามความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกัน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพ การวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้าง** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสำหรับนักเรียนที่มีความอ่อนทางวิชาการ โดยจัดการเรียนรู้ในช่วงหลังเลิกเรียน หรือในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ยังมีการว่าจ้างผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา หรือวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญทางวิชาการในการเข้ามาสอนในช่วงเวลาว่างของผู้เรียน และงบประมาณของโรงเรียนนั้นๆ ซึ่งหากเป็นโรงเรียนเอกชนจะมีความสะดวกด้านงบประมาณในการว่าจ้างให้ครูโรงเรียนกวดวิชามาทำการจัดการเรียนรู้ได้มากกว่าโรงเรียนรัฐบาล

2. **ความเห็นเกี่ยวกับสภาพความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรกับเวลา** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีปัญหาความสอดคล้องระหว่างเวลาและหลักสูตร คือ ผู้สอนมีเวลาไม่พอในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เพราะสาเหตุจากการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรมีมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนต้องออกไปเรียนกวดวิชาเพื่อเพิ่มเติมความรู้ให้ได้มากยิ่งขึ้น

3. **ผลกระทบที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับจากการเรียนกวดวิชาของผู้เรียน** ได้แก่ ผู้เรียนไม่สนใจการเรียนรู้อีกในห้องเรียน ขาดเรียน และไม่ให้ความเคารพผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

แนวโน้มการวางแผนการเรียนรู้แบบเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ควรมีการตกลงตั้งกติกาทำบันทึกความเข้าใจ การสอนเสริมต้องมีการร่วมมือกัน ตั้งแต่การวิเคราะห์หลักสูตรการสอนให้ไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรม และจริยธรรมในหลักสูตรของโรงเรียนกวดวิชา กำหนดวัตถุประสงค์ตัวชี้วัด ในการจัดการเรียนรู้ สอนเสริมสร้างกันและกันให้ยึดที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการดำเนินการต้องไม่ขัดกับกฎระเบียบ นอกจากนั้นผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาควรมีการลดผลประโยชน์เชิงพาณิชย์

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างของโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการสอนเสริมสร้างกันและกัน

โรงเรียนกวดวิชาสร้างหลักสูตรจากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 เอง แต่บางส่วนมีผู้สอนที่มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาจัดการเรียนรู้ให้กับโรงเรียนกวดวิชาทำให้ผู้สอนทราบถึงสิ่งที่ต้องสอนเสริมสร้างกันและกันอยู่แล้ว การสอนแบบเสริมสร้างในโรงเรียนกวดวิชาในปัจจุบันจึงเป็นการสอนแบบปูพื้นฐานตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาต้น โดยผู้เรียนที่อ่อนทางวิชาการและเข้มแข็งทางวิชาการซึ่งสามารถเลือกคอร์สลงได้ตามระดับความรู้ของตนโดยการวางแผนการสอนแบบเสริมสร้างเป็นการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแบบแยกส่วนกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. ความเห็นเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องด้านหลักสูตรในการวางแผนการเรียนรู้ทางการสอนเพื่อเสริมสร้างกันและกัน ผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชามีความต้องการให้มีการร่วมศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรร่วมกันกับมัธยมศึกษาตอนปลายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้หลักสูตรมีความสอดคล้อง ต่อเนื่อง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

แนวโน้มการวางแผนการสอนแบบเสริมสร้างกันและกันของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีความต้องการให้มีการประชุมวางแผนเกี่ยวกับหลักสูตร ด้วยสาเหตุที่ต้องการให้หลักสูตร และการจัดการเรียนรู้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่เป็นการเรียนรู้ที่ซ้ำซ้อนหรือนอกเหนือหลักสูตร ความร่วมมือทางด้านนี้สามารถทำได้โดยการทำบันทึกความเข้าใจ บนกฎกติกาที่เป็นที่ยอมรับทั้งสองฝ่าย โดยคำนึงที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 การวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการวางแผนจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของผู้เรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การวางแผนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ

สถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตเป็นวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ที่กล่าวไว้ถึงองค์ความรู้ ทักษะต่างๆ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ผู้เรียนต้องมี โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบัน และการแก้ปัญหา นอกเหนือจากความรู้ที่เกี่ยวกับวิชาการซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ที่ติดตัวไปตลอดเพราะเกิดทักษะชีวิต คุณธรรม และจริยธรรม โดยการเรียนกวดวิชาทำให้ผู้เรียนไม่มีเวลาพัฒนาทักษะด้านอื่นไป นอกเหนือจากทักษะทางด้านวิชาการ

แนวโน้ม การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การวางแผนจัดการเรียนรู้ทางด้านนี้เป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงมีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาทำการ สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ไปในหลักสูตร

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพ การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาที่มีวัตถุประสงค์ทางวิชาการเท่านั้นโดยการสรุปความรู้จากความรู้พื้นฐานที่ได้เรียนรู้แล้วมาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่ได้สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนคิดแก้ไขสถานการณ์ สร้างทักษะชีวิต แต่มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ให้แก่ผู้เรียนโดยขึ้นอยู่กับผู้สอนแต่ละท่าน แต่ก็ยังมีโรงเรียนกวดวิชาหนึ่งโรงทำหน้าที่ในการดูแลผู้เรียนและมอบกิจกรรมที่ทำให้เกิดทักษะชีวิตให้แก่ผู้เรียน เช่น การออกกำลังกาย และการปฏิบัติธรรมะ

แนวโน้ม การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตของโรงเรียนกวดวิชา คือ การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง โดยที่โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้เป็นผู้จัดรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้ให้เพราะไม่ได้เป็นวัตถุประสงค์ของโรงเรียนกวดวิชา โดยภาครัฐควรกำหนดนโยบายให้มีการฝึกงาน เพื่อผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จริงมากกว่าการสร้างสถานการณ์ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรมีการให้ผู้เรียนได้รับการฝึกงานตามสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบตนเอง และเป็นคนที่มีความสุขในการประกอบอาชีพในอนาคต

1.4 การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพ การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นของสภาพการวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน** การประเมินผลการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการประเมินผลทุกระยะ และทุกชั้นตอนในการสอน มีการจัดทำข้อสอบ โดยการประเมินผลผู้เรียนจะปรากฏในการวัดระดับความรู้ของผู้เรียนว่าเกิดองค์ความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ที่ครูในโรงเรียนจัดให้หรือไม่ มีการวิเคราะห์ผลการประเมินและเมื่อทราบผลแล้วจะมีการดำเนินการต่ออย่างไร

2. **ความเห็นของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับสภาพการประเมินผลผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชา** มุมมองของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อโรงเรียนกวดวิชาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ผู้เรียน คือ โรงเรียนกวดวิชาควรมีการประเมินผลผู้เรียนอย่างเป็นทางการ และจัดการประเมินจากโรงเรียนกวดวิชา โดยมีการประเมินผลก่อนและเข้าเรียน เพื่อไม่ให้เป็นการเอาเปรียบผู้เรียน

แนวโน้มน การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ บุคลากรต้องมีจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน และมีวินัยเพื่อไม่ให้เกิดการทุจริตในการร่วมประเมิน และการทำบันทึกความเข้าใจ ในเรื่องของกฎกติกาการประเมินผลการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ การวัดผล ตัวชี้วัด การร่วมวิเคราะห์ข้อสอบที่ใช้สอบเข้าในมหาลัย ให้เป็นข้อสอบที่ประเมินกระบวนการเรียนรู้อย่างแท้จริง นอกจากนั้นโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายยังเสนอให้โรงเรียนกวดวิชาที่มีการประเมินผลออนไลน์ของโรงเรียนกวดวิชา ทำให้ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้รับการวัดว่ามีองค์ความรู้เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวางแผน เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชายังไม่มีมีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทางด้านวิชาการอย่างเป็นทางการ โดยการประเมินผลส่วนใหญ่ โรงเรียนกวดวิชาจะถือว่าการที่ผู้เรียนสามารถสอบเข้าโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่ผู้เรียนต้องการนั้นเป็นการประเมินทางอ้อม ส่วนสาเหตุที่ไม่มีการประเมินผลเนื่องจากการประเมินผลเป็นการกดดันผู้เรียน และผู้เรียนไม่ให้ความร่วมมือ อย่างไรก็ตามมีโรงเรียนกวดวิชาหนึ่งที่มีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนก่อนเข้าเรียน เพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน

แนวโน้มน การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน** จะทำให้ลดการจัดการเรียนรู้ที่ซ้ำซ้อน ส่วนการประเมินนั้นควรมีข้อสอบประเมินที่เป็นมาตรฐานหรือเป็นข้อสอบ

กลางที่สามารถวัดความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยข้อสอบต้องมีความเป็นมาตรฐานอย่างแท้จริง

2. **ความเห็นเกี่ยวกับกฎหมายในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551** เกี่ยวกับการเทียบโอนการประเมินความรู้ ตามกฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กล่าวถึงระบบการเทียบโอนผลการประเมินการเรียนรู้จากการเรียนตามอัธยาศัยสู่การเรียนรู้ในระบบ แต่ในปัจจุบันยังไม่เกิดขึ้นและยังไม่เป็นที่ยอมรับของโรงเรียนในระบบ

3. **ความเห็นเกี่ยวกับผลประโยชน์ทับซ้อนในการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน** การวางแผนเกี่ยวกับการประเมินความรู้ของผู้เรียนร่วมกันอาจก่อให้เกิดการทุจริตทางด้านวิชาชีพครู เพราะจะมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องจรรยาบรรณ และผลประโยชน์ได้

2. การทำวิจัย

2.1 การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษามีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาวิจัยเพื่อทำการพิสูจน์ถึงทักษะทางวิชาการที่จำเป็นต่อผู้เรียน เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองกับสภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริง

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการทำวิจัยทางด้านนี้เนื่องจากมีความเห็นว่าเป็นหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และการทำวิจัยในโรงเรียนกวดวิชาเป็นการสำรวจด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาที่มีผู้เรียนที่หลากหลาย ทำให้วิจัยทางด้านนี้ไม่มีความเป็นไปได้ โรงเรียนกวดวิชาจึงเสนอความร่วมมือทางการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนในรูปแบบการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือการสร้างเครื่องมือร่วมกัน

2.2 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาสิ่งที่ควรปรับปรุงและแก้ไขของหลักสูตรเพื่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนให้ได้ตามศักยภาพและตามระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะ อุดมการณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาไม่เหมือนกัน โดยที่อุดมการณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นการจัดการเรียนรู้ตั้งแต่กระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ และหากมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนอาจทำให้ผลการวิจัยที่ได้เป็นข้อมูลที่ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับความเสียหายและถูกโจมตี

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้** โดยการมีความชัดเจนกับประเด็นเรื่องที่ต้องการศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการ ผู้เรียน และผู้สอน ผ่านวิธีการวิจัยแบบทดลอง และสังเกตการณ์

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ ผู้สอนจะคอยสังเกตผู้เรียนเมื่อปฏิบัติการสอนและเพิ่มการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการไปเรื่อยๆจนเกิดการจัดการเรียนรู้ที่เป็นรูปแบบตายตัว โดยไม่มีการวิจัยตามหลักการที่พิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีความต้องการทำการวิจัยทางด้านงานวิชาการเนื่องจากเป็นสิ่งที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยการตั้งหัวข้อการวิจัยเพื่อตอบปัญหาจุดอ่อน จุดแข็งของงานวิชาการ ทำให้ได้รับรู้ถึงมุมมองที่แตกต่างจากโรงเรียนทั้งสองประเภท โดยโรงเรียนกวดวิชาได้ให้ความสำคัญกับงานวิชาการที่ควรได้รับการวิจัยคือหลักสูตร

2.3 การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการวิจัยพฤติกรรมของผู้เรียนเฉพาะกรณี เพื่อเป็นการ

ช่วยเหลือผู้เรียนในปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นที่ส่งผลทำให้การเรียนรู้ทางด้านวิชาการของผู้เรียน ถดถอย ผลสัมฤทธิ์ต่ำ หรือไม่ตั้งใจเรียน

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมองว่าโรงเรียนกวดวิชาไม่มีวัตถุประสงค์ในการดูแลพฤติกรรมผู้เรียนอยู่แล้ว และโรงเรียนแต่ละโรงเรียนมีความเป็นอัตลักษณ์ส่วนตน ข้อมูลการวิจัยจึงไม่สามารถนำมาใช้ได้

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้** โดยการหาวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยที่ต้องการศึกษาถึงพฤติกรรมและสติปัญญาของผู้เรียนโดยการสังเกตการณ์ และมีความ

ต้องการให้โรงเรียนกวดวิชาหันมามีบทบาทเกี่ยวกับการเอาใจใส่และดูแลพฤติกรรมของผู้เรียนมากขึ้น โดยการร่วมทำการวิจัยทางด้านนี้ จะทำให้ทราบถึงปัญหาการเรียนรู้ที่แท้จริงของผู้เรียนว่าเป็นอย่างไร และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับเปลี่ยนการจัด

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการวิจัยทางด้านนี้ และไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียน เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชาเป็นทางด้านการให้ความรู้ทางวิชาการเท่านั้น

แนวโน้มการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ การทำวิจัยทางด้านนี้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยหากมีความต้องการให้กวดวิชาทำงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนนั้น ควรทำเสริมกับทางโรงเรียนมากกว่า และควรเป็นพฤติกรรมของผู้เรียนภายนอกโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.4 การกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การแก้ปัญหาทางวิชาการ

แนวโน้มการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ หากได้รับการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการวิจัยรับทราบถึงอุปสรรคปัญหาที่ครบถ้วนการแก้ไขจะตรงประเด็นที่ได้ออกมาตามกระบวนการทางการพัฒนาที่มีแหล่งอ้างอิงอย่างแน่ชัด และควรได้รับการเผยแพร่ ทำให้เกิดการพัฒนาทั้งระบบ และสามารถนำไปสร้างนวัตกรรมได้

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ การสังเกตการณ์ และปรับเปลี่ยนวิธีการในการจัดการเรียนรู้จนได้เป็นรูปแบบที่ตายตัว

แนวโน้มการกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรมีการกำหนดนโยบายในการแก้ปัญหาทางวิชาการที่ได้รับจากข้อมูลโดย กระทรวงศึกษาธิการ หรือต้นสังกัดควรมีการทำวิจัยให้มากขึ้นเพื่อช่วยเหลือโรงเรียนทั้งสองประเภท โดยเป็นตัวกลางในการดำเนินการประสานงาน เนื่องจากทัศนคติระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทเป็นแง่ลบ ทำให้ไม่สามารถกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกันได้

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การกำหนดตามกรอบของกฎระเบียบวินัย และวัตถุประสงค์ของต้นสังกัด

แนวโน้มการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะโรงเรียนมัธยมศึกษา มีกรอบในการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่การพัฒนาผู้เรียนตามเกณฑ์หลักสูตร และกฎระเบียบที่บังคับไว้

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** โดยบุคลากรในโรงเรียนทั้งสองประเภทต้องมีจรรยาบรรณและวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนร่วม โดยเริ่มตั้งแต่การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ในการริเริ่มความร่วมมือทางด้านนโยบายกำหนดความร่วมมือในการแบ่งหน้าที่ และบริหารเวลาเพื่อสร้างความอิสระในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาจะมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนทางด้านวิชาการโดยผู้สอนเป็นผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด ซึ่งมีผู้สอนจำนวนไม่มาก และมีฝ่ายบริหารงานที่ดูแลเรื่องการบริหาร ธุรการ พนักงานต้อนรับและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน

แนวโน้มการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน คือ โรงเรียนกวดวิชาได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มไว้ดังนี้

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะ โรงเรียนกวดวิชามีบุคลากรน้อย การดำเนินการบริหารงานมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โรงเรียนกวดวิชาต้องมีการพัฒนาการเพื่อความอยู่รอด การบริหารงานมีความรวดเร็ว และหากร่วมมือกันในด้านนี้ อาจผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนไม่ยอมมาเรียนเพราะมีความเหมือนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้การเรียนรู้ไม่มีความสุข

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้** โดยการที่ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ การคิดนอกกรอบ และจิตสำนึกสาธารณะของบุคลากร การปรับเปลี่ยนโครงสร้างเดิมให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น การทำบันทึกความเข้าใจ ให้เป็นความร่วมมือที่มีกฎกติกา และมีการกำหนดนโยบายสนับสนุนความร่วมมือ และให้ความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณ

3.2 การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

แนวโน้มการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การกำหนดระยะเวลาต้องมีความชัดเจนและควรพยายามจัดเวลาให้ตรงกันเพื่อการระดมความคิด วางแผน ดำเนินงานและสรุปประเมิน

โรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

แนวโน้มการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ของโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรมีการจัดตารางเวลาอย่างชัดเจน มีการประชุม พิจารณาการจัดเวลา ที่ไม่ก้าวก่ายเวลา การจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนกวดวิชา

3.3 การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน

แนวโน้มการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การสื่อสารโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้เป็นหลัก โดยต้องมีการปรับทัศนคติ ยอมรับในการบริหารงานของกันและกัน และยึดหลักกัลยาณมิตร

โรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน

แนวโน้มการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ บุคลากรในโรงเรียนทั้งสองประเภทอาจเกิดข้อขัดแย้งซึ่งกันและกัน
2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดยการยึดประโยชน์ของผู้เรียนเป็นที่ตั้ง โดยการสื่อสารมีความสำคัญเพื่อให้ความร่วมมือเป็นไปได้อย่างราบรื่น โดยอาศัยการสื่อสารเช่น การสรุปรายงาน การจัดสัมมนา ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. การสร้างเครือข่าย

4.1 สร้างเครือข่ายบุคลากร

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการสร้างเครือข่ายในโรงเรียนเพื่อช่วยเหลือผู้เรียน ได้แก่ สมาคมศิษย์เก่า เครือข่ายผู้ปกครอง เป็นต้น นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายรูปแบบของการว่าจ้างผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาให้มาทำการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามช่วงเวลา เช่น ช่วงก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือสอบปลายภาค โดยโรงเรียนจะมีงบประมาณและเวลาที่ต้องจัดสรรให้โรงเรียนกวดวิชา

2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรที่ได้เกิดขึ้นแล้ว

โครงการแรกเป็นห้องออนดีมาน เป็นห้องที่ผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถเข้าระบบเพื่อเรียนรู้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ต่างๆผ่านระบบคอมพิวเตอร์โดยมีผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา และโรงเรียนมัธยมศึกษาในระบบทำการอัดวิดีโอ โครงการนี้จึงเป็นโครงการที่นับว่าเป็นความร่วมมือในการสร้างเครือข่ายด้านบุคลากร

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ

1.1 ระบบการบริหารงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นคนละระบบ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นโรงเรียนในระบบที่มีความเข้มงวดตามกฎระเบียบจากทางต้นสังกัด

1.2 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีงบประมาณในการว่าจ้างให้โรงเรียนกวดวิชาเข้ามาช่วยบริหารจัดการการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

1.3 โรงเรียนเอกชนบางโรงเรียนขาดบุคลากรผู้สอน

1.4 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต้องการรักษาภาพพจน์ในโรงเรียนตนว่ายังมีศักยภาพในการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอยู่

1.5 ทศนคติความเป็นคู่แข่ง ความต้องการโดดเด่น ของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา

2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดย

2.1 การร่วมประชุม ปรึกษาหารือเพื่อปรับความเข้าใจ และทัศนคติในเพื่อให้อยู่บนพื้นฐานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.2 การสร้างเครือข่ายต้องถูกกฎระเบียบของต้นสังกัดและกฎหมาย

2.3 การสร้างเครือข่ายควรใช้ระบบการบริหารงานแบบ PLAN, DO, CHECK, ACT ทำให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่อง และมีการแก้ไขปรับปรุงตลอดเวลา

2.4 การสร้างเครือข่ายโดยการตั้งสมาคมเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภท

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรในโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาด้วยกัน โรงเรียนกวดวิชามีการสร้างเครือข่ายระหว่างโรงเรียนกวดวิชาด้วยกันเองซึ่งเป็นการสร้างเครือข่ายเพื่อการปรึกษาทางด้านธุรกิจ และการตั้งสมาคมเพื่อรวมกลุ่มเกี่ยวกับความอยู่รอดในการบริหารงาน

2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายบุคลากรระหว่างโรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เครือข่ายของโรงเรียนกวดวิชากับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายคือการได้รับการว่าจ้างให้เข้าไปจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน

ปลายเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางด้านวิชาการตามความเชี่ยวชาญที่โรงเรียนกวดวิชานัดโดยการไปติวอย่างเดี่ยว ไม่ได้มีการร่วมมือในรูปแบบการปรึกษาหารือกับบุคลากรในโรงเรียนกวดวิชา

3. ความเห็นของสภาพการสร้งเครือข่ายที่เกิดขึ้นแล้ว เป็นรูปแบบของโครงการในการสอนเสริมสร้างระหว่างโรงเรียนกวดวิชาที่ได้รับการประสานงานจากเขตกรุงเทพมหานครในการริเริ่มให้จัดการเรียนรู้ โดยใช้สถานที่ของโรงเรียนในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและรวมโรงเรียนกวดวิชาต่างๆเข้าไปทำการสอน โดยการได้รับความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณ และการสนับสนุนจากภาครัฐ ซึ่งผู้บริหารต้องมองเห็นความสำคัญในการสร้างความร่วมมือทางวิชาการนี้

แนวโน้ม การสร้างเครือข่ายบุคลากรของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มไว้ดังนี้

1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ

1.1 โรงเรียนกวดวิชามีค่าใช้จ่าย และการสร้างเครือข่ายอาจทำให้เกิดผลกระทบต่อธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาได้

1.2 กลุ่มคนบางกลุ่มอาจนำการสร้าง

เครือข่ายหาผลประโยชน์เข้าตนเองมากกว่าเป็นการสร้างเครือข่ายเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม

1.3 ทศนคติของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่เปิดรับผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชา ด้วยสาเหตุของความอคติ และความไม่รักในวิชาชีพของตน ประกอบกับสังคมไทยที่ไม่สามารถแยกแยะเรื่องงานออกจากเรื่องส่วนตัวได้

2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดยการมุ่งไปที่การพัฒนา

การศึกษาเพื่อผู้เรียน ลดความเป็นอคติ เรียนรู้ในการบริหารงานร่วมกันแบบกัลยาณมิตร นอกจากนั้นความร่วมมือนี้ยังเป็นการแก้ปัญหาการขาดแคลนครูอีกด้วย

4.2 การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นของสภาพการสร้งเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอน** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีเครือข่ายเกี่ยวกับสื่อนวัตกรรมทั้งในและต่างประเทศ โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมในการรับสื่อเหล่านั้นเข้ามาทำการจัดการเรียนรู้

2. ความเห็นของสภาพการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอนที่ได้เกิดขึ้นแล้ว โดยเป็นการนำองค์ความรู้ที่อัดเป็นวีดีโอ จากโรงเรียนกวดวิชามาและจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาจัดเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย นอกจากนี้ยังมีโครงการ Teacher TV ที่นำครูจากหลายที่มาทำการสอนและอัปโหลดลงในอินเทอร์เน็ต

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีเทคโนโลยีที่เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมากกว่าโรงเรียนกวดวิชาเพราะต้องจัดทำารจัดการเรียนรู้ในรูปแบบอธิบายกระบวนการอย่างไรก็ตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการร่วมมือในการสร้างสรรค์สื่อการเรียนรู่วมกับโรงเรียนกวดวิชาเพื่อใช้ในการพัฒนาผู้เรียน โดยต้องเริ่มต้นตั้งแต่การศึกษาหลักสูตรว่าควรมีการพัฒนาสื่อไปในทิศทางใดเพื่อให้มีการต่อยอดและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

โรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสร้างเครือข่ายนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการสอน

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนของโรงเรียนกวดวิชา คือ การสร้างเครือข่ายควรเป็นการต่อยอด และร่วมกันพัฒนาให้สื่อการสอนมีความสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งควรพัฒนาบุคลากรและสื่อการสอนพร้อมกัน โดยการได้รับความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณจากทางภาครัฐ

4.3 การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ

แนวโน้มในการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมองว่าองค์ความรู้ในโรงเรียนกวดวิชายังไม่ได้ได้รับความน่าเชื่อถือ เนื่องจากยังไม่ได้รับการควบคุมคุณภาพอย่างเข้มงวด ซึ่งหากโรงเรียนกวดวิชาได้รับการควบคุมดังกล่าว โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดการความรู้กับโรงเรียนกวดวิชาในเรื่องของการบริหารงานด้านหลักสูตรและการจัดการผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จจากงานวิชาการที่ได้จัดให้กับผู้เรียน

โรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการ

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายการจัดการความรู้ทางวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ องค์ความรู้ในโรงเรียนกวดวิชามีการพัฒนาตลอดเวลาเนื่องจากการบริหารงานเป็นเอกชนและมีการแข่งขันสูง ดังนั้นการสร้างเครือข่ายขององค์ความรู้จึงควรเป็นการแลกเปลี่ยนแนวทางหรือวิธีการและนำไปพัฒนาให้เข้ากับบริบทของโรงเรียนแต่ละประเภทเพื่อความสอดคล้องกับรูปแบบการบริหารงานโดยอาจทำได้ผ่านอินเทอร์เน็ต และ เว็บไซต์

4.4 การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้กล่าวถึง**แนวโน้ม**การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

โรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึง**สภาพ**การสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้

แนวโน้มการสร้างเครือข่ายแหล่งการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชา คือ ควรกำหนดนโยบายระดับโรงเรียน หรือหากมีการสร้างแหล่งการเรียนรู้ร่วมกัน ควรได้รับความช่วยเหลือทางด้านงบประมาณจากภาครัฐในการลงทุน

5. การจัดทำรายงาน

5.1 การจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ผู้สอนจะมีการทำแผนการสอน บันทึกหลังการสอน และการประเมินตนเอง เพื่อเป็นข้อสรุปในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 2 แนว คือ

1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะ

1.1 บุคลากรผู้สอนในโรงเรียนทั้งสองประเภทมีพฤติกรรมที่เห็นประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม และไม่มีควมสม่ำเสมอในการทำงาน

1.2 เนื่องจากผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชาไม่ต้องการเพิ่มภาระงานให้กับตนเอง โดยที่ไม่มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับบันทึกหลังการสอน แผนการสอน และตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรมจากการประเมิน ทำให้ไม่เกิดความเป็นได้ในแนวโน้มทางด้านนี้

2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดยโรงเรียนกวดวิชาควรมีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับผลการสอนของผู้สอน มีการวัดประเมินผล โดยมีตัวชี้วัดที่ชัดเจน ทำให้เกิดการทบทวนหลักสูตร และผู้สอนซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาผู้สอน ยังทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ การจัดทำรายงานดังกล่าวสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาเอกสารเพื่อทำการวิจัยได้

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับผลการสอนของผู้สอน โดยการประเมินผลการสอนของโรงเรียนกวดวิชาวัดได้จากจำนวนผู้เรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชา

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการสอนของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา คือ การได้รับรู้ข้อมูลระหว่างกันเป็นผลดีในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนทำให้ทราบถึงการประเมินผลที่ตรงเป้าโดยรายงานที่จัดทำควรมีตัวชี้วัดที่ตรงกัน เพื่อผลของการจัดทำรายงานที่ได้จะเป็นประโยชน์ได้กับโรงเรียนทั้งสองประเภท

5.2 การจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ผู้สอนมีการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนประจำปี โดยมีการพบกับผู้ปกครองเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับผู้เรียนทางด้านวิชาการและพฤติกรรมรายงาน และการประเมินของโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดได้จากจำนวนผู้เรียนที่เข้าเรียน เพราะเป็นการเรียนแบบทางเลือก ข้อมูลส่วนใหญ่ของการจัดทำรายงานจึงเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียน

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 2 แนว คือ

1. ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้เพราะ

1.1 การบริหารงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชายังเป็นคู่แข่งกันทางด้านการศึกษา โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทอาจทำให้เป็นการแย่งผู้เรียนกันได้

1.2 ข้อมูลผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอาจได้รับการประเมินมาจากผู้สอนที่ต่างกัน ซึ่งทำให้มาตรฐานการประเมินมีความต่างกัน ตัวชี้วัดไม่เหมือนกัน อาจทำให้ผู้สอนทั้งสองฝ่ายเกิดความขัดแย้ง และผลการเรียนรู้ไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาได้

2. ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ โดย

2.1 การได้มาซึ่งข้อมูลสามารถได้มาจากการร่วมประเมินจากการนิเทศการสอนร่วมกัน มีการถ่วงดุลกันในการประเมิน โดยหากเป็นการประเมินเกี่ยวกับความสามารถทางวิชาการ

2.2 ควรเป็นการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินถึงศักยภาพของผู้เรียนว่าผู้เรียนอ่อนกว่าอุปสรรคคืออะไร และควรมีการปรับพัฒนาอย่างไร และผู้เรียนที่มีความเข้มแข็งทางวิชาการควรที่จะทำอย่างไรให้พัฒนาได้มากขึ้นไปอีก

2.3 นอกจากนั้นควรมีการบันทึกพฤติกรรมที่ส่งผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำเอกสารเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากรูปแบบของโรงเรียนกวดวิชาเป็นเอกชน ต้องมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาทำให้ไม่มีเวลาในการจัดทำรายงาน และการประเมินของโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดได้จากจำนวนผู้เรียนที่เข้าเรียน เพราะเป็นการเรียนแบบทางเลือก ข้อมูลส่วนใหญ่ของการจัดทำรายงานจึงเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียน

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชา มี 2 แนว คือ

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะโรงเรียนทั้งสองประเภทไม่ได้ต้องการข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาหรือศึกษาอยู่แล้ว นอกจากนั้นการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนตน

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้** โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลทำให้การพัฒนาผู้เรียนมีความต่อเนื่อง และสามารถมองเห็นผู้เรียนได้ครบคลุมเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้ได้สูงสุด วิธีการโดยการจัดทำรายงานในโรงเรียนกวดวิชาสามารถได้ ข้อมูลจากการทำ Pre-Test และ Post-Test การประชุมถึงขอบเขตที่ต้องการทราบและต้องการวัดผลผู้เรียน

5.3 การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีตัวชี้วัด แผนการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ที่มีความชัดเจนเพื่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยมีความเห็นว่า โรงเรียนกวดวิชาควรมีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความต้องการให้โรงเรียนกวดวิชา มีการข้อมูลผลสัมฤทธิ์

ของผู้เรียนที่ผ่านการประเมินและมีความเชื่อถือได้ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถนำข้อมูลมาพัฒนาผู้เรียนในโรงเรียนตนในส่วนที่ขาดเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน โดยการวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชาสามารถวัดได้จากการที่ผู้เรียนในโรงเรียนกวดวิชาสามารถสอบเข้าโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยที่ผู้เรียนต้องการได้มากน้อยเพียงใด

แนวโน้มการจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนของโรงเรียนกวดวิชา คือ โรงเรียนกวดวิชามีตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ที่มีความละเอียดและมาตรฐานสูงกว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

5.4 การจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของวิชาการ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

สภาพการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการ** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการจัดทำรายงานประจำปี โดยมาจากการประกันคุณภาพ

2. **ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย** โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้กล่าวถึงอุปสรรคของงานวิชาการในปัจจุบัน คือ การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเป็นการสอบโดยอาศัยคะแนน ทำให้โครงสร้างของโรงเรียนกวดวิชายังคงอยู่ต่อไปโดยเป็นการเรียนแบบทางเลือกที่ทำให้ผู้เรียนได้เพิ่มเติมความรู้เพื่อสอบเข้าระดับอุดมศึกษา นี้ อย่างไรก็ตามระบบการสอบดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนต้องเตรียมความพร้อมในทางวิชาการมากเกินไป เพราะมีการแข่งขันสูง จึงทำให้มีโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทั้งที่ ได้รับและไม่ได้รับมาตรฐานการรับรองจากกระทรวง

แนวโน้มการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมี 2 แนว คือ

1. **ความเห็นของแนวโน้มที่ไม่มีความเป็นไปได้** เพราะหากความร่วมมือเกิดขึ้นอาจทำลายภาพลักษณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผลประโยชน์เนื่องจากการบริหารงานของโรงเรียนกวดวิชาเป็นเชิงพาณิชย์

2. **ความเห็นของแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้** โดยการแบ่งปันข้อมูลงานวิชาการเพื่อการทำการวิจัยอย่างไม่ปิดบังข้อมูลกันและกัน โดยอาจมีหน่วยงานกลางเข้ามาช่วยเหลือ

โรงเรียนกวดวิชา

สภาพการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับอุปสรรคทางงานวิชาการที่เกิดขึ้นจากการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย** โรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงสภาพการจัดทำรายงานทางด้านนี้ แต่ได้กล่าวถึงอุปสรรคของงานวิชาการในปัจจุบัน คือ トラบใดที่ยังมีการใช้คะแนนเพื่อสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย โครงสร้างโรงเรียนกวดวิชาที่ยังคงมีอยู่ต่อไป เพราะว่าข้อสอบระดับมหาวิทยาลัยไม่สอดคล้องกับหลักสูตรมีเนื้อหาสาระที่ไม่ครอบคลุม และไม่เชื่อมโยงกับเนื้อหาขั้นพื้นฐานที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้จัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

แนวโน้มการจัดทำรายงานอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการของโรงเรียนกวดวิชา คือ

1. **ความเห็นเกี่ยวกับการยกระดับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา**

โรงเรียนกวดวิชาต้องมีการควบคุมมาตรฐานการจัดการเรียนรู้มากขึ้น โดยต้องมีการตรวจสอบที่เข้มงวดมากขึ้น เพื่อให้เกิดการยอมรับในการร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. **ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย** การริเริ่มและเห็นความสำคัญของการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อการพัฒนางานวิชาการ โดยผู้บริหารต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ และเป็นการรวมตัวของหน่วยงานต่างๆ เพื่อเริ่มสร้างแนวทางร่วมกัน

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การวิจัยในส่วนที่ศึกษาเรื่องแนวทางความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ดังนี้

“ถ้าจะให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมต้องมีการทำความเข้าใจกันในภาพใหญ่ ซึ่งในโรงเรียนมัธยมจะมีกลุ่มที่ดูแลเรื่องคุณภาพการศึกษาหรือกลุ่มสาระต่างๆ จะดูแลวิชาการ

ของเขา เป็นกลุ่มโรงเรียน มีความเห็นการจะเข้าควรเข้ามาในกลุ่มที่ดูแลเรื่อง
ประสิทธิภาพการศึกษาเพื่อการตกลงร่วมกันทั้งระดับจังหวัดทั้งพื้นที่”

“คิดว่าเรื่องนี้ถ้าควรทำเป็นรายกลุ่มไม่ใช่รายโรงเรียน ถ้าทำเป็นรายโรงเรียนจะถูก
มองว่าโรงเรียนกำลังจะหาประโยชน์อะไรจากเอกชนเข้ามาสอนเอกชนมาสอน แล้ว
เอกชนได้เงิน ผู้อำนวยการได้เงินบางส่วน อย่างนี้เป็นต้น จะกลายเป็นเหมือนงานประมู
ลงานรับเหมา ควรทำเป็นรายกลุ่ม แล้วมาแบ่งว่าแต่ละโรงเรียนจะดำเนินการอย่างไรค่อย
มาดูกันในเรื่องรายละเอียด”

“โรงเรียนควรมีการจัดการเรียนรู้โดยมุ่งที่วัตถุประสงค์เดียวกัน ข้อ 2 เห็นด้วยทุกข้อ
แต่เวลาทำ MOU ต้องทำทั้ง 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ภารกิจที่จะแบ่งกัน ส่วนที่ 2 คือ เรื่อง
ของผลประโยชน์ว่าใครได้เท่าไรอย่างไร ส่วนที่ 3 วัตถุประสงค์ที่จะให้นักเรียนมี
ประสิทธิภาพดีขึ้น คำว่าแบ่งในที่นี้หมายถึง ในโรงเรียนควรจะสอนอะไร และในส่วนของ
โรงเรียนกวดวิชาควรจะเติมในส่วนไหนอย่างไร”

“โรงเรียนสอนในเชิงพื้นฐาน และให้โรงเรียนกวดวิชาสอนแบบ Advance ที่ให้เด็ก
สอบเข้าหรือมีความสามารถที่สูงขึ้น”

“ผมเห็นด้วยกับทางโรงเรียน เพราะถ้าโรงเรียนกวดวิชาไม่ให้เข้าไปประเมินหลักสูตร
วางแผน ประเมินตัวชี้วัดร่วมหรือการรายงานก็เท่ากับว่าไม่รับผิดชอบในส่วนที่ไปร่วมทำ
กับเขา ได้รับเงินร่วมกัน ถ้าผลออกมาไม่ดีก็ต้องยอมรับความจริง ต้องยอมรับการ
ประเมินด้วยว่าไม่เหมาะสมก็ต้องปรับเปลี่ยน โรงเรียนกวดวิชาไม่รับผิดชอบงานตัวเอง
สอนเด็กเป็นหมื่นๆคน แต่สอบติดแค่ 20 คน ก็ขึ้นป้ายประกาศทั้ง 20 คน แล้วเด็กที่เหลือ
เป็นหมื่นๆนั้นล่ะ”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมือทางด้านการร่วมวางแผนกระบวนการ
เรียนรู้ได้ดังนี้ (1) ควรเป็นการตกลงระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนระดับจังหวัด และพื้นที่ หา
เวลาเพื่อหาเวลาในการประชุมการร่วมมือ (2) ควรมีการทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum
of Understanding) 3 ส่วน ได้แก่ ภารกิจในการแบ่งหน้าที่ ผลประโยชน์ที่โรงเรียนทั้งสอง
ประเภทจะได้รับในการที่จะได้ผู้เรียนที่มีคุณภาพ และวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้บนการพัฒนาคุณภาพ
ของผู้เรียน (3) ควรเป็นการบริหารความร่วมมือแบบกลุ่มที่ร่วมกันดูแลคุณภาพการศึกษา (4)
บุคลากรควรมีการแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
วิเคราะห์หลักสูตร การปรึกษาหารือและประชุมเกี่ยวกับเนื้อหาและเทคนิค และการประเมิน (5)
ควรเป็นความร่วมมือในลักษณะการต่อยอดการสอนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อ
เรียนรู้ต่อในโรงเรียนกวดวิชาในระดับที่สูงขึ้น

ผู้อำนวยการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทาง
ความร่วมมือทางด้านการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ดังนี้

“ก็ต้องมีการร่วมมือกันอยู่แล้ว หลักสูตรเขาและเราตรงกันไหม ถ้าตรงไหนไม่ตรงก็
สามารถปรับได้ แต่ในส่วนของหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการสามารถยืดหยุ่นได้

พอสมควร เนื่องจากให้เนื้อเป็นชื่อเรื่องเท่านั้น ไม่มีเครื่องป้องกันหรือกีดกันในการปรับปรุงแผนร่วมกันสามารถทำได้อยู่แล้ว”

“นโยบายมีอยู่แล้ว ไม่ต้องตั้งขึ้นมา การเรียนรู้ในนโยบายก็ระบุไว้อยู่แล้ว ว่าสถานศึกษาต้องหาแหล่งเรียนรู้ ไม่จำเป็นต้องสถานศึกษาอย่างเดียว ต้องหาแหล่งเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด ซึ่งในส่วนนี้เป็นนโยบายอยู่แล้ว และในขณะเดียวกันให้สถานศึกษาเป็นแหล่งเรียนรู้ ไม่เฉพาะให้นักเรียนเท่านั้น ประชาชนก็สามารถเข้ามาเรียนรู้ในส่วนนี้ได้เช่นกัน ในแผนการศึกษาแห่งชาติสนับสนุนให้โรงเรียนทุกโรงเรียนเป็นแหล่งการเรียนรู้แห่งหนึ่ง”

“ในส่วนของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานก็มีการสอดแทรกจริยธรรมอยู่แล้ว มีอยู่ทุกคาบ มี 2 เรื่องที่อยู่ในส่วนนี้ คือ ในส่วนขององค์ความรู้ คือ การอ่านและการคิดวิเคราะห์ เรื่องที่สองคือ คุณลักษณะของผู้เรียน เช่น เรื่องคุณธรรมจริยธรรม ความรักชาติ เป็นต้น ไม่ว่าจะแก่นักเรียนหรือครูไม่ค่อยใส่ใจในเรื่องเหล่านี้”

“ถ้าโรงเรียนนั้นไม่ดี ไม่สอนคุณธรรมจริยธรรมก็ไม่อยากร่วมมือกับโรงเรียนเหล่านั้นอยู่แล้ว เขาต้องคิดอยู่แล้ว ไม่ใช่ในเชิงพาณิชย์อย่างเดียว โรงเรียนที่จะไปร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาหรือโรงเรียนอื่นก็ตามเขาจะไปร่วมกิจกรรมก็ต้องพิจารณาถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับอยู่แล้ว”

“ทุกอย่างต้องยึดที่ตัวเด็กเป็นสิ่งสำคัญ โรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งถ้าเขาสอนเฉพาะหนังสืออย่างเดียวไม่ได้สอนคน คือ สอนเนื้อหาความรู้ หลักการ แต่ไม่ได้สอนความเป็นคนคงลำบาก เนื่องจากรูปแบบสถานการณ์มีความจำเป็นมาก ทักษะชีวิตที่จำเป็นต้องสอนและสอดแทรกให้เด็ก”

“เนื่องจากเขาสอนแต่หนังสือไม่สอนทักษะชีวิต กระบวนการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะชีวิต การคิดให้กับเด็ก ทำให้ห่างไกล เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนกวดวิชาที่มุ่งเน้นไปที่หนังสือเท่านั้น ไม่ได้ทักษะชีวิตหรือกระบวนการคิดที่ถูกต้องอย่างแท้จริง อาจจะมีบางโรงเรียนแต่คงน้อยมากที่สอนในส่วนนี้”

“การประเมินของการเรียนรู้ ในปี 2551 กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้เรียนเรียนแล้วได้อะไร เรื่องแรกทั่วๆ 1. 'ได้องค์ความรู้ในเรื่องนั้นๆ แต่ประการที่ 2 การอ่านและการคิดวิเคราะห์มีทุกคาบ ทุกวิชา สิ่งนี้สำคัญ 3. คุณสมบัติของผู้เรียน เช่น มีทักษะชีวิต มีคุณธรรมจริยธรรม มีความรักชาติ มีการสอดแทรกตลอดเวลา แต่ไปไม่ถึงเนื่องจากครูและโรงเรียนกวดวิชาไปกังวลเรื่องเนื้อหามากกว่า ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นหัวใจ ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการมีกำหนดให้มีการอ่านและการคิดวิเคราะห์อยู่ทุกคาบทุกวิชา เพราะเรื่องของคุณสมบัติของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญ แต่เวลาปฏิบัติจริงครูและโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนี้เท่าที่ควร ไม่ได้คำนึงถึงการคิดวิเคราะห์ที่ต้องกระตุ้นให้เกิดขึ้นกับตัวนักเรียน ถ้าเราทำได้อย่างนี้เด็กนักเรียนจะมีผลการเรียนที่ดีไม่ตกต่ำ ตามหลักการมีดี แต่การปฏิบัติไม่ดี “

“โรงเรียนและครู ยึดแบบเรียนมากกว่าตัวหลักสูตร ซึ่งแบบเรียนของใครไม่รู้ แต่งขึ้นมา ก็เป็นการครอบงำ อย่างมากก็มีคู่มือครู แต่ไม่ใช่ตัวหลักสูตร ถามว่ามีใครอ่านหลักสูตรจบ ก็ไม่มีมีแต่อ่านก่อนสอบบรรจุหลังจากนั้นก็ไม่ได้มีการอ่านทบทวนอะไร เมื่อเขาไม่รู้หลักการศึกษาก็แท้จริงก็เป็นปัญหาสำหรับการศึกษาไทย ต้องมีการเข้าใจในหลักการก่อนทั้ง 2 ประเภท”

“เมื่อประเมินผลมาแล้วคนก็ยังสอนแบบเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไร ผู้บริหาร ครู
การเรียนการสอนไม่มีการเปลี่ยนแปลงก็เหมือนเดิม”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ได้ดังนี้ (1) หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสองประเภทควรมีความสอดคล้องและยืดหยุ่นตามสถานการณ์การร่วมมือ (2) ควรเป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมกันที่มีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในการให้องค์ความรู้แก่ผู้เรียน (3) ควรมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติโดยยึดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต (4) ควรมีการสอบประเมินผลให้มีการอ่าน คิดวิเคราะห์ เพื่อให้สอดคล้องกับคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 (5) ผู้สอนควรมีความรู้ในเรื่องของหลักการศึกษาอย่างแท้จริงเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างแนวทางการร่วมมือ (6) โรงเรียนทั้งสองประเภทควรแข่งขันทางการศึกษาเกี่ยวกับด้านเนื้อหาสาระและวางแผนการประเมินเกี่ยวกับองค์ความรู้ การอ่านคิดวิเคราะห์ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนมากกว่าการแข่งขันเชิงธุรกิจ

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือทางด้านการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ดังนี้

“เรายินดีนะ ถ้ากรมสามัญศึกษาจะพัฒนาบุคลากรในส่วนของครู แล้วก็เชิญTutorที่มีคุณภาพที่คุณยอมรับ Tutorหลายคนเป็นอาจารย์ใน สทฐ.ก็มีTutorที่เป็น อ.อยู่ใน มศว. ก็มีครับ ในมหาวิทยาลัยก็มีครับซึ่งสามารถเป็นวิทยากรให้ความรู้เรื่องการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนได้”

“ศึกษานิเทศก์ 3 ท่านไป SIT IN ดูกระบวนการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชาได้ไหม เราก็เชิญ เราเชิญไปศึกษานิเทศก์เข้าไปนั่ง แล้วประเมิน แล้วก็ศึกษานิเทศก์บอกว่าไม่แปลกใจว่าทำไมเด็กถึงชอบเรียนเพราะว่าในการประเมินท่านจะบอกได้เลยว่าองค์ประกอบในการเรียนการสอนรวมไปถึงการที่จะบรรยายภาคการเรียนการสอนเค้าประเมินออกมาแล้วมันอยู่ในเกณฑ์ที่จะดีทุกเรื่อง เค้าจะมองว่าจริง ๆ แล้วเนี่ยเวลาสอนในห้องเรียนกวดวิชาหมายถึงว่าองค์ประกอบมันครบถ้วนไปหมด เช่น การให้ Concept การทบทวน ตัวอย่าง มีแบบทบทวนให้ได้ Concept นี้ชัดเจน ย้ำชัดเจน จนกระทั่งออกไป กระบวนการนี้มันมาจากอะไร มาจากการทำบ่อย ๆ เกิดจากการที่จะทำวิจัยในห้องเรียนจนกระทั่งสุดท้ายอาจารย์ได้แผนการสอนรายคาบออกมาซึ่งจริง ๆ แล้วแผนการสอนถึงแม้อาจารย์ไม่ได้เขียน แต่จริง ๆ แล้วเอกสารการสอนมันดีใช่ไหมตรงนี้ไว้เป็นลักษณะแบบนั้น ครูผู้สอนเป็นผู้ดีใช่ไหมกิจกรรมการเรียนการสอนเองเพราะฉะนั้นครูผู้สอนก็จะเห็นสเต็มทุกสเต็มในการที่สอนเลย”

“เอาอย่างนี้มาใส่ให้ครูแล้วครูจะได้พัฒนาตัวเองแล้วก็ถึงจุดหนึ่งมันก็เป็นความยั่งยืนที่จากครูผู้สอนได้ตลอดไป”

“อดีตสมัยบรรจุเป็นครูใหม่ ๆ แรก ๆ เรามีความร่วมมือเค้าเรียกว่ากลุ่มวิชาการระหว่างโรงเรียนรัฐกับโรงเรียนเอกชนปัจจุบันนี้มันหายไปแล้ว ผมไม่แน่ใจว่ายังมีอยู่หรือเปล่าแต่

มันหายไปนานมากสมัย พอเวลาผมรับราชการมาเกือบ 20 ปี แล้วหลังไม่มีแล้วเค้าจะเรียกกลุ่มนี้ว่ากลุ่มวอ กลุ่มวิชาการ เป็นความร่วมมือที่ว่าเวลาเราสอนเนื้อหาสาระอะไรก็แล้วแต่ เราจะให้โรงเรียนไปในทิศทางเดียวกันไม่สนใจว่าโรงเรียนนี่จะเป็นโรงเรียนเอกชนหรือว่าโรงเรียนของรัฐ คือมองว่าเป็นโรงเรียน สมมติว่าเราจะสอนกันแล้วทำอย่างไรถึงจะมาตรฐานการวัดและประเมินผลแล้วเนื้อหาสาระมันสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันก็มาแบ่งเนื้อหาสาระว่าจะวัดประเมินผลครั้งแรกตรงไหนบ้าง จากเนื้อหาสาระนี้ให้น้ำหนักจุดประสงค์นี้เท่าไร น้ำหนักก็คือข้อสอบ จุดประสงค์นี้หรือเนื้อหาสาระนี้ที่ข้อรวมแล้วที่ข้อให้คะแนนกี่คะแนน ช่วงระยะเวลาที่จะสอบประมาณเดือนไหน ดีไซน์ตรงนี้ไว้เสร็จ”

“ความร่วมมือที่คุณมีแค่ประมาณที่เหลือให้เราไปช่วยดูแล มันไม่เกิดความร่วมมือในการบริหารจัดการที่ว่าพัฒนาศักยภาพของคนเป็นครูไปวางแผนการสอนร่วมกันหรืออะไรร่วมกันมันไม่มี ถ้ามันจะมีมันจะเป็นรูปแบบเอาครูคุณมา เอา Tutor ไปแลก แล้วถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้อย่างนั้นดีกว่าว่าเค้าทำอย่างไร เอกสารการสอนเค้าทำกันอย่างไร คุณสอนคุณเคยคิดใหม่ว่าคุณดูเอกสารของคุณเองถ้าเราเป็นคนเรียนหนังสือเราคงจะดูว่าจริง ๆ แล้วลำดับการเรียนรู้มันจะเป็นอย่างไร เวลาเราเป็นคนสอนเราจะมาลำดับอย่างไรดีถึงจะผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่ามันต่อได้เป็นสเต็ปได้ขึ้นทีละนิดจากง่ายไปยาก ถ้าเรียงลำดับอย่างนี้ได้จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้นถ้าสอนเค้าสอนอย่างสนุกรู้สึกว่าคุณเรียนให้ความสนใจอยากจะทำ บรรยากาศการเรียนการสอนก็เป็นลักษณะแบบนี้”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ได้ดังนี้ (1) ควรมีการนิเทศการสอนเพื่ออบรมผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการวางแผนกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจในการดำเนินงานและองค์ประกอบที่ทำให้โรงเรียนกวดวิชาประสบความสำเร็จทางวิชาการ (2) ควรมีการวางแผนการเรียนรู้ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยไม่มีการคำนึงถึงสังกัด ประเภทหรือระบบของโรงเรียน

2. การทำวิจัย

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เห็นด้วยกับการสร้างแนวทางการร่วมมือทางการร่วมทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน แต่ไม่ได้ให้ความเห็นในเรื่องของแนวทาง

ผู้อำนวยการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือทางการร่วมทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ดังนี้

“การทำวิจัยเห็นด้วยทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียน พฤติกรรมผู้เรียน ปัญหาทางวิชาการ เป็นต้น เป็นสิ่งสำคัญถ้าทำได้ก็เกิดประโยชน์อย่างมากจะเกิดความร่วมมือมากขึ้น ถ้าเกิดการผลักดันการเปลี่ยนแปลงในอนาคตต้องมีการพัฒนา การแข่งขันสูงขึ้น ต่างประเทศจะเข้ามามีบทบาทมากขึ้นเรื่อยๆ มีเทคนิคใหม่ๆเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้ดังนี้(1) บุคลากรของโรงเรียนทั้งสองประเภทควรตอบรับและพร้อมที่จะพัฒนาตามสภาพการเปลี่ยนแปลง(2) ควรมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ที่เมื่อทราบถึงปัญหาทางวิชาการแล้วต้องรีบแก้ไข โดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้แตกต่างจากเดิม

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ดังนี้

“ผมมองว่าวิจัยที่ว่าเป็นคือเราจะวิจัยความสำเร็จของเด็กหรือว่า.....ในเชิงการบริหารจัดการ ถ้ามันอาจจะพูดเป็นหัวข้อลงไป อันนี้ผมมองเรื่องเชิงบริหารจัดการ อย่างสมมติเราบอกว่าถ้าเราจะไปหา.....เน้นที่ตัวคุณภาพและวิชาการ ปัญหาทางวิชาการของผู้เรียนแน่นอนผลสัมฤทธิ์อาจจะต้องวัดที่ผลคะแนนของเด็กแต่ถามว่าตัว Treatment ที่เราใส่เข้าไปคือกิจกรรมที่เราทำกับตัวครูคือผู้บริหารจะใส่อะไรไปให้ครูโดยความร่วมมือตรงนี้ เพราะฉะนั้นเวลาทำตรงนี้จะเริ่มต้นจากทีมวิจัยมานั่งคุยด้วยกันแล้วมันจะไม่สามารถทำทุกสัปดาห์ได้หมดหรอกครับ”

“การวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนจริง ๆ ก็เห็น.....คืองานวิจัยเห็นได้หมดเลย เพราะจริง ๆ แล้วพฤติกรรมผู้เรียนคน ๆ เดียวกันเรียนในโรงเรียนมันไม่ยอมเรียนเลยแต่พอมาเรียนกวดวิชาทำไมถึงชอบจังเลย ปัจจัยที่แตกต่างมันคืออะไร ก็ไล่ไปเคาก็ตอบได้ ตัวครูเป็นหลักทั้งนั้น คือบางอย่างแค่นั่งคุยกันได้แต่ว่าพอลงมือสีกไปทำต่าง ๆ เช่น การกำหนดแนวทาง การแก้ปัญหาทางวิชาการ ก็เห็นด้วยในการที่บอกว่ามันจะรู้ว่าจริง ๆ มานั่งคุยกันจะเห็นอยู่ว่าจริง ๆ แล้ว คนเป็นครูด้วยกันจะเห็น”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้ดังนี้ (1) ควรมีความเห็นพ้องในความสำคัญของความร่วมมือที่จะเกิดขึ้น (1) ควรมีวัตถุประสงค์ประสงค์ในการวิจัยเพื่อการพัฒนาผู้เรียนและคุณภาพของงานวิชาการอย่างแท้จริง(2)ควรเป็นงานวิจัยในการทำการทดลองและสังเกตการณ์ (3) ควรมีการเผยแพร่แนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการให้ผู้ที่อยู่ในและนอกระบบการศึกษาได้ทราบโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้สอนโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้เป็นครูในโรงเรียนมาก่อน

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนดังนี้

“การประเมินวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ สร้างความร่วมมือและการแบ่งหน้าที่จากส่วนกลาง ในส่วนนี้ผมเห็นด้วยว่าควรเป็นนโยบายเรื่องนี้เป็นระดับประเทศ ถ้าให้แต่ละพื้นที่ไปคิด ขณะนี้เขาก็มีการร่วมมือกันอยู่ พอร่วมมือกันจะมีปัญหาว่าบางพื้นที่ก็ถูกวิจารณ์ว่าไปหาประโยชน์ร่วมกับกวดวิชา บางพื้นที่อาจทำไม่เหมือนกัน บางแห่งอาจโยนให้กวดวิชาทำ บางแห่งใช้ครูสอนตัวเองสอน ถ้าเป็นนโยบายส่วนกลางน่าจะเป็นประโยชน์ หรือเป็นนโยบายจากกระทรวงมาเลย แต่ก็มีปัญหาอีกถ้าเป็นนโยบายจากกระทรวงก็จะถูกโจมตีว่ารับประโยชน์จากอะไรจากโรงเรียนกวดวิชา ต้องมีการทำความเข้าใจและเปิดบัญชีอย่างชัดเจน มีนโยบายความร่วมมือในการจ้างโรงเรียนกวดวิชาเข้ามาสอนช่วยประเดิมไหนบ้าง ระบุอย่างชัดเจนเลยว่าจ้างในส่วนไหนบ้าง มีค่าใช้จ่ายเท่าไร เก็บจากเด็กเท่าไร ต้องทำอย่างมีระบบสมเหตุสมผล ก็จะไม่เกิดข้อสงสัยหรือการวิจารณ์ใดๆ โรงเรียนต้องยึดตารางการบริหารงานของตัวเองเป็นหลักในส่วนนี้เห็นด้วย เพราะว่าเด็กจะอยู่ในระบบ ส่วนใหญ่เห็นด้วย”

“ตามจริงเรื่องของ Social Network ควรนำมาใช้ให้มากขึ้น ถ้าผมทำโรงเรียนกวดวิชาจะเปิด Section นี้เป็น Social Network”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนได้ดังนี้(1) ควรกำหนดนโยบายระดับประเทศในการสร้างความร่วมมือและแบ่งหน้าที่จากส่วนกลาง(2) ควรมีข้อตกลงในการมุ่งรับผลประโยชน์ร่วมกัน ทั้งผู้เรียน ผู้สอน และโรงเรียน (3) ควรสร้างความโปร่งใสในเรื่องของบัญชีเกี่ยวกับประเด็นของค่าใช้จ่าย (4) ควรยึดตารางเวลาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพราะเป็นโรงเรียนในระบบ (5) ควรเริ่มวางแผนร่วมกันตั้งแต่เรื่องของหลักสูตร และวัตถุประสงค์ ระยะเวลาของการดำเนินการของแผนที่ร่วมกำหนด (6) ควรใช้ Social Network ในการกระจายข้อมูลเพื่อทำให้ให้ทุกฝ่ายได้ทราบการดำเนินอย่างรวดเร็ว

ผู้อำนวยการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนดังนี้

“แบ่งตามสถานการณ์ แต่ละประเภท จะไม่เหมือนกันในแต่ละวิชา ขึ้นอยู่กับวิชาว่าจะยึดหยุ่นอย่างไร ใครจะเป็นผู้สอน ผู้ประเมิน ทั้งนี้ต้องร่วมมือวางแผนตั้งแต่ต้นว่าใครจะทำหน้าที่อะไร วิชาบางวิชาก็สามารถประเมินการเรียนการสอนได้ทันที เป็นการร่วมมือกันระหว่างผู้สอนกับโรงเรียนให้ได้มาตรฐานที่กำหนดไว้”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนได้ดังนี้ (1) ควรกำหนดหน้าที่อย่างชัดเจนระหว่างผู้สอนในเรื่องการดำเนินการเพื่อให้เกิดความร่วมมือที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมีความยืดหยุ่น

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนดังนี้

“โรงเรียนมีกรอบสองกรอบใหญ่ ๆ เลยที่สำคัญมากก็คือกรอบของเวลากับกรอบของเนื้อหาหลักสูตร เวลาที่มันไม่สัมพันธ์กับหลักสูตรมาทำให้ครูผู้สอนตีใจว่าสมมติเค้าให้มาว่าสอนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เทอมหนึ่งคุณประมาณ 18-21 สัปดาห์ คุณก็สอนได้ 21 ชั่วโมง จริง ๆ แล้วเวลาสอน period หนึ่งก็ 50 นาทีด้วยไม่ใช่ 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นครูจะต้องมานั่งสอนว่าในเนื้อหา 1 เล่ม จะแบ่งออกมาเป็นกี่คาบ ตามจำนวนคาบที่มีโอกาส แถมเวลาสอนจริง ๆ ไม่ได้คาบเท่านั้นอีก เพราะติดกิจกรรมนั่นนี่บางคาบหายไปต้องนัดเด็กชดเชยเพิ่มเติม เวลานั้นเด็กชดเชยเพิ่มเติมมันยากมากเพราะตารางมันก็จะชนกันอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นความสะดวกที่จะบริหารเวลากับบริหารเนื้อหาสาระหรือหลักสูตรมันเป็นอะไรที่ตีตมมาก ทำไม่ได้แล้วครูในโรงเรียนมีภาระอีกมากมายไม่ใช่แค่การสอนอย่างเดียว ไหนจะต้องตรวจการบ้านเด็ก ดูสารพัดอย่าง เพราะฉะนั้นสิ่งพวกนี้มันก็เป็นตัวถ่วงให้ครูไม่สามารถที่จะทุ่มเทกับกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเต็มที่”

“เราไม่สามารถทำทุกอย่างในโรงเรียนได้ แล้วโรงเรียนไม่มีช่องทางให้ทำเพราะเรามาทำจากที่นอกโรงเรียนโดยใช้เวลาที่เรายกกว่าอันนี้นอกเหนือจากเวลาถ้าราชการคือ นอกเหนือจากราชการนอกเวลาทำงานที่โรงเรียนแล้ว”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความร่วมมือทางด้านการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนได้ดังนี้นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงแนวทางของความร่วมมือทางด้านนี้เพราะข้อจำกัดของเวลาและเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นตัวกำหนดภาระหน้าที่ของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้ผู้สอนไม่สามารถสร้างความร่วมมือในการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่กับโรงเรียนกวดวิชาได้

4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างนี้

“ในส่วนของ การเข้ามาช่วยกันนั้นเข้ามาด้วยผลประโยชน์ ไม่ได้ร่วมด้วยจิตสำนึกสำหรับเรื่องกวดวิชา ถ้าจะให้แลกเปลี่ยนทรัพยากรกันคงทำได้ยากแลกเปลี่ยนได้เรื่องเดียวคือแลกเปลี่ยนความรู้เชิญฝ่ายกวดวิชามาบรรยายให้ฟังในเรื่องเทคนิคการสอน ในขณะเดียวกัน

ฝ่ายแนะแนวก็เชิญครูไปบรรยายให้ฟังเพื่อเขาจะได้มีความรู้ในเรื่องเนื้อหาวิชาและหลักสูตรใหม่ๆ”

“ส่วนใหญ่เทคโนโลยีไม่ค่อยมีปัญหาการสร้างเครือข่ายจัดการเรียนรู้ เน้นไปที่เนื้อหา ส่วนนี้เห็นด้วย การสร้างเครือข่ายแบบกัลยาณมิตรเห็นได้ว่าถ้าเป็นวิชาการล้วนๆจะไม่ค่อยมีปัญหา จะไปมีปัญหาเรื่อง 1. เรื่องการควบคุมและการรายงานผลร่วมกันว่าใครผิดถูก 2. การใช้ทรัพยากรก็เป็นเรื่องของผลประโยชน์”

“ถ้าจะต้องเป็นนโยบายระดับชาติลงไปเลย ถ้าจะทำความร่วมมือร่วมกันต้องมีกระบวนการ และขั้นตอนอย่างไรบ้าง ต้องมีระบบการประเมิน มีการใช้ทรัพยากรร่วมกันด้วย ไม่ควรเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ถ้าจะมาร่วมมือกันเพื่อเด็กแล้วก็ต้องใช้สิ่งต่างๆร่วมกัน รัฐอาจเข้าไปช่วยในเรื่องของการลดภาษีให้เอกชนเพราะบางเรื่องเป็นเชิงธุรกิจ”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมือทางด้าน การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างนี้(1)ควรกำหนดนโยบายระดับชาติในการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ไม่มีการเอาเปรียบกันและกัน (2) ควรมีการอำนวยความสะดวกทางด้านการให้งบประมาณ และค่าใช้จ่ายจากทางภาครัฐ(3)ไม่ควรเก็บองค์ความรู้ที่ได้ในการจัดการความรู้ในโรงเรียนตนเป็นความลับ เพื่อร่วมกันแก้ไขการทำงานวิชาการในปัจจุบัน (4) ควรเน้นให้เข้าร่วมด้วยจิตสำนึกเพื่อส่วนรวมไม่ใช่เพียงเพื่อผลประโยชน์ของโรงเรียน

ผู้อำนวยการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้าน การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างนี้

“เชื่อว่าถ้าทำต่อไปในอนาคตมีการเปลี่ยนแปลงและกระบวนการคิดให้สังคมรับรู้มากยิ่งขึ้น ก็จะเป็นตัวผลักดันครูต้องมีการปรับการเรียนการสอน ในขณะเดียวกันโรงเรียนกวดวิชาต้องมีการเปลี่ยนรูปแบบการสอนต้องมาสอนกระบวนการคิด และทักษะชีวิตให้เด็กนักเรียนด้วย แทนที่จะติวเรื่องต่างๆไปก็ให้หลักการกระบวนการคิดเข้าไป ทักษะชีวิต ก็จะเกิดประโยชน์กับเด็กนักเรียนมากยิ่งขึ้น”

“ต้องมีการส่งต่อเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง เครือข่ายบุคลากรก็มีการแบ่งปันกัน”

“เมืองไทยระบบ KM ยังไม่ดีเท่าที่ควร ถ้าคิดว่าเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและส่วนรวมก็ควรร่วมมือกัน แต่สังคมไทยไม่ได้ให้เครดิตกันเท่าที่ควรในกรณีนี้ที่คัดลอกเขามาทำให้เป็นปัญหาที่คนไม่ยอมเข้ามาร่วมเครือข่ายทางวิชาการ ถ้าคนคิดเพื่อส่วนรวมก็จะเกิดประโยชน์กว่า เป็นระบบของสังคมไทยฉะนั้นก็เป็นภาพรวม ของเรื่องเครือข่ายบุคลากร ถ้าสามารถทำได้ก็จะเกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น”

“ต้องแก้ที่กระบวนการก่อนถึงจะทำให้เกิดการยอมรับได้ คนไทยมีปัญหาความร่วมมือไม่ได้เป็นพลังที่เพิ่มขึ้นเป็นการลดลงมากกว่า”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมือทางด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างได้ดังนี้ (1) ควรให้เกียรติในเรื่องของลิขสิทธิ์ในการใช้ทรัพยากรร่วมกันโดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม(2) ควรปรับเปลี่ยนทัศนคติและการยอมรับกันและกัน ลดความเป็นคู่แข่ง ร่วมกันรับผลทั้งในเชิงบวกและลบร่วมกัน (3) ควรให้สังคมเป็นตัวผลักดันในการเปลี่ยนโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ที่ไม่สอดคล้องกันทั้งระบบ โดยต้องมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้มาจึงจะเกิดความร่วมมือทางได้

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างได้ดังนี้

“ความร่วมมือที่มองเห็นโดยชัดเจนอยากได้ใครครับ (อยากได้Tutorไปสอนในโรงเรียน) นั่นคือความเห็นชัดเจน แต่การนำไปสู่ในเรื่องของการวางแผนอย่างเป็นระบบแล้วพัฒนาอย่างครบระบบให้มันเห็นความจริง ๆ แล้วการพัฒนาการเรียนการสอน ถ้าเราสอนเด็กมันก็สอนที่ปลายเหตุ เด็กมันต่อรุ่นขึ้นไปแต่เราไม่เคยพูดถึงกระบวนการที่จะอบรมครู หรือพูดคุยด้วยกัน”

“ถามว่าอยากให้เกิดความร่วมมือไม่ร่วมมือกับครูผู้สอนในโรงเรียนกับแนวคิดของTutorใหม่ (ไม่) เหตุเพราะอะไรรู้ไหม เพราะในความรู้สึกก็คือ ทำไม่ครูในระบบต้องเชื่อTutor เพราะคนเป็นครูตอบไว้เลยว่าดีอ้อ หัวแข็ง การยอมรับในสิ่งต่าง ๆ พวกนี้เป็นเรื่องที่ยาก”
 “เอกชนกับเอกชนด้วยกันอย่างน้อยเค้ามีการประชุมเครือข่ายแล้วก็พูดกันบ้างแล้วก็ด้วยความที่เวลาคุยกันเค้าขอความร่วมมือ ขอความร่วมมือในการที่ไปเอาTutorช่วยสอนหรือจริง ๆ บางครั้งผมก็ขายไอเดียใหม่บอกว่าก็อยากTutorอย่างเดียวเลยถามว่าอาจารย์อยากพัฒนาครุคณิตศาสตร์ของอาจารย์ใหม่.....เดี๋ยวผมหาTutorคณิตศาสตร์ไปนั่งคุยให้ว่าถ้าจะพัฒนาครุคณิตศาสตร์ของโรงเรียนตัวเองให้มีคุณภาพTutorเค้าทำอย่างไรบ้างอาจจะแชร์ความคิด เค้าจะแชร์เอกสาร อุปกรณ์ของเค้าที่เค้ามีอยู่ก็จะได้ในในทิศทางทางการที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของครูได้แล้วถึงเวลาครุนั้นมีคุณภาพอาจจะอยู่กับอาจารย์อาจารย์ก็ได้คิดมากโครงการต้องทำไปเรื่อย ๆ พอเค้ามีคุณภาพไปสอบบรรจุได้เค้าหนีอาจารย์ไปก็ถือว่าอาจารย์สร้างคนให้มีคุณภาพให้ประเทศไป ก็เกิดประโยชน์กับเด็กนักเรียนเพราะว่าทำได้ ถ้าทำแบบนี้มันก็คือรูปแบบของการที่มันจะมีโอกาสในความเป็นไปได้”

“คุณบริหารการศึกษาตัวหลักของคนที่จะดำเนินการในรูปการศึกษาให้ความรู้แก่เด็กคือใคร ครูคือหัวใจสำคัญที่จะพูดประเด็นนี้ เพราะฉะนั้นถ้าผู้บริหารจะวางแผนทำอะไรก็ตามแล้วแต่ ครูไม่เห็นด้วยครูไม่เอาด้วยมันไม่มีประโยชน์เพราะฉะนั้นเวลาที่ครูจะFocusปัญหาตรงนี้ออกมาก็ต้องไปหาว่าในมุมมองของผู้บริหารเป็นอย่างไร แต่ขณะเดียวกันตัวเพื่อนสำคัญคือครู ครูมีความเห็นที่สอดคล้องไปกับมุมมองผู้บริหารใหม่”

“โรงเรียนเอกชนนอกระบบมีศักยภาพ ถ้าไม่มีศักยภาพวันนี้คุณอยู่อย่างนี้ไม่ได้ โดนทั้งกระแสสังคม โดยปัญหาต่าง ๆ ต่อต้านอยู่หลาย ๆ เรื่องแต่ความจริงแล้วไม่ว่าจะมีวิกฤตอะไรที่ผ่านมาทางสข..... สข.เองยอมรับจริง ๆ แล้วคนต่อต้านคือคนในกลุ่มนั้น

แต่คนที่เป็นคนเรียนแล้วผู้ปกครองที่ส่งลูกเรียนเค้ารู้ว่าเค้าได้ประโยชน์จากการที่เข้ามาเรียนเพียงแต่ว่าทำอะไรให้เกิดระบบนี้มันเป็นระบบที่มีคุณธรรม จริยธรรม ไม่เกิดในลักษณะที่เอาเปรียบจนเกินไปไม่ใช่เอาเปรียบผู้บริโภคนะ หรือการบริหารจัดการอย่างไม่เป็นระบบในทุก ๆ เรื่อง ก็คือพูดง่าย ๆ ว่าถ้าจัดโรงเรียนที่มีปัญหาที่ไม่ขออนุญาตอย่างถูกต้อง โรงเรียนเถื่อน”

“คุณอยากให้การศึกษามีคุณภาพคุณต้องบอกถ้าสมมติว่าวันนี้เค้าเก่ง เค้าดี เราใช้เค้าเกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร แล้วถ้าสมมติเค้าเก่งเค้าดี แล้วเค้ามีผลตอบแทนสนองต่อความเก่งความดี เค้าอยากจะเป็นคนเก่งคนดีใหม่ นั่นแหละถ้าคุณทำเรื่องนี้ได้ การศึกษานบ้านเราดีขึ้น”

“เปิดโอกาสให้ครูเค้าได้มีช่องทางในการที่เค้าจะใช้ทรัพยากรของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นตัวนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครองส่วนอื่นที่เป็นนักการเมืองหรือคนที่จะต้องมีหน้าที่ในการดูแลเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียนก็แล้วแต่คืออาจารย์ฝ่าย.....ซึ่งกิจกรรมนี้ไม่มีต้นทุนอะไรมากมายเพียงแต่ยึดเวลาไปนิดหน่อย”

“เค้าทำเค้าได้ผลประโยชน์เค้าจะพัฒนาตัวเอง วัตถุประสงค์เราต้องการให้เกิด เกิดรูปแบบในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ที่ส่งผลต่อตัวผู้เรียน เพราะฉะนั้นถ้าตรงนี้คือผู้ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการนี้มีส่วนได้ส่วนเสียด้วยเหมือนกันคือครูต้องได้ ฝ่ายบริหารโรงเรียนต้องได้ แน่ ๆ คือได้ผลงาน แต่ที่ผมทำเมื่อกี้หมายความว่าโรงเรียนได้ผลประโยชน์บ้างเล็กน้อย”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมีมือทางด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อันได้ดังนี้(1) ควรมีการสร้างเครือข่ายพัฒนา ระหว่างผู้สอนด้วยกันเองในเรื่องของการจัดการเรียนรู้อันมีคุณภาพยิ่งขึ้น (2) ควรมีมาตรการการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชาที่เข้มงวดให้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนกำหนด เพื่อแยกโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้มาตรฐานออกไป (3) ควรสร้างค่าตอบแทนที่เหมาะสมให้แก่ผู้สอนตามความสามารถและเวลาการทำงาน (4) โรงเรียนควรเปิดโอกาสในการสร้างเครือข่ายให้แก่ผู้สอนทางด้านสถานที่

5. การจัดทำรายงาน

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านการร่วมจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการดังนี้

“ทำรายงานผลร่วมกัน ส่วนนี้โรงเรียนกลับไม่เห็นด้วย การวิจัยนี้จะพบปัญหาอีกอย่างหนึ่งพบว่าโรงเรียนกวดวิชาอยากทำในสิ่งที่ตัวเองได้ประโยชน์ แต่ถ้าตัวเองเหนื่อยก็ไม่ค่อยอยากทำ ควรมีตัวชี้วัดร่วมกัน ควรมีการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้อันร่วมกัน ประเมินผลร่วมกัน ในส่วนนี้โรงเรียนกลับไม่เห็นด้วย”

“ถ้าจะต้องทำต้องมีการยอมรับ ดูรายงานผลของผู้กวดวิชาและดูการสอนของผู้สอนด้วย คือ โดยความคิดเห็นด้วย ในข้อแรกที่ต้องไปร่วมงานกับเขาก็ต้องยอมรับให้เขามาดู

การสอนหรือวิจารณ์เรา แล้วในขณะที่เดียวกันรายงานการสอนของโรงเรียนที่ต้องทำร่วมกันต้องทำให้ชัดเจนด้วย ต้องมีการเปิดเผยข้อมูลให้เขารู้ ต่อไปการจัดทำการเรียนรู้ของผู้เรียนในส่วนเห็นด้วยทั้งคู่ การจัดทำรายงานผลสัมฤทธิ์ ความร่วมมือของโรงเรียนจะประสบผลคือต้องลดความเป็นคู่แข่ง”

“เรื่องนี้ลงลึกในรายละเอียด ถ้าทำงานร่วมกันก็ต้องมีรายงาน เพราะไม่อย่างนั้นก็ไม่สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาได้”

“สรุปคือเห็นด้วยที่ควรมีการร่วมกันทำเมื่อยินดีที่จะทำงานร่วมกันก็ต้องยินดีที่จะรับผลร่วมกัน ไม่ใช่รับแต่ผลบวกเท่านั้น แต่ไม่รับผลลบนั้นไม่ได้ ทุกคนได้ประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งในตอนทีประเมินก็ต้องมาร่วมกันด้วยว่าจะอะไรดีหรือไม่ดีอย่างไร”

“ความคิดเห็นของผมคือต้องทำรายงานผล ต้องมีการจัดระบบการร่วมมือว่าได้แค่ไหน หรือถ้าไม่รายงานผลก็แค่ร่วมกันสอน ดิว และนำผลสำเร็จว่าเด็กสอบได้มากน้อยเพียงใด อาจเอารายงานที่ตัวเด็ก ไม่เอารายงานที่ตัวโรงเรียน ไม่เอารายงานในเชิงบุคคล โดยส่วนตัวคิดว่าต้องมีการรายงานเพราะไม่อย่างนั้นจะไม่ทราบข้อมูลดีกว่าใครเก่ง ดีหรือไม่ดี เป็นต้น ส่วนนี้เป็นปัญหาของสังคมไทยที่ไม่ชอบให้คนอื่นเข้ามาตรวจสอบ”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมือทางด้านการร่วมจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการได้ดังนี้(1) ควรกำหนดนโยบายจากภาครัฐในการวางกรอบว่าความร่วมมือสามารถเป็นได้ในแง่ใดบ้าง เช่น การสร้างคุณภาพทางการศึกษา การสร้างโอกาสทางวิชาการ โดยที่ภาคประชาสังคมและภาครัฐร่วมมือกัน (2) ควรกำหนดนโยบายในการวางกรอบของการร่วมมือ และตั้งให้ผลประโยชน์ของผู้เรียนมาเป็นอันดับแรก(3) ควรปรับเปลี่ยนสังคมไทยให้เห็นความสำคัญของการตรวจสอบเพื่อนำการรายงานผลเพื่อนำมาแก้ปัญหาเพื่อการจัดระบบของความร่วมมือและกระบวนการ(4) ผลประโยชน์ที่โรงเรียนทั้งสองประเภทจะได้รับควรมีความชัดเจน (5) รัฐบาลควรอำนวยความสะดวก เช่น การลดหย่อนภาษี หรืองบประมาณค่าใช้จ่าย (6) ควรตั้งคณะทำงานที่มีความเห็นชอบในความร่วมมือบนอุดมการณ์เดียวกันมาร่วมประชุมทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding)

ผู้อำนวยการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือทางด้านการร่วมจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการดังนี้

“เมื่อทำรายงานผลต้องส่งผ่าน ส่งต่อ ด้วยกันอยู่แล้ว จุดด้อยในส่วนนี้คือเมื่อทำรายงานผลแล้วไม่ได้มีการคิดปรับปรุงหรือพัฒนาต่อไป และไม่ส่งต่อข้อมูล ยกตัวอย่างถ้าเป็นแพทย์หรือพยาบาลจะมีการส่งต่อข้อมูลซึ่งกันและกัน แต่ครูไม่มีการส่งต่อเลยหยุดตรงนั้น เช่นเรื่องของเด็กนักเรียนก็ไม่ได้ระบุชัดเจนว่าเด็กนักเรียนคนนี้เป็นอย่างไร อย่างมากดีกับพอใช้เท่านั้น ไม่กล้าสรุปจริงๆว่าเป็นอย่างไร ส่วนนี้เป็นปัญหามาก”

ผู้วิจัยจึงสามารถวิเคราะห์แนวทางของความมือทางด้านกรร่วมจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการได้ดังนี้ (1) ควรเป็นการจัดทำรายงานที่มีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง (2) ควรมีการส่งต่อข้อมูลหรือดึงข้อมูลจากการจัดทำรายงานจากโรงเรียนหนึ่งไปอีกโรงเรียนหนึ่งได้

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้กล่าวถึงความเห็นเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือทางด้านกรร่วมจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการสรุปผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยขอนำเสนอการสรุปผลเรียงลำดับตามวัตถุประสงค์การวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

2. เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

สรุปผลการวิจัยตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพ และแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1

ผู้วิจัยของนำเสนอสรุปผลการศึกษาสภาพ และแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการ 5 ประเด็น คือ (1) การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ (2) การทำวิจัย (3) การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ (4) การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (5) การจัดทำรายงาน โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 9 คนและโรงเรียนกวดวิชาจำนวน 8 คน พบผลการวิจัยดังนี้

สภาพของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่าเกิดขึ้นเพียงด้านเดียวคือ การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร ดังนี้

1.1 การสร้างเครือข่ายของบุคลากรเป็นรูปแบบว่าจ้างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาให้ผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชามาปฏิบัติการสอนในโรงเรียน

1.2 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาได้ร่วมกันสร้างเครือข่ายของบุคลากร และนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน ได้แก่ โครงการห้องออนดีมาน และ Teacher TV

1.3 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาร่วมกันสร้างเครือข่ายการจัดการสอนเสริมสร้างให้กับโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเขตกรุงเทพมหานครเป็นผู้ให้ความสนับสนุนและกำหนดนโยบายความร่วมมือดังกล่าว

แนวโน้มที่ทำให้ความร่วมมือทางวิชาการวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นไปได้ไม่ได้ คือ

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

1.1 เทคนิคการสอนของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชามีบุคลิกลักษณะที่มีความเฉพาะโดดเด่น ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ไม่สามารถถ่ายทอดให้แก่กันได้

1.2 วัตถุประสงค์ของโรงเรียนกวดวิชาเป็นเพียงการให้องค์ความรู้ทางด้านวิชาการเท่านั้น จึงไม่สามารถร่วมมือกับโรงเรียนในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตให้แก่ผู้เรียนได้

1.3 โรงเรียนทั้งสองประเภทมีหลักสูตรที่ไม่มีความสอดคล้องกันทำให้ความเป็นไปได้ในความร่วมมือทางวิชาการมีน้อย

1.4 โรงเรียนกวดวิชาไม่มีระบบการประเมินผู้เรียนอย่างเป็นทางการ เพราะการประเมินผลอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความกดดัน ซึ่งโรงเรียนกวดวิชาเป็นระบบการบริหารงานแบบเอกชนเชิงพาณิชย์ จึงอาจส่งผลกระทบต่อความอยู่รอดของโรงเรียนได้

1.5 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีงบประมาณในการสร้างความร่วมมือทางวิชาการกับโรงเรียนกวดวิชา เนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาเป็นโรงเรียนเอกชน

1.6 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้รับผลกระทบจากการเรียนกวดวิชาของผู้เรียน ซึ่งทำให้สภาพการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชาเป็นไปอย่างไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนที่ได้รับการเรียนรู้จากโรงเรียนกวดวิชาจะไม่สนใจการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และไม่ให้ความเคารพผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. การทำวิจัย

2.1 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ต้องการทราบกับผลข้อมูลการวิจัยที่จะทำให้ชื่อเสียงของโรงเรียนเสียหาย

2.2 โรงเรียนกวดวิชาไม่ต้องการทราบผลการวิจัยที่จะทำให้ตนเองเพิ่มภาระงานในการจัดการเรียนรู้มากขึ้น และไม่ต้องการความยุ่งยากในการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนตน

3. การบริหารเวลาและหน้าที่

3.1 กรอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 และกฎระเบียบจากต้นสังกัดเป็นตัวกำหนดการบริหารงานของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้ไม่เกิดความยืดหยุ่นในการบริหารงาน

3.2 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการบริหารงานวิชาการ เนื่องจากมีเวลาไม่พอ ทำให้มีภาระงานมาก

3.3 วัตถุประสงค์ของงานวิชาการ และระบบการบริหารงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาต่างกัน ทำให้การดำเนินการประสานงานระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทมีอุปสรรค

3.4 การประสานงานและการสื่อสารอาจทำให้เกิดข้อขัดแย้งระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทได้

4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

4.1 ทักษะคติของความมีอัธยาศัย และความเป็นคู่แข่งระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภท ทำให้การสร้างเครือข่ายเพื่อแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรไม่เกิดขึ้น

4.2 การสร้างเครือข่ายเพื่อแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรอาจทำให้กลุ่มคนบางกลุ่มนำผลประโยชน์เข้าหาตนเอง แทนที่จะทำเพื่อส่วนรวม

4.3 การสร้างเครือข่ายต้องอาศัยงบประมาณเพื่อช่วยเหลือให้มีการดำรงอยู่

4.4 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีความเชื่อถือโรงเรียนกวดวิชา เพราะมองว่างานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้มาตรฐาน และไม่มองว่าโรงเรียนกวดวิชาเป็นแหล่งการเรียนรู้แห่งหนึ่ง

5. การจัดทำรายงาน

5.1 บุคลากรทางการศึกษาไม่มีวินัย และไม่เห็นความสำคัญของการจัดทำรายงาน

5.2 ความเป็นคู่แข่งทางการศึกษาทำให้ไม่สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากการจัดทำรายงานเกี่ยวกับงานวิชาการได้

5.3 การสร้างตัวชี้วัด และการประเมินของโรงเรียนทั้งสองประเภทมีความต่างกัน ทำให้ข้อมูลจากรายงานมีมาตรฐานต่างกัน อันจะก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาได้

5.4 โรงเรียนกวดวิชาไม่ต้องการเพิ่มภาระงานตนเองในการจัดทำรายงาน และไม่ต้องการให้ข้อมูลที่ได้รับการแลกเปลี่ยนมีผลกระทบกับวิธีการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียน

แนวโน้มที่ทำให้ความร่วมมือทางวิชาการวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นไปได้ คือ

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

โรงเรียนทั้งสองประเภทเห็นว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือ ยกเว้น การวางแผนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต

1.1 ควรมีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ และ การทำบันทึกความเข้าใจระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา เพื่อให้การดำเนินงานไม่ขัดกับกฎระเบียบจากต้นสังกัด

1.2 การร่วมจัดทำกิจกรรมสัมมนา อบรมและพัฒนาบุคลากรเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์หาวัตถุประสงค์ร่วม เทคนิคการสอน วิเคราะห์หลักสูตรและออกแบบหลักสูตรให้มีความสอดคล้อง และการประเมินผล กำหนดตัวชี้วัด

1.3 บุคลากรทางการศึกษาควรมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อการเตรียมพร้อมต่อความเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 โรงเรียนทั้งสองประเภทต้องการให้มีการร่วมวิเคราะห์หลักสูตรให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อนของผู้เรียน

1.5 ควรมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในหลักสูตรของโรงเรียนกวดวิชา ยึดที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.6 ในการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ควรมีการจัดให้ผู้เรียนได้รับการฝึกงานระหว่างการเรียนในช่วงมัธยมศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบความต้องการ ความชอบและความถนัดของตน

1.7 โรงเรียนกวดวิชาควรลดผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ และคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นหลัก

2. การทำวิจัย

โรงเรียนทั้งสองประเภทเห็นว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือ ยกเว้น การวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนเพราะเป็นการบริหารงานเชิงพาณิชย์ ส่วนการวิจัยพฤติกรรมและทักษะผู้เรียนโรงเรียนกวดวิชามองว่าเป็นหน้าที่ของโรงเรียนมัธยม

2.1 การทำวิจัยควรตั้งอยู่บนวัตถุประสงค์ที่มีเป้าหมายและอุดมการณ์เดียวกัน

2.2 การทำวิจัยควรเป็นไปในรูปแบบการทดลอง และสังเกตการณ์ เพราะเป็นวิธีการวิจัยที่ให้โรงเรียนทั้งสองประเภทสามารถมีบทบาทร่วมกันได้

2.3 ผลวิเคราะห์ที่ได้จากงานวิจัยควรได้รับการเผยแพร่ เพื่อไปสร้างแนวทางการแก้ไข และพัฒนางานวิชาการ พร้อมทั้งสร้างนวัตกรรมเพื่อเพิ่มคุณภาพให้แก่นักวิชาการในโรงเรียนทั้งสองประเภท

2.4 ควรมีการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของระบบโรงเรียน กวดวิชาให้มีมาตรฐานในการควบคุมกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนเรื่องการทำวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้เรียนนั้น โรงเรียนกวดวิชาไม่มีวัตถุประสงค์ในการดูแลผู้เรียนด้านพฤติกรรม

2.5 กระทรวงศึกษาธิการควรเป็นตัวกลางในการประสานงานและจัดทำวิจัยพร้อมทั้งเผยแพร่ข้อมูลให้แก่โรงเรียนทั้งสองประเภท

3. การบริหารเวลาและหน้าที่

3.1 การกำหนดนโยบายความร่วมมือตั้งแต่กระบวนการวางแผน การดำเนินงาน และการประเมินผลจากทางกระทรวงศึกษาธิการ หรือต้นสังกัดเพื่อสร้างความยืดหยุ่น เป็นอิสระ และมีความชัดเจน ในการดำเนินการประสานงานระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทมากขึ้น

3.2 การสื่อสารควรมีการปรับทัศนคติโดยมีการยอมรับในการบริหารงานของกันและกัน และยึดหลักกัลยาณมิตรโดยให้ผู้เรียนให้ผลประโยชน์สูงสุด

3.3 ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ในความร่วมมือ มีความคิดนอกกรอบ และมีจิตสำนึกสาธารณะ

4. การสร้างเครือข่าย

โรงเรียนทั้งสองประเภทเห็นว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือ ยกเว้น การสร้างเครือข่ายทางด้านบุคลากร เพราะ ผลประโยชน์ ทัศนคติการแข่งขัน และค่าตอบแทน

4.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดการความรู้ในเรื่องของการบริหารงานด้านหลักสูตรและการจัดการผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จจากงานวิชาการที่ได้จัดให้กับผู้เรียน

4.2 ต้นสังกัดของโรงเรียนกวดวิชา ควรควบคุมคุณภาพโรงเรียนกวดวิชาให้ได้มาตรฐานเพื่อการสร้างความน่าเชื่อถือของโรงเรียนกวดวิชาในการสร้างเครือข่ายร่วมกับโรงเรียนมัธยมปลาย

4.3 การร่วมกันสร้างสรรค์มัลติมีเดีย เว็บไซต์ หรือแหล่งการเรียนรู้ในอินเทอร์เน็ต การสร้าง E-Book, E-Test ที่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ

4.4 การสร้างเครือข่ายต้องมีการควบคุมติดตามเพื่อให้วงจรเครือข่ายดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและพัฒนา โดยสามารถนำหลักการ PLAN, DO, CHECK, ACT มาบริหารได้

4.5 การสร้างเครือข่ายควรได้รับความช่วยเหลือจากทางภาครัฐด้านงบประมาณ และควรมีการกำหนดนโยบายเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

4.6 โรงเรียนทั้งสองประเภทควรลดความเป็นคู่แข่ง โดยมีความเป็นกัลยาณมิตร เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่งานวิชาการของกันและกัน

5. การจัดทำรายงาน

5.1 การจัดทำรายงานควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผลการสอน ผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา

5.2 การจัดทำรายงานต้องมีการสร้างมาตรฐานในการให้คะแนน โดยการเชื่อมโยงหลักสูตร บนวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และตัวชี้วัดร่วมที่เป็นที่ยอมรับของโรงเรียนทั้งสองประเภท

5.3 ผลที่ได้จากการจัดทำรายงานสามารถนำมาเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัย เพื่อพัฒนางานวิชาการของโรงเรียนทั้งสองประเภทได้

5.4 โรงเรียนทั้งสองประเภทต้องเปิดเผยข้อมูลของโรงเรียนตนให้มีการเข้าถึงได้ โดยคำนึงถึงการพัฒนางานวิชาการเพื่อผู้เรียนเป็นสำคัญ

5.5 ผู้บริหารต้องเป็นผู้นำในการริเริ่มและเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างแนวทางการร่วมมือในการแก้ปัญหาทางวิชาการให้แก่ผู้เรียนได้

สรุปผลการวิจัยตอนที่ 2 ผลการศึกษาแนวทางของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานครเขต 1

แนวทางของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ผู้วิจัยขอสรุปตามประเด็น 5 ประเด็น คือ (1) การวางแผนกระบวนการเรียนรู้ (2) การทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน (3) การร่วมบริหารเวลา

และหน้าที่ (4) การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ (5) การจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการ โดยขอสรุปในภาพรวมไม่แยกเป็นรายคน ดังนี้

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

แนวทางของความร่วมมือทางด้านการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีดังนี้

1.1 ควรเป็นการตกลงระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนระดับจังหวัด และพื้นที่ เพื่อหาเวลาในการประชุมการร่วมมือ

1.2 ควรเป็นการบริหารความร่วมมือแบบกลุ่มที่ร่วมกันดูแลคุณภาพการศึกษา

1.3 หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสองประเภทควรมีความสอดคล้องและยืดหยุ่นตามสถานการณ์การร่วมมือ

1.4 ควรเป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมกันที่มีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมทักษะชีวิตในการให้องค์แก่ผู้เรียน

1.5 โรงเรียนทั้งสองประเภทควรแข่งขันทางด้านการศึกษาเกี่ยวกับด้านเนื้อหาสาระและวางแผนการประเมินองค์ความรู้ การอ่านคิดวิเคราะห์ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนมากกว่าการแข่งขันเชิงธุรกิจ

1.6 ควรมีการนิเทศการสอนเพื่ออบรมผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการวางแผนกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจในการดำเนินงานและองค์ประกอบที่ทำให้โรงเรียนกวดวิชา

2. การทำวิจัย

แนวทางของความร่วมมือทางด้านการทำวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางวิชาการ และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีดังนี้

2.1 บุคลากรของโรงเรียนทั้งสองประเภทควรตอบรับและพร้อมที่จะพัฒนาตามสภาพการเปลี่ยนแปลง

2.2 ควรมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ที่เมื่อทราบถึงปัญหาทางวิชาการแล้วต้อง

รีบแก้ไข โดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้แตกต่างจากเดิม

2.3 ควรมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อการพัฒนาผู้เรียนและคุณภาพของงานวิชาการอย่างแท้จริง

2.4 ควรเป็นงานวิจัยในการทำการทดลองและสังเกตการณ์

2.5 ควรมีการเผยแพร่แนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการให้ผู้ที่อยู่ในและนอกรวงการศึกษา

3. การบริหารเวลา

แนวทางของความร่วมมือทางด้านการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียนระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีดังนี้

3.1 ควรกำหนดนโยบายระดับประเทศในการสร้างความร่วมมือและแบ่งหน้าที่จากส่วนกลาง

3.2 ควรมีข้อตกลงในการมุ่งรับผลประโยชน์ร่วมกัน ทั้งผู้เรียน ผู้สอน และโรงเรียน

3.3 ควรสร้างความโปร่งใสในเรื่องของบัญชีเกี่ยวกับประเด็นของค่าใช้จ่าย

3.4 ควรยึดตารางเวลาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพราะเป็นโรงเรียนในระบบ

3.5 ควรกำหนดหน้าที่อย่างชัดเจนระหว่างผู้สอนในเรื่องการดำเนินการเพื่อให้เกิดความร่วมมือที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมีความยืดหยุ่น

4. การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

แนวทางของความร่วมมือทางด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อะหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีดังนี้

4.1 ควรกำหนดนโยบายระดับชาติในการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ไม่มีการเอาเปรียบกันและกัน

4.2 ควรมีการอำนวยความสะดวกทางด้านการให้งบประมาณ และค่าใช้จ่ายจากทางภาครัฐ

4.3 ไม่ควรเก็บองค์ความรู้ที่ได้ในการจัดการความรู้ในโรงเรียนตนเป็นความลับเพื่อร่วมกันแก้ไขการงานวิชาการในปัจจุบัน

4.4 ควรให้เกียรติในเรื่องของลิขสิทธิ์ในการใช้ทรัพยากรร่วมกันโดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม

4.5 ควรปรับเปลี่ยนทัศนคติและการยอมรับกันและกัน ลดความเป็นคู่แข่ง ร่วมกันรับผลทั้งในเชิงบวกและลบร่วมกัน

4.6 ควรให้สังคมเป็นตัวผลักดันในการเปลี่ยนโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ สอดคล้องกันทั้งระบบ

4.7 ควรมีมาตรการการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชาที่เข้มงวด ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนกำหนด เพื่อแยกโรงเรียนกวดวิชาที่ ไม่ได้มาตรฐานออกไป

4.8 ควรสร้างค่าตอบแทนที่เหมาะสมให้แก่ผู้สอนตามความสามารถและเวลาการทำงาน

5. การจัดทำรายงาน

แนวทางของความร่วมมือทางด้านการจัดทำรายงานเพื่อการพัฒนางานวิชาการระหว่าง โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาที่มีดังนี้

5.1 ควรกำหนดนโยบายจากภาครัฐในการวางกรอบว่าความร่วมมือสามารถ เป็นได้ในแง่ใดบ้าง

5.2 ควรปรับเปลี่ยนสังคมไทยให้เห็นความสำคัญของการตรวจสอบเพื่อนำการ รายงานเพื่อนำมาแก้ปัญหาเพื่อการจัดระบบของความร่วมมือและกระบวนการ

5.3 ผลประโยชน์ที่โรงเรียนทั้งสองประเภทจะได้รับควรมีความชัดเจน

5.4 ควรตั้งคณะทำงานที่มีความเห็นชอบในความร่วมมือบนอุดมการณ์เดียวกัน มาร่วมประชุมทำบันทึกความเข้าใจ

5.5 ควรเป็นการจัดทำรายงานที่มีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง

5.6 ควรมีการส่งต่อข้อมูลหรือดึงข้อมูลจากการจัดทำรายงานจากโรงเรียนหนึ่งไป อีกโรงเรียนหนึ่งได้

5.7 บุคลากรควรมีความทุ่มเทต่อวิชาชีพ

อภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและแนวโน้ม และเพื่อเสนอแนวทางของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 ผู้วิจัยแบ่งประเด็นในการอภิปรายเป็น 2 ส่วนดังนี้

ตอนที่ 1 อภิปรายผลการศึกษาสภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

จากผลการสัมภาษณ์สภาพและแนวโน้มของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ทั้ง 5 ประเด็นคือ (1) การร่วมวางแผนการกระบวนการเรียนรู้ (2) การร่วมทำวิจัย (3) การร่วมบริหารเวลาและหน้าที่ (4) การร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (5) การร่วมจัดทำรายงานโดยผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

สภาพของความร่วมมือของการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเกิดขึ้นในลักษณะที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายว่าจ้างผู้สอนจากโรงเรียนกวดวิชาให้เข้าไปปฏิบัติการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาที่ผู้เรียนตนต้องการว่าจ้างนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าไม่ใช่การมีความร่วมมือเชิงทางการ ในการบริหารกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน

ความแตกต่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา คือ คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการจัดการเรียนรู้ที่มีการวางแผนตั้งแต่การจัดทำแผนการสอน จากการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 โดยวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้มีความครบถ้วน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของ Kimbrough and Nunnery (1988) ที่โรงเรียนควรทำการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งครอบคลุม (1) การวิเคราะห์และทำความเข้าใจหลักสูตร (2) การ

แปลงหลักสูตรไปสู่การสอน (3) การจัดระบบการเรียนการสอน (4) การวัดผลประเมินและการจัด
สิ่งสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน

ส่วนโรงเรียนกวดวิชามีวัตถุประสงค์เพียงการให้ความรู้ทางวิชาการเท่านั้น โดยเทคนิคการ
สอนเป็นรูปแบบการเรียนแบบเร่งรัด เรียนเพื่อทำข้อสอบ ผู้สอนบรรยายสรุป ตั้งแต่เนื้อหาพื้นฐาน
ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความสลับซับซ้อน การอธิบายกลเม็ดการคิด การจำ หรือการคำนวณ เพื่อให้เร็ว
ในการทำโจทย์ เนื่องจากเป็นการสอนที่ผู้เรียนต้องรู้เนื้อหาหลายๆ ในเวลาจำกัด ประกอบกับเป็น
การสอนนักเรียนจำนวนมาก อาจมากขนาดศิษย์ไม่มีโอกาสพบครูตัวจริง (ธนิตย์ สุวรรณเจริญ
,พิมพ์ใหม่ดิชนรายวัน , 20 ตุลาคม 2552) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวแม้ว่าจะมีการวางแผน
กระบวนการเรียนรู้ แต่เป็นกระบวนการที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากกระบวนการเรียนรู้
หรือองค์ความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ให้เกิดทักษะชีวิต นอกจากนี้การเรียนรู้อันโรงเรียน
กวดวิชาไม่เป็นการสร้างเสริมศักยภาพผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีความต้องการเรียนรู้ตลอดชีวิตโดย
กฎระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา
พ.ศ. 2545 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ไม่
ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาผู้เรียนที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551
ได้กำหนดไว้

*“มองว่าการกวดวิชามันกลายเป็นอะไรซึ่งเด็กนักเรียนไปหวังพึ่งมาก คือมองว่าการ
เรียนในโรงเรียนเท่านั้นมันไม่พอ มันต้องไปเสริม แต่เด็กเค้าไม่มองอย่างที่เรามอง เค้าไม่
มองว่า ความจริงครูไม่ว่าอะไรถ้าจะไปเลือกเรียนเสริม เพื่อทำให้มั่นใจในการทำข้อสอบ
แต่มันไม่ใช่แล้ว มันกลายเป็นว่าเรียนที่โรงเรียนไม่รู้เรื่องแต่ไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชา
เรื่อง การรู้เรื่องมันคืออะไร การรู้เรื่องคือเทคนิคการจำหรือกระบวนการเรียนรู้
กระบวนการเรียนรู้ของโรงเรียนกวดวิชาคืออะไร”*

(ผู้ให้สัมภาษณ์รายที่ 4 วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 56 เวลา 14:03 น.)

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ต้องพัฒนาผู้เรียนใน
ทุกด้านซึ่งเป็นภาระงานที่หนัก ทำให้บุคลากรแม้จะมีศักยภาพในการทำงานก็ไม่มีเวลาในการ
พัฒนาตนเองในการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างสูงสุด เช่น วิเคราะห์แนวทาง
ข้อสอบการสอบเข้าระดับอุดมศึกษา การสอนในเนื้อหาที่นอกเหนือหลักสูตร หรือการทำวิจัย
ประกอบกับการที่บุคลากรผู้สอนที่มีจรรยาบรรณ รักในวิชาชีพครูน้อย และค่าตอบแทนต่ำทำให้
ประสิทธิภาพในการทำงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น ส่วนโรงเรียน
กวดวิชาต้องวางแผนกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนทางลัดเพื่อการสอบแข่งขันเพื่อตอบสนอง
ความต้องการของทั้งผู้เรียนและเจ้าของโรงเรียนกวดวิชา

ความร่วมมือทางด้านการวางแผนเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ระหว่างสองโรงเรียนจะสร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้เรียน และทำให้วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนกวดวิชามีความครบถ้วนที่นอกเหนือไปจากการให้ความรู้โดยไม่มีกระบวนการวัดประเมินผลทางวิชาการแก่ผู้เรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ Gordon et al (2004) และ Gordon (2009) กล่าวว่างานวิชาการในโรงเรียนกวดวิชาเป็นการเน้นการจัดการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างระหว่างผู้สอนและผู้เรียนที่มุ่งไปสู่การเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเจาะจง โดยที่ผู้สอนจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการจัดให้การกวดวิชาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถเริ่มต้นได้จากวินิจฉัยผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน การกวดวิชานี้จะได้ผลมากขึ้นหากมีการประสานงานร่วมกับทางโรงเรียนการร่วมวางแผนการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้ผู้สอนโรงเรียนทั้งสองประเภทมีการดำเนินการจัดการเรียนรู้ไปในทิศทางเดียวกัน และมีวัตถุประสงค์เดียวกันในการเสริมสร้างความรู้ให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเองได้ (Cognitive Apprenticeship)

ผู้สอนจึงต้องสร้างโครงสร้างของการสอนที่มีการวางแผนเสริมสร้างความรู้จากความรู้เดิม ก่อให้เกิดความรู้ใหม่ได้ การย้อนกลับของข้อมูลการเรียนรู้ต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีการสนับสนุนผู้เรียน ดังที่ Walker and Lambert (1995) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้เช่นนี้ว่า (1) จัดกระบวนการสอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ให้ความสำคัญกับความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับประสบการณ์หรือข้อมูลชุดใหม่ ผู้เรียนจะประยุกต์ความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อดูซ้ำข้อมูลใหม่ หรือปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับข้อมูลใหม่ (2) ผู้เรียนสร้างความหมายของข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ด้วยตนเอง (3) กิจกรรมการเรียนรู้เป็นการจัดประสบการณ์ ความรู้ ความเชื่อที่เปิดโอกาสให้กับผู้เรียนแปลความหมายเอง โดยการจัดประสบการณ์ใหม่นั้นต้องเชื่อมโยงกับความรู้ ความเชื่อ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน (4) ผู้เรียนตระหนัก และเรียนรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (5) ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้และนำผลประเมินการเรียนรู้มาใช้วางแผนการเรียนรู้ในระยะต่อไป ส่วนผู้สอนใช้การประเมินเพื่อตรวจสอบ ติดตาม และวินิจฉัยการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้ผลผลิตการเรียนรู้ของผู้เรียนเปลี่ยนไปจากการวางแผนการเรียนรู้ในปัจจุบันของระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทเนื่องจากการสร้างความรู้และศักยภาพของผู้เรียน

นอกจากนั้นผลการวิจัยได้กล่าวถึงเทคนิคการสอนของผู้สอนที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนโดยกล่าวว่าเป็นพรสวรรค์ ซึ่งหากมีความร่วมมือเกี่ยวกับการวางแผน

เทคนิคการสอนนั้นอาจทำให้ความร่วมมือเกิดขึ้น ซึ่ง Hammond (1999) ได้ทำการวิจัยและพบว่าการถ่ายทอดการสอนและบุคลิกลักษณะของผู้สอนมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนจริง แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับต้องมีความเชื่อมโยง 3 อย่าง ตามรูปแบบความเชื่อมโยงของ Gess-Newsome และ Lederman (1999) ได้แก่ (1) ความเป็นเลิศทางวิชาที่ตนสอน (2) องค์ความรู้ของอาชีพความเป็นผู้สอน (3) ความรู้ในบริบทของสอน โดย Lowyck อ้างถึงใน Weeda (1986) ว่าการสร้างความเข้มแข็งในการบุคลิกลักษณะในการถ่ายทอดของผู้สอน สามารถทำได้ดังนี้ (1) ความชัดเจนที่ตรงกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน (2) ความยืดหยุ่นในการให้ความช่วยเหลือและจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน (3) ความกระตือรือร้นในการแสดงออกทางอากัปกิริยา และการแสดงออกทางความคิด (4) การปฏิบัติตนในรูปแบบการทำธุรกิจ โดยสร้างให้ผู้เรียนเคารพต่อเวลาและหน้าที่ (5) การวิจารณ์ในทางที่สร้างสรรค์ (6) การปฏิบัติตนในการสอนอย่างแนบเนียนโดยการแนะนำความคิด เคารพความรู้สึกผู้เรียน และกระตุ้นผู้เรียน (7) การให้ผู้เรียนได้มีการประเมินตน (8) การกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์โดยการตั้งคำถาม (9) การแบ่งแยกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนระหว่างระดับการเรียนรู้ทางความคิดและการกระทำซึ่งครูทั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรมีเทคนิคนี้ ทำให้เกิดความร่วมมือจากการเรียนรู้จากกันและกัน

แนวโน้มของความร่วมมือด้านการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือซึ่งขึ้นอยู่กับการกำหนดนโยบายหรือการทำบันทึกความเข้าใจในวัตถุประสงค์และกฎกติกาในความร่วมมือ และผลประโยชน์ที่จะได้รับ โดยการทำกิจกรรม สัมมนา อบรมพัฒนาศักยภาพเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้วยสาเหตุที่ความร่วมมือเป็นการร่วมมือระหว่างโรงเรียนที่มีระบบแตกต่างกัน และมีความแข่งขันทางการศึกษาสูง ซึ่งเป็นไปได้ดังที่ Donnelly (1997) ได้สรุปสาระสำคัญของการบริหารบนความร่วมมือ ไว้ดังนี้ (1) รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะแบบเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาถกเถียงปัญหาของตนเองได้ โดยมีการยอมรับนับถือและไว้วางใจกัน (2) การมีกำลังใจในการปฏิบัติงาน โดยให้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารกิจการขององค์การ และกระตุ้นทัศนคติในการถือคุณองค์การ นำสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ (3) ระบบการติดต่อสื่อสารภายในองค์การ มีความคล่องตัวเป็นไปโดยอิสระทั้งในแนวดิ่งและแนวราบ ข้าราชการภายในองค์การ การปฏิบัติงานและกิจการต่างๆภายในองค์การ (4) การมีปฏิริยาโต้ตอบกันอย่างเปิดเผยและกว้างขวางเกี่ยวกับเป้าหมายขององค์การ การปฏิบัติงานและกิจการต่างๆภายในองค์การ (5) การตัดสินใจต่างๆ กระทำโดยกลุ่มในทุกระดับขององค์การ (6) การเปิดโอกาสให้กลุ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้นและ

ถูกต้องตามความประสงค์อย่างแท้จริง (7) การควบคุมงานมีลักษณะกระจายไปในหมู่ผู้ร่วมงาน ให้มีการควบคุมกันเองและเน้นในเรื่องการแก้ปัญหาเป็นหลัก หลีกเลี่ยงการตำหนิ ดุด่า ว่ากล่าว (8) การเห็นความสำคัญของทรัพยากรบุคคลด้วยการฝึกอบรมเพื่อให้การทำงานมีผลงานสูงสุด และสำเร็จตามเป้าหมาย

แนวโน้มของหลักสูตรในโรงเรียนกวดวิชาควรมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมเพื่อเป็นการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรมตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของดลพร วัฒนาเจริญโกศา (2554) ว่า โรงเรียนกวดวิชาที่ส่งเสริมจริยธรรมน้อยในการจัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลาง เพราะเวลาเรียนน้อยผู้สอนจึงไม่สามารถนำจริยธรรมมาเชื่อมโยงกับเวลาที่สอนได้ ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนมีเทคนิคที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจและมีการจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมจริยธรรมให้ผู้เรียนเข้าร่วมได้ ด้านการวัดและประเมินผลไม่สามารถรายงานผลเป็นเกรดได้และยังไม่มีเกณฑ์การวัดด้านจริยธรรม ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนยังไม่มี การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมจริยธรรมให้ผู้เรียน โดยการสอดแทรกสามารถทำได้ด้านการจัดหลักสูตรควรจัดให้มีการสอบวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียน จัดเนื้อหาให้ครอบคลุมปรับให้ทันสมัยและสอดแทรกจริยธรรมในโจทย์คำถาม การยกตัวอย่าง ด้านกระบวนการเรียนการสอนต้องสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนเข้าใจความแตกต่างของผู้เรียน ผู้บริหารให้ความสำคัญในการส่งเสริมจริยธรรมให้กับผู้สอนและผู้เรียน ส่วนด้านการประเมินผลควรมีการกำหนดให้มีการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2. การทำวิจัย

สภาพของความร่วมมือด้านการทำวิจัยระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาพบว่าไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้นด้วยสาเหตุของการบริหารงานวิชาการในที่มีการแยกส่วน โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการทำวิจัยเฉพาะกรณี โดยการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล ส่วนโรงเรียนกวดวิชามีวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้จะมีความชัดเจนที่ในแง่ของการให้องค์ความรู้ทางวิชาการแก่ผู้เรียนเท่านั้นดังนั้นการค้นคว้าความรู้ และความจริง อย่างเป็นระบบและวิเคราะห์และตีความด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนางานวิชาการและผู้เรียนทางวิชาการจึงไม่เกิดขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่โรงเรียนกวดวิชาจะใช้วิธีการสังเกตการณ์ และปรับเปลี่ยนวิธีการจนเกิดเป็นรูปแบบตายตัว ส่วนงานวิจัยที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับงานวิชาการของโรงเรียนทั้งสองประเภทในด้านต่างๆ จะเป็นการจัดทำจากนักวิจัยจากภายนอกโรงเรียนทั้งสองประเภท ซึ่งความร่วมมือทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนทั้งสองประเภท

ยังมีประเด็นหลายประเด็นที่ไม่ได้รับข้อพิสูจน์ จึงทำให้แนวทางในการแก้ปัญหาทางวิชาการไม่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้

สภาพที่เกิดขึ้นดังกล่าว หากมองในมิติของการบริหารงานบนความร่วมมือนั้น โรงเรียนทั้งสองประเภทยังไม่มีความเป็นผู้นำทางวิชาการที่จะทำให้เกิดความร่วมมือกันอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับ ปองสิน วิเศษศิริ (2555) ได้กล่าวถึงความเป็นผู้นำทางการศึกษาว่า บุคลากรทางการศึกษาควรเป็นผู้นำทางวิชาการ และจะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและต้องทำตนให้เป็นผู้ดำเนินการบริหารจัดการให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพอย่างน้อยตามมาตรฐานหรือตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งทำให้เกิดภาวะผู้นำที่ใช้ในการนำชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสมาชิกจะพบกันเพื่อหารือกันเรื่องงานและทำงานด้วยกันในการแก้ปัญหาเรื่องต่างๆ ผลัดกันสะท้อนความคิดเห็นในงานที่ตนรับผิดชอบ โดยการทำงานวิจัยถือเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นผู้นำทางวิชาการเพราะผลวิเคราะห์ที่ได้จากการวิจัย นำไปซึ่งแนวทางในการประกันคุณภาพและปรับปรุงหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลได้

แนวโน้มของความร่วมมือด้านการทำวิจัยระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือควรขึ้นอยู่กับการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน โดยการทำวิจัยต้องเป็นงานวิจัยที่ได้ผลข้อมูลที่เกิดประโยชน์แก่โรงเรียนทั้งสองประเภท ไม่ควรเป็นผลการวิจัยที่ทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียหาย ซึ่งบทความของ Jame E. Barott and Rebecca Raybould ได้อธิบายเกี่ยวกับความร่วมมือและความขัดแย้ง (Collaboration and Conflict) ของการมีส่วนร่วมว่าการสร้างความร่วมมือควรเริ่มจากการสร้างความพึงอาศัยระหว่างบุคลากรไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งเมื่อความร่วมมือที่เกิดจากการพึ่งพากัน ย่อมทำให้เกิดความขัดแย้งเป็นธรรมดา เพราะการร่วมมือเกิดจากบุคคลที่มีจุดมุ่งหมาย เป้าประสงค์ มาตรฐาน และความคิดต่างกัน (Pfeffer, 1981) ซึ่งสามารถแก้ไขได้โดยการให้ความสำคัญมากขึ้น และสร้างอุดมการณ์เดียวกัน นอกจากนั้นความร่วมมือทำให้เกิดส่วนได้และส่วนเสีย (Benefits and Costs) ซึ่งความสัมพันธ์ที่มีการพึ่งพากันจะทำให้เกิดการสูญเสีย การได้รับอิทธิพล การเพิ่มพูนของข้อมูล ฯลฯ ที่จะหล่อหลอมโครงสร้างความร่วมมือให้เกิดขึ้นได้จึงมีการตั้งคำถามว่า จะได้อะไรและจะเสียอะไร ใครเป็นผู้ที่ได้รับและใครจะเป็นผู้ที่เสียเปรียบ

ด้วยการมีแนวโน้มที่โรงเรียนทั้งสองประเภทจะร่วมมือกันในเรื่องการทำวิจัย จึงเป็นเรื่องที่ดีดังนี้ Mcniff, Lormaxx, and Whitehead (2006) ได้กล่าวถึงความสำคัญในการทำวิจัยในชั้นเรียนว่า มนุษย์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและสถานการณ์ทางสังคมก็เปลี่ยนแปลงตาม นี่คือน่าสนใจในการงานวิจัย เพราะงานวิจัยชิ้นหนึ่งสามารถให้กำเนิดงานวิจัยอีกขึ้น ไม่มีสิ่งที่ยั่งยืน เพราะเรา

เปลี่ยนแปลงตัวเราเองและบริบทรอบตัวเสมอ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะทำให้ความคิดและการปฏิบัติที่เป็นพลวัตอันจะสะท้อนไปมาและปรากฏตลอดในกระบวนการวิจัย

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

สภาพของความร่วมมือด้านการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาพบว่าไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้นด้วยสาเหตุของการบริหารงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นคนละระบบ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นโรงเรียนในระบบ มีการบริหารเวลาตามเวลาราชการและมีการแบ่งหน้าที่ตามกรอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ส่วนโรงเรียนกวดวิชาเป็นโรงเรียนนอกระบบ มีการบริหารเวลาที่เป็นอิสระเพราะมีการจัดการสอนช่วงหลังเลิกเรียนและวันหยุดสุดสัปดาห์ นอกจากนี้ มีผู้สอนส่วนใหญ่ที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไปสอนในโรงเรียนกวดวิชาซึ่งเป็นผลกระทบให้แก่โรงเรียนมัธยมปลายอย่างมากในการที่ผู้สอนไม่สามารถทุ่มเทให้กับงานในโรงเรียนได้เต็มที่ ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากค่าตอบแทนของการปฏิบัติงานการสอนในโรงเรียนไม่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมปลาย ทำให้ผู้สอนต้องเพิ่มชั่วโมงการทำงานโดยรับการสอนนอกโรงเรียน ประกอบกับการทำงานในรูปแบบดังกล่าวเป็นการเรียนแบบทางเลือก ทำให้ผู้สอนต้องมีความกระตือรือร้นในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

ปรัชญา ปิ่นมณี ในวารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์ ปีที่ 30 ฉบับที่ 2 มิถุนายน 2555 ที่กล่าวถึงบทสรุปที่แสดงถึงความเป็นไปได้ 2 แห่ง จากการสร้างแบบจำลองของความเชี่ยวชาญในครูสอนพิเศษ ดังนี้ แบบจำลองแบบแรกแสดงถึงความเชี่ยวชาญด้านกวดวิชาเป็นเพียงพฤติกรรมทุจริตของครูประจำ Biswal (1999) ซึ่งให้เห็นว่าจริงๆแล้วครูประจำเหล่านี้ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญด้านกวดวิชา การเรียนกวดวิชาเป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติ หรือเป็นการใช้อำนาจในทางที่ผิดของครูเท่านั้น Glewwe and Jayachandran (2006) ระบุว่า ครูประจำสอนไม่เต็มที่ในชั้นเรียนปกติ และสอนอย่างเต็มที่ในชั้นเรียนกวดวิชาเพื่อสร้างอุปสงค์ของการบริการกวดวิชา พฤติกรรมดังกล่าวคล้ายๆกับการกำหนดราคาแบบแบ่งแยกระดับที่สองของผู้ผูกขาด (2nd degree price discrimination) Ng and Li, 2012 แสดงให้เห็นว่า ถ้าไม่มีการบริการกวดวิชา ระบบการเลื่อนขึ้นเงินเดือนโดยพิจารณาจากผลการสอนของครูสามารถกระตุ้นให้ครูประจำสอนอย่างเต็มที่ในชั้นเรียนปกติได้ แต่ถ้าครูประจำพบว่าความพยายามของตนก่อให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนเพิ่มขึ้นไม่มากนัก และนักเรียนบางคนมีอำนาจซื้อบริการกวดวิชา ครูประจำจะกลับไปทำทุจริตอีกครั้ง โดยการสอนไม่เต็มที่ในชั้นเรียนปกติ และสอนอย่างเต็มที่ในชั้นเรียนกวดวิชา

แบบจำลองแบบที่สอง ยอมรับว่าความเชี่ยวชาญด้านกวดวิชานั้นมีอยู่จริง (Dessy, St-Amour, and Rogers, 2008) โดยให้ครูประจำห้องตัดสินใจเลือกระหว่างการใช้เวลาว่างในการสอนพิเศษในตลาดบริการกวดวิชา หรือทำการผลิตในภาคการผลิต ผลลัพธ์ของแบบจำลองทำนายได้ว่า ผลตอบแทนของการศึกษาจะสูงเพียงพอ จึงเกิดอุปสงค์ในตลาดบริการกวดวิชาและทำให้ครูประจำห้องใช้เวลาว่างสอนพิเศษจนกระทั่งกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ดังนั้นปัจจัยกำหนดความเชี่ยวชาญด้านกวดวิชานั้น คือผลตอบแทนของการศึกษา ซึ่งให้เห็นว่า การกวดวิชาสามารถตอบสนองความต้องการด้านการศึกษาในส่วนที่การเรียนในชั้นเรียนปกติไม่สามารถตอบสนองได้ บ่งบอกเป็นนัยว่า ครูสอนกวดวิชาต้องมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

แนวโน้มของความร่วมมือด้านการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือซึ่งขึ้นอยู่กับข้อกำหนดนโยบายการบริหารเวลา และแบ่งหน้าที่ เริ่มตั้งแต่การวางแผน ดำเนินการ และประเมินผล โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งมีความสอดคล้องกับสหรัฐอเมริกาที่มีการปรับเปลี่ยนนโยบายเกี่ยวกับความร่วมมือในปี 1980 และปี 1990 ในการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียน เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับชุมชน โดยโรงเรียนมีความสำคัญอย่างมากเพราะมีความใกล้ชิดและมีคุณค่ากับคนในชุมชนทุกวัน แนวความคิดนี้เริ่มต้นในปี 1930 ซึ่งเป็นช่วงของ Frederick Taylor ที่ต้องการสร้างความร่วมมือระดับองค์กร ซึ่งในขณะนั้นผลลัพธ์ที่ต้องการได้จากความร่วมมือคือ โรงเรียนสามารถสร้างผลผลิตที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้

ตามหลักการของการออกแบบภาระงานผู้สอนเพื่อความร่วมมือในบทความของ Diana G. Pounder (1998) กล่าวว่า การเพิ่มคุณภาพของผู้เรียนขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ในการปฏิบัติงานของผู้สอน โดยผู้สอนต้องมีแรงจูงใจ ซึ่งอาจได้รับการกระตุ้นจากโรงเรียนหรือผู้บริหารในการทำงานที่มีความสร้างสรรค์ และผู้สอนมีความสัมพันธ์ในรูปแบบพึ่งพาอาศัย โอกาสในการบริหารตนเอง ที่จะนำไปสู่การทำงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น การทำงานของผู้สอนประกอบไปด้วย การวิเคราะห์หลักสูตร การประสานงานไปในทิศทางเดียวกัน การบริหารผู้เรียนทางด้านวิชาการและพฤติกรรม การให้การบ้านผู้เรียน ความยืดหยุ่นของกลยุทธ์ การประเมินผู้เรียน การวางแผนปฏิทินของหลักสูตร ประสานงานกับผู้ปกครอง และควบคุมงบประมาณ โดยที่ผู้สอนต้องมีลักษณะในการปฏิบัติงานดังนี้ (1) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนด้วยกันในชั้นที่การดำเนินงานต้องการ (2) การทำงานด้วยความรอบคอบและมีอิสระในการสร้างปฏิทินการทำงานโดยทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ (3) มีทักษะที่หลากหลายเพื่อความสำเร็จในการปฏิบัติงาน (4) ได้รับข้อมูล

ย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน (5) ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับตัวผลงาน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการบริหารเวลาและหน้าที่ของผู้สอนในโรงเรียนมัธยมปลายและกวดวิชา

ความร่วมมือดังกล่าวระหว่างผู้สอนทำให้เกิดมาตรฐานกลุ่มในกระบวนการทำงาน ทำให้เกิดการพัฒนาระบบงานที่มีกลยุทธ์และมีลักษณะเฉพาะตัวสำหรับกลุ่มความร่วมมือนั้นๆ ที่ตอบรับการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งนับว่าเป็นกลไกในการควบคุมอย่างไม่เป็นทางการ โดยการสร้างรูปแบบของความเป็นอิทธิพลในการเสริมสร้างความรู้ ประสบการณ์ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานส่วนผลลัพธ์ของความร่วมมือดังกล่าวก่อให้เกิด (1) ระบบการทำงานที่มีการควบคุมระหว่างผู้สอนกันเอง (2) ทำให้เกิดการปรึกษากันเกี่ยวกับกระบวนการทำงานและทางด้านเทคนิค (3) ทำให้ทราบความต้องการของกันและกันและเกิดแรงกระตุ้นในการทำงาน และสิ่งที่จะทำให้ความร่วมมือประสบผลสำเร็จมากขึ้นได้ โดย (1) มีประสิทธิภาพในการประสานงาน เพิ่มการผูกมัดระหว่างผู้สอนให้มากขึ้น (2) มีการแบ่งปันแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ที่เหมาะสม (3) สร้างกลยุทธ์การปฏิบัติงาน

4. การร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร

สภาพของความร่วมมือด้านการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาพบว่าไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้นด้วยสาเหตุของการบริหารงานคนละระบบ และความเป็นคู่แข่งในด้านของบุคลากร เทคโนโลยีและสื่อการสอน การจัดการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีกรอบของการทำงานในเวลาราชการ ซึ่งหากไม่มีนโยบายเป็นตัวกำหนดเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายการสร้างเครือข่ายอาจมีประเด็นเกี่ยวกับผลประโยชน์เข้ามาทับซ้อน เพราะโรงเรียนกวดวิชาที่มีรูปแบบในการบริหารงานเชิงธุรกิจทำให้ภาพลักษณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเสียได้ ซึ่งหลักการของการเปลี่ยนแปลงโรงเรียนเพื่อสร้างรูปแบบการเครือข่ายเพื่อความร่วมมือต้องมีการให้ความรู้ในความเป็นจริงว่าความร่วมมือไม่มีทางเกิดขึ้นโดยไม่เกิดผลประโยชน์และความเสียหาย ดังนั้นต้องมีการรณรงค์ถึงความเข้าใจถึงการต่อต้านและเปลี่ยนแปลง (Jame E. Barott and Rebecca Raybould)

ในบทความของ Jame E. Barott and Rebecca Raybould กล่าวว่าหากความเข้าใจนี้ไม่เกิดขึ้นความเข้าใจนี้ความร่วมมือที่ควรจะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาจะกลายเป็นตัวปัญหาเสียเอง ด้วยธรรมชาติของโรงเรียนมีปัญหาและอุปสรรคมากมายอยู่แล้วผู้เข้าร่วมต้องทราบว่าความร่วมมือจะไม่เป็นการแก้ปัญหาอุปสรรคเหล่านี้ แต่กระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะทำให้ปัญหา และอุปสรรคในโรงเรียนเป็นที่ประจักษ์มากขึ้น เพื่อร่วมกันหาหนทางในการแก้ไขได้ ดังนั้น

การเปลี่ยนแปลงในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน เพราะมนุษย์ไม่ชอบยอมรับความแตกต่างของผู้อื่น ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้ง ทศนคติและวิธีการคิดต้องมีการปรับเปลี่ยนว่า ความสัมพันธ์ของความร่วมมือจะเปิดโอกาสในการนำสิ่งที่แตกต่างมาเป็นจุดแข็งในการปฏิบัติงาน และความรู้ความสามารถของตนมาทุ่มเทให้กับการศึกษาในการพัฒนาผู้เรียนแทน

ในการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรนั้น Duckle (1993,1994) Gray (1995) Kusserow (1991) และ Serason et al. (1977) ได้กล่าวถึงความล้มเหลวของความร่วมมือว่าเกิดขึ้นเพราะการขาดความไว้วางใจ ขาดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและเปิดเผย การได้รับการฝึกฝนที่แตกต่างกัน วัฒนธรรมการทำงานที่ต่างกัน และความต้องการปกป้องอาณาเขตของตน ซึ่งในทางกลับกันความร่วมมือส่งเสริมให้เกิดการต่อสู้เพื่อส่วนรวมจากความพยายาม การประนีประนอม และการดำเนินการร่วมกัน Peter Drucker (1999) ได้กล่าวว่าการปฏิรูปให้เกิดความร่วมมือส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้เกิดการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อความร่วมมือเกิดขึ้นจะถือเป็นความเบ็ดเสร็จไม่ใช่ทางเลือก โดยจะมีการตั้งคำถามตลอดกระบวนการถึงการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานว่าจะทำอย่างไรให้เกิดผลผลิตที่มากขึ้นและดีขึ้นไปอีก อย่างไรก็ตามสภาพเศรษฐกิจมีส่วนได้และส่วนเสียเป็นตัวตัดสิน ดังนั้นความยากของความร่วมมือคือการที่ผู้ร่วมมือจะไม่ยอมรับการส่วนเสีย

ส่วนเหตุผลทางด้านผลประโยชน์ที่ทับซ้อนอันจะเกิดจากการสร้างเครือข่าย สอดคล้องกับหลักการสร้างความร่วมมือที่นับว่าการสร้างเครือข่ายเป็นความสัมพันธ์ทางการเมือง Gary M.Crow ในแง่รูปแบบของอิทธิพล เพราะลักษณะสำคัญของความร่วมมือที่สำคัญมากคือ เสมอภาค (Parity) และการตอบแทน (Reciprocity) (Mergondoller, 1981) ความเสมอภาคในหมู่ผู้ให้ความร่วมมือ และผลตอบแทนที่ได้จากการร่วมมือในแง่ของผลประโยชน์ อภิสิทธิ์ รางวัลจากการเข้าร่วมเพราะผู้เข้าร่วมต้องมีความรู้สึกของการประสบความสำเร็จ และการเข้าร่วมตอบสนองความต้องการบนอุดมการณ์เดียวกัน ในการที่ร่วมใช้ทรัพยากรด้วยกันผู้ที่อยู่ในเครือข่ายยอมแสวงหาสถานภาพของตนและพยายามทำให้คงไว้ ในการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ให้แก่กัน และร่วมพัฒนาอุดมการณ์

แนวโน้มของความร่วมมือการสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือซึ่งขึ้นอยู่กับทัศนคติในแง่บวก จิตที่เป็นสาธารณะในการแลกเปลี่ยนทรัพยากรทางด้านบุคคลและความเข้าใจของวัตถุประสงค์ในความร่วมมือในการสร้างเครือข่าย โดยแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ในการสร้าง

เครือข่ายแลกเปลี่ยนทรัพยากรคือ เครือข่ายในการร่วมพัฒนาและสรรค์สร้างของสื่อการสอน และการจัดการความรู้

ในสหรัฐอเมริกา รัฐเวสต์เวอร์จิเนียได้มีโครงการการสร้างเครือข่ายขององค์ความรู้ของโรงเรียนที่มีผู้เข้าร่วมคือ ครูผู้สอน 500 คน และครูฝ่ายธุรการ 60 คน โดยเกิดจากนโยบายการพัฒนาเพื่อความยั่งยืนในการใช้ประโยชน์สูงสุดของทรัพยากรในโรงเรียนเขตชนบท โดยใช้เครือข่ายการจัดการความรู้เข้ามาเพื่อสร้างความร่วมมือในการบริหารความเปลี่ยนแปลง สาเหตุที่โครงการนี้เกิดขึ้นก็เพื่อเชื่อมโยงผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในการบริหารงานของโรงเรียน ทำให้ครูผู้สอนสามารถให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำกลยุทธ์ เป้าหมายพันธกิจของโรงเรียน และการประเมินหลักสูตรได้ การดำเนินการดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างองค์ความรู้ และมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจการดำเนินการต่างๆในโรงเรียน ซึ่งทำให้โรงเรียนสามารถมีความสัมพันธ์ที่กระตือรือร้น มีทิศทางการบริหารงานที่เหมือนกัน เกิดการทำงานที่เห็นคุณค่ากัน และกัน ดังนั้นการสร้างเครือข่ายจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดโอกาสให้ผู้สอนได้สร้างสรรคหลักสูตร การประเมิน การสร้างตัวชี้วัดร่วมกันได้โดยความร่วมมือสร้างเครือข่ายดังกล่าวจะเกิดจาก (1) ความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ (2) ความรู้สึกว่าคุณสมควรทำ (3) ความรู้สึกว่าคุณมีคุณค่า (4) ทัศนคติแง่บวก

การสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรมีความสำคัญมากในปัจจุบันที่ข้อมูลเปรียบเสมือนอำนาจในการบริหารงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ เพราะการบริหารงานปัจจุบันคือ (1) การตัดสินใจบนพื้นฐานของหลักฐานและข้อมูล (2) แสดงความโปร่งใสให้สาธารณะเห็น (3) การเข้าถึงความต้องการของสาธารณะด้านการวางแผนการศึกษา Peter Drucker (1993) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงที่ทำทายนที่สุดคือการเปลี่ยนแปลงในโรงเรียน โดยให้เหตุผลว่า โรงเรียนต้องยอมรับตัวเองต่อผลลัพธ์ในการบริหารงานของตน เพราะการสร้างเครือข่ายขององค์ความรู้ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายทราบข้อมูลบนฐานข้อมูลเดียวกัน ซึ่งองค์ความรู้เป็นศูนย์กลางของสังคมที่กำหนดโครงสร้าง เป้าหมาย และกระบวนการของโรงเรียน ในการสร้างคุณค่าให้แก่สังคมและชุมชน

5. การจัดทำรายงาน

สภาพความร่วมมือของการจัดทำรายงานระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาพบว่าไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้นด้วยสาเหตุของการบริหารงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเป็นคนละระบบ วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้อัน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต้องมีการจัดทำรายงานบันทึกหลังการสอน รายงานการประเมินผู้สอน รายงานประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำไปพัฒนาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้สอน ส่วนโรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำรายงานดังกล่าว เพราะการเรียนกวดวิชาเป็นลักษณะการติว กวดทำให้และผู้เรียนเรียนเป็นคอร์ส การหมุนเวียนของผู้เรียนมีความเร็วและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

กฎระเบียบข้อบังคับเกณฑ์มาตรฐานในแบบประเมินของโรงเรียนนอกระบบ ประเภทกวดวิชาของกลุ่มงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบ (กร.) พบว่างานประกันคุณภาพในโรงเรียนกวดวิชา มีมาตรฐาน 12 มาตรฐาน และ 26 ตัวบ่งชี้ ซึ่งมาตรฐานที่ 4 เกี่ยวกับการบวณการวัดและประเมินผลผู้เรียนตามสภาพจริง ประกอบด้วย 2 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ (1) มีการวัดประเมินผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง โดยเกณฑ์การประเมินและพิจารณาที่อยู่ในเกณฑ์คือมีการวัดประเมินผลผู้เรียนที่เป็นมาตรฐานของโรงเรียนและมีเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลที่เป็นปัจจุบันและต่อเนื่อง (2) มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง โดยเกณฑ์การประเมินและพิจารณาที่อยู่ในเกณฑ์คือมีการนำผลการประเมินไปใช้พัฒนาผู้เรียนและมีการปรับปรุงการสอนของครู/ผู้สอนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นมาตรฐานที่ 6 ประกอบด้วย 1 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับสูง โดยเกณฑ์การประเมินและพิจารณาที่อยู่ในเกณฑ์คือ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าร้อยละ 50 มีความรู้ความสามารถและทักษะตามข้อกำหนดและประเมินผลของโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนกวดวิชาไม่มีการบริหารงานที่สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานที่ 4 และ 6 ของโรงเรียนกวดวิชา

ในด้านการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินผลความรู้ของผู้เรียนเนื่องจากไม่มีการประเมินผลผู้เรียนในด้านผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์แต่ต้น ทำให้ข้อมูลที่ได้จากโรงเรียนกวดวิชาในมุมมองของโรงเรียนมัธยมปลายยังขาดความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้เนื่องจากกฎเกณฑ์ทางการประเมินผลที่มีสำหรับโรงเรียนกวดวิชายังไม่ได้รับการดำเนินการอย่างเคร่งครัด ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ของสำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการชี้ให้เห็นได้ว่า กฎหมายทางการศึกษามีปัญหาการดำเนินการเนื่องมาจากเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับแล้วยังไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การบริหารจัดการศึกษาบางเรื่องยังขาดกฎหมายรองรับ หน่วยงานส่วนกลางบังคับใช้กฎหมายการศึกษาโดยเน้นการปฏิรูปโครงสร้างองค์กรมากกว่าการปฏิรูปคุณภาพการเรียนการสอน ส่วนการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ยังขาดเนื้อหาสาระและวิธีการที่

เหมาะสมที่จะทำให้มีสัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร อีกทั้งยังขาดการปรับปรุงกฎระเบียบที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองทำให้การศึกษาตลอดชีวิตยังไม่เป็นวิถีชีวิตของคนในชาติ

แนวโน้มของการจัดทำรายงานระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา พบว่ามีแนวโน้มในความร่วมมือขึ้นอยู่กับการจัดทำรายงานเกี่ยวกับผู้เรียนเท่านั้น ในเรื่องของผลการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ ซึ่งทางโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้ให้ข้อแม้ว่า โรงเรียนกวดวิชาต้องมีการควบคุมมาตรฐานการจดกาเรียนรู้ให้มีความคล้ายคลึงกับโรงเรียนกวดวิชา ผลจากการร่วมจัดทำรายงานจึงจะมีประโยชน์ มีความน่าเชื่อถือ และใช้ได้จริง

แนวคิดการบริหารงานที่มีความร่วมมือระหว่างผู้สอนนั้นจากงานวิจัย โดย Finders (1988) กล่าวว่าผู้สอนส่วนใหญ่จะขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนด้วยกันในรูปแบบของการพัฒนาวิชาชีพ โดย Ashton and Webb ได้ทำการทดลองระหว่างโรงเรียนสองโรงเรียน ผลการทดลองปรากฏว่า โรงเรียนที่ไม่มีความร่วมมือกันนั้นมีการบริหารงานแบบแนวตั้ง โดยผู้สอนมองว่าการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนเป็นหน้าที่และภาระที่ต้องทำ โดยการสื่อสารระหว่างผู้สอนด้วยกันไม่ค่อยเกิดขึ้น หรือหากมีการสื่อสารกันจะเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ส่วนโรงเรียนที่มีความรู้มีระหว่างผู้สอนนั้น การบริหารงานจะมีการตัดสินใจร่วมกัน และร่วมกันแก้ปัญหาที่เผชิญในผู้เรียน

Rosenholtz's (1988) ทำการวิเคราะห์โรงเรียนในรัฐเทนเนสซีจำนวน 78 โรงเรียน เกี่ยวกับความร่วมมือของผู้สอนว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่มีความร่วมมือกัน มีโครงสร้างของการแบ่งแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเนื้อหา บนวัตถุประสงค์ของการช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากขึ้น โดยการวางแผนร่วมกันจากข้อมูลที่ได้รับ ส่วนสภาพแวดล้อมโรงเรียนที่ไม่มีความร่วมมือกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้สอนจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องของผู้เรียน และการแสดงความเห็นอกเห็นใจระหว่างผู้สอนกันเองที่ต้องทำการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนที่มีปัญหา ดังนั้นโรงเรียนที่มีความสำเร็จในการสร้างความร่วมมือจะมีลักษณะของผู้สอนที่ได้รับการประเมิน ทบทวนและตรวจสอบ

จากการวิจัยของสถาบัน Teaching and Learning International Survey (TALIS) เกี่ยวกับการประเมิน และการรับข้อมูลย้อนกลับว่า ผู้สอนจะไม่เห็นคุณค่าของงานที่ตนได้รับมอบหมาย หากผู้สอนไม่มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินผู้สอนและการได้รับข้อมูลย้อนกลับ และเมื่อผู้สอนต้องจัดทำรายงานดังกล่าวอาจทำให้ผู้สอนเกิดความรู้สึกของความไม่มั่นคง และความกลัว (Saunders, 2000) ด้วยการทำปฏิบัติงานดังกล่าวต้องมีความน่าเชื่อถือ และเป็นการตัดสินใจผู้สอน ซึ่งหากไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้สอนอาจถูกมองในแง่ลบ (O'Day, 2002) อย่างไรก็ตามการจัดทำรายงานเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดโครงสร้างของการ

บริหารงานในโรงเรียน ซึ่ง TALIS พบว่าการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินผู้สอนและการได้รับข้อมูลย้อนกลับเป็นผลดีกับผู้สอนในโรงเรียนเพราะจะทำให้เกิดความพึงพอใจในวิชาชีพตนมากขึ้น เพราะแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อน จุดแข็ง และทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนของทรัพยากร สร้างแรงจูงใจ และส่งเสริมการตัดสินใจด้วยตนเอง ซึ่งทำให้เกิดความมั่นคงในหน้าที่การงาน นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการพัฒนาในตัวผู้สอนและการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนอย่างเห็นได้ชัด ส่งผลให้การประเมินการเรียนรู้ในโรงเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีและมีประสิทธิภาพในการประเมิน การแลกเปลี่ยนของข้อมูลที่ทำให้การจัดการเรียนรู้มีการพัฒนาใน 8 ลักษณะ คือ (1) ผู้สอนสามารถทำการบริหารงานในชั้นเรียน (2) ผู้สอนได้รับองค์ความรู้และความเข้าใจในวิชาที่ตนสอนมากขึ้น (3) ผู้สอนได้รับองค์ความรู้และความเข้าใจในโครงสร้างของวิชาที่ตนสอนมากขึ้น (4) ผู้สอนได้รับการพัฒนา และการอบรมเพื่อพัฒนาการสอนของตน (5) ผู้สอนสามารถเข้าใจวิธีการสอนเพื่อผู้เรียนที่มีความพิเศษ (6) ผู้สอนสามารถรู้วิธีการรับมือกับผู้เรียนที่ไม่มีวินัยและมีปัญหาทางพฤติกรรม (7) ผู้สอนสามารถปฏิบัติการสอนให้กับผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (8) ผู้สอนสามารถเน้นการพัฒนาผู้เรียนทางด้านผลสัมฤทธิ์

ตอนที่ 2 อภิปรายผลการศึกษาแนวทางของความร่วมมือทางวิชาการระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

ผู้วิจัยของนำเสนอการอภิปรายผลโดยแบ่งเป็น 5 ประเด็นคือ (1) การร่วมวางแผนการกระบวนการเรียนรู้ (2) การร่วมทำวิจัย (3) การร่วมบริหารเวลาและหน้าที่ (4) การร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (5) การร่วมจัดทำรายงาน

1. การวางแผนกระบวนการเรียนรู้

จากสภาพของความร่วมมือด้านการบริหารงานของการวางแผนการบวนการเรียนรู้ที่ยังไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้น เนื่องจากระบบในการบริหารงานของโรงเรียนเป็นคนละรูปแบบ อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนทั้งสองอยู่บนหลักสูตรและผู้เรียนคนเดียวกัน วิธีการจัดการเรียนรู้ต่างกันโดยรูปแบบของการสอนอย่างละเอียดและการสรุปผลที่ไม่ได้สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรม และขาดการประเมินผล จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้ม ความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีบันทึกความเข้าใจ และผลประโยชน์ที่จะได้รับ ดังนั้น แนวทางในการร่วมวางแผน

กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้บริหารระดับสูงในด้านแนวทางมีดังนี้ (1) ควรเป็นการตกลงระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนระดับจังหวัด และพื้นที่ หาเวลาเพื่อหาเวลาในการประชุมการร่วมมือ (2) ควรมีการทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding) 3 ส่วน ได้แก่ ภารกิจในการแบ่งหน้าที่ ผลประโยชน์ที่โรงเรียนทั้งสองประเภทจะได้รับในการที่จะได้ผู้เรียนที่มีคุณภาพ และวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้บนการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน (3) ควรเป็นการบริหารความร่วมมือแบบกลุ่มที่ร่วมกันดูแลคุณภาพการศึกษา (4) บุคลากรควรมีการแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิเคราะห์หลักสูตร การปรึกษาหารือและประชุมเกี่ยวกับเนื้อหาและเทคนิค และการประเมิน (5) ควรเป็นความร่วมมือในลักษณะการต่อยอดการสอนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อเรียนรู้ต่อในโรงเรียนกวดวิชาในระดับที่สูงขึ้น (6) หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสองประเภทควรมีความสอดคล้องและยืดหยุ่นตามสถานการณ์ความร่วมมือ (7) ควรเป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมกันที่มีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในการให้องค์ความรู้แก่ผู้เรียน (8) ควรมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติโดยยึดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต (9) ควรมีการสอบประเมินผลให้มีการอ่าน คิดวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับคุณลักษณะพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 (10) ผู้สอนควรมีความรู้ในเรื่องของหลักการศึกษาอย่างแท้จริงเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างแนวทางการร่วมมือ (11) โรงเรียนทั้งสองประเภทควรแข่งขันทางด้านการศึกษาเกี่ยวกับด้านเนื้อหาสาระและวางแผนการประเมินเกี่ยวกับองค์ความรู้ การอ่าน คิดวิเคราะห์ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนมากกว่าการแข่งขันเชิงธุรกิจ (12) ควรมีการนิเทศการสอนเพื่ออบรมผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับการวางแผนกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเข้าใจในการดำเนินงานและองค์ประกอบที่ทำให้โรงเรียนกวดวิชาประสบความสำเร็จทางวิชาการ (13) ควรมีการวางแผนการเรียนรู้ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยไม่มีการค้ำึงถึงสังกัด ประเภทหรือระบบของโรงเรียน

การเริ่มต้นของการบริหารงานบนความร่วมมือสิ่งที่ต้องคำนึงถึงสิ่งแรกคือ โครงสร้าง ด้วยโครงสร้างของโรงเรียนทั้งสองประเภทเป็นคนละระบบ การต่อต้านเป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นรูปแบบของโครงสร้างในมิติของความร่วมมือควรมองในแง่การลงมือปฏิบัติในการบริหารมากกว่าความเป็นองค์กร (Weick, 1979 ; Simon, 1981, 1976 และ Barnard, 1938) เพราะองค์กรเป็นผลลัพธ์ที่ได้จากการบริหารงานและปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดไว้ ทำให้องค์กรคือสิ่งที่ตามมา ไม่ใช่จุดเริ่มต้น

ตามแนวคิดของ Weick (1979) องค์กรเกิดหลังจากการรวมตัวของบุคคลที่ตระหนักว่า ภาระงานมีความยิ่งใหญ่เกินความสามารถของตน จึงทำให้มีเสาะหาความช่วยเหลือบน ทางเลือกสองทางคือ การบริหารงานคนเดียวหรือการสร้างความร่วมมือเพื่อทำภาระงานให้สำเร็จ ลู่ทางตามเกณฑ์ที่ตนต้องการ การสร้างองค์กรจึงเป็นการแสดงออกทางวัฒนธรรมมนุษย์เพื่อ ความอยู่รอดที่สะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างของความเชื่อที่มีความชัดเจน การตั้งคุณค่า และ สมมุติฐานที่ก่อให้เกิดความต้องการในการร่วมมือ อันนำมาซึ่งกระบวนการและผลลัพธ์ ดังนั้น ความคิดที่เป็นอคติเกี่ยวกับโครงสร้างของความร่วมมือจึงสามารถมีการอธิบายได้ โดยความ ร่วมมือที่สมควรเริ่มจากบุคคลที่กระทำหรือปฏิบัติการใดๆด้วยอุดมการณ์ในการพัฒนาและ แก้ปัญหาเพื่อส่วนรวม การกระทำดังกล่าวในระบบโรงเรียนซึ่งมีบุคลากรผู้สอนที่เป็นส่วนสำคัญใน การประสานงานขึ้นอยู่กับการสมัครใจเพื่อพัฒนาการศึกษาและพัฒนาวิชาชีพตน เพราะความ ร่วมมือต้องเกิดขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจและพึงพอใจร่วมโดยสร้างสภาพแวดล้อมที่มี ประสิทธิภาพในการเติบโต

ความร่วมมือทางวิชาการที่จะเกิดขึ้นโดยผู้สอนควรมีการพัฒนาตนด้านการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ (Little, 1982) (1) ผู้สอนต้องมีส่วนร่วมในบทสนทนาของการจัดการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ และเป็นรูปธรรม (2) ผู้สอนควรมีการร่วมสังเกตการณ์และวิจารณ์การจัดการเรียนรู้เสมอ (3) ผู้สอนควรมีการร่วมวางแผน ออกแบบ วิจัย ประเมิน และเตรียมแผนการสอน (4) ผู้สอนควรมี ความรู้และสอนตนเองเกี่ยวกับวิธีการจัดการความรู้ ความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นไปในรูปแบบ แนวราบที่มีการแลกเปลี่ยนอำนาจและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ผลที่เกิดขึ้นจะทำให้ผู้สอนได้พัฒนา ตนในการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนนั้นจะทำให้เกิดการปกครองแบบ ประชาธิปไตยสำหรับผู้สอนกับผู้บริหาร ทำให้ผู้สอนได้รับอิสระ ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้ ตรงกับเป้าหมายที่การศึกษาได้กำหนดไว้ และเสียสละเพื่อสิ่งที่มีค่ามากกว่าความต้องการส่วนตัว นั่นคือ คุณภาพของการศึกษา

กรณีศึกษาเกี่ยวกับความร่วมมือของการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นในโครงการ พัฒนาโรงเรียนชนบทในประเทศสหรัฐอเมริกาของ National Institute for Urban School Improvement (NIUSI) ความร่วมมือเกิดขึ้นเพื่อการพัฒนาเครือข่ายของผู้สอนในการสร้าง กระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับการเรียนรวม (Inclusive Education) โดยมีวัตถุประสงค์ของ โครงการเพื่อให้ (1) ผู้สอนต้องการเก็บเกี่ยวองค์ความรู้และภาระงานของกันและกัน (2) ผู้สอนต้อง รวบรวมและวิเคราะห์ความหมายของข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับกรอบและมาตรฐานของหลักสูตร (3) เมื่อเกิดปัญหา ผู้สอนต้องร่วมมือกันแก้ปัญหาให้ได้ (4) ผู้สอนต้องร่วมมือกันวิเคราะห์หลักสูตร

ของรัฐ และร่วมสร้างหลักสูตรสำหรับผู้เรียน (5) ผู้สอนต้องมีการพัฒนาตนตลอดเวลาในระดับมืออาชีพ (6) ผู้สอนต้องสร้างความร่วมมือระหว่างครอบครัวและชุมชน เพื่อให้ทราบถึงความต้องการและความจำเป็นให้มีความเป็นคู่ขนานกับหลักสูตรของรัฐ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้คือการทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น มีโครงสร้างการสอนที่มีความเป็นธรรมชาติ ไม่สร้างความเหลื่อมล้ำ และเข้าถึงง่าย และโรงเรียนมีการจัดการเรียนรู้ที่มีการพัฒนามาจากอ้างอิงและเป็นหลักฐานที่เห็นได้ชัด

บทเรียนของโครงการดังกล่าว มีปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการบริหารเวลา ดังนั้นวิธีการแก้ปัญหาของโครงการนี้คือการบริหารเวลาและการใช้เวลาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยจะมีการแยกรูปแบบการทำงานที่ใช้เวลาน้อยไปจนมากออกเป็น 3 ประเภท คือ (1) การทำงานแบบกลุ่ม การมีส่วนร่วมที่เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยผู้สอนแต่ละคนจะมีงานของตนที่นำมาเล่า ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีความคาดหวังใดๆทั้งสิ้น เป็นเพียงการแบ่งปันและรับฟังข้อมูลเท่านั้น ซึ่งสามารถทำได้ทุกเวลา และผู้สอนก็สามารถนำไปปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุงได้ตามบริบทงานของตน (2) การทำงานแบบทีม คือ การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานระหว่างผู้สอน โดยมีการช่วยเหลือบางส่วนในการทำงาน ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของทีมนั้นๆ ผ่านการปรึกษาและสนทนา โดยมีการให้ความคิดเห็นที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง (3) การร่วมมือในการทำงานคือการสร้างบทสนทนาและความเห็นพ้องของกลุ่มในการสร้างสรรค์งานที่ผู้สอนแต่ละคนไม่สามารถคิดเองได้หากปฏิบัติงานคนเดียว

การร่วมมือในการวางแผนเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้หากบุคลากรไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร หรือผู้สอนที่ต้องมองเห็นคุณค่า ก่อนที่จะมองเห็นอุปสรรค และร่วมตั้งวัตถุประสงค์ดังกล่าวโดยเอาผู้เรียนเป็นที่ตั้ง บนความเชื่อมโยงของลักษณะการบริหารงานในหลักสูตร การจัดการสอน การประเมิน ซึ่งจะทำให้การจัดการความรู้เป็นการจัดการความรู้เพื่อผู้เรียนอย่างแท้จริง

2. การทำวิจัย

จากสภาพของความร่วมมือด้านการทำวิจัยที่ยังไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้น การวิจัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีการวิจัยแบบเฉพาะกรณี ส่วนในโรงเรียนวิชาไม่มีการวิจัยที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเพียงการสังเกตการณ์ และปรับปรุงพัฒนาจนเกิดเป็นรูปแบบ จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้ม ความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เมื่อการทำงานวิจัยมีวัตถุประสงค์ตรงกัน และมีการแลกเปลี่ยนและเผยแพร่ข้อมูล ดังนั้น แนวทางในการร่วมทำวิจัยที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้บริหารระดับสูงในด้านแนวทางมีดังนี้ (1) บุคลากรของโรงเรียนทั้งสองประเภท

ควรตอบรับและพร้อมที่จะพัฒนาตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของการศึกษา (2)ควรมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ที่เมื่อทราบถึงปัญหาทางวิชาการแล้วต้องรีบแก้ไข โดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้แตกต่างจากเดิม(3) ควรมีความเห็นพ้องในความสำเร็จและความร่วมมือที่จะเกิดขึ้น (4)ควรมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อการพัฒนาผู้เรียนและคุณภาพของงานวิชาการอย่างแท้จริง(5)ควรเป็นงานวิจัยในการทำการทดลองและสังเกตการณ์ (6)ควรมีการเผยแพร่แนวทางการแก้ปัญหาทางวิชาการให้ผู้ที่อยู่ในและนอกวงการการศึกษาได้ทราบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้สอนโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้เป็นครูในโรงเรียนมาก่อนซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีความเปลี่ยนแปลง

Bateson (1972) กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงว่า เราจะตั้งคำถามว่าอะไรคือสภาพที่เป็นอยู่ และอะไรคือสภาพที่ไม่ได้เป็นอยู่ การร่วมทำงานวิจัยเป็นหาข้อเท็จจริงจากการสมมุติฐานถึงสภาพที่เป็นอยู่และสภาพที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จุดเชื่อมต่อระหว่างสองสิ่งนี้คือกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งทำให้ต้องเผชิญหน้ากับ (1) การต่อต้านเพื่อที่จะอยู่ในสภาพเดิม และ (2) การเคลื่อนไหวเพื่อที่จะให้เกิดการความเปลี่ยนแปลงดังนั้นบุคลากรต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของการต่อต้านและความเปลี่ยนแปลงว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้น (Schein, 1996) ซึ่งแนวคิดนี้จะทำให้มองเห็นภาพรวมของสภาพทั้งหมดที่เป็นอยู่

Lewin (1951) มีแนวคิดว่าตามปกติผู้ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงจะมองผู้ต่อต้านว่าเปลี่ยนแปลงว่ายืนกรานอยู่บนแบบแผน ในทางกลับกันผู้ต่อต้านจะมองผู้ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงว่าไม่มีความรู้ ประสบการณ์ และเป็นผู้ที่ต้องการก่อกวนจากภายนอก แต่เมื่อเวลาผ่านไป คำตอบจะปรากฏ เพราะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในทันทีอาจเป็นภัยคุกคามกับระบบความอยู่รอด แต่หากเวลาผ่านไปการเปลี่ยนแปลงไม่เกิดขึ้นก็อาจทำให้ความอยู่รอดอยู่ในสภาวะที่อันตรายได้เช่นเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงจึงเป็นสิ่งที่ท้าทายและเปิดโลกให้กับความเป็นวิชาชีพครู

การเปลี่ยนแปลงควรเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ขึ้นจากข้อพิสูจน์ที่มีหลักฐานบนความต้องการของส่วนรวม บนอุดมการณ์ร่วมอันนำไปสู่คุณภาพและการพัฒนา ซึ่งโรงเรียนทั้งสองประเภทควรมีความเข้าใจของแนวความคิดของการเปลี่ยนแปลง และเปิดโอกาสให้โรงเรียนได้มีการร่วมกันค้นคว้าเพื่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการร่วมวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Collaborative Action Research) ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยที่มีการศึกษาอย่างเป็นระบบ โดยผู้บริหารหรือผู้สอนจะทำการศึกษาค้นคว้าถึงปัญหาที่ตนมี ทำให้เกิดวิธีการทำงานที่ผ่านการทดสอบและประเมินผู้บริหารและผู้สอนจะช่วยเหลือกันในการปฏิบัติงาน ทำให้เกิดการพัฒนาในวิชาชีพ (Watts, 1985)

การร่วมวิจัยทำให้เกิดการตัดสินใจที่ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านสภาพแวดล้อม และมุมมองใหม่ๆ ซึ่งการร่วมมือกันทำให้ผู้บริหารหรือผู้สอนไม่ต้องแก้ปัญหาเพียงผู้เดียว แต่มีการสนับสนุนจากผู้ที่ทำงานในวงการเดียวกัน การทำวิจัยด้านนี้จะมุ่งความสำคัญไปที่ชั้นเรียนซึ่งอาศัยแรงสนับสนุนจากผู้ช่วยสอนแทน การได้รับอิสระในเวลาและการเข้าถึงข้อมูลธุรการ โดยการวิจัยจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของ (1) หลักสูตร (2) โครงสร้างโรงเรียน (3) การประเมินผล และ(4) นโยบาย

กรณีศึกษาโครงการ LAB ที่จัดขึ้นเพื่อสร้างความร่วมมือของผู้บริหารและผู้สอนในการวิจัยเชิงปฏิบัติการของมหาวิทยาลัย Brown ได้กล่าวถึงความสำคัญของการร่วมวิจัยมีดังนี้ (1) มุ่งไปที่ปัญหาที่ควรจะได้รับสนใจ (2) มีการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักการศึกษา (3) สร้างแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงโรงเรียน (4) สะท้อนให้เห็นถึงการปฏิบัติงานของตนเอง (5) พัฒนารูปแบบการสื่อสารให้อยู่บนวัตถุประสงค์เดียวกัน ดังนั้นการวิจัยจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบนพื้นฐานของข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ที่มีความน่าเชื่อถือ ด้วยธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ ทำให้การจัดการศึกษาควรได้รับการทดลอง และพิสูจน์อยู่ตลอดเวลา

3. การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่

จากสภาพของความร่วมมือด้านการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ซึ่งยังไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้น การบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในกรอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ซึ่งข้อจำกัดของเวลาและเนื้อหาที่ต้องมีความสอดคล้องทำให้การบริหารงานเป็นไปไม่ได้ไม่เต็มที่ และไม่มีคามยืดหยุ่น ส่วนโรงเรียนกวดวิชาที่มีการบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ที่มีความอิสระด้วยวัตถุประสงค์ในการสอนมีเพียงการให้ความรู้ทางวิชาการทำให้มีเวลาในการเพิ่มความเชี่ยวชาญและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนตน จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้ม ความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีนโยบายความร่วมมือ และมีการปรับทัศนคติในการมีผู้เรียนเป็นที่ตั้ง การบริหารงานแบบกัลยาณมิตร ดังนั้น แนวทางในการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้บริหารระดับสูงในด้านแนวทางมีดังนี้ (1) ควรกำหนดนโยบายระดับประเทศในการสร้างความร่วมมือและแบ่งหน้าที่จากส่วนกลาง (2) ควร มีข้อตกลงในการมุ่งรับผลประโยชน์ร่วมกัน ทั้งผู้เรียน ผู้สอน และโรงเรียน (3) ควรสร้างความโปร่งใสในเรื่องของบัญชีเกี่ยวกับประเด็นของค่าใช้จ่าย (4) ควรยึดตารางเวลาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพราะเป็นโรงเรียนในระบบ (5) ควรเริ่มวางแผนร่วมกันตั้งแต่เรื่องของหลักสูตร และวัตถุประสงค์ ระยะเวลาของการดำเนินการของแผนที่ร่วมกำหนด (6) ควรใช้ Social Network ใน

การกระจายข้อมูลเพื่อให้ให้ทุกฝ่ายได้ทราบการดำเนินอย่างรวดเร็ว(7) ควรกำหนดหน้าที่อย่างชัดเจนระหว่างผู้สอนในเรื่องการดำเนินการเพื่อให้เกิดความร่วมมือที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมีความยืดหยุ่น

แนวทางในการกำหนดนโยบายดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mattessich and Monsey, 1992 ที่ได้ทำการวิเคราะห์โดยใช้กรอบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลในความสำเร็จของความร่วมมือที่ต้องมีอยู่ในนโยบาย ได้แก่ สภาพแวดล้อม ความเป็นสมาชิก กระบวนการและโครงสร้าง การสื่อสาร เป้าหมาย และทรัพยากร โดยนโยบายรัฐที่เกี่ยวกับการศึกษาที่นำมาทำการวิเคราะห์ ได้แก่ นโยบายแรงงาน (Federal WIA Policy) นโยบายอาชีวศึกษา (Feral Career and Technical Education Policy) นโยบายการโยกย้ายระหว่างรัฐ (State Transfer Policy) และนโยบายระบบหน่วยกิตสองส่วนในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับวิทยาลัย (State Dual Credit Policy) ผลการวิเคราะห์พบว่า สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความร่วมมือมากที่สุดคือนโยบายทั้งสิ้น เนื่องจากผู้เข้าร่วมมีส่วนร่วมที่เกิดความร่วมมือมากขึ้นหาความสำเร็จในอดีตร่วมกันมาก่อนจึงก่อให้เกิดความพยายามที่จะสร้างความสำเร็จในปัจจุบัน จากนั้นกระบวนการและโครงสร้างที่มีการวางแผน มีแนวทาง ขั้นตอน และผลลัพธ์มีความจำเป็นมากในการบริหารงานแบบมีส่วนร่วมเพราะจะสร้างผลประโยชน์ให้แก่ผู้เข้าร่วม ส่วนการสื่อสารเป็นปัจจัยขาดไม่ได้ ซึ่งการสื่อสารต้องมีความชัดเจน ตรงเป้า และมีความสม่ำเสมอในการแลกเปลี่ยนข้อมูล เมื่อการสื่อสารถูกตัดขาดความร่วมมือจะไม่มีอย่างต่อเนื่องทันที นอกจากนั้นวัตถุประสงค์เป็นปัจจัยที่ต้องอยู่บนอุดมการณ์เดียวกัน บนคุณค่าและวิสัยทัศน์ร่วมกัน สุดท้ายปัจจัยทางด้านทรัพยากรเป็นปัจจัยสนับสนุนวัตถุประสงค์ร่วมได้บรรลุได้ตามเป้าที่ตั้งไว้ ผู้เข้าร่วมสามารถส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการประสานงานโดยให้ความสำคัญและผูกมัดตนเองกับการแลกเปลี่ยนแบ่งปันทรัพยากร

Cohen & Uphoff (1977) กล่าวถึงองค์ประกอบของการมีส่วนร่วมคือ (1) พื้นฐานของการมีส่วนร่วม ได้แก่ การริเริ่มและแรงผลักดัน และผลตอบแทน (2) รูปแบบของการมีส่วนร่วม ได้แก่ รูปแบบองค์กร และการเข้าร่วมทางตรงและทางอ้อม (3) ขอบเขตของการมีส่วนร่วม ได้แก่ ช่วงระยะเวลาและขอบเขตของกิจกรรม (4) ความมีประสิทธิภาพของการมีส่วนร่วมโดยการร่วมบริหารเวลาและแบ่งหน้าที่ที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับ (1) เทคโนโลยี (2) ทรัพยากร (3) โครงสร้างของผลประโยชน์ (4) การเชื่อมโยงของกิจกรรมกับผู้เข้าร่วม(5)ความยืดหยุ่นของกิจกรรม (6)ความสามารถในการบริหาร (7) ความครอบคลุมในการบริหาร ซึ่งการบริหารงานต้องมีการสังเกต (Monitoring) ความคืบหน้าเพื่อให้การดำเนินการไปยังเป้าหมายที่กำหนดไว้ และวิเคราะห์

ปัญหาเป็นระยะๆ เพื่อให้ทราบสาเหตุ และผลลัพธ์ของปัญหา ควรใช้ทรัพยากรใดในการแก้ปัญหา และใช้เวลาอย่างน้อยแค่ไหน พร้อมทั้งควรประเมินความมีประสิทธิภาพของการทำงานเพื่อให้การดำเนินงานมีการพัฒนาในการออกแบบรูปแบบการบริหารงาน

4. การสร้างเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันทรัพยากร

จากสภาพของความร่วมมือด้านการสร้างเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันทรัพยากรที่ยังไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะเป็นรูปแบบการว่าจ้างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไปยังผู้สอนโรงเรียนกวดวิชาเท่านั้น และการร่วมสร้างเครือข่ายของโรงเรียนกวดวิชาเป็นรูปแบบเครือข่ายเพื่อการพัฒนาเชิงธุรกิจ จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้ม ความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เมื่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรในการลดความเป็นคู่แข่งทางการศึกษา และการคำนึงถึงผลประโยชน์ ค่าตอบแทน โดยมีการกำหนดนโยบายจากส่วนกลาง และการควบคุมมาตรฐานในโรงเรียนกวดวิชา โดยเครือข่ายที่มีความเป็นไปได้สูงคือ เครือข่ายเกี่ยวกับการสร้างสื่อ นวัตกรรมและองค์ความรู้

แนวทางในการร่วมสร้างเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันทรัพยากรที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้บริหารระดับสูงในด้านแนวทางมีดังนี้ (1) ควรกำหนดนโยบายระดับชาติในการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ไม่มีการเอาเปรียบกันและกัน (2) ควรมีการอำนวยความสะดวกทางด้านการเงินงบประมาณ และค่าใช้จ่ายจากทางภาครัฐ (3) ไม่ควรเก็บองค์ความรู้ที่ได้ในการจัดการความรู้ในโรงเรียนตนเป็นความลับ เพื่อร่วมกันแก้ไขการทำงานวิชาการในปัจจุบัน (4) ควรเน้นให้เข้าร่วมด้วยจิตสำนึกเพื่อส่วนรวมไม่ใช่เพียงเพื่อผลประโยชน์ของโรงเรียน (5) ควรให้เกียรติในเรื่องของลิขสิทธิ์ในการใช้ทรัพยากรร่วมกันโดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม (6) ควรปรับเปลี่ยนทัศนคติและการยอมรับกันและกัน ลดความเป็นคู่แข่ง ร่วมกันรับผลทั้งในเชิงบวกและลบร่วมกัน (7) ควรให้สังคมเป็นตัวผลักดันในการเปลี่ยนโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ที่ไม่สอดคล้องกันทั้งระบบ โดยต้องมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้มาจึงจะเกิดความร่วมมือทางได้ (8) ควรมีการสร้างเครือข่ายพัฒนาระหว่างผู้สอนด้วยกันเองในเรื่องของการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น (9) ควรมีมาตรการการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชาที่เข้มงวดให้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนกำหนด เพื่อแยกโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้มาตรฐานออกไป (10) ควรสร้างค่าตอบแทนที่เหมาะสมให้แก่ผู้สอนตามความสามารถและเวลาการทำงาน (11) โรงเรียนควรเปิดโอกาสในการสร้างเครือข่ายให้แก่ผู้สอนทางด้านสถานที่

Daneil Nujis, Mal West และ Mel Aincow มีแนวคิดของความร่วมมือสร้างเครือข่ายทางการศึกษาที่ต้องมีวัตถุประสงค์โดยเป็นการพัฒนาโรงเรียน การเปิดโอกาสให้แก่โรงเรียนต้นได้รับสิ่งใหม่ และการแลกเปลี่ยนทรัพยากร การสร้างเครือข่ายหากมีบริบทของระบบการบริหารงานเป็นข้อจำกัด เช่น ภาครัฐและเอกชน โดยการจัดการศึกษาภาคเอกชนจะมีนวัตกรรม ความยืดหยุ่น และการแข่งขันที่มากกว่าในการจัดการศึกษาในภาครัฐ

วิธีการแก้ปัญหาในการสร้างเครือข่ายสามารถทำได้โดยการกำหนดระยะเวลาของเครือข่ายให้เป็นระยะสั้นหรือยาว โดยแบ่งเป็น 2 มิติ คือ มิติของเวลา และมิติของกิจกรรม รูปแบบการสร้างเครือข่ายของโรงเรียนมัธยมศึกษาและโรงเรียนกวดวิชาสามารถเกิดขึ้นได้ ตามแนวทฤษฎีการสร้างเครือข่ายทางการศึกษาในรูปแบบของความเคลื่อนไหวในไหวทางสังคมแบบใหม่ (New Social Movements) โดยผู้ที่อยู่ในเครือข่ายอาจมีการให้คุณค่า และความเชื่อที่ต่างกัน แต่การทำงานอยู่บนเป้าหมายเดียวกัน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวจะถูกสร้างขึ้นโดยไม่มีการยึดติดกับขนบธรรมเนียมประเพณี เชื้อชาติ กลุ่มชน หรือเพศ แต่จะเป็นจะเป็นการพัฒนาในรูปแบบที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของเครือข่ายตน และเมื่อเครือข่ายสิ้นสุดจะทิ้งไว้ซึ่งโครงสร้างและวัฒนธรรม และเครือข่ายรูปแบบนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีผู้นำมุ่งมั่น (Diani, 2003) และ (Hadfield, 2005) โครงสร้างจะเป็นในรูปแบบล่างขึ้นบนในอุดมการณ์และเป้าหมายเดียวกัน ซึ่งมุมมอง ข้อเสนอแนะจะเกิดจากความคิดเห็นของบุคลากรที่ถูกขับเคลื่อนจากคุณค่าทางสังคมและเป้าหมายทางการเมือง ซึ่งการสร้างเครือข่ายแบบนี้จะมีลักษณะของการที่ไม่มีแนวทางความคิดความอ่านเหมือนกันแต่มีเป้าประสงค์เดียวกัน

ความจำเป็นของการสร้างเครือข่ายเกิดจากภาวะที่ผิดปกติ (Durkheim, 1972) ทำให้เกิดความลำบากในการบริหารงานให้ยังคงควมมีคุณค่าอยู่เหมือนแต่ก่อน และความยุติธรรมในสังคมที่คอยเรียกร้องถึงประสิทธิภาพในการบริหารงานที่มีคุณภาพ และการแข่งขันที่เพิ่มขึ้น การสร้างเครือข่ายจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อความอยู่รอด โดยอาจเป็นการสร้างเครือข่ายร่วมกับโรงเรียนที่มีความเข้มแข็งเท่ากันหรือเข้มแข็งกว่า ก็จะทำให้เกิดการพัฒนา

Durkheim (1972) ยังได้เสนอว่าการมีคุณธรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดความมีประสิทธิภาพและการประสบผลสำเร็จในการบริหารงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำหรือผู้บริหารต้องมีคุณลักษณะนี้ ซึ่งจะทำให้บุคลากรในเครือข่ายเกิดความผูกพันและนำเครือข่ายไปสู่การพัฒนา (Sergiovanni, 1999)

กรณีศึกษาของความร่วมมือในการสร้างเครือข่ายของ The Partnership for Higher Education in Africa ในปีค.ศ. 2000-2010 ความร่วมมือเกิดขึ้นเพราะวิกฤตในประเทศในทวีปแอฟริกาที่ได้ผลกระทบมาจากการปฏิรูปทางการเศรษฐกิจและการเมือง จากสาเหตุของความ

โต้แย้งในและต่างประเทศ การติดต่อมาลาเรียและเอชไอวี โดยมหาวิทยาลัยถูกทอดทิ้งเพราะรัฐได้นำงบประมาณของการศึกษาในทวีปแอฟริกาไปใช้กับการศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษาหมด ซึ่งผู้จัดตั้งโครงการได้รวบรวมงบประมาณ 440 ล้านดอลลาร์เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการสนับสนุนการพัฒนาในระดับอุดมศึกษาที่ครอบคลุมประเทศทั้ง 6 ประเทศ ได้แก่ ประเทศกานา โมซัมบิก ไนจีเรีย แอฟริกาใต้ ทานซาเนีย และอูกันดา โดยมีเป้าหมายของการสร้างความร่วมมือและการมีส่วนร่วมทางการศึกษาระดับพื้นฐานความแตกต่างของวัฒนธรรม และรูปแบบความเป็นผู้นำ โดยต้องการเน้นให้เห็นว่าการสร้างเครือข่ายในการบริหารงานร่วมกันนั้นช่วยให้เกิดผลกระทบในแง่บวกกับทวีปแอฟริกาในการยกระดับคุณภาพชีวิตและสังคม

ในช่วงแรกปี ค.ศ. 2000-2005 ความร่วมมือดังกล่าวก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่น่าพอใจ คือ การเข้าถึงของข้อมูลและการใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้เรียนมีความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นในแง่ของการเรียนรู้ ผู้สอนมีความสร้างสรรค์และมีการพัฒนาในวิชาชีพมากขึ้น ผู้สอนมีการถ่ายทอดทักษะที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ และมหาวิทยาลัยมีความเข้มแข็งในการพัฒนาตนเองสู่การเปลี่ยนแปลงยุคโลกาภิวัตน์ ความท้าทายของโครงการนี้คือ ความแตกต่างของวัฒนธรรม ซึ่งต้องอาศัยการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลและการประชุมเพื่อให้ผู้ที่อยู่ในเครือข่ายสามารถแสดงออกถึงความต้องการ และจุดมุ่งหมายของตน และทำให้เกิดความเข้าใจในผู้อื่นด้วย ซึ่งในห้าปีแรกนับว่าประสบความสำเร็จในการที่มหาวิทยาลัยในเครือข่ายมีกลยุทธ์การวางแผน แรงสนับสนุนจากภาครัฐ วารสารที่เขียนบทความเกี่ยวกับปัญหาของการศึกษาในทวีปแอฟริกา การบริหารงานที่ลดต้นทุน การมีทุนการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเป็นผู้นำของสตรี

ช่วงที่สองปี ค.ศ. 2006-2010 ประเทศที่เข้าร่วมเพิ่มคือ เคนยา อียิปต์ และมาดากัสการ์ ในช่วงนี้ความไว้วางใจและความเชื่อใจเกิดขึ้น ซึ่งอาศัยเวลานานกว่า 2 ถึง 3 ปีในการที่เครือข่ายจะเกิดความเข้าใจกันอย่างลึกซึ้งในเรื่องของวัฒนธรรม บนพื้นฐานความแตกต่างของแต่ละประเทศ ความแตกต่างในช่วงห้าปีหลังคือ ผู้ที่อยู่ในเครือข่ายเริ่มให้ความสำคัญระหว่างผู้สอนด้วยกันในการเข้าร่วมประชุม และเรียนรู้จากกัน นอกจากนั้นผู้ที่อยู่ในเครือข่ายที่ไม่ได้อยู่ในระดับบริหารเริ่มมีการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพด้วยตนเอง การใช้งบประมาณเริ่มเป็นการใช้จ่ายเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม และทำให้ประเทศอื่นเริ่มให้ความสนใจกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในทวีปแอฟริการมากขึ้นโดยการบริจาคเงินช่วยเหลือ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การสร้างเครือข่ายทางการศึกษาทำให้มหาวิทยาลัยต่างๆในทวีปแอฟริกาทั้ง 9 ประเทศ มีความสำเร็จในการพัฒนาและได้รับบุคลากรที่มีศักยภาพที่พร้อมจะตอบรับการเปลี่ยนแปลง

5. การจัดทำรายงาน

จากสภาพของความร่วมมือด้านการจัดทำรายงานที่ยังไม่มีความร่วมมือเกิดขึ้น โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการประเมินผลผู้สอน การประเมินผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ผู้เรียน ตามการประกันคุณภาพตามหลักสูตรพื้นฐานการศึกษาแกนกลาง 2551 ส่วนโรงเรียนกวดวิชาไม่มีการจัดทำรายงานที่เป็นรูปธรรมหรือเอกสารหลักฐานที่สามารถเป็นข้อมูลในการศึกษาเพื่อนำไปอ้างอิงในการพัฒนาผู้เรียนได้ จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวโน้มความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เมื่อการร่วมจัดทำรายงานเป็นรายงานเกี่ยวกับผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และอุปสรรค ข้อเสนอแนะ

แนวทางในการจัดทำรายงานที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้บริหารระดับสูงในด้านแนวทางมีดังนี้ (1) ควรกำหนดนโยบายจากภาครัฐในการวางกรอบว่าความร่วมมือสามารถเป็นได้ในแง่ใดบ้าง เช่น การสร้างคุณภาพทางการศึกษา การสร้างโอกาสทางวิชาการ โดยที่ภาคประชาสังคมและภาครัฐร่วมมือกัน (3) ควรปรับเปลี่ยนสังคมไทยให้เห็นความสำคัญของการตรวจสอบเพื่อนำการรายงานผลเพื่อนำมาแก้ปัญหาเพื่อการจัดระบบของความร่วมมือและกระบวนการ (4) บุคลากรทางการศึกษาควรมีความรักในวิชาชีพตน (5) ผลประโยชน์ที่โรงเรียนทั้งสองประเภทจะได้รับควรมีความชัดเจน (6) รัฐบาลควรอำนวยความสะดวก เช่น การลดหย่อนภาษี หรืองบประมาณค่าใช้จ่าย (7) ควรตั้งคณะทำงานที่มีความเห็นชอบในความร่วมมือบนอุดมการณ์เดียวกันมาร่วมประชุมทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding) (8) ควรเป็นการจัดทำรายงานที่มีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง (9) ควรมีการส่งต่อข้อมูลหรือดึงข้อมูลจากการจัดทำรายงานจากโรงเรียนหนึ่งไปอีกโรงเรียนหนึ่งได้

การเริ่มต้นของแนวทางการจัดทำรายงาน เริ่มต้นด้วยบุคลากรทางการศึกษา ผู้สอนที่มีความรักในวิชาชีพ ความรักในวิชาชีพของผู้สอนนั้นจึงนับเป็นสิ่งที่สำคัญในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลงานวิจัยได้สะท้อนให้เห็นว่าผู้สอนมีการพัฒนาตนเองด้านวิชาชีพอยู่ตลอดเวลา และมีบุคลิกลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้ผู้เรียนพึงพอใจในการเรียนรู้กับผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งสอดคล้องกับความรักในวิชาชีพของผู้สอนนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ มีการพัฒนาผู้สอนตลอดเวลา ตามการสำรวจของ TALIS ปี ค.ศ. 2009 ได้กล่าวถึงการพัฒนาผู้สอนว่า เป็นการพัฒนาทางวิชาชีพที่เป็นการเพิ่มทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และบุคลิกภาพในผู้สอน โดยการใช้กิจกรรมที่เป็นระบบระเบียบเพื่อเตรียมตัวผู้สอนในการเข้าปฏิบัติการสอน และเตรียมพร้อมต่อการพัฒนาขั้นต่อไปอย่างต่อเนื่อง สาเหตุของการความจำเป็นในการพัฒนาผู้สอนในสมาคมยุโรป (European Union partners) เพราะสมาคม

ต้องการเพิ่มศักยภาพทางการศึกษาและการฝึกฝนผู้สอน โดยมีเป้าหมายเพื่อการรองรับการเติบโตของเศรษฐกิจ ความร่วมมือในสังคม และสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความยั่งยืน การรวมตัวของกลุ่ม EU เป็นการเติบโตในอนาคต ที่มีการแข่งขันระยะยาวของประเทศต่างๆ ในสมาคม ทำให้การศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ โดยที่ผู้เรียนต้องมีความเข้มแข็งทางการศึกษาและสามารถมีส่วนร่วมในสังคมได้ (OECD, 2007; OECD 2001) ด้วยเหตุผลดังกล่าว นโยบายทางการศึกษา ต้องเร่งสร้างคุณภาพ และความเท่าเทียมทางของระบบการศึกษา

ปัญหาของประเทศในสมาคมยุโรป ตามการสำรวจของ OECD ในปี ค.ศ. 2005 คือ การที่ผู้สอนขาดทักษะความเชี่ยวชาญในสิ่งวิชาของตน และการไม่มีประสิทธิภาพในการเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของการศึกษา งบประมาณในการพัฒนาผู้สอนต่ำ ไม่มีคนต้องการประกอบอาชีพผู้สอน ไม่มีการพัฒนาผู้สอนอย่างต่อเนื่อง

จากผลการวิจัยของ Hammond et al. (2005) Rockoff (2004) และ Greenwald, Hedges and Lain (1996) ได้กล่าวว่า คุณภาพของผู้สอนมีนัยสำคัญที่สุดต่อความสำเร็จทางการศึกษาของผู้เรียน ดังนั้นคณะรัฐมนตรีทางการศึกษาของสมาคมยุโรปจึงเห็นความสำคัญของผู้สอนและโรงเรียน โดยในปี ค.ศ. 2008 นโยบายที่เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของโรงเรียนจึงได้ถูกกำหนดขึ้น โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ส่งต่อถึงคุณค่า ทักษะ องค์ความรู้ และทัศนคติที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศทางด้านความเป็นประชาธิปไตย การเป็นพลเมือง การอยู่ร่วมกัน และการพัฒนาในระดับส่วนบุคคล ซึ่งเป็นบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจให้มีก้าวหน้า โดยโรงเรียนต้องทำหน้าที่ให้ผู้เรียนได้สามารถเชื่อมต่อไปกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบนโลก สร้างความคิดสร้างสรรค์ในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนได้ และเป็นผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้ตลอดชีวิต (2008/c319/08 ในวันที่ 21 พฤศจิกายน 2008)

การพัฒนาผู้สอนให้รักวิชาชีพตนจึงเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญเพื่อการพัฒนาประเทศ โดยต้องมีการร่วมมือในด้านการให้ค่าตอบแทนที่เหมาะสมเพื่อเป็นแรงจูงใจ การพัฒนาทักษะตลอดชีวิตการทำงานของผู้สอน ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ดังนี้ (1) การส่งเสริมและสนับสนุนผู้สอนในช่วงเริ่มการปฏิบัติการสอน (2) การเพิ่มคุณค่าทางวิชาชีพ โดยให้ผู้สอนมีการเรียนรู้แบบมีการตอบกลับ และสะท้อนให้เห็นการปฏิบัติงานของตนเอง และให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต (3) สร้างอาชีพการสอนให้เป็นอาชีพที่ประชาชนต้องการเลือก (4) สร้างคุณภาพในการจัดการเรียนรู้ โดยที่ผู้สอนต้องมีการทำวิจัย การฝึกฝนในการสอน มีความรู้และทักษะในแขนงที่ตนเชี่ยวชาญ (5) มีการสนับสนุน ร่วมมือและช่วยเหลือกันระหว่างผู้สอนด้วยตนเอง (6) สร้างความเป็นผู้นำทางการศึกษา ซึ่งในขณะเดียวกันระบบดังกล่าวต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

โดยโรงเรียนต้องเป็นชุมชนการเรียนรู้ ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์และมีความเป็นผู้นำ มีการเตรียมตัว ผู้สอน และมีความร่วมมือระหว่างโรงเรียน หรือบริษัทด้วยกัน โดยในปีเดียวกันนี้เอง ผลของนโยบายได้ออกมาว่า การศึกษาในภาพรวมมีการพัฒนามากขึ้น โดยเฉพาะผู้สอนมีคุณภาพมากขึ้น และมีการแลกเปลี่ยนทรัพยากรผู้สอนระหว่างประเทศในเครือมากขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงเห็นได้ว่า ผู้สอนเป็นหัวใจสำคัญในพัฒนาคุณภาพงานวิชาการให้แก่ผู้เรียน โดยแนวคิดของ TALIS เกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของผู้สอนได้กล่าวไว้ว่า ประสิทธิภาพของผู้สอนมี 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นแรกเป็นการที่ผู้สอนต้องมีบุคลิกลักษณะที่มีความเชื่อในความสามารถของตน ซึ่งสามารถสร้างได้โดยการฝึกฝนงาน และการพัฒนาทางด้านวิชาชีพ ชั้นที่สองเป็นการที่ผู้สอนได้มีการประสานงานร่วมกับผู้สอนด้วยกันเองในลักษณะเป็นทีม แลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ เพื่อสร้างโครงสร้างและสภาพแวดล้อมที่แข็งแกร่งให้แก่โรงเรียน ชั้นที่สามเป็นชั้นที่ผู้สอนมีความต้องการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และตลอดชีวิต ในการศึกษาค้นคว้า และการใช้ระบบการประเมินเพื่อพัฒนาตน นอกจากนี้ โรงเรียนควรมีการสนับสนุนการพัฒนาผู้สอนด้วย โดยผู้บริหารควรเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้สอนว่าผู้สอนเป็นอาชีพที่ต้องตอบสนองความเปลี่ยนแปลงของสังคม สภาพแวดล้อมเสมือนดังนั้นการมีความรับผิดชอบในหน้าที่ตนต้องได้รับการฝึกฝน ตรวจสอบและติดตามเกี่ยวกับองค์ความรู้ ทักษะ อยู่เสมอเพื่อกระตุ้นการปฏิบัติงาน และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมการทำงาน โดยการพัฒนาดังกล่าว ควรเกิดขึ้นในรูปแบบของความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและระหว่างผู้สอนด้วยกันเองเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดอย่างเป็นอิสระในการให้ความเห็นอกเห็นใจกันในแง่ของความรู้สึกร่วมกันพัฒนาองค์ความรู้เพื่อความสำเร็จทางวิชาชีพ (Geijssel et al., 2001; Roesnholtz, 1991; Rowan, 1995; Smylie, 1988) การร่วมกันปฏิบัติภาระงานจะเสริมสร้างผลลัพธ์ที่ได้มาตรฐานและทำให้เกิดองค์กรแห่งความรู้ โดยการเรียนรู้ดังกล่าวมาจากการศึกษาข้อมูล และการได้รับข้อมูลจากโรงเรียนหรือแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ

นักวิจัยได้เสนอถึงความสำคัญของการรวมพลังของบุคลากรทางการศึกษาผ่านการสร้างความร่วมมือ และพัฒนาวัฒนธรรมร่วมกันบนพื้นฐานคุณค่าทางวิชาชีพเดียวกัน ความรับผิดชอบ โดยใช้แนวคิดของ ชุมชนการเรียนรู้อย่างมืออาชีพ (Professional Learning Community) หรือ PLC การสร้างชุมชน ดังกล่าว ทำให้ผู้สอนเกิดองค์ความรู้ใหม่ๆที่มีความเชื่อมโยงกับบริบทของสังคม โดยการนำประสบการณ์ของผู้สอนมาแลกเปลี่ยน เน้นไปที่มิติการพัฒนางานวิชาการ คุณค่า วิสัยทัศน์ ความรับผิดชอบ การประเมิน การสร้างความร่วมมือ และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Stoll et al., 2006) ความร่วมมือดังกล่าวจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงโดยที่ผู้เรียนจะ

ได้รับการใส่ใจมากขึ้น ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ได้เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญในการบริหารงานวิชาการ ซึ่งทำให้ผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนดียิ่งขึ้นไป จากความเข้มแข็งของผู้สอนนั่นเอง

ดังนั้น การจัดทำรายงานจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสำเร็จในการพัฒนาผู้สอนและงานวิชาการ แต่ในสภาพปัจจุบันเป็นภาระที่ผู้สอนไม่มีความต้องการทำ มองว่าเป็นภาระที่เพิ่มขึ้น ไม่ได้ประโยชน์อะไร ประกอบกับสภาพสังคมไทยไม่ชอบการตรวจสอบ การริเริ่มดังกล่าวเริ่มจากบุคลากรทางการศึกษาไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร หรือผู้สอน มองเห็นความสำคัญในการจัดทำรายงาน เพราะการจัดทำรายงานนั้นเป็นการสร้างหลักฐานทางการศึกษาที่จะถูกนำมาใช้ในการพัฒนาการศึกษาในเรื่องต่างๆ ซึ่งแนวทางการจัดทำรายงานที่ได้จากการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องการใช้ข้อมูลที่เป็นหลักฐานแน่ชัดเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย ดังกรณีตัวอย่างของการใช้ความร่วมมือเป็นตัวอย่างในการกำหนดนโยบายเพื่อการเรียนรู้ในระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา ที่กำลังอยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ของการที่ประเทศจีนและประเทศอินเดียผกผันกลายเป็นประเทศที่มีอำนาจการผลิตสูง และทวีปเอเชียที่มีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ประกอบกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกามีเกณฑ์ที่ต่ำลง ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับประเทศที่กำลังจะเข้ามา มีบทบาทเชิงธุรกิจและการเมืองได้

นโยบายการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องมีการปรับเปลี่ยน แนวทางในการปรับเปลี่ยนต้องมีการอ้างอิงถึงความจำเป็น ความต้องการ แนวโน้ม และสภาพปัจจุบันจากการทำการแลกเปลี่ยนข้อมูลของการรายงานจากแต่ละรัฐ ด้วยสาเหตุที่แต่ละรัฐมีความแตกต่างกันทางด้านของจุดแข็งทางเศรษฐกิจ ความต้องการของการศึกษาเพื่อประกอบวิชาชีพ และบริบทของแต่ละรัฐในการสร้างกลยุทธ์ที่มีความเหมาะสมกับตน

การพัฒนานโยบายหรือแนวทางการแก้ปัญหาจึงจำเป็นต้องเป็นการรวบรวมความคิดเห็นที่เป็นรูปธรรมจากหลักฐานที่ชัดเจนของความจำเป็นจากหลายฝ่ายซึ่งแนวทางทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนตามแนวคิดของ The National Center for Public Policy and Higher Education จะทำให้สามารถทราบถึงข้อบกพร่องและอุปสรรคของนโยบายเก่า และความจำเป็นของการกำหนดนโยบายใหม่ นำพาผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามารวมกันเพื่อเปิดโลกทัศน์ของมุมมองที่ต้องแก้ไข กลยุทธ์การออกแบบการดำเนินการ และสร้างรูปแบบที่เหมาะสมกับบริบทของกลุ่ม ซึ่งผู้นำเป็นปัจจัยสำคัญกับการพัฒนานโยบายดังกล่าวเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

กรอบของความร่วมมือในการร่วมกำหนดนโยบาย คือ (1) การเตรียมตัว (2) การมีส่วนร่วม (3) งบประมาณ (4) ความสำเร็จ (5) ผลประโยชน์ (6) การเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยแนวทางในการร่วมมือมีดังนี้ (1) แต่งตั้งผู้นำ ที่ต้องมีหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการ ตั้งแต่การริเริ่มพัฒนาจนถึงขั้นตอนการดำเนินการ โดยรัฐบาลควรมีส่วนร่วมเป็นหนึ่งในผู้นำดังกล่าวนี้ (2) ชี้แจงถึงลำดับความสำคัญของความต้องการของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย นั่นคือการร่วมจัดทำรายงานที่แสดงให้เห็นถึงข้อมูลของแต่ละฝ่ายเพื่อให้เห็นถึงภาพรวมและความแตกต่าง ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการให้เปลี่ยนและมีความจำเป็นในการพิจารณาเพื่อการพัฒนา ทำให้สร้างความเข้าใจร่วมและจะก่อให้เกิดการพัฒนาบนพื้นฐานข้อมูลจริงจากประสบการณ์ ไม่ใช่ความเชื่อ หรือ ความคิดที่ไม่มีการอ้างอิง (3) การปรับเปลี่ยนนโยบายเก่า โดยการทบทวนถึงความบกพร่องและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความจำเป็นในการพัฒนานโยบายใหม่ (4) จัดการประชุมโดยรวมผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนานโยบาย เพื่อการแลกเปลี่ยนและวิเคราะห์ข้อมูล (5) จัดทำรายงานที่ได้ให้กับผู้นำเพื่อการแจกจ่ายหน้าที่ความรับผิดชอบ

บทเรียนที่ได้จากการมีส่วนร่วมของรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เข้าร่วมมีดังนี้ (1) การพัฒนาอาศัยผู้นำที่มีความมั่นคงสูง โดยการรวมกลุ่มของผู้นำควรมาจาก นักกฎหมาย นักธุรกิจ นักการศึกษา และเจ้าหน้าที่ทางภาครัฐ ร่วมกันดำเนินงานเกี่ยวกับการทบทวนข้อมูลของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ทดสอบและตรวจสอบสิ่งที่ค้นพบของความแตกต่างในบริบท และสร้างความเห็นพ้องร่วมกัน (2) การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก เพราะหากไม่มีการวิเคราะห์ ทดสอบข้อมูลทางด้านการศึกษา สังคม และเศรษฐกิจ และจากข้อมูลของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียแต่ละฝ่าย จะนำไปสู่ความล้มเหลว โดยการนำข้อมูลเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการไม่ใช้บทสรุป เพื่อให้เข้ามาไปสู่การปรึกษาหารืออันจะทำให้เกิดข้อมูลใหม่ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วม (3) ปัญหาของนโยบายที่มีการทับซ้อนกัน (4) สหรัฐอเมริกาต้องมีการรับมือต่อการเปลี่ยนแปลง ในการพัฒนาเยาวชนให้ต้องการเรียนรู้ต่อในระดับมหาวิทยาลัยเพื่อให้เป็นปัญญาชนในการพัฒนาประเทศ (5) รัฐแต่ละรัฐมีบริบทของตน บนความเห็นพ้องต้องกันในการพัฒนาแต่ต้องมีกลยุทธ์การบริหารงานของตน (6) ความเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของศึกษาระดับอุดมศึกษากับรัฐ โดยมหาวิทยาลัยมีการบริหารงานแบบตั้งตนเป็นใหญ่ ซึ่งต่างจากจุดประสงค์ของนโยบายคือ ต้องคงคุณค่าของทรัพย์สินไว้บนสมรรถนะและคุณภาพตามที่รัฐต้องการและเหมาะสมกับความต้องการของคนในรัฐ (7) การปฏิบัติงานเพื่อการพัฒนา นโยบายต้องเป็นคู่ขนานไปกับงบประมาณ โดย

หากไม่มีงบประมาณช่วยเหลือจะก่อให้เกิดความเป็นไปได้ต่ำ โดยต้องให้ความสำคัญกับกลยุทธ์งบประมาณในการให้การลงทุน

ข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากวิจัยการพบว่า แม้ว่าผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีทัศนคติในแง่ลบต่อโรงเรียนกวดวิชา โดยเห็นว่าโรงเรียนกวดวิชาเป็นเพียงกิจการที่ทำขึ้นเพื่อหารายได้และกำไรมิได้ทำขึ้นเพื่อการพัฒนาผู้เรียนอย่างแท้จริง แต่ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก็ยังมีความต้องการในการเรียนรู้ถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่โรงเรียนกวดวิชาใช้และได้ความนิยมความยอมรับจากผู้เรียน

ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรเริ่มจากการเปิดใจเรียนรู้และยอมรับถึงสภาพความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของโรงเรียนกวดวิชา และมีมุมมองในทางบวกกับโรงเรียนกวดวิชามากขึ้น และจากการเปิดใจนี้เองจะเป็นหนทางเริ่มต้นของการนำไปสู่การมีความร่วมมือระหว่างกัน

2. จากวิจัยการพบว่า บริบทหรือสภาพร่วมที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมและโรงเรียนกวดวิชาการที่สำคัญ คือ การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและบ่อยครั้ง เช่น การใช้คะแนนสอบ O-net, GAT, PAT และการสอบตรงแทนการสอบเข้าแบบเดิม ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาต้องมาความรู้เท่าทันและมีวิสัยทัศน์อย่างยิ่งในการปรับกระบวนการทัศน์ในการบริหารทางวิชาการของโรงเรียน

ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาจึงควรพัฒนาความเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยเรียนรู้และฝึกฝนการมีวิสัยทัศน์แบบคิดนอกกรอบโดยใช้วิธีการมองเห็นถึงสภาพและปัญหาเป็นฐานคิด บวกกับการมีสร้างทัศนคติที่ดีต่อกัน เริ่มการร่วมมือกันโดยการเรียนรู้ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลของความต้องการและความจำเป็นของกันและกัน อันจะเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนานโยบายความร่วมมือได้

3. จากวิจัยการพบว่า ทั้งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาเห็นว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีบุคลากรผู้สอนที่มีศักยภาพแต่ในการปฏิบัติหน้าที่กลับไม่ได้ใช้ศักยภาพของตนเต็มที่ ซึ่งอาจเนื่องมาจากเหตุผลต่างๆ เช่น ภาระงานมากเกินไป ค่าตอบแทนน้อย

ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรร่วมกันพัฒนาผู้สอนและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ มีจรรยาบรรณ สามารถจัดการเรียนการสอน บริหารจัดการและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลถึงคุณภาพผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านกระบวนการสร้างเครือข่ายการอบรม แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และข้อมูล และการทำการวิจัย เพื่อการยกระดับคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน

4. จากการพบว่าการวิจัยในชั้นเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีน้อย ในขณะที่โรงเรียนกวดวิชาไม่มีเลย แต่หากมีการวิจัยจากโรงเรียนทั้งสองประเภทนี้เผยแพร่แก่สาธารณชนมากขึ้นจะทำให้ข้อมูลที่เป็นจริงของทั้งสองโรงเรียนเป็นที่รับรู้ของโรงเรียนทั้งสองประเภทระหว่างกันเองและของสังคมมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลเกิดการปรับทัศนคติต่อกันและเข้าสู่การร่วมมือกันได้ง่ายขึ้นและมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงเสนอว่า โรงเรียนทั้งสองประเภทควรจะทำการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนตนเองในทุกแง่มุมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมุมของการบริหารจัดการทางวิชาการ การพัฒนาการเรียนรู้อันจะเปิดเผยแลกเปลี่ยนผลการศึกษาวิจัยซึ่งกันและกัน ตลอดจนเผยแพร่แก่สาธารณะชนและอาจถึงขั้นร่วมกันทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนต่อไป อีกทั้งข้อมูลที่ได้จะเป็นองค์ความรู้ที่บุคลากรทางการศึกษาสามารถนำไปทำการค้นคว้าได้ต่อไป

6. จากการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาระบุว่า ครูในโรงเรียนกวดวิชามาจากครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั่นเอง ทำให้ครูต้องทำงานสองที่และไม่สามารถทุ่มเทให้กับงานหลักได้เต็มที่ เนื่องจากรายได้และสวัสดิการต่างๆ ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายให้ไม่พอเพียง รวมทั้งการยกย่องและให้รางวัลมีน้อย ทำให้ผู้สอนต้องดิ้นรนหารายได้เพื่อความอยู่รอดจึงเริ่มสอนพิเศษและในที่สุดก็เข้าสู่ธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาซึ่งให้ผลตอบแทนแก่ครูมากกว่า หรือแม้จะไม่มากกว่าแต่ก็เป็นรายได้พิเศษเพิ่มขึ้น

ผู้วิจัยจึงเสนอว่าผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรพัฒนากลยุทธ์เพื่อสร้างแรงจูงใจ และให้ค่าตอบแทนของการปฏิบัติงานของผู้สอนให้มีความเหมาะสมและเป็นธรรม เพื่อ

สร้างคุณภาพชีวิตให้กับผู้สอน เพราะปัจจัยทางด้านการเงินสามารถสร้างผลกระทบให้แก่การจัดการความรู้อันนำมาซึ่งผู้เรียนที่ไม่มีคุณภาพ

7. จากวิจัยการพบว่า ในหลักสูตรและในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนกวดวิชาไม่มีการสอดแทรกการสอนด้านคุณธรรม จริยธรรมและทักษะชีวิต และไม่ได้ดูแล ควบคุมติดตาม และมีความรับผิดชอบต่อผู้เรียนในเรื่องนี้ ซึ่งตามหลักการแล้วบทบาทของความเป็นโรงเรียนควรจะต้องปฏิบัติ

ผู้วิจัยจึงเสนอว่า หลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนกวดวิชาควรมีการสอดแทรกการสอนและปลูกฝังเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและทักษะชีวิต และเพิ่มความรับผิดชอบต่อผู้เรียนในเรื่องนี้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเติบโตมีคุณธรรม จริยธรรมและทักษะชีวิต เช่น มีความซื่อสัตย์ เมตตา มีน้ำใจ คำนึงถึงส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตนและสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข

8. จากการวิจัยพบว่า การสื่อสารระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชามีน้อยมาก ทำให้เกิดความไม่เข้าใจอันถูกต้องซึ่งกันและกัน และไม่มีข้อมูลที่จะช่วยลบล้างทัศนคติในแง่ลบต่อกันได้

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาควรมีการสื่อสารกันเพื่อแลกเปลี่ยนและเปิดเผยข้อมูลในด้านการจัดการความรู้ การเรียนการสอน และการบริหารงานซึ่งกันและกัน อันจะทำให้โรงเรียนทั้งสองประเภทเกิดความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือกันเมื่อประสบปัญหาทางวิชาการ ทำให้เกิดมีความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร

9. จากการวิจัยพบว่าทั้งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาระบุว่า ในการประเมินคุณภาพโรงเรียนกวดวิชาซึ่งประเมินโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษานั้น โรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ไม่ผ่านการประเมินผล เนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้ทำการประเมินผลการเรียนรู้ผู้เรียนอย่างเป็นระบบเพื่อรองรับการประเมินคุณภาพและโรงเรียนกวดวิชาแต่ละโรงเรียนก็มีคุณภาพการเรียนการสอนแตกต่างกัน

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่าโรงเรียนกวดวิชาควรจัดให้มีการประเมินผลการเรียนรู้ผู้เรียนอย่างเป็นระบบ เพื่อรองรับการประเมินคุณภาพ และเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนให้เสมอภาคหรือเท่าเทียมหรือใกล้เคียงกัน และผลจากการจัดการประเมินอย่างเป็นระบบนี้ยังทำให้ได้

ข้อมูลเป็นองค์ความรู้ซึ่งถ้าเปิดเผยให้เป็นสาธารณะโรงเรียนมัธยมมีความเชื่อมั่นในการที่จะเข้าสู่การร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาที่เชื่อว่ามีคุณภาพโดยผ่านการประเมินอย่างเป็นทางการ อีกทั้งยังมีผลในการลดจำนวนโรงเรียนกวดวิชาที่ตั้งขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายอีกด้วย

10. จากการวิจัยพบว่าปัจจุบันไม่มีกองทุนหรืองบประมาณจากหน่วยงานใดทั้งของรัฐและเอกชนที่จะสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือหรือการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ทั้งๆที่การเกิดการมีส่วนร่วมระหว่างกันนั้นต้องมีอาศัยงบประมาณในการสนับสนุน เช่น ต้องมีค่าใช้จ่ายในการประสานงานระหว่างกัน อาทิเช่น ค่าสาธารณูปโภค ค่าติดต่อสื่อสาร ค่ารถ ค่าไฟ ค่าสถานที่ ค่าอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า รัฐบาลควรจัดให้งบประมาณสนับสนุนการมีส่วนร่วมของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาเพื่อทำให้โรงเรียนทั้งสองประเภทขจัดปัจจัยของงบประมาณที่เป็นอุปสรรคในการบริหารร่วมกัน ทำให้การประสานงานมีความต่อเนื่องและยั่งยืน

11. จากการวิจัยพบว่าทั้งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาระบุว่า การสอบเข้าระดับอุดมศึกษาเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียนในการเลือกที่จะเรียนกวดวิชาหรือไม่โดยในปัจจุบันนี้ผู้เรียนมีความคิดว่าโรงเรียนกวดวิชาสามารถช่วยให้ตนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ โดยการสอนเทคนิคและวิธีการต่างๆในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า เมื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดโรงเรียนกวดวิชา หรือเกิดความนิยมในการเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชาหน่วยงานทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาจึงควรทำการร่วมมือกันในการวางแผนการจัดการความรู้เพื่อทำให้กระบวนการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานที่ก่อให้เกิดองค์ความรู้ที่ตอบสนองต่อระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งทำให้ผู้ที่เรียนในโรงเรียนมัธยมปลายมีความมั่นใจมากขึ้นว่าจะสามารถสอบเข้าได้ โดยไม่จำเป็นต้องเรียนกวดวิชา ในขณะที่โรงเรียนกวดวิชาเองก็ควรที่จะปรับการจัดการเรียนรู้ให้เป็นการตอบสนองต่อการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้และด้านอื่นๆมากขึ้นกว่าการเน้นในเรื่องการสอนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

12. จากการวิจัยพบว่าทั้งผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้บริหารโรงเรียนกวดวิชาระบุว่า บุคลากรทางการศึกษาฝ่ายโรงเรียนมัธยมตอนปลายมีความเป็นอัตโนมัติสูงคือ เชื่อว่าตนเองสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพเต็มที่ซึ่งครอบคลุมความสามารถในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากโรงเรียนกวดวิชาซึ่งในหลายๆโรงก็ไม่มาตรฐานหรือไม่มีเครื่องยืนยันคุณภาพ

ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า บุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรปรับเปลี่ยนทัศนคติอัตโนมัติดังกล่าว ลดความเป็นคู่แข่งทางการศึกษา และควรเพิ่มความพร้อมในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาซึ่งอัตโนมัติดังกล่าวถ้าลดได้ก็จะเป็นการขจัดเครื่องกีดขวางการพัฒนาทางวิชาชีพ

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการที่การวิจัยครั้งนี้แม้ว่าจะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพมีการค้นหาข้อมูลเชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลที่ดีที่สุดก็ตาม แต่ข้อมูลที่ได้ก็เป็นข้อมูลที่มาจากการเจาะจงผู้ให้ข้อมูลกลุ่มหนึ่งเท่านั้นในการวิจัยครั้งต่อไป หากมีการเพิ่มการศึกษาเชิงปริมาณด้วย อาจทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. จากการวิจัยพบว่าทัศนคติของบุคลากรทางการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการริเริ่มให้เกิดความร่วมมือ จึงควรมีการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับทัศนคติของบุคลากรผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชาต่อความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ทราบถึงประเด็นที่ต้องได้รับการแก้ไขในการริเริ่มการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม

3. จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดให้ประชากรที่เป็นผู้ให้ข้อมูลที่ดีที่สุดคือ ผู้บริหารโรงเรียนทั้งสองประเภท จึงใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บริหาร อย่างไรก็ตามการสัมภาษณ์ผู้บริหารซึ่งเป็นบุคคลหลักที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรง (Key Informant) นั้นผู้วิจัยพบว่ายังคงมีผู้ให้ข้อมูลกลุ่มอื่นที่น่าสนใจที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่จะทำให้ผลการวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นั่นคือ กลุ่มผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาระดับอุดมศึกษาในการวิจัยครั้งต่อไปจึงเสนอให้เพิ่มกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้นด้วย

4. จากการวิจัยพบว่า การจัดการความรู้และการจัดระบบการประเมินผลการเรียนในโรงเรียนกวดวิชายังไม่มี ความชัดเจนและไม่เป็นระบบผู้วิจัยจึงเสนอว่า ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ กระบวนการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ การประเมินคุณภาพ และการพัฒนา บุคลากรในโรงเรียนกวดวิชา

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา ทองหล้า. 2550. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาโรงเรียนของผู้อุปถัมภ์โรงเรียนในฝัน: พจนานุกรมศึกษาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษาศาสตร์ และจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาย โพธิ์สีดา. ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยคุณภาพ. ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ. อัมรินทร์พรินติ้งฯ. 2554.
- ทวิช บุญแสง. 2554. โรงเรียนกวดวิชา : รูปแบบการจัดการบนฐานของวัฒนธรรมความต้องการ ด้านการศึกษาของสังคมในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวัฒนธรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นายวิธาน เจริญผล. โอกาสของธุรกิจบริการการศึกษาอยู่ที่ไหนบ้าง. วารสารธนาคารไทยพาณิชย์. (กรกฎาคม 2012).
- นายศักดิ์ สถาพรจนา. 2549. การพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา. คณะครุศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาวิ ชันศิริ. 2549. พัฒนาการของโรงเรียนกวดวิชาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ประเภทกวดวิชา พ.ศ.2545และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2544 – 2559
- ปวีณา หมดราคี. การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ในที่ทำงานสำหรับครูโรงเรียนเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552
- พนม พงษ์ไพบูลย์ และคณะ. 2546. รวมกฎหมายการศึกษาเข้าสู่โครงสร้างใหม่ กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.
- พิชัย สมส่งสวัสดิ์. 2552. ธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาแนวโน้มเติบโต. วิจัยธุรกิจสายงานบริหารความเสี่ยงและกำกับ. ปีที่ 13 ฉบับที่ 14 .
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2545. การกวดวิชา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย. งานวิจัยเพื่อนำเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.

- ภาณุ วงษ์ถาวรเรือง และนางศิรินี โมสิกะ. 2553. การเตรียมพร้อมด้านการศึกษาของไทยเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.chinnaworn.com> [11 พฤศจิกายน 2553]
- มนชยา อรุยศ และศิวพงศ์ ธีรอำพน. (2548). การกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- มนชยา อรุยศ และศิวพงศ์ ธีรอำพน. 2548. การกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. 2549. รายงานการศึกษาการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนนอกระบบโรงเรียนประเภทกวดวิชา. กรุงเทพมหานคร.
- เมชวิน พุ่มมาลี. 2543. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับความพร้อมเพื่อการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชน ประเภทนอกระบบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวี สัจจโสภณ. 2551. การวิเคราะห์บทบาทการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการส่งเสริมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับผู้สูงอายุในสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ. 2551. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบาย การจัดการ และความ เป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วนิดา ธนากรกุล. 2553. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประกอบการ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิชัย ต้นศิริ. โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต แนวคิดสำคัญของการปฏิรูปในพระราชบัญญัติ การศึกษา. ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2547.
- ศราวุฒิ จินตนาสุนทรศิริ. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อส่งเสริมความร่วมมือในการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือและทฤษฎีสร้าง ความรู้สำหรับนักศึกษาระดับนอกระบบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ภาควิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554

ศศิวิทย์ วีระไวทยะ. การนำเสนอยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อเสริมสร้างสันติ
วัฒนธรรมโดยใช้สถานศึกษาเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชา
พัฒนศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554

ศึกษาธิการ, กระทรวง. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.
2545

ศึกษาธิการ, กระทรวง. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน
ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2546. กวดวิชาเลนส์ขยายปัญหาการศึกษาไทย. วารสารสื่อพลัง ปีที่ 11
ฉบับที่ 2. (กรกฎาคม – กันยายน 2546)

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

ภาษาอังกฤษ

2010_1/04cigdem_mercanlioglu.pdf

Anunsara Sirimongkol . (2005). Tutoring & Thailand's Education Reform. Chiang Mai.
Field of English. Chiang Mai University.

Ashton and Webb. Making a difference: teachers' sense of efficacy and student
acheivement. New York. Longman. 1986.

Center for Prevention Research and Development. Background Research: Tutoring
Programs. Champaign, IL: Center for Prevention Research and Development,
Institute of Government and Public Affairs, University of Illinois. 2009.

Center of Excellence in Learning and Teaching. Techniques for creative teaching [Online].
Iowa State University. Available from: [http://www.celt.iastate.edu/creativity/
techniques.html](http://www.celt.iastate.edu/creativity/techniques.html)

Chirss Walter-Thosmas, Lori Korinek, Virginia L. McLaughlin, Brenda Toler Williams.
Collaboration for inclusive education: Developing successful programs. United
States of America: Allyn and Bacon. 2000.

- Çigdem MERCANLIOĞLU. The Relationship of the management to academic performance of master level students [Online]. Beykent University. Turkey
Available from: http://www.sobiad.org/eJOURNALS/journal_IJBM/arihieves/
- Damodharan and Rengarajan. Innovative Methods of Teaching [Online]. 2010. Available from: <http://math.arizona.edu/~atp->
- Darling Hammond L. et al. Does teacher preparation matter? Evidence about teacher certification, Teach for America, and teacher effectiveness. USA. Education Policy Analysis Archive. 2005.
- Deniel Muijs; Mel West; Mel Ainscow. Why network? Theoretical on networking. Volume 21. (March 2010) : 5-26 .
- Derry, Korek; Ray, Collins. Developing a Tutoring Program [Online]. Available from: <http://www.readingrockets.org/article/112/>
- Diana G. Pounder. Restructuring Schools for Collaboration: Promises and Pitfalls. United States of America. State University of New York Press.1998.
- Douglas, C. Merrill; Brian, J. Reiser; Michael, Ranney; J. Gregory, Trafton. Princeton University. Effective Tutoring Techniques: A Comparison of Human Tutors and Intelligent Tutoring Systems. The Journal of the learning sciences 2(3). (1992). : 277-305.
- Dr.Adrienne Alton-Lee. Collaborating across Policy, Research and Practice: Knowledge Building for Sustainable Education Development. Iterative Best Evidence Synthesis Programme. Medium Term Strategy Policy Division. New Zealand Ministry of Education. 2005.
- Edward E. Gordon, Ph.D. President, Imperial Tutoring & Educational Services. The State of Tutoring in America: Changing the Culture about Tutoring [Online]. 2004. Available from: <http://www.myatp.org/wp-content/uploads/2012/06/Synergy-Vol-1-Gordon.pdf>
- Eileen, Carnell and Caroline, Lodge. Tutoring for Learning. NAPCE Base. Institute of Education University of Warwick Coventry, CV4 7AL. 2000.

- Eileen, Ferrance. Action Reserch. Northeast and Islands Regional Educational Laboratory at Brown University. Brown University. 2000.
- Geijssel, Slegers, Van den Berg and Kelchtermans. Conditions fostering the implementation of large scale innovations in schools: Teachers' perspectives. Educational Administration Quarterly 37. (2001)
- Gess-Newsome and Lederman. Examining Pedagogical Content Knowledge. Dordrecht: Kluwer. (1999)
- Gordon K. Davies. Setting a public agenda for higher education in the states: Lessons learned from the national collaborative for higher education policy. The National Center for Public Policy and Higher Education. 2006.
- Kimbrough, R.B. & Nunnery, M.Y. Educational administration: An introduction. New York: MacMillan. 1988.
- Lecompte, M.D. and Preissle, J. Enthnograhy and Qualitative Design in Educational Research. San Diego. Academic Press. 1993.
- Lincoln, Y.S. and Guba. E. G. Naturalistic Inquiry. Beverly Hills, CA. Sage. 1985
- Marilyn J.Amey. Collaborations across Educational Sectors. San Franciscoco. Jossey-Bass. 2007.
- Maxwell. Qualitative Reserch Design: An Interactive Approach. CA. Sage. Thousand Oaks. 1996.
- Michael, F. Hock; Kim, A. Pulvers; Donald, D. Deshler; Jean, B. Schumaker. The Effects of an After-School Tutoring Program on the Academic Performance of At-Risk Students and Students with LD. Volume 22. Number: 3. (May-June2001) :172-186.
- Michael, S. Brockman; Stephen, T. Russell. Academic Success [Online]. Available from: http://cals-cf.calsnet.arizona.edu/fcs/bpy/content.cfm?content=academic_
- Midgley, C., Feldlaufer, H. and Eccles, J.S. Student/Teachers relations and attitudes toward mathematics before and after the transition to junior high school. Child development 60. (1989)

- New Jersey Department of Education. Benefits of Tutoring: Why are supplemental educational services important for students? [Online]. Available from: http://www.somds.k12.nj.us/189610121793329650/lib/189610121793329650/Benefits_of_Tutoring.pdf
- OECD (based on TALIS). Teachers' Professional Development: Europe in international comparison. Belgium. Luxembourg: Office of Publication. 2010.
- OECD. Promoting Consumer Education: Trends, Policies and Good Practices [Online]. 2009. Available from: <http://dx.doi.org/10.1787/9789264060098-en>.
- OECD. Teachers Matter. Paris. OECD. 2005.
- OECD. The Well Being of Nations. Paris. OECD. 2001.
- OECD. Understanding the Social Outcomes of Learning. Paris. OECD. 2007.
- Ontario Regulation. The Education Act. Part X.2 "Teacher Performance Appraisal" [Online]. 2010. Available from: <http://www.edu.gov.on.ca>
- Rockoff, J.E. The Impact of Individual Teachers on Student Achievement: Evidence from Panel Data. AEA Papers and Proceedings. (May 2004)
- Ross B. Macdonald. The Master of Tutor: A guidebook for more effective tutoring [Online]. 1994. Available from: www.uky.edu/Diversity/SSS/files/manual3.pdf
- Ross, J.A., Hogaboam-Gray, A. and Hannay, L. Effects of teacher efficacy on computer skills and computer cognitions of Canadian students in Grade K-3. The Elementary School Journal 102. (2001)
- SAGE. Conducting Teacher Action Research [Online]. Available from: http://www.sagepub.com/upm-data/27031_11.pdf
- Smylie, M.A. The Enhancement Function of Staff Development: Organizational and psychological antecedents to individual teacher change. American Educational Research Journal 25. (1988)
- Stoll, Bolam, McMahon, Wallace and Thomas. Professional Learning communities: A review literature. Journal of Educational Change 7. (2006)
- Success

- Susan Parker. Lessons from a ten-year funder collaborative: A case study of the Partnership for Higher Education in Africa. New York. Dillon-Thompson Media design. 2010.
- Walker, D., & Lambert, L. Learning and leading theory: A century in the making. New York: Teachers College Press. (1995) : 1-27
- Weeda, W.C. Effektiviteitsonderzoek van scholen. (About Education Quality). Publicaties van het Amsterdams Pedagogische Centrum 2. (1986)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. **ดร.รังสรรค์ มณีเล็ก**

ที่ปรึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. **อาจารย์ ดร. ประสงค์ กัลยาณะธรรม**

อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. **อาจารย์ ดร.พูนภัทธา พูนผล**

หัวหน้าส่วนงานพัฒนาหลักสูตรและทรัพยากรการเรียนรู้ โรงเรียนเพลินพัฒนา

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร (แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 1)

เรื่อง การศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนกวดวิชา ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. โรงเรียน.....
 2. ตำแหน่งผู้ให้สัมภาษณ์
 3. วุฒิการศึกษา
 4. เพศ อายุ
 5. ประสบการณ์ในการทำงานในสถานศึกษาปี/เดือน
 6. ประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งปัจจุบันปี/เดือน
- วันที่สัมภาษณ์ เวลา
- สถานที่สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 บันทึกการสัมภาษณ์สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาในการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ ในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

1.1 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน

- โรงเรียนของท่านมีการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอนนี้ได้อย่างไร

1.2 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้าง

- โรงเรียนของท่านมีการสอนเสริมสร้างอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างนี้ได้อย่างไร

1.3 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต

- โรงเรียนของท่านมีการวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตอย่างไร
 - โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไรได้บ้าง
 - โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองนี้อย่างไร

1.4 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนนี้อย่างไร

2. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาในการร่วมทำวิจัย ในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

2.1 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนนี้อย่างไร

2.2 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการนี้อย่างไร

2.3 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

2.4 การร่วมกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการนี้ได้อย่างไร

3. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาในการร่วมบริหารเวลาและหน้าที่ ในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร

3.1 การร่วมกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

3.2 การร่วมกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ได้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้นี้ได้อย่างไร

3.3 การร่วมสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

4. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาในการร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

4.1 การร่วมสร้างเครือข่ายของบุคลากร

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของบุคลากรอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของบุคลากรอย่างไรได้บ้างได้อย่างไร
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายเกี่ยวกับบุคลากรนี้ได้อย่างไร

4.2 การร่วมสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายเกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนนี้ได้อย่างไร

4.3 การร่วมสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการอย่างไรบ้าง

- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการนี้ได้อย่างไร

4.4 การร่วมสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างไร

5. โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนกวดวิชาในการร่วมจัดทำรายงานในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

5.1 การร่วมรายงานผลการสอนของครูผู้สอน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนนี้ได้อย่างไร

5.2 การร่วมรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

5.3 การร่วมรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง.
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง

- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนนี้อย่างไร

5.4 การร่วมรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้น

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นนี้ได้อย่างไร

ตอนที่ 2 บันทึกการสัมภาษณ์สำหรับโรงเรียนกวดวิชา

1. โรงเรียนกวดวิชา : ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร

1.1 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน

- โรงเรียนของท่านมีการวางแผนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวางแผนเทคนิคการสอนนี้อย่างไร

1.2 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้าง

- โรงเรียนของท่านมีการสอนเสริมสร้างอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสอนเสริมสร้างนี้อย่างไร

1.3 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิต

- โรงเรียนของท่านมีการวางแผนเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะชีวิตอย่างไร
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองนี้อย่างไร

1.4 การร่วมวางแผนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไรได้บ้าง

- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

2. โรงเรียนกวดวิชา: ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการร่วมทำวิจัย ในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร

2.1 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับทักษะทางวิชาการของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

2.2 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวิชาการนี้ได้อย่างไร

2.2 การร่วมวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

2.4 การร่วมกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาทางวิชาการนี้ได้อย่างไร

3. **โรงเรียนกวดวิชา:** ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการร่วมบริหารเวลาและหน้าที่ ในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

3.1 การร่วมกำหนดวัตถุประสงค์ และแบ่งหน้าที่ในการพัฒนาผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์และแบ่งหน้าที่ในการการพัฒนาผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

3.2 การร่วมกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้

- โรงเรียนของท่านมีการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ได้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการตามแผนที่วางไว้ได้อย่างไร

3.3 **การร่วมสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียน**

- โรงเรียนของท่านมีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันแก้ปัญหาในการพัฒนาผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

4. **โรงเรียนกวดวิชา:** ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากรในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

4.1 การร่วมสร้างเครือข่ายของบุคลากร

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของบุคลากรอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของบุคลากรอย่างไรได้บ้างได้อย่างไร
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายเกี่ยวกับบุคลากรนี้ได้อย่างไร

4.2 การร่วมสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอน

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายเกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสื่อการสอนนี้ได้อย่างไร

4.3 การร่วมสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการ

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของการจัดการความรู้ทางงานวิชาการนี้ได้ได้อย่างไร

4.4 การร่วมสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้

- โรงเรียนของท่านมีการสร้างเครือข่ายของการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายของแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างไร

5. **โรงเรียนกวดวิชา:** ท่านคิดว่าในอนาคตโรงเรียนของท่านสามารถมีความร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการร่วมจัดทำรายงานในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

5.1 การร่วมรายงานผลการสอนของครูผู้สอน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการสอนของครูผู้สอนนี้ได้อย่างไร

5.2 การร่วมรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลการเรียนรู้ของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

5.3 การร่วมรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนอย่างไรบ้าง.
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนนี้ได้อย่างไร

5.4 การร่วมรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้น

- โรงเรียนของท่านมีการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นอย่างไรบ้าง
- โรงเรียนของท่านสามารถสร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นอย่างไรได้บ้าง
- โรงเรียนของท่านจะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือเกี่ยวกับการการรายงานปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของงานวิชาการที่เกิดขึ้นนี้ได้อย่างไร

แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

**เรื่อง การศึกษาแนวทางการร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
กรุงเทพมหานครเขต 1**

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 1 การร่วมวางแผนการเรียนรู้	/		/		<p>1.1 ควรมีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการร่วมวางแผนกระบวนการเรียนรู้และการทำบันทึกความเข้าใจระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา เพื่อให้การดำเนินงานไม่ขัดกับกฎระเบียบจากต้นสังกัด</p> <p>1.2 การร่วมจัดทำกิจกรรมสัมมนา อบรมและพัฒนาบุคลากรเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์หาวัตถุประสงค์ร่วม เทคนิคการสอน วิเคราะห์หลักสูตรและออกแบบหลักสูตรให้มีความสอดคล้อง และการประเมินผล กำหนดตัวชี้วัด</p> <p>1.3 บุคลากรทางการศึกษาควรมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อการเตรียมพร้อมต่อความเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>1.4 โรงเรียนทั้งสองประเภทต้องการให้มีการร่วมวิเคราะห์หลักสูตรให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อนของผู้เรียน</p> <p>1.5 ควรมีการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในหลักสูตรของโรงเรียนกวดวิชา ยึดที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ</p> <p>1.6 ในการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ควรมีการจัดให้ผู้เรียน</p>			

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 1 การร่วมวางแผนการเรียนรู้ (ต่อ)	/		/		ได้รับการฝึกงานระหว่างการเรียนในช่วงมัธยมศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบความต้องการ ความชอบและความถนัดของตน 1.7 โรงเรียนกวดวิชาควรลดผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ และคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้เรียนเป็นหลัก			
ประเด็นการที่ 2 การร่วมทำวิจัย	/		/		2.1 การทำวิจัยควรตั้งอยู่บนวัตถุประสงค์ที่มีเป้าหมายและอุดมการณ์เดียวกัน 2.2 การทำวิจัยควรเป็นไปในรูปแบบการทดลอง และสังเกตการณ์ เพราะเป็นวิธีการวิจัยที่ให้โรงเรียนทั้งสองประเภทสามารถมีบทบาทร่วมกันได้ 2.3 ผลวิเคราะห์ที่ได้จากงานวิจัยควรได้รับการเผยแพร่ เพื่อไปสร้างแนวทางการแก้ไข และพัฒนางานวิชาการ พร้อมทั้งสร้างนวัตกรรมเพื่อเพิ่มคุณภาพให้แก่งานวิชาการในโรงเรียนทั้งสองประเภท 2.4 ควรมีการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของระบบโรงเรียนกวดวิชาให้มีมาตรฐานในการควบคุมกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนเรื่องการ			

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 2 การร่วมทำวิจัย (ต่อ)	/		/		ทำวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้เรียนนั้น โรงเรียนกวดวิชาไม่มีวัตถุประสงค์ในการดูแลผู้เรียนด้านพฤติกรรม 2.5 กระทรวงศึกษาธิการควรเป็นตัวกลางในการประสานงานและจัดทำวิจัย พร้อมทั้งเผยแพร่ข้อมูลให้แก่โรงเรียนทั้งสองประเภท			
ประเด็นการที่ 3 การร่วมบริหารเวลาและหน้าที่	/		/		3.1 การกำหนดนโยบายความร่วมมือตั้งแต่กระบวนการวางแผน การดำเนินงาน และการประเมินผลจากทางกระทรวงศึกษาธิการ หรือต้นสังกัด เพื่อสร้างความยืดหยุ่นเป็นอิสระ และมีความชัดเจน ในการดำเนินการประสานงานระหว่างโรงเรียนทั้งสองประเภทมากขึ้น 3.2 การสื่อสารควรมีการปรับทัศนคติโดยมีการยอมรับในการบริหารงานของกันและกัน และยึดหลักกัลยาณมิตรโดยให้ผู้เรียนให้ผลประโยชน์สูงสุด 3.3 ผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ในความร่วมมือ มีความคิดนอกกรอบ และมีจิตสำนึกสาธารณะ			

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 4 การร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร		/	/		4.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดการความรู้ในเรื่องของการบริหารงานด้านหลักสูตรและการจัดการผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จจากงานวิชาการที่ได้จัดให้กับผู้เรียน 4.2 ต้นสังกัดของโรงเรียนกวดวิชา ควรควบคุมคุณภาพโรงเรียนกวดวิชาให้ได้มาตรฐานเพื่อการสร้างความน่าเชื่อถือของโรงเรียนกวดวิชาในการสร้างเครือข่ายร่วมกับโรงเรียนมัธยมปลาย 4.3 การร่วมกันสร้างสรรค์มีเดียเดียร์ เว็บไซต์ หรือแหล่งการเรียนรู้ในอินเทอร์เน็ต การสร้าง E-Book, E-Test ที่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการ 4.4 การสร้างเครือข่ายต้องมีการควบคุมติดตามเพื่อให้วงจรเครือข่ายดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและพัฒนา โดยสามารถนำหลักการ PLAN, DO, CHECK, ACT มาบริหารได้ 4.5 การสร้างเครือข่ายควรได้รับความช่วยเหลือจากทางภาครัฐด้านงบประมาณ และควรมีการกำหนดนโยบายเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่าง			

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 4 การร่วมสร้างเครือข่ายแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทรัพยากร (ต่อ)		/	/		ถูกต้องตามกฎระเบียบ 4.6 โรงเรียนทั้งสองประเภทควรลดความเป็นคู่แข่ง โดยมีความเป็นกัลยาณมิตร เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่งานวิชาการของกันและกัน			
ประเด็นการที่ 5 การร่วมจัดทำรายงาน		/	/		5.1 การจัดทำรายงานควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผลการสอน ผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนกวดวิชา 5.2 การจัดทำรายงานต้องมีการสร้างมาตรฐานในการให้คะแนน โดยการเชื่อมโยงหลักสูตร บนวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และตัวชี้วัดร่วมที่เป็นที่ยอมรับของโรงเรียนทั้งสองประเภท 5.3 ผลที่ได้จากการจัดทำรายงานสามารถนำมาเป็นข้อมูลเพื่อการใช้ในการ			

ประเด็นการสัมภาษณ์	ความเห็น				แนวโน้มความร่วมมือทางวิชาการแบบมีส่วนร่วม	ความเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา		
	โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย		โรงเรียนกวดวิชา			เป็นไปได้	เป็นไปได้ ไม่ได้	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือฯ
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย				
ประเด็นการที่ 5 การร่วมจัดทำรายงาน (ต่อ)		/	/		วิจัยเพื่อพัฒนางานวิชาการของโรงเรียนทั้งสองประเภทได้ 5.4 โรงเรียนทั้งสองประเภทต้องเปิดเผยข้อมูลของโรงเรียนตนให้มีการเข้าถึงได้ โดยคำนึงถึงการพัฒนางานวิชาการเพื่อผู้เรียนเป็นสำคัญ 5.5 ผู้บริหารต้องเป็นผู้นำในการริเริ่มและ เปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างแนวทางการร่วมมือในการแก้ปัญหาทางวิชาการให้แก่ผู้เรียนได้			

ภาคผนวก ค
รายชื่อกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ศึกษา

รายชื่อกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ศึกษา

1. โรงเรียนสวนกุหลาบ 1
2. โรงเรียนสตรีวิทยา 1
3. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
4. โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
5. โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
6. โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
7. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝั่งมัธยม
8. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝั่งมัธยม
9. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ฝั่งมัธยม
10. โรงเรียนกวดวิชา Pinnacle
11. โรงเรียนกวดวิชา The Tutor
12. โรงเรียนกวดวิชา Enconcept
13. โรงเรียนกวดวิชา On Demand
14. โรงเรียนกวดวิชา Atom
15. โรงเรียนกวดวิชา Da'vance
16. โรงเรียนกวดวิชา Applied Physics
17. โรงเรียนกวดวิชา Neo Physics

รายชื่อผู้บริหารระดับสูงที่มีความรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย

1. ดร. กมล รอดคล้าย

ตัวแทนที่ได้รับมอบหมายจากเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ดร. บัณฑิต ศรีพิพิธางกูร

ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

3. นายอนุสรณ์ ศิวะกุล

นายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาววินิศา ขำวิไล เกิดเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2525 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จ การศึกษาคณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อปีการศึกษา 2547 และสำเร็จการศึกษา ภาควิชาเครื่องหนังเพื่อการออกแบบและผลิตรองเท้า สถาบัน Academia Riace ประเทศอิตาลี เมื่อปีการศึกษา 2551 และเข้าศึกษาต่อหลักสูตรครุศาสตรมหา บัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา ในปีการศึกษา 2552 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้จัดการทั่วไปอยู่ที่โรงเรียนสอนพิเศษภาษาอังกฤษ The English House จังหวัดกรุงเทพมหานคร